

ЗУЛМАТ ОСТОНАСИДАГИ МУҲАББАТ. 2-ФАСЛ. “ЯНГИ ОЙ”

Рус тилидан Дилфуза СОБИРОВА таржимаси

Севганингни йўқотиш, фироққа сабр аҳди билан севгилингни “тунги овчилар” сулоласининг доимий қаршилигидан сақлаш жуда қийин масала. Белла Свон севгилисининг фироғига чидай олмай, ҳинду йигитча Жейкоб Блейкнинг дўстлигини дардига малҳам қилмоқчи бўлади. Лекин у яқин дўстининг ўзи ҳам “тунги овчилар” вакилларида бирининг фарзанди эканини хаёлига ҳам келтирмайди. Жейкоб аслзода вампирлардан ҳам хавfli ва шафқатсиз сулоладан эканлигини билмайди...

I боб. Базм

Ухлаб ётганимга салкам тўксон тўққиз фоиз ишончим комил эди. Чунки биринчидан, кадрдон шахрим қуёшли Финиксда эдим, иккинчидан бувим Мери қаршимда турарди. Бувим бундан олти йил олдин дунёдан ўтган бўлиб, шу сабаб уни кўриб турганим тушимда содир бўлаяпти, деган тахминимни тасдиқларди. Бувим умуман ўзгармаган, аксинча, уни охирги марта қандай кўрган бўлсам, шундайлигича қолганди. Юзларига ажин тушгани, сочлари оппоқлигини ҳисобга олмаганда мен бувимга қуйиб қўйгандек ўхшардим. Бувим ҳам мени кўриб ҳайратланди. Саволларим кўп эди, бувимдан олти йилдан буён қаерда эдингиз, бу ерда нима қилиб юрибсиз деб сўрагим келди. Лекин бувим мен билан тенгма-тенг оғзини очди ва мен қатори жилмайиб қўйди.

— Белла! — Мени чақирган овоз бувимники эмасди. Кўрмасам ҳам ким чақираётганини сезиб турардим. Шубҳасиз, бу кадрдон товушни минглаб овозлар ичидан таниб олишим мумкин эди. Эдвард! У кутилмаганда мен билан бувимнинг ўртасида, қуёш нури остида туриб олганида эсанкираб қолдим. Чунки бувим вампирни севишимни билмасди, аслида ҳеч ким билмайди. Ҳозир унинг танаси худди биллурдан ясалгандек ялтираётганини бувимга қандай тушунтираман?

— Бувижон, севгилимнинг ялтирашини сезгандирсиз? У қуёшга чиқса доим шундай бўлади. Эътибор берманг... Ўзи нима иш қилади дейсизми? Доим булутли Форксда яшашига сабаб ҳам шу! Серёмғир жойларда унинг оиласи сирлари фош бўлмайди.

Эдвард жилмайганча менга яқинлашди. Нима қиляпти? Ахир бувим кўриб қолади-ку! Шошиб ортимга ўгирилгандим, бувим ҳам ўгирилди.

Эдвард эса чиройли жилмайганча мени бағрига босди. Бувим ҳайрон бўлди шекилли. Лекин шу маҳал ғалати ҳолат эътиборимни тортди: бувим менинг ҳар бир ҳаракатимни қайтарарди! Шундагина бувим менга катта зарҳал ромдан қараб турганини тушундим... Шу заҳоти тушим даҳшатга айланди. Қаршимдаги бувим эмас, ўзимнинг аксим эди!

Менинг кексайиб, ажиндан буришган аксим...

Эдвард эса чиройли ва доимий ўн етти ёшли ҳолатида қаршимда турарди. У секингина юзимдан ўпди ва:

— Туғилган кунинг билан! — деб шивирлади.

Сесканиб уйғониб кетдим. Ютоқиб нафас оларканман, бу шунчаки туш деб ўзимни овулардим. Лекин кўркув юрагимни тарк этмади. Девордаги соат бурчагидаги календар бугун 13-сентябр эканлигини кўрсатиб турарди. Тушим менга аччиқ ҳақиқатдан далолат берди. Бугун мен ўн саккиз ёшга тўламан! Шу кунни анчадан буён юрак ҳовучлаб кутаётгандим. Демак, кундан-кунга Эдварддан ёшим катта бўлиб боряпти. Мен ўн саккиз ёшдаман, Эдвард эса ҳеч қачон ўн саккизга кирмайди. Ювиниш хонасига югуриб бориб кўзгудаги аксимга эътибор

билан тикилдим. Юзимда пешанамни тириштирганимда кўринадиган чизиқлардан бошқа ажин кўринмасди. Кайфиятим тушиб кетгани учун нонушта қилгим келмади, лекин дадамни хотиржам қилиш учун ўзимни қувнок кўрсатишга мажбур эдим. Совға олишга уялганим учун дадамга менга совға берманг, деб илтимос қилдим.

Мактабга келгунча кўз ёшларимни ичимга ютиб келдим. Бувимнинг тушимга кирганини миямдан чиқариб ташлай олмасдим. Машинамни автотўхташ жойига қўйиб алангладим. Эдвард мукаммал ясалган хайкалдек чиройли ҳолича жилмайиб, “Вольво”сига суяниб турарди. Тушкун кайфиятим ўрнини хайрат эгаллади. Ярим йилдан буён бирга бўлсакда, бу бахт қуши айнан менинг бошимга қўнганига ишонгим келмасди. Элис ҳам шу ерда эди. Ҳаяжонланаётгани кўзларининг порлашидан сезилиб турарди. Унинг қўлидаги кумушранг қутичани кўриб қовоғим уйилди. Ахир уларга туғилган кунимда ҳеч қанақа совға олишни истамайман деб айтгандим. Барибир ўз билганларидан қолишмабди. Пикапимнинг эшигини қарсиллатиб ёпарканман, занглари тўрт тарафга сочилганини сездим. Элис ўрмон парисидек енгил ҳаракатлар билан мен томон шошилди.

— Туғилган кунинг билан, Белла!

— Секин! — шивирладим мен, ҳеч ким эшитмадими деган хавотирда атрофга аланглаб. У менга эътибор бермади.

— Совғангни ҳозир кўрасанми ёки кейин? - сўради қиз Эдвард турган томонга борарканмиз.

— Ҳеч қанақа совға керакмас! - қаршилиқ билдирдим. Шундан кейин Элис кайфиятим йўқлигини тушунди.

— Майли, кейин бўлса кейин. Ойинг жўнатган ён дафтар ва Чарли берган фотоаппарат ёқдими?

Хўрсиндим. Албатта Элис менга берилган совғалардан хабар топган. Чунки Эдвард уларнинг оиласидаги ғайриоддий қобилиятга эга бўлган ягона одам эмас.

— Ҳа, совғалар ёқди...

— Яхши. Фотоаппарат керак бўлади, умрингда бир марта талаба бўласан, бу давр ҳаётингда муҳим ўрин тутди, — ақл ўргатди қиз.

— Ўзинг неча марта талаба бўлгансан? — чақиб олдим.

— Бу бошқа масала!

Эдвард қўлимдан тутганда тунд кайфиятим тумандек тарқади. Унинг кўзларига тикилганимда юрагим тез уриб кетганини сезган Эдвард жилмайди:

— Демак сени табрикламаслигим керак, шундайми? - деди у сочларимни силаб.

— Ҳа, тўғри, — дедим бармоқларининг ҳаракатланишига хайратланиб. Унинг ҳаракатларида юз йил олдинги назокат сезиларди.

— Ўйлаб кўр, — деди у энди ўзининг бронза рангидаги сочларини силаркан.
— Қарорингни ўзгартиришинг мумкин. Кўпчилик туғилган кунидан ва совғалардан қувонч олади.

Элис кумуш қўнғирокдек овози билан кулиб юборди.

— Бунинг нимаси ёмон? Бугун ҳамма сенга яхши ниятлар билдиради.

— Қарияпман... - дедим ерга қараб. Эдварднинг табассуми ўрнини жаҳл эгаллади.

— Ўн саккиз ёш кексаликмиди? — деди Элис. — Аёллар кексайиш ҳақида йигирма тўққиз ёшдан кейин ташвишланишни бошлашади, шекилли?

— Мен Эдварддан улғайяпман, — тўнғилладим.

У хўрсинди.

— Расман, - деди Элис. Бор-йўғи бир йилгагина.

Шунда негадир ўзимни Калленлар қаторида ва улардек тасаввур қилиб кўрдим. Ўшанда балки бир ёки икки йил ҳеч қандай аҳамиятга эга бўлмасди. Лекин Эдвард ҳеч қачон бунга йўл қўймайди. У мени ўзига ўхшаганларнинг бирига айлантиришга тиш-тирноғи билан қарши. Боши берк кўча, деб атайди у ўзининг аҳволини.

Мен ҳам қайсарлик билан унинг фикрига қўшилмаяпман. Вампир дегани шафқатсиз дегани эмас-ку, Калленларнинг ўзи тўғри йўлни танлаб, яшаб юришибди-ку.

— Уйда соат неччида бўлишинг керак? - сўради Элис гап мавзусини ўзгартириш учун. У бунақа мавзулардан қочиш лозимлигини биларди.

— Тезроқ боришим керак, ишларим бор.

— Қўйсангчи, Белла, ёлғон гапирма. Шундоқ яхши кунни бузиб кетасанми энди?

— Назаримда менинг туғилган куним ўзим хоҳлагандек ўтиши керак.

— Мен ўқишдан кейин уни уйдан олиб бораман, — деди Эдвард гапимга эътибор бермай синглисига.

— Ишга ҳам боришим керак! — эътироз билдирдим.

— Шартмас. Мен Ньютон хоним билан гаплашиб қўйдим. У сенинг ўрнингда ишлаб туради. Туғилган кунинг билан табриклаб қўйишни ҳам тайинлади.

Баҳона тополмай, тутилдим:

— Мен... Ҳали Ромео ва Жульетта фильмини кўришим керак. Эртага инглиз тили дарсида жаноб Берти сўрайди.

— Фильм нима ҳақидалигини биласан-ку, — қошларини чимирди Элис.

— Бўлди қил, Элис, — синглисининг гапини бўлди Эдвард. — Агар Белла фильмни кўрмоқчи экан, майли кўрсин. Бу унинг туғилган куни, билганини қилсин. Мен уни соат еттида уйга олиб бораман. Унгача бемалол тайёргарлик кўришинг мумкин.

— Бўпти! Кўрасан, Белла, маза қилиб вақтихушлик қиламиз, — деди Элис ва тезгина юзимдан ўпиб хайрлашди.

— Эдвард, илтимос, - энди ялинишни бошлагандим, у бармоқлари билан оғзимни ёпди.

— Буни кейин муҳокама қиламиз, бўлмаса дарсга кеч қоламиз.

Шундан кейин синфга кириб ўз ўрнимизга ўтирдик. Эдвард барча дарсларимиз бирга бўлишига маъмуриятни кўндирганди. Мактабдагилар ҳам доим бирга юришимизга ўрганиб қолишган. Айнан бугун, жаҳлим чиқиб турганда Каллёнларникига боришни истамасдим. Кайфияти йўқ одам хурсандчилик қила олармиди? Айниқса, шу йил ҳеч ким туғилган куним билан табриклашини ва совға беришини истамасдим. Лекин ҳеч ким айтганимни қилмади.

Қўл учида кун кўрадиган оилада улғайган бўлсамда, ғурурим баланд эди. Ойим билан боғча тарбиячисининг маошига кун кўрганмиз, дадам ҳам кичкина шаҳарча полиция шефи сифатида кўп маош олмасди.

Шахсий маблағим бўлиши учун ҳафтада уч кун спорт моллари дўконида сотувчи бўлиб ишлардим. Ҳар бир чақамни коллежга ўқиш учун йиғардим. Эдварднинг эса пули шунчалик кўп эдики, қанчалигини ҳатто тасаввур ҳам қила олмасдим. Пул Калленлар оиласи учун муаммо эмасди. Вақт бемалол бўлса, бундан ташқари синглинг фонд биржаларидаги нарх-навони башорат қилиб тургандан кейин қанақа муаммо бўлиши мумкин?

Эдвард харажатларимни тўлаш учун нега рухсат бермаслигимни сира тушунмасди. Нега қиммат ресторанларга боришга кўнмаслигимга, нега янги моделдаги автомобил совға қилишига ёки коллеж харажатларини кўтаришига рози бўлмаслигимга хайрон бўлар, у мени моддий томондан жуда қийналиб яшайди, деб ҳисобларди. Лекин мен ундан ўзим ҳаққини тўлай олмайдиган нарсаларни ололмасдим. Тушликда барчамиз бир стол атрофида овқатландик. Дўстларим Майк, Жессика ва бошқалар Калленларнинг ёнида ўзини ноқулай сезишар, буни Калленлар тушунишмасди. Дарс тугагач Эдвард мени пикапимгача кузатиб қўйди. Лекин рулга ўтиргани қўймай, машинанинг йўловчи томон эшигини очди. Мен эса ёмғирга парво қилмай қайсарлик билан жойимда туравердим.

— Ўзимнинг туғилган кунимни истаганимдек ўтказишга ҳаққим йўқми? Бугун сеникига меҳмонга бориш ниятим йўқ!

— Яхши, — деди у эшикни қарсиллатиб ёпиб, шамол тезлигида ёнимга етиб келиб рул томон эшигини очаркан: — Туғилган кунинг билан!

Йўл-йўлакай яна бир неча марта арзимаган нарсалар учун Эдвардга тўнғиллаб олдим. Элиснинг режаси сабаб қаттиқ асабийлашардим ва ёмон кайфиятдалигим туфайли гапларим ҳам кескин чиқарди. Аслида унинг ёнида сира кайфиятим ёмон бўлмасди. Кўрслигим унинг кулгусини келтириб, буни

сездирмаслик учун лабларини маҳкам қимтиб олгайди. Уйга етиб келганимиздан кейин у юзимни кафтлари орасига олди ва:

— Сен доим яхши кайфиятда юришинг керак, - деди юзимни биллур идишдек авайлаб силаркан.

— Истамасам-чи? — дедим нафас олишим тезлашиб.

— Унда ёмон, — деди кўзлари чакнаб.

У менга яқинлашган сайин хавотирым тарқаб кўзимни юмдим. Лаблари билан юзимни, қош-кўзларимни силаркан, ҳаяжонланиб қўлларимни бўйнидан ўтказдим. Лекин Эдвард шу заҳоти кучоғимни очиб, кўларимни секингина икки ёнимга туширди. У муносабатларимизда доим сабр билан чегара сақларди.

— Ақлли қиз бўлиб ўтир, — деди у ҳазиллашиб. Унинг нафасидан юрагим қинидан чиққудек бўлар ва бу Эдвардга ҳам сезиларди.

— Бирор кун юрагим уришини назорат қила олармиканман? — сўрадим ўзимга ҳайрон бўлиб. Сен менга яқинлашганингда юрагим ҳапқиритишни бас қилармикан бирор кун?

— Умид қиламанки, ҳеч қачон! - деди у жилмайиб.

Эдвард мени машинадан кўтариб тушириб қўйди ва нимадир демоқчидек тикилиб қолди.

— Юр, энди фильмни томоша қилайлик, — уни уй томон судрадим.

— Гапингиз мен учун қонун, хоним, — деди у эргашиб, кейин телевизор қаршисидаги диванга ёнбошлади. Мен фильмни қўйиб, ёнига ўтирдим.

Кейин унинг елкасига бош қўйганча иккаламиз ёнбошлаб фильм томоша қила бошладик.

— Биласанми, шу Ромео менга умуман ёқмайди, — деди у фильм бошланганда.

— Нега энди? — дедим хафа бўлиб. Эдвардни учратганимча Ромео менинг хаёлимдаги қаҳрамонлардан бири эди.

— Аввалига Розалини яхши кўради, сенга бир оз беқарордек кўринмаяптими? Бундан ташқари тўйга санокли дақиқалар қолганда у Жульеттанинг қариндошини ўлдиради. Бу яхши эмас. Хато устига хато. Наҳотки бахтига чек қўйишнинг бошқа усулини топмаган бўлса?

Мен хўрсиндим.

— Тинчгина кўришим учун ёлғиз қолдир, илтимос.

— Йўқ, яхшиси сен кино кўрасан, мен эса сени томоша қиламан. Йиғламоқчимисан?

— Эҳтимол, агар диққат билан кўргани қўйсанг.

— Унда сени чалғитмайман, — деди пешонамдан ўпаркан. Шу аҳволда чалғимай бўлармиди?

Охири фильм бор эътиборимни тортди ва йиғлаб юбордим. Эдвард фильм давомида Ромеонинг сўзларини ёддан қулоғимга шивирлаб тургани ҳам

таъсирланишимга сабаб бўлди. Унинг овози актёрникидан кўра мулойим ва таъсирли эди. Жульетта уйғониб қайлиғининг ўлганини кўрганда эса йиғлаб юбордим.

— Афсуски шу жойида унга ҳавасим келади, - деди Эдвард кўз ёшларимни артаркан.

— Тўғри, Жульетта чиройли.

Эдвард лабини бурди:

— Мен Ромеонинг қизига ҳавас қилмаяпман, аксинча ўзини ўлдира олишига.

Одамлар учун бу осон...

— Нима? - сўрадим овозим бўғилиб.

— Бир гал мен ҳам шу ҳақда ўйлагандим. Лекин Карлайлнинг тажрибаси бу мумкин эмаслигини исботлаган.

Унинг жиддий гапираётганини кўриб эгим жимирлаб кетди.

— Нималар деяпсан ўзи?! Бу ҳақда ўйлашга сени нима мажбур этди?

— Баҳорда сен ўлим ёқасида бўлганигда... Албатта, сени тирик кўришдан умид қилгандим. Лекин миямнинг бир бурчагида бошқа режа ҳам пишиб келарди. Аммо бу осон эмас.

Финиксда бўлган воқеалар қайта эсимга тушиб музлаб кетдим. Жеймс мени асир олганда бахтимга Эдвард вақтида пайдо бўлди. Лекин бошқача бўлиши ҳам мумкин эди-ку.

— Кутилмаган режанг қанақа эди? — дедим кўз ёшларимни сездирмаслик учун ерга қараб.

— Чунки менга бу ҳаётнинг қизиғи йўқ, — деди у худди кулгили гап айтгандек қошларини учуриб. — Лекин нима қилишни ҳам билмасдим. Барибир Эммет ва Жаспер (Кери) менга ёрдам беришмасди. Шу сабаб Италияга бориб Волтариларнинг жигига тегмоқчи бўлдим.

Қулоқларимга ишонмасдим, лекин Эдварднинг кўзлари гапи жиддийлигини билдириб турарди. Бирдан ғазабим кўзиди:

— Ким у Волтарилар?

— Бир оила, — тушунтирди Эдвард узоқларга қараб. — Жуда қадимий ва жуда қудратли оила. Карлайл улар билан Италияда бирга яшаган. Эсингдами, гапириб бергандим?

— Эсимда. — Карлайлнинг хонасидаги эски картина ҳамон эсимда эди. Эдвард уларни санъатнинг тунги кўриқчилари деб таништирганди.

— Аслида Волтариларнинг жаҳлини чиқармаган маъкул. Токи сенга ўлим хавф солмагунча бунга қўл урмайман! — деди у ишонч билан.

Кўркувим даҳшатга айланди, Эдварднинг юзини ушлаб ўзимга қаратдим.

— Ҳеч қачон, ҳеч қачон бу гапни қайтарма! Ўйлама ҳам! Менга нима бўлган тақдирда ҳам ўзингга зиён етказишга ҳақинг йўқ!

— Тинчлан. Сени яна хавфга қўйиш ниятим йўқ, демак бу гапга бошқа қайтмаймиз.

— Мен хавф остида қолган тақдиримда ҳам! Ахир барча нохушликларга ўзим айбдорман, биласан-ку! Ўлим ҳақида ўйлашга нима ҳақкинг бор?

Эдварднинг бу дунёда бўлмаслигини тасаввур қилишнинг ўзи мен учун азоб эди. — Агар вазият ўзгарса, сен нима қилган бўлардинг? — сўради у.

— Мен бошқа масала.

У истехзоли жилмайиб қўйди.

— Нима бўлган тақдирда ҳам мен сенсиз яшай олмайман, — деди у хаёлларидан чўчиб. — Сенсиз нима қиламан?

— Олдин нима қилган бўлсанг ўшани, яъни, мен пайдо бўлиб ҳаётингни барбод қилгунимча.

У оғир уҳ тортди.

— Бу ҳақда хотиржам гапиришингни қара! — деди у баҳслашиш фикридан қайтиб. Кейин тезда ўрнидан туриб мени ўзидан нари сурди.

— Дадамми? - дедим топқирлик билан.

Шу заҳоти кўчадан полиция машинаси келиб тўхтагани эшитилди. Дадам кўлида пицца қутисини кўтарганча кириб келди ва бизларга кўзи тушиб жилмайди:

— Салом, болалар! Туғилган кун дастурхонини безаймизми?

— Албатта. Раҳмат, дедим кесатиб, лекин дадам гапимга эътибор бермади.

Дадам Эдварднинг “иштаҳаси йўқ”лигига ўрганиб қолганди.

— Бугун оқшом Беллани олиб кетсам розимисиз? — сўради Эдвард дастурхон бошида.

Мен умид билан дадамга қарадим. “Туғилган кунни уйда ўтказиш керак” деб эътироз билдиришини кутдим.

Лекин дадам розилик билдиргач, умидларим пучга чикди. Ойимнинг тавсияси билан харид қилинган фотоаппаратни менга тутқазаркан дадам: — Бугун Калленларникида базм уюштирадиган бўлсанглар бемалол суратга олишинг мумкин, — деди.

— Яхши фикр, Чарли, — деди Эдвард камерага қараб. Фотоаппаратни синаб кўриш учун биринчи марта Эдвардни суратга туширдим.

— Элисга мени номимдан салом айтишни унутманглар. Уни анчадан буён кўрганим йўқ, — деди дадам бизни кузата туриб.

— Бор-йўғи уч кун бўлди, дада, — эслатдим кулиб.

Дадам Элисни ўз қизидек яхши кўриб қолганди. Касалхонадан чиқиб анчагача уйда ётган пайтим Элис мени парваришлашга ёрдам берганди. Бўйи етган қизига қарашда ёрдам бергани учун дадам Элистан бир умрга миннатдор эди. Дадамнинг рухсатидан қувонган Эдвард тантанавор жилмайганча қўлимдан

тутиб ташқарига етаклади. Рулга ўзи ўтирдию, лекин эски пикапимнинг тезлигидан гаши келганини яширмади.

— Секинроқ! — огоҳлантирдим уни.

— Биласанми, сенга нима ярашади? — деди газни босиб. — Миттигина Ауди. Ҳам шовқинсиз, ҳам тезроқ юради.

— Пикапим ҳам ёмонмас. Қимматбаҳо буюмларга бекорга пул сарфламадингми ишқилиб?

— Йўқ, — тўнғиллади у.

— Яхши.

— Менга бир яхшилик қила оласанми?

— Қанақалигига қараб...

Эдварднинг юзи жиддий тус олди.

— Белла, бизнинг уйда ҳақиқий туғилган кунни бундан анча йиллар олдин бўлган. Аниқроғи 1935 йилда нишонлаганмиз. Бугун бир оз яйрашимизга рухсат бер ва сал гапга аразлайверма! Улар сени катта тайёргарлик ва ҳаяжон билан кутиб туришибди.

Ғалати бўлиб кетдим.

— Яхши, айтганингдек бўлади...

— Огоҳлантириб кўяй, улар деганда мен барчани назарда тутдим.

— Ҳамма?! — шошиб қолдим. Мен Эммет билан Розали Африкада бўлса керак деб ўйлагандим.

Форксда ҳамма Калленларнинг катта фарзандлари Дартмутга ўқишга кетган деб ҳисоблашарди.

— Эммет бизни соғинибди.

— Розали-чи?

— Хавотирланма, у ҳам анча босилиб қолган.

Мен жавоб бермадим. Чунки Элисдан фарқли ўлароқ тилла сочли Розали мени ҳамон ёқтирмасди. Аслида у мени чақирилмаган меҳмон ҳисоблар ва оиласи сирларидан воқиф бўлганим учун ёмон кўрарди.

Эдвард мавзуни ўзгартирди.

— Хўш, туғилган кунингда "Ауди" совға қилишимни истамас экансан, унда қандай совға хоҳлайсан?

— Биласан-ку, нима хоҳлашимни, — шивирладим.

Ғазабдан қошлари чимирилиб кетди:

— Белла, ҳеч бўлмаса шу бугун бу гапларни гапирма! Бу охириги туғилган кунинг бўлишига йўл қўймайман! — деди у қасам ичаркан.

— Бу ноҳақлик...

Ниҳоят уларнинг уйига етиб келдик. Биринчи қаватнинг барча ойналарида чироқ кўринар, айвоннинг чор томони ва қадимий кедр дарахтлари ҳам япон

чироқлари билан безатилганди! Остонадаги катта-катта гулдонлар новдаси узун, чиройли атиргулларга тўла эди. Ҳаяжонланганимдан оҳ тортиб юбордим.

— Бу базм фақат сенга аталган! Кўнглингни ёзишга ҳаракат қил.

— Ҳаракат қиламан, — минғилладим ҳамон ҳайратимни яшира олмай.

У эшикни очиб қўл чўзганда: — Битта савол берсам майлими? — дедим иккиланиб.

У “хўш” дегандек пешонасини тириштирди.

— Агар бу суратни чиқартирсам... — дедим фотоаппаратга ишора қилиб. — Суратда аксинг кўринадими?

Эдвард кулиб юборди ва югурганча зинадан етаклади.

Ёп-ёруғ меҳмонхонада Калленлар бутун оиласи билан бизни кутиб туришарди. Остонада пайдо бўлишим билан бир овоздан “Туғилган кунинг билан, Белла!” деб қийқириб юборишди.

Лавлагидек кизариб, ерга қарадим. Хонада Элиснинг ташаббуси билан бўйига ҳам, энига ҳам пушти шамлар ўрнатишган бўлиб, биллур гулдонларда гуллар тўла эди. Чиройли оқ дастурхон тўшалган рояль устида пушти рангли кекслар ва кумушранг совға қутичалари турарди. Мен бунақа тантанани хаёлимга ҳам келтирмагандим. Ўнғайсизланаётганимни тушунган Эдвард белимдан кучиб, пешонамдан ўпиб қўйди. Карлайл ва Эсми бизга бошқалардан кўра яқинроқ туришарди. Эсми ўз қизидек пешонамдан ўпиб табриклади, Карлайл эса елкамдан энгил кучиб қўйди.

— Кечир, Белла, — деди у шивирлаб. — Элисни қайтара олмадик!

Орқарокда турган Розали ўрнидан жилмади. Эмметнинг эса мени кўрганидан хурсандлиги билиниб турарди.

— Сира ўзгармабсан, — деди у ясама афсус билан. Ҳамон икки юзинг қирмизгулдек. Сени бошқача кўраман деб ўйлагандим, ҳазиллашди.

— Раҳмат, Эммет, дедим баттар қизариб.

Кайфияти ҳамманикидан ҳам яхши бўлган Элис Жаспернинг қўлини бўшатиб олдинга чиқди. Жаспер эса узоқроқда туришни маъқул кўрди, шекилли, жингалак сочларини силкитиб зинага чиқиб олди.

— Совғаларни очишнинг айна пайти! — эълон қилди Элис ва мени рояль томон етаклади.

— Элис, илтимос қилгандим-ку... ҳеч ниманинг кераги йўқ.

— Мен бу гапингни эшитмагандим! — гапимни бўлди пари ва: — Қани, оч совғаларни! — деб буюрди ял-ял ёниб. Катта кумушранг қутини очарканман, унинг ичида пикапим учун стереоускуна турарди.

— Бу Эммет билан Жаспердан - деди Элис. Жаспер хижолатли жилмайиб қўйди. — Қайтариб бермаслигинг учун ҳозирнинг ўзида уни машинангга ўрнатиб қўяман, — деди Эммет.

— Раҳмат.

— Энди эса менинг совғамни очасан, кейин эса Эдвардниқини - деди кичқина қутини узатиб. Бўлақол - шоширди мени.

Мен Эдвардга хижолатли қараб қўйиб, қутини оча бошладим.

— Ҳозир, — деб қутининг ипини тортганимни биламан, ялтироқ қоғознинг чети бармоғимни тилиб ўтгандек бўлди. Тезда бармоғимни ўгириб ярамга қарадим. Қутилмаганда кичқина жароҳатдан бир томчи қон сизиб чиқди. Кейинги воқеалар шунчалик тез рўй берди: биринчи бўлиб Эдвард "йўқ" - деб кичқирди ва гавдаси билан олдимни тўсиб, ўзимни орқага итариб юборди. Пирожнийлар, совғаю гулларни босиб ўтиб девор томонга отилиб кетдим. Кўз очиб-юмгунимча шиша синиқлари ўртасида ётардим. Жаспер Эдвард томонга отилди. Улар тўқнашишганда худди икки қоя бир-бирига урилгандек атроф гумбурлаб, акасининг қўлидан чиқишга уринаётган, Жаспер қотиб қолган кўзларини мендан узмасди. Қаттиқ йиқилганим учун қўлимда аччиқ оғриқ турди. Кафтимдан билагимгача кесилган жароҳатдан қип-қизил қон отилиб чиқаётганини кўриб даҳшатдан қотиб қолдим. Олти жуфт оч нигоҳ менга қадалиб қолганди.

Карлайл ўзини мутлақ хотиржам сақлаб қола олди. Касалхонада йиғилган юз йиллик тажрибаси унинг оғир-босиқ овозида акс-садо берарди.

— Эмметт, Роз, Жасперни ташқарига олиб чиқинглар, — деди у буйруқ оҳангида. Эмметт шу заҳоти: Кетдик, деганча укасини ташқарига етаклади.

Жаспер акасининг бақувват қўлларидан чиқолмай типирчилар, у ҳамон ўзига кела олмаганди.

Эдварднинг юзи мрамртошдан баттар оқариб, атрофимда гир айланаркан, ўзига келиш учун чуқур-чуқур нафас оларди.

Чиройли чехрасига мағрурлик соя ташлаган Розали Жасперни ташқарига чиқаришга ёрдам берди. Эсми болаларининг ортидан эшиқни ёпаркан, хижолатли жилмайди.

— Жуда афсусдаман, Белла, деди у кўз ёшларини артиб болаларининг ортидан ташқарига йўл олди.

— Рухсат бер, Эдвард. — Карлайл секингина ёнимга тиз чўқаркан, жароҳатимни кўриш учун қўлимдан тутди.

II боб. Жароҳат

Мен унинг иродасига лол қолганимни сездирмаслик учун тескари ўгирилдим.

Элис дадасига сочиқ узатганди, у “керакмас” дегандек бош чайқади:

— Ярада шиша синиклари жуда кўп, — деди ва оппоқ дастурхонни иккига бўлиб, ярамнинг юқорисидан маҳкам боғлади.

— Белла, — деди кейин мулойимлик билан. — Истасанг, шифохонага олиб бораман ёки шу ерда кўриб кўяйми?

— Шу ерда, илтимос, — шивирладим. Касалхонага олиб боришса, дадам хабар топиши тайин.

— Уни ошхонага олиб борайлик, — деди Карлайл ўғлига қараб.

Элис дадасининг сумкасини олиб келгани шошилди. Эдвард мени кўтариб стулга ўтқизди, у ғазабдан ҳиссиз тошга айланганди. Стулга ўтирганча кўлимни столга қўйдим. Карлайл иккинчи стулни яқинроқ суриб ишга киришди.

Эдвард ҳамон мени ҳимоя қилмоқчидек бошимда энгашиб турарди.

— Эдвард, чиқиб турсанг бўларди...

— Сабрим етади, — деди у. Юзидан ўзини зўрға босиб тургани сезилиб турарди. У бошқалардан ҳам кўра кўпроқ азоб чекаётганди.

— Қахрамонлик қилмай қўя қол. Карлайл сенсиз ҳам эплайди. Бориб тоза ҳаводан нафас олиб келгин... — гапимни тугатмай кўлимга санчилган нина таъсиридан титраб кетдим.

— Қоламан, — деди у қатъий.

— Ўзингга жабр қилишни намунча яхши кўрмасанг, — тўнғилладим. Карлайл ҳам гапимни маъқуллади:

— Эдвард, яхшиси бориб Жасперни топ, узоққа кетиб қолмасин. Билиб турибман, бўлиб ўтган воқеалардан хижолатда, ва уни фақат сен қайтаришинг мумкин.

— Тўғри, — маъқулладим мен. — Бориб Жасперни топ.

Бирор фойдали иш қилгин сен ҳам, қўшилди Элис.

Ҳаммамиз унга ташланганимиздан Эдварднинг жаҳли чиқди. Лекин сўзсиз итоат этиб ошхона эшигидан ҳовлига йўл олди. Ишончим комилки, бармоғимни кесиб олганимдан буён у бир марта ҳам нафас олмади. Дори таъсирида кўлимдаги оғриқ пасайиб, Карлайл моҳирлик билан ўз ишига киришди. Ярамга қарамаслик учун зимдан уни кузата бошладим. Унинг кўлим устига энгашган сочлари куёш нурида худди тилладек ялгираб турарди. Бир оздан кейин Элис ҳам юзида хижолатли табассум билан секин ташқарига йўл олди.

— Мана, ҳеч бўлмаса хонани тозалашга қодирлигимни билаб олдим, — хўрсиндим.

— Бунга сен айбдор эмассан, — тинчлантирди Карлайл. — Нохушликлардан ҳеч ким кафолатланмаган.

— Балки, лекин назаримда нохушлик фақат мени пойлаб юради.

Карлайл кулиб юборди. Унинг мутлақо хотиржамлиги бошқаларнинг таъсирчанлигидан кескин фарқ қиларди. Қанчалик синчиклаб тикилмай юзидан хавотирликдан асар ҳам тополмадим. Қўллари кўз илғамас даражада чакқонлик билан ҳаракатланарди.

— Қандай сабр қиласиз? — жавоб талаб қилгандек тикилдим. Ҳатто Элис билан Эсми ҳам дош бера олишмади...

Унинг сабри сирини билишни истардим. Оиланинг барча аъзоси парҳезни қабул қилган бўлсада, фақат Карлайлгина қон ҳидига чидай оларди.

— Узоқ йиллик тажриба, — деди у. Мен фақат ҳидини сезаман, деди у дурдек тишларини ялтиратиб жилмаяркан. Қолаверса, ўз ишимни жуда яхши кўраман.

Қўлимдан чикқан шиша синиқлари жиринглаб идишга тушарди.

— Нахотки? Йиллар давомида ўз-ўзи билан курашиб, қаттиқ назорат натижасида сабрини тоблаганди. У жавоб беришдан олдин ўйчан кўзлари билан бир муддат тикилиб турди:

— Мен одамларга ёрдам бераётганимдан, ҳаётини сақлаб қолишга қодирлигимдан роҳатланаман. Сабр-иродам билан баъзиларнинг ҳаётини яхшилаганимдан қувонаман. Ҳид сезиш қобилияти билан ҳам ташхис қўйса бўлади, — деди у лабини чимириб жилмаяркан.

Мен эшитганларимни англаб етгунимча у барча шишаларни териб бўлди.

— Сиз алоқангиз бўлмаган ҳодисаларга ҳам ўзингизни айбдор санайсиз, — давом этдим. — Ўзингиз шундай ҳаёт тарзини танламагансиз-ку, демокчиман. Яхши бўлиш учун, йўқ айбингиз ўрнини тўлдириш учун ўзингизни қурбон қилар даражада меҳнат қилишингиз шартмас.

— Мен айбимни тўлдирмоқчиман деб ҳисобламайман, — гапимга қўшилмади у. — Барча сингари мен ҳам тақдир берган йўллардан бирини танлашим керак эди.

— Сиз айтганчалик осон эмас бу.

У қўлимни яна бир бор кўздан кечириб "шунақа гаплар" деди бепарво ва ярамга дори суртиб қўйди.

У қўлимни бинт билан ўрай бошлаганда оғриқдан пешанамни тириштирдим.

— Аввал бошиданок нега бошқа йўлни танлашга уринмагансиз? — сирнинг тагига етиш учун давом этдим.

У жилмайди.

— Эдвард сенга гапириб бермаганми?

— Гапирган. Лекин мен сизнинг кўнглингиздан ўтган нарсаларни билмоқчиман...

Кутилмаганда у жиддий тус олди. Қизик, у ҳам менга ўхшаб фикрлаганмикан? Ёки...

— Отам руҳоний бўлганини биласан, — деди у ўйчан ҳолда стол устини йиғиштираркан. — У ҳаётни ўзича тушунган... — Шундай дея Карлайл қонга беланган дока ва шиша идишларини бир идишга солиб ёкиб юборди.

Менинг чўчиб тушганимни кўриб:

— Кечир, шундай қилишим керак, деди. Шундай қилиб мен отамнинг фикрига қўшилмасдим. Лекин мана салкам тўрт юз йилдан буён мен тангрининг борлигига шак келтирмаганман...

Гап оқими қаёққа бурилганини тушунмадим. Унинг дунёқарашини динга боғлиқлигини хаёлимга ҳам келтирмагандим.

— Бу гапларни мендан эшитиб ҳайратланаётганингни биламан, — деди у жилмайиб. — Лекин ҳамон бу дунёда ҳатто бизга ўхшаганларга ҳам жой борлигига ишонаман. Албатта, бу дадил тахмин. Кўпчиликнинг фикрича, биз дуоибад қилинганлармиз. Лекин мен бизнинг ҳам оз бўлсада эзгулик учун имкониятимиз борлигига ишонаман!

— Албатта, — тўнғилладим. Мен одамлар Карлайлга бефарқ бўлишларини тасаввур ҳам қила олмасдим. — Фикрингизга қўшиламан. Назаримда ҳамма қўшилса керак...

— Очиғи, сен фикримга қўшилганларнинг биринчисисан.

— Бошқалар фикрингизга қарши чиқишадими? - ҳайратландим, аслида фақат бир киши ҳақида ўйлардим.

Карлайл яна фикрларимни ўзгартириб юборди.

— Эдвард баъзида фикримга қўшилади. Баъзида эса қўшилмайди. Унинг фикрича, биз қалбимизни йўқотганмиз.

Мен Эдвард кундузи айтган гапини эсладим: “Сенга ўлим соя солмас экан, демак, мен ҳам яшайман!”.

— Ҳамма муаммо шунда, тўғрими? Айнан шу сабаб у мени қаторларингга қўшишни истамаяпти, тўғрими?

Карлайл секингина давом этди:

— Мен ўғлимга қараб... ҳайрон қоламан. Ундаги меҳр, ирода, олижанобликни кўриб умидларим бекор эмаслигини тушунаман. Наҳоки, Эдвардда қалб йўқ, дейиш мумкин бўлса?

Мен унинг фикрига қўшилдим.

— Эдвард ишонган нарсага мен ҳам ишонганимда эди... Карлайл менга ўйчан тикилди. Сен унинг ўрнида бўлганингда қалбини тортиб олармидинг?

Мен бу саволга жавоб бера олмасдим. Агар Карлайл Эдвард учун қалбингдан воз кечишга рози бўлармидинг, деганда жавобим тайёр эди. Лекин Эдварднинг қалбини қурбон қилишга қодирманми? Ҳазабдан қисирлаб кетгунча тишимни тишимга босдим. Бу ноҳақ айирбошлов эди.

Қайсарлик билан бош чайқадим:

— Мен ўзим учун қарор қабул қилганман.

— У ҳам бир қарорга келиб бўлган, — деди у баҳслашишга тайёрлигимни кўриб. — Нима бўлганда ҳам у сен учун жавобгар.

— Бу ишни қила оладиган фақат Эдвард эмас, — дедим секингина Карлайлга нигоҳ ташларканман.

У кутилмаганда кулиб юборди:

— Э, йўқ! - Бу масалани энг аввало у билан муҳокама қилиб олишинг керак! Мен биринчи марта ишончим комил бўлмаган масалада қўлимдан келган барча ишни қилдим дея олмайман. Бошқаларни бизникидақа ҳаётга тортиш тўғрими? Мен буни ҳал эта олмайман!

Индамадим... Агар Карлайл ўзининг ёлғизлигини тўлдириш учун ҳаракат қилмаганида менинг тақдирим нима бўлишини ўйлаб сесканиб кетдим.

— Айнан Эдварднинг онаси фикримни ўзгартиришимга сабаб бўлган, — шивирлади у фикримни ўқигандек деразадан кўз узмай.

— Онаси?

Эдварддан ота-онаси ҳақида сўраганимда “улар дунёдан ўтиб кетишганига анча бўлган, яхши эслай олмайман”, - деб жавоб берарди. Тушунишимча, Карлайл уларни яхши эслайди.

— Ҳа. Унинг исми Элизабет Мэйсон эди. Эдварднинг отаси юқумли касалликдан касалхонада ўзига келмай вафот этди. Лекин Элизабет ҳушини йўқотмади. Эдвард онасига жуда ўхшайди. Сочлари, кўзлари... Ўғлидан хавотирда бўлган Элизабет жон беришни истамасди. У ўзининг ўлими муқаррарлигини билсада, ўғлини парваришlash билан банд эди. Мен онасидан олдин ўғли жон берса керак деб ўйлагандим, чунки Эдварднинг аҳволи оғирроқ эди. Менинг навбатчилигимда, кун ботар маҳал Элизабет ҳаётдан кўз юмди. Мен ишлаб чарчамасдим, шу сабаб навбатчиликни топшириб ўзимни ёлғондан ҳориб ухлаганга солиб ётиш ғашимга тегарди. Чунки бу вақтда одамлар табиб етишмаслиги сабаб касалликдан вафот этаётганини билиб виждоним қийналарди. Элизабетни безгак тутиб ҳаёт учун курашишга ҳоли қолмаганди. Лекин менга қаттиқ тикилиб гапирганда овозида қатъият бор эди: Ўғлимни қутқар! - буюрди у шивирлаб.

— Қўлимдан келган барча ишни қиламан! — сўз бердим. Иссиғи баландлигидан қўлимнинг муздеклигини сезмади ҳам.

— Сен уни сақлаб қолишинг керак! — қўлларимга ёпишди у. — Қўлингдан келганини ҳам, келмаганини ҳам қилиб, болагинамни сақлаб қолишинг шарт! Бошқаларнинг қўлидан келмайдиган ишни сен қила оласан, Эдвардимни асраб қол!

Унинг бу гапидан кўрқиб кетдим. Ёниб турган зумрад рангидаги кўзларига тикилиб туриб, "у менинг сиримни билади" деган фикрга келдим. Кейин уни яна

безгак тутди ва қайтиб ўзига келмади. Шу суҳбатдан бир соат ўтиб у дунёдан кўз юмди... Неча йиллардан буён ўзимга шерик топиш ниятимни амалга ошира олмай келардим. Эдвард эса жой талашиб ётар, вақт жуда кам эди. Онасининг юзи худди боласидан кўнгил узолмагандек, ўлиmidан кейин ҳам ҳаловат топмагандек эди. Элизабетнинг овози қулоқларим остида тинимсиз акс-садо берарди. Наҳотки у ўғлига ростдан ҳам шундай ҳаётни тилади, деган ҳаёл миямни парчаларди. Эдвардга тикилиб худди шундай ўғлим бўлишини жуда исташимни тушундим. Тезроқ ҳаракат қилишим керак эди, аввал онасини ўликхонага топшириб келдим, кейин Эдварднинг бошига бордим. Унинг юраги ҳамон уриб турганини, ҳеч ким билмасди. Касаллар кўплигидан ҳаммани назорат қилишнинг иложи йўқ эди. Мен уни орқа йўлдан секин олиб чиқиб кетдим ва уйларнинг томларидан юриб уйимга олиб бордим... Лекин Эдвардни асраб қолганимдан пушаймон эмасман, деди Карлайл хотиралардан бугунги кунга қайтаркан. Кейин у чуқур хўрсиндида, "энди сени уйингга олиб бориб қўйишим керак", - деди жилмайиб.

— Ўзим олиб бораман, — кутилмаганда эшикда пайдо бўлган Эдварднинг овози эшитилди. У оғир қадамлар билан яқинлашаркан, юзи хотиржам бўлсада, кўзлари хавотирли эди. Кўрқиб кетдим.

— Карлайл кузатиб қўйса ҳам бўлади, — дедим қонга беланган футболкамдан кўз узмай.

— Ҳаммаси жойида, — деди у. Кийимларингни алмаштириб ол. Чарли сени бу аҳволда кўрса, юраги тўхтаб қолади. Элис кийимларидан бериб туради, шундай дея у яна ташқарига йўл олди.

Мен хавотирланиб Карлайлга қардим:

— У жуда хафа, тўғрими?

— Ҳа. Бугун оқшом у кўрқадиган ҳодиса рўй берди! Бугун биз сабаб ҳаётинг хавф остида қолди...

— Бунга Эдвард айбдор эмас!

— Сен ҳам айбдор эмассан.

Мен унинг ақлли ва чиройли кўзларидан нигоҳимни олиб қочдим.

Карлайл ўрнимдан туришимга ёрдам берди. Меҳмонхонага қайтганимизда Эсми мен йиқилган жойдаги қон изларини артарди.

— Эсми, беринг ўзим артиб оламан, — дедим қизариб.

— Бўлдим. Аҳволинг яхшими?

— Яхши. Карлайл яраларни барча докторлардан ҳам тезроқ тикади...

Эр-хотин бирваракайига кулиб юборишди.

Орқа эшикдан Элис билан Эдвард пайдо бўлишди. Менга кўзи тушиши билан қўлимдан тутиб судрай бошлади:

— Юр, тезроқ кийимларингни алмаштирайлик.

Хонасини титкилаб Эсининг меникига ўхшаш футболкасини топиб берди.

— Дадам фарқига бормайди деб умид қиламан, — дедим чорасиз. Қўлимдаги оппоқ бойлам унчалик ваҳимали кўринмайди, қўлим боғланганига эса дадам унчалик хайратланмайди.

— Элис, — шивирладим иккаламиз ёлғиз қолганда.

— Ҳа, — деди у ҳам овозини пасайтириб.

— Аҳвол чатоқми? — шивирлаш бефойдалигини билиб турсамда паст овозда. Иккинчи қаватда бўлсакда Эдвард бизни эшитиши мумкин эди.

— Билмадим, — деди Элис жиддий тортиб.

— Жаспер қалай?

— Қаттиқ қайғуда, — хўрсинди қиз. — Ўзини бошқара олмаганидан қаттиқ хижолатда.

— Айб унда эмас-ку! Жаспердан хафа эмаслигимни етказиб қўй. Унутмайсанми?

— Йўқ, албатта айтаман.

Пастга тушганимизда Эдвард мени остонада кутиб турарди.

— Буюмларингизни олинглар! — қичқирди Элис ортимиздан ва фотоаппаратимни соғ қўлимга тутқазди. — Менга кейинроқ, совғаларни кўрганингдан кейин миннатдорчилик билдирсанг ҳам бўлади, — деди у дўстона жилмайиб.

Элис билан Эсми зимдан Эдвардга қараб қўйиб, хайрлашишди.

Ташқарига чиқиб енгил тортдим ва атиргуллар оралаб машинам томон шошилдим. Эдвард тунд аҳволда менга эргашди. Кабинада қизил лентага ўралган стерео турарди. Эммет ўрнатишга улгурибди. Шошилиб тасмани олиб ташладим. Эдвард рулга ўтирди, лекин на менга, на стереога қаради. У миқ этмай моторни ўт олдириди. Орага тушган сукунат қулоғимни тешгудек бўлар, бу жимлик юрагимга ғулғула соларди.

— Бирор нима десанг-чи, — дедим қоронғу ўрмон йўлидан чиқиб, катта йўлга тушганимизда.

— Нима ҳақида гапиришимни истайсан, — деди у вазмин оҳангда.

— Мени кечирганингни айт.

Бу гапим уни ҳаётга қайтарди, яъни жаҳли чикди:

— Нега сени кечиришим керак? Нега?

— Агар эҳтиёт бўлганимда бу воқеа рўй бермасди.

— Белла, сен шунчаки бармоғингни кесиб олдинг! Шу учун сал бўлмаса ўлимга маҳкум этилардинг!

— Барибир, бу менинг айбим...

Бу гапим ўртадаги деворни бузиб юборди.

— Сен бир дўстингнинг уйида қўлингни кесиб олганинга нима бўларди? Хўш? Энг ёмон вазият улар бинт топа олмасликлари мумкин эди. Агар устинга бир тўда ликопча тушиб кетиб синган тақдирда, сени нима кутиши мумкин эди?

Улар сени касалхонага олиб боргунча, бор-йўғи машина кабинасини қонга белашинг мумкин эди! Майк Ньютон, жароҳатингни докторлар тиккунча, кўлингдан ушлаб туриши мумкин эди... Лекин у жонингга қасд қилмасди! Буларга ҳам сен айбдормисан? Бўлган воқеаларнинг ҳаммаси ўзимдан қаттиқрок нафратланишимга сабаб бўляпти.

— Жин урсин, бизнинг муносабатимизга Майк Ньютоннинг нима алоқаси бор? — энди менинг ҳам жаҳлим чиқди.

— Чунки у сенга мендан кўра муносиброқ жуфт бўла оларди! Мана нима учун Майкни аралаштиряпман, тушундингми?

— Ундан кўра ўлганим яхши. Сендан бошқа ҳеч ким керак эмас менга!

— Илтимос, фожиа яшани бас қил!

— Унда кулгули гапларни гапирма!

У жавоб бермади, лекин ўжарлик билан нигоҳини йўлга қаратди.

Мен ич-этимни еб, бугунги воқеани ижобий ҳал этиш йўллари излардим. Машина уйим ёнида тўхтаганда ҳам миямга тузукроқ фикр келмади. У моторни ўчирса ҳам, рулдан кўлини олмади.

— Бугун қоласанми? — сўрадим кўрқа-писа.

— Уйга боришим керак.

Уни шу аҳволда кетишини истамасдим.

— Туғилган куним ҳаққи, — илтимос қилдим рад эта олмаслигини билиб.

— Нима хоҳлашингни ўзинг ҳам билмайсан-а! Гоҳ одамлар туғилган кунингни унутишларини истайсан, гоҳида эса ўзинг эслатиб турасан!

Жиддий гапираётган бўлсада, овози олдингидан кўра бир оз юмшаганини кўриб, енгил тортдим.

— Яхши, — дедим гапни чўзиш учун. — Ҳамма унутса ҳам, сен унутмаслигингни истайман. Хонамда учрашамиз, дедим ва совғаларни олиб машинадан тушдим.

— Совғаларни олмаслигинг керак, — деди у қовоғини очмай.

— Агар олишни истасам-чи?

— Ололмайсан. Чунки Карлайл билан Эсми совғага пул сарфлашган! Сен бунга тоқат қила олмасдинг-ку! — пичингни давом эттирди у.

— Бир амаллаб чидарман...

Мен бир кўлимда совғалар билан зўрға эшикни ёпдим. Шу захоти Эдвард қаршимда пайдо бўлди.

— Кел, ёрдам бераман, — у кўлимдагиларни оларкан. — Хонангда бўламан, деди қовоғини очмай.

Мен яширинча мамнун жилмайдим ва "раҳмат" дедим.

— Туғилган кунинг билан! — деди Эдвард ва тезгина энгашиб бўса олди, мен бўйнига кўл ташлашга улгурмасимдан ўзини тортди. Мен яхши кўрадиган

табассуми юзида жилваланиб қоронғуликда кўздан йўқолди. Мен ортидан хўрсинганча қолавердим.

Дадам ҳамон ўйин томоша қилиб ўтирарди.

— Салом, дада, — дедим қўлимни яширишга уриниб. Дорининг таъсири кетиб қўлим оғрий бошлаганди.

— Байрам яхши бўлдими? — деди дадам диван оша менга қараб.

— Элис қаттиқ тайёргарлик кўрибди. Гуллар, тортлар, шамлар, хуллас шунақа гаплар.

— Нима совға қилишди?

— Машинам учун стерео ва яна бошқа нарсалар, ҳали уларни кўрмадим.

— О-ҳо! Зўр-ку!

— Ҳа, - маъқулладим. — Майли. Кеч бўлиб кетди, - дедим қочиш учун баҳона кидириб.

— Қўлингга нима бўлди? — дадам шерифларга хос зийрак кўзлари билан барибир кўриб қолди.

— Йиқилиб тушдим, — дедим қизариб,

— Уф, Белла!

Дадамнинг гапини давомини эшитмай хонамга югурдим.

Эдвард диванга ёнбошлаганча эринибгина совғалардан бирини ўйнаб ўтирарди.

— Хўш? — дедим унинг елкасига бош қўйиб. — Энди совғаларимни очсам бўладими?

— Бунча иштиёқ қаердан?

— Сен мени қизиқувчан қилиб қўйдинг, — дедим ва Эсми билан Карлайлнинг совғасини олдим.

— Мен оча қолай, — деди Эдвард қўлимдан совғани тортиб олиб.

Қутидан иккита рангли қоғоз чиқди. Нима гаплигини тушунгунимча бир дақиқа ўтди.

— Биз Жексонвиллга борамизми? Ҳаяжонланганимдан овозим қалтираб кетди. Қутида мен ва Эдвард номига расмийлаштирилган самолёт чипталари турарди.

— Қойил! Кўзларимга ишонмайман! Ойим роса хайрон бўладиган бўлди-да! Лекин сен қийналмайсанми? У ер қуёшли, кун бўйи панада ўтиришингга тўғри келади.

— Амалларман, - деди у ўйчан. — Совғадан шунчалик хурсанд бўлишингни билганимда уни дадам ва ойимнинг ёнида очтирардим. Яна шикоят қилсанг керак деб ўйлагандим.

— Албатта, бу бу ортиқча харажат. Лекин сен билан бирга борадиган бўлсам розиман!

Эдвард кулди:

— Энди сенга совға олмаганимга афсусланияпман. Бунақа ақлли бўлиб қолишингни тасаввур ҳам қила олмагандим.

Мен чиптани бир чеккага қўйиб, унинг совғасини очмоқчи эдим. Лекин яна чакқонлик билан қўлимдан қутини олиб, ўзи очди. Унда кумуш компакт-диск турарди.

Мен англагунимча дискни аппаратга қўйди. Хонани майин мусиқа садоси тутди. Эдвард мусиқа менга қандай таъсир этишини кутиб, тикилиб турарди. Тилим айланмай, ўз-ўзидан кўзим ёшга тўлди. Тезда кўз ёшларимни артдим.

— Қўлинг оғрияптими? — сўради у ташвишланиб.

— Йўқ... Гап қўлимда эмас. Раҳмат, Эдвард... Менга энг ёқадиган нарсани билишингга қандай шубҳа қилдим? Ишонгим келмайди...

Кейин мусикадан роҳатланиш учун жим бўлдим. Бу Эдварднинг мусикаси эди. Менга атаб ёзилган мусиканинг биринчи диски!

— Уйингга фортепиано олиб келгани рухсат бермасанг керак деб ўйладим, бўлмаса ўзим ижро этиб берардим, — тушунтирди у.

— Тўғри.

— Қўлинг оғримаяптми? — сўради у сезгирлик билан. Жароҳат лўқиллашни бошлаганди. Ҳозир дори олиб келаман.

“Керакмас” дейишимга қарамай ўрнидан турди.

— Дадам кўриб қолади, — Эдвард тез-тез менинг хонамда қолишини дадам билмабди. Агар билса, юраги хуруж тутиб қолиши аниқ. Дадамни алдаганим учун виждоним қийналарди. Лекин биз ножўя иш қилмаслигимизни ўйлаб ўзимни тинчлантирардим.

— Чарли ҳатто сезмай қолади, — деди Эдвард ва бир зумда дори ва стаканда сув кўтариб қайтиб келди.

Сўзсиз, у узатган таблеткани ичдим. Баҳсда қўлим паст келаётганини билиб турибман.

— Кеч бўлиб қолди, — деди ва кўтариб ўрнимга ётқизди. Мен унинг елкасига бошимни қўйиб бахтиёр жилмайдим.

— Яна бир марта раҳмат.

— Арзимамайди.

Бир зум мусикага кулоқ тутиб жим қолдик. Бир оздан кейин Эсми яхши кўрадиган куй янграй бошлади.

— Нималарни ўйлаяпсан? — шивирладим.

У жавоб беришдан олдин иккиланди:

— Қайси йўл тўғрилиги ҳақида ўйлаяпман.

Музлаб кетдим.

— Эсингдами, туғилган кунимда табриклама, деганим, — дедим мавзуни ўзгартириш учун шошиб.

— Ҳа, — деди у секингина.

— Демак, мен фикримни ўзгартираман ва мендан яна бир марта бўса олишингга рухсат бераман, — дедим ўзимнинг гапимдан ўзим уялиб.

— Сен иродамга ортиқча баҳо беряпсан, — деди у жилмайиб кучоғини очаркан. Кейин ҳар доимгидан кўра қаттиқроқ бағрига босиб, узоқ бўса олди.

У мени кучоғидан бўшатганда нафасим бўғзимга тикилиб қолгандек бўлди.

— Энди мени синашни бас қилиб, ухла, — деди у нафасимни ростлай олмаётганимдан кулиб. Унинг кўзига қарамаслик учун кўксига юзимни яширдим. Лекин юрагим нотинч эди. Қандайдир нохушлик кутаётганини ҳис қилиб турардим. Аслида бугунгидан ёмон кун бўлиши мумкинмасди... Унинг ҳар доимгидан қаттиқроқ бағрига босгани менга ниманидир эслатди. Эсладим! Баҳорда Жеймсдан қочиб Жаспер ва Элис билан кетишга мажбур бўлганимда, у мен билан худди шундай хайрлашганди! Худди қайтиб учрашишимизга ишонмагандек. Хаёлларимдан сесканиб уйкуга кетдим.

III боб. Тамом

Эрталаб ўзимни ҳар қачонгидан ёмон ҳис қилдим. Ёмон ухлаганимга кўлимнинг оғриши кўшилиб, бошим лўқиллаб борарди. Аслида кайфиятимни бузган нарса Эдварднинг совуққонлик билан хайрлашиб, деразадан сакраб тушиб кетгани бўлди. Билишимча, у ухлаганимда нима тўғрию, нима нотўғрилиги ҳақида роса ўйлаган...

Эдвард ҳар доимгидек мени мактабда кутиб турарди, лекин ҳамон юзи ғазабнок эди. Унинг кўзларида мен билишни истамаган нарса акс этиб турарди. Кўрққанымдан кечаги воқеаларни муҳокама қилиб ўтирмадим.

— Аҳволинг яхшими? — деди у менга эшикни оча туриб.

— Яхши, — дедим ёлғондан.

Саволларим кўп эдию, яхшиси, Элисдан сўраганим маъқул. Жаспернинг аҳволи, мен кетгандан кейин нималарни гаплашишгани? Розали нима дегани? Энг асосийси, кечаги воқеанинг давомини Элис қандай башорат қилаётгани? Эдвард нега тунд юргани? Менинг гумоним асослими-йўқми?.. Ҳамма-ҳаммасини билгим келарди. Тезроқ дарслар тугаб, тушликка чиқишни, у ерда Элис билан гаплашишни истардим. Лекин Элис тушликка келмади.

— Элис қани? — сўрадим хавотирим ошиб.

У сўзсиз ликопчасидаги шоколадга тикилиб ўтираверди.

— Жаспернинг ёнида, — деди анчадан кейин.

— Жаспер тузукми?

— У вақтинча шаҳардан кетди.

— Нима?! Қаерга?

Эдвард елка қисди.

— Билмадим, аллақарларга...

— Демак Элис ҳам у билан кетган... — шивирладим.

— Ҳа. У ҳам маълум вақт бўлмайди. Элис уни Деналиларникига кетишга кўндирмоқчи эди...

Деналилар Калленларга ўхшаб кун кўрадиган оила. Ўтган йили мен энди мактабга келган кунларимда Эдвард уларникига қочиб кетганди.

Бу воқеаларнинг ҳаммаси мени деб бўлаётганди. Ўзимни айбдор санаб ерга тикилдим. Мен сабаб Жаспер ҳам Розали ва Эмметга ўхшаб уйдан кетишга мажбур. Мен улар учун фалокат эдим.

Анчагача индамай ўтирдик. Эдвард мени пикапим ёнигача кузатиб қўйганида:

— Кечқурун келасанми? сўрадим секингина.

— Агар келишимни истасанг.

— Мен доим ёнимда бўлишингни истайман, — дедим кўзимни ердан олмай.

У кулиб қўйишини, ҳеч бўлмаса табассум қилишини кутгандим.

Лекин у "яхши" деди куруқкина қилиб. Кўзим ёшга тўлди. У эса пикапим эшигини ёпиб ўз машинаси томон кетди.

Ҳозир кайфияти йўқ, бир оз вақт ўтса ўзига келиб қолади, деб ўзимни тинчлантирдим. Балки оиласи тарқаб кетаётгани учун ғамгиндир. Лекин опа-укалари яқинда қайтиб келишади-ку. Агар шу ёрдам берадиган бўлса, мен уларникига қайтиб бормасликка ҳам тайёрман. Элис билан мактабда учрашиб турсак ҳам бўлади. Баҳорда юз берган фожеанинг олдида кечаги воқеа нима бўпти? Лекин... Ўтган гал Эдвард мени душмандан ҳимоя қилган. Бу гал эса душман эмас ўз, акаси! Балки оиласи бутунлай тарқаб бўлмасдан мени ёнига олгани яхшидир...

Йўл бўйи шу саволлар тинчлик бермади. Иш вақти тугагунча эса юрагим сиқилиб адо бўлдим. Майк Ньютоннинг охири йўқ саволларига ҳам истамайгина жавоб қайтардим. Тезроқ Эдвардни кўргим келарди. Кечқурун кўришгунимизча мушкулотлардан чиқиш йўллари топади деб умид қилардим. Уйим ёнида турган кумушранг "вольво"ни кўрганимда елкамдан тоғ ағдарилгандек енгил тордим. Ўз-ўзидан йиғлагим келди. Уйга югуриб кирганимни кўрган дадам: — "Биз шу ердамиз, Белла", деб қўйди. Улар телевизор кўриб ўтиришарди.

— Овқатлансанг, пицца бор, — деди дадам телевизордан кўз узмай. Кириб келганимдан буён бир нуқтага тикилиб ўтирган Эдвард кўзини кўтариб менга қаради ва одоб юзасидан жилмайиб қўйди.

Мен нима қилишни билмай ошхонага йўл олдим. Юрагимни хавотир еб тугатай деди. Ўзимни бошқаришга қанчалик уринмай, қандайдир нохушлик юз беришини сезиб турардим. Қандай кўрқинчли воқеа юз бериши мумкин деб таҳлил қила бошладим ва хаёлимга келган фикрдан сесканиб кетдим. Уларнинг уйига ҳеч қачон бормасликка ҳам розиман. Балки биргаликда узоқроққа кетармиз. Лекин онамдан бутунлай узоқлашиш, айниқса, дадамни ёлғиз ташлаб кетишни ўйлаганимда юрагим ачишиб кетди.

Майли, ахир биз уларни кўргани келиб турамыз-ку. Танлаган йўлим қийинлигини билиб турардим. Демак, ҳамма нарсага тайёр туришим керак. Шундан кейин фотоаппаратни кўлимга олдим. Эдвард билан кетишдан олдин Форксдаги ҳаётимни суратларга муҳрлаб қўйгим келди. Кечаги кундан буён ҳаётим қанчалар ўзгариб кетганини ўйлаб қайғурдим. Худди чуқур жар қаршисида тургандек бошим айланарди. Фотоаппаратдаги тасмада Эдварднинг расми акс этадими-йўқми билолмай кулгим келди. Мени катта ўзгаришлар кутаётганини сезиб турардим. Эдвард бирга кетишни таклиф қилишга журъат қилолмай турган бўлиши мумкин. У дадамни қанчалик яхши кўришимни билади. Шу сабаб уни кўп қийнамай, таклифини қабул қилишга тайёр туришим керак. Меҳмонхонага кирганим заҳоти Эдвардга сездирмай камерани унга қаратиб, шиқиллатдим. У қувониб кетса керак деб ўйлагандим, лекин у хатто қараб ҳам қўймади. Дадам эса "нима қилипсан, Белла" деб тўнғиллаб қўйди.

Дадам мени суратга олма, дейишига қарамай уларни кетма-кет суратга туширдим. Кейин фотоаппаратни Эдвардга узатиб ўзимни қувноқ кўрсатишга уриниб:

— Эдвард, энди бизни суратга ол, — дедим ва кўзига қарамай дадам ўтирган креслонинг суянчиғига ўтирдим.

Сўзсиз итоат этган Эдвард: — Жилмайинглар, — деди ва ҳафсаласиз ҳолда бизни суратга олди.

— Энди мен сизларни тушираман, — деди дадам суратга тушишдан тезроқ кутилиш учун.

Мен жойидан қимирламай турган Эдварднинг ёнига бордим. У секингина қўлини елкамга ташлади.

Дадам бизни суратга олиб бўлгани заҳоти Эдвард қўлини елкамдан олди.

Қўлим титраётганини сездирмаслик учун фотоаппаратга ёпишдим. Суратга олиш шоуси тугагач, Эдвард ўртадаги ноқулайликни бузиб: Мен, яхшиси, уйга кета қолай, деди.

Дадам телевизордан кўз узмай: — Кўришгунча, — деб хайрлашди.

Мен эса уни кузатиш учун эргашдим. У бир оғиз гапирмай машинасига яқинлашди.

— Бугун қоласанми? — дедим умидсизлик билан.

— Бугун эмас, — деди у. Жавоби менга оғир ботди. Шунинг учун сабабини суриштириб ўтирмадим. У ҳам изоҳ беришни лозим топмай, машинасига ўтириб ўт олди. Мен эса нимани кутаётганимни тушунмай, ортидан қараганча қолавердим. Ёмғир ёғаётганини ҳам сезмабман. Бир маҳал орқадан дадамнинг овози эшитилди: — Ёмғирда нима қилиб турибсан, Белла? — сўради дадам хайратланиб. Худди арвоҳдек судралиб уйга кирдим. Туни билан ухлолмай, ағанаб чиқдим. Тонг отмасдан уйғониб, мактабга шошилдим. Йўлда ҳовлимизни, пикапимни суратга туширдим. Эдвард туни билан режасини пиширганига ишончим комил эди. Фақат таклифини қачон айтишини билолмай, сабрсизланардим. Дарслар тугагунча Эдвард миқ этмади. Жимжитлик тушлик маҳал ҳам давом этди. Сабрим тугашини сезиб ўзимни чалғитиш учун фотоаппаратни Жессикага узатдим:

— Жесс, онам альбомимда дўстларимнинг суратлари бўлишини истаяпти. Илтимос, ҳаммани суратга тушириб бер, — дедим.

— Жоним билан, — деди у қувониб ва овқат кавшаётган Майкни ғафлатда қолдириб суратга олишга улгурди. Дўстларим кулишиб-талашиб бир-бирларини суратга туширишларига қараб ҳавасим келди. Улар худди ёш болага ўхшашарди. Лекин менинг кайфиятим йўқ эди. Мактабдан кейин тўғри ишга кетдим. Йўл-йўлакай расмларни чиқартириб олдим.

Уйга келганим заҳоти суратларни кўргани хонамга югурдим. Ўзимча Эдвард туширилган плёнка бўш бўлса керак деб ўйлаб турибман. Лекин Эдвард худди

ҳаётдагидек гўзал ва виқор билан жилмайиб суратдан менга қараб турарди, Унинг илиқ табассумини жуда соғингандим. Суратлар Орасидан учтасини ажратиб олдим ва каравотим устига қўйдим. Иккинчи, учинчи суратлардаги Эдвард биринчисидан кескин фарқ қиларди. Суратга қараб юрагим эзилди, унда бизнинг қанчалар бир-биримиздан фарқ қилишимиз кўриниб турарди. Эдвард худди тангрилардек чиройли, мен эса нотавон банда. Алам билан суратларни тескари қилдим.

Кейин хўрсинганча суратларни альбомга жойлаштириб, тагидан сана ва исмларни ёзиб чиқа бошладим. Эдвард иккаламиз тушган суратга бир муддат тикилиб турдимда, кейин иккига қатладим. Сўнг суратнинг Эдвард тасвирланган томонини альбомга жойлаштирдим. Суратларни ёпиштириб, онамга хат ёзиб бўлганимда ҳам Эдварддан дарак бўлмади. Мен ўзимни уни кутмаяпман деб алдашга ҳаракат қилсам ҳам, "тик" этган товушга қулоғим "динг" бўлиб ўтирардим.. У мендан қачон охириги марта ўзини олиб қочганини эслашга ҳаракат қилдим. Назаримда ҳеч қачон! Бу кеча ҳам ухлолмадим.

Мактабда ҳам кўнглим ғаш бўлиб юрдим. Узоқдан мени кутиб турган Эдвардни кўриб бир оз енгил тортдим. Лекин у дарров кўздан йўқолди. Эдвард мендан ўзини олиб қочарди. Муносабатларимиз буткул бузилиб бўлмасидан Элис қайтса эди! Лекин ундан ҳам катта умид қилишим шартмас. Агар Эдвард билан жиддий гаплаша олмасам, унда эртага Карлайлнинг ёнига бораман. Мактабдан кейин Эдвард билан очикчасига гаплашаман. Ҳеч қанақа баҳоналарини қабул қилмайман!

У дарсдан кейин мени пикапимгача кузатди ва "уйингга борсам, қарши эмасмисан?" деб сўради ғамгин.

— Йўқ, — дедим юрагим тез органича.

— Ҳозир, — деди у кўзларимга қаттиқ тикилиб.

— Майли. Йўл-йўлакай онамга хат жўнатишим керак. Уйда учрашамиз, — дедим. У орқа ўриндикда ётган қалин конвертни кўриб тезда қўлига олди.

— Ўзим ташлаб қўяман. Ўша ерда учрашамиз, — деди жилмайиб. Лекин табассуми кўзларига таъсир қилмади.

— Яхши, — дедим. Гапим тугамасдан машинаси томон йўл олди.

Эдвард мени уйим ёнида кутиб турарди. Нега у бу қадар чиройли-а? Машинаси йўл бўйида турганига қараганда узоқ қолмоқчи эмас. Мен жасурлик учун чуқур-чуқур нафас олдим.

У машинамга пешвоз чиқди. Тушишимга ёрдам бераркан, кўлимдаги рюкзагимни олиб орқа ўриндикқа ташлади.

— Юр, айланиб келамиз, — деди қовоғини очмай.

Унинг қилиғи ёқмасида, индамадим. Лекин мендан жавоб кутмай ўрмон томон етаклаб кетди. Мен истамайгина унга эргашдим. Гаплашиш учун имкон туғилишини билсамда, ваҳимам босилмасди. Ўрмондаги ёлғизоёқ йўлдан анча

юрганимиздан сўнг у тўхтаб, дарахтга суяниб туриб олди. Совуқ синовчан нигоҳини мендан узмасди.

— Кел, очикчасига гаплашиб оламиз, — дедим иродамни жамлаб.

У оғир хўрсинди.

— Белла, биз кетяпмиз.

Мен ҳам хўрсиндим. Бу ёқимли хабар эди. Қувонсамда, саволларим кўп эди.

— Нега ҳозир, балки кейинги йил...

— Белла, вақти-соати етди. Форкда бундан ортиқ қола олмаймиз. Карлайл ўттиз ёшдек кўринсада, ҳаммага 33 ёшдаман, дейишга мажбур бўляпти. Мен тушунмай унга тикилдим.

Гапини нотўғри тушунганимни билиб, бошим айланди.

— Биз деганинг ким... — шивирладим.

— Мен оиламиз ва ўзимни назарда тутяпман.

Мен ўзимга келиш учун бошимни эгдим. У эса сабр билан жавоб кутиб турарди.

— Яхши, - дедим анчадан кейин. Мен ҳам сен билан кетаман.

— Сен боролмайсан, Белла. Биз кетадиган жойлар сенга тўғри келмайди.

— Сен қаерда бўлсанг, мен ҳам ўша ерда бўламан. Жой танламайман.

— Мен сенга муносиб эмасман, Белла...

— Кулгимни қистатма, — дедим ўтиниб. — Сен ҳаётимдаги энг катта қувончимсан.

— Менинг дунёим сен учун эмас, — деди у шафқатсизларча.

— Жаспер билан бўлган воқеа ҳеч бир аҳамиятга эга эмас, Эдвард.

— Тўғри айтасан. Бўлиши керак бўлган нарса бўлди.

— Сен сўз бергандинг. Финиксда, эсингдами? Доим ёнингда бўламан дегандинг...

— Албатта. Фақат сенга зарарим етмаса, деганман, — гапимни тўғрилаш учун бўлди.

— Йўқ! Сен қалбим ҳақида қайғуряпсан, шундайми? — энди жазавага тушиб бақира бошладим. Чунки уни бошқачасига кўндириб бўлмасди.

— Карлайл гапириб берди. Менга бунинг фарқи йўқ! Шундоқ ҳам қалбим эгасисан! Сенсиз менга қалбнинг кераги ҳам йўқ!

У оғир хўрсиниб, бирмунча пайт ерга сўзсиз тикилиб қолди.

Ниҳоят кўзини кўтарганда нигоҳидан музлаб кетдим.

— Белла, сен мен билан кетишингни истамайман! — деди дона-дона қилиб, нигоҳини кўзларимдан узмай.

Айтган гапининг мағзини чақиш учун миямда бир неча марта айлантирдим.

— Сен... бирга кетишимни истамайсанми?... — худди юрагимдан яралангандек сўзларни тўғри талаффуз этолмай қолдим.

— Йўқ.

Ҳамон карахтланиб унга тикилиб турардим. У ўзини оқламади. Мен эса керакли сўзларни тополмай эсанкирардим.

— М-майли... нима ҳам дердим... Агар ўзинг шуни хоҳласанг, бу бошқа гап... — овозим хотиржам чиққанига ўзим ҳам ҳайрон қолдим. Ҳамон эшитганларимни ҳазм қила олмаётган бўлсам-да, ўзимни қўлга олдим.

Анчадан кейин тилга кирган Эдвард кўзини олиб қочиб, гап бошлади:

— Албатта, нима бўлганда ҳам мен сени севаман... Ўтган кеча рўй берган воқеа ўзгаришлар пайти келганидан дарак. Чунки мен... мен ўзимни бошқача қилиб кўрсатишдан чарчадим. Мен одам эмасман, — гапиряптию менга қадрдон бўлган юзида бефарқлик уфуриб турарди. — Бу ҳолатни узоқ давом этишига йўл қўйдим ва бундан қаттиқ афсусдаман.

— Керакмас... — шивирладим. Қоним қайнаб бораётганини сезиб турардим. — Бундай қилма.

Лекин у қарорини ўзгартирмаслигини сўзсиз ифодалаб турарди.

— Сен менга муносиб эмассан, — деди у кутилмаганда юқорида айтган гапини тескари ўгириб. Мен эътироз билдирмадим. Чунки буни ўзим ҳам билардим.

Анчадан кейин эса: Агар сен шуни хоҳласанг... дея олдим зўрға.

У бош силкиди.

Индамадим.

— Сендан бир илтимосим бор, агар мумкин бўлса...

— Истаган нарсангни сўрайвер, — дедим энди анча ўзимни босиб.

У менинг нигоҳимга дош бера олмай бир оз юмшади:

— Ўзингни эҳтиёт қил, қаҳрамонлик қилма. Тушуняпсанми нима деяётганимни?

Мен ҳолсиз бош силкидим.

— Дадангни ҳам қийнама. Ўзингни ҳеч бўлмаса даданг учун асра.

— Сўз бераман...

— Ўз навбатида мен ҳам ваъдамнинг устидан чиқаман. Сўз бераманки, мени қайтиб кўрмайсан. Сени яна қийналишингни истамаганим учун ҳам қайтмайман. Такдирингга аралашмайман. Ҳаммаси худди мен ҳаётингда бўлмаган пайтдагидек бўлади...

Бошим айландими ёки дарахтлар чир айлана бошладими билмадим. Унинг овози узоқлардан келарди.

— Хавотир олма, одамларнинг хотираси унутишга мойил вақт яраларингни даволайди.

— Сени хотираларинг-чи? — сўрадим кўз ёшларимни ютиб.

— М-меники, — деди у иккиланиб. — Мен унутишни истамайман. Лекин биз тез чалғиймиз, — деди жилмайиб, лекин кўзи музддек боқарди. Шундан кейин у секин-секин узоқлаша бошлади.

— Бўлди. Энди сени безовта қилмаймиз.

Туйғуларим исёни бутун танамни эгаллади. Демак, Элис ҳам қайтмайди. Бу гапни овоз чиқариб айтмадим, лекин мени қандай эшитди, билмадим, бош силкиди:

— Йўқ. Улар кетишди. Сен билан хайрлашиш учун фақат мен қолдим.

— Элис ҳам кетдими? — гапиришга ҳолим қолмади.

— У сен билан хайрлашмоқчи эди, лекин мен қўймадим. Сен билан алоқани буткул узсак, сенга осонроқ бўлади.

Мен нафасимни ростлаш учун чуқур-чуқур нафас ола бошладим.

— Алвидо, Белла, — деди у шивирлаб, лекин бу сўз қулоқларим остида аксадо бергандек бўлди.

— Шошма, — дедим у томон интилиб, лекин жонсиз оёқларим бўйсунмади.

У менга қўлини чўзадими деб ўйлагандим, аммо у қўлларимни секин тушириб, кейин тезгина пешонамдан ўпди ва "ўзингни эҳтиёт қил" деди. Кўзимни очгунимча дарахт япроқлари кескин шитирлади. Демак, у кетди. Мен эса оёқларим чалишганча унинг ортидан отилдим. У бир лаҳзада ўрмон ичига сингиб кетди. Мен эса орқа-олдимга қарамай унинг ортидан кетардим. Уни топа олмаслигимни билсамда, тўхтамасдим. Агар тўхтасам ҳаммаси тугарди. Муҳаббат, ҳаёт, мақсад — барчаси...

Юравердим, юравердим. Қуюқ ўрмон оралаб юриб вақт туйғусини ҳам йўқотдим. Соатлар сониядек ўтарди. Қанчалик юрмай, ўрмон бир хил бўлгани учун жойимда айланаётгандек эдим. Қоронғу тушгани сайин тез-тез тўқнашиб, йиқилардим.

Охири нимагадир қаттиқ тўқнашдим ва қоронғулик узра қуладим. Нафас олиш учун ёнбошга ағдарилдим, ичимдаги оловни оладигандек нам папоротникларга юзимни босдим. Шундагина қоронғу тушиб қолганини, ўрмон ичида анча пайт айланиб юрганимни сездим. Қоронғу тушганда қуюқ дарахтлар ой нуруни жуда кам ўтказарди. Лекин бугун шу ҳам йўқ эди. Балки бугун ой йўқдир, балки янги ой чиққандир.

Янги ой чиққан кеча... Совуқ бўлмасада титрай бошладим. Шу аҳволда қанча ётдим, билмайман, бир маҳал узоқдан овозлар эшитила бошлади.

Овозлар менинг отимни айтиб чақирардию, нотаниш эди. Жавоб бермоқчи бўлдим, овозим чиқмади. Овоз бергунимча анча пайт ўтди.

Унгача овозлар узоқлашиб улгурди. Юзимга тушган ёмғирдан ўзимга келдим. Оёқларимни қимирлатмоқчи бўлдим, иложи бўлмагач, зўрға қўлларимни ҳаракатга келтириб юзимни ёпдим. Шу маҳал овозлар яна эшитилди. Бу гал овоз узоқдан келди, мени бир неча киши бирданига чақирарди. Шивирлаган овозимни ҳеч ким эшитмади, қаттиқ қичқириш учун ҳолим етмасди.

Кутилмаганда қулоғим остидан аллақандай ҳайвоннинг пишқиргани эшитилди. Қимирламай ётавердим. Кутилмаганда кўзимга хира нур тушди. Нур яқинлашиб кўзимни фонарнинг нури қамаштириб юборди...

— Белла! - деди нотаниш овоз. — Ҳеч қаеринг оғримаяптими?

Жавоб беролмадим.

— Мен Сэм Улейман. Даданг сени қидириш учун жўнатган. Ўрнингдан тура оласанми? Мен худди гапини тушунмаётгандек унга тикилиб ётавердим.

Аҳволим яхшимаслигини тушунди шекилли, энгашиб мени даст кўтарди.

Сэм мени худди жонсиз қўғирчоқдек кўтариб, катта-катта қадамлар билан ўрмон оралаб орқага қайта бошлади. Бегона одам кўтариб кетаётганидан норози бўлсамда, қаршилиқ кўрсатишга ҳолим йўқ эди. Кўп ўтмай чироқ нурлари кўзга ташланиб, одамларнинг овози эшитила бошлади.

— Уни топдим! — қичқирди халоскорим баланд овозда. Бир тўда одам биз томонга югурди.

— Йўқ, назаримда яраланмаган, — кимгадир жавоб қайтарди у, — фақат тинимсиз “у кетди” деб такрорляпти.

Наҳотки бу гапни овоз чиқариб айтган бўлсам, уятдан лабимни қаттиқ тишладим.

— Белла, қизалоғим, яхшимисан?

Дадамнинг овозини ўнлаб товушлар орасидан таниб олдим.

— Дада, - дедим зўрға. Овозим ўзимга бегонадек эшитилди.

— Шу ердаман, болам.

Сэм мени кимгадир узатди. Сезишимча, энди дадамнинг қўлидаман.

— Балки мен кўтариб оборарман, — таклиф қилди Сэм.

— Йўқ, ўзим, — деди дадам ва чайқалганча кета бошлади.

Мени ерга қўйинг, дегим келдию, лекин овозим чиқмади. Ўрмон ичини фонар нурлари тутиб кетди. Ўрмоннинг турли бурчакларидан фонар тутганлар биз томон югуриб келишарди. Кўзларимни юмдим.

— Уйимизга келдик, қизалоғим, — дадам йўл бўйи шу гапни такрорларди. Ниҳоят ўзимни уйимиз айвонида кўрдим. Бўйи баланд киши дадамга эшикни очди. Дадам мени меҳмонхонадаги диванга ётқизди. Кейин кимгадир зина ёнидаги шкафдан одеял олиб келишни буюрди. Бир оздан кейин сочлари оппок киши мен томон энгашди.

— Белла?

Бир неча лаҳзадан кейин уни танидим.

— Доктор Жеранди? — шивирладим.

— Менман, қизим, — жилмайди у. — Яраландингми?

Нега мендан ҳамма яраландингми деб сўраётганига ҳайрон бўлдим.

— Йўқ, ярадор эмасман, — дедим. Уларга юрагим қаттиқ жароҳатланганини айта олармидим.

Доктор кўлимдан тутиб, юрак уришимни текшира бошлади.

— Нима бўлди? — деди у эҳтиёткорлик билан. — Ўрмонда адашиб қолдингми?

Тепамда турган Ла-Пушлик баланд бўйли ҳиндулар гапимизга кулоқ солиб туришарди. Сэм Улей ҳам улар қаторида эди. Уларнинг ортида Майк Ньютон, дадаси, ўқитувчимиз жаноб Вербер, Анжеланинг дадаси ҳам кўринарди. Ташқаридан ҳам овозлар келаётганига қараганда шаҳарчамизнинг ярми мени қидиришга чиққан.

Дадам ҳаммадан яқинроқ турарди.

— Ҳа, - дедим ниҳоят. — Ўрмонда адашиб қолдим.

— Чарчадингми? — деди доктор энди бармоғини бўйнимга босиб.

Мен бош силкиб кўзларимни юмдим.

— Аҳволи ёмонмас, — шивирлади доктор дадамга. — Фақат қаттиқ ҳолсизланган. Бугунча ухлаб дам олсин, эртага яна келаман.

Уни кузатиш учун дадам ҳам ўрнидан турди.

— Шу гап ростми? - шивирлади дадам. Бутун танам кулоққа айланди, — Улар ростдан ҳам кетишдимми?

Доктор Каллен биздан овоза қилмасликни илтимос қилди, — жавоб берди доктор Жеранди. — Тўсатдан таклиф тушган ва улар шошилиш чароқ чикаришга мажбур бўлишган. У кетишлари катта шов-шувга сабаб бўлишини истамасди.

— Бир оғиз айтиб қўйса бўларди-ку, — тўнғиллади дадам.

Доктор Жеранди ҳам мен томонга ўгирилди ва ачиниб:

— Тўғри, бундай вазиятда огоҳлантириб қўйиш зарар қилмасди, — деди.

Гапнинг давомини эшитгим келмасди. Бошимни ўраб ғужанак бўлиб олдим. Дадам шивирлаб ёрдам берганларнинг ҳар бирига миннатдорчилик билдириб чиқди. Бир оздан кейин дадам пешонамни ушлаб кўриб, устимга яна битта одеял ташлади. Телефон жириглаганда мени уйғотиб юбормаслик учун шошиб гўшакни кўтарди.

— Ҳа, уни топдик. Аҳволи яхши. Адашиб қолибди, — деди кимнидир тинчлантириб. Бир оздан кейин телефон яна жириглади. Дадам тезда гўшакни кўтарди, суҳбатдошининг гапини эшитар-эшитмас "Қаерда?" деб юборди хавотирланиб. — Ростдан ҳам ҳиндулар қишлоғидан ташқаридами? Лекин у ерда нима ёниши мумкин? Бўпти, ҳозир ўзим қўнғироқ қилиб аниқлаштираман, деди бир оз сукутдан кейин.

Мен яна қизиқиб кулоқ сола бошладим. Дадам гўшакни қўйдию, бошқатдан рақам тера бошлади.

— Салом, Билли. Белла яхши, мен бошқа масалада қўнғироқ қилияман. Стэнли хоним қўнғироқ қилиб денгиз бўйидаги қояга ўт кетганини айтди. Нима гап? — сўради дадам жаҳл билан. — Майли, узр сўрама. Фақат эҳтиёт бўлинглар, олов тарқалиб кетмасин. Шу хавода ҳам гулхан ёқадими? Ҳа-я, Сэм, болаларни

юборганинг учун раҳмат. Улар ростдан ҳам ўрмонни яхши билишаркан. Сендан қарздорман.

— Тинчликми? Нима бўлибди? — сўрадим дадам гўшакни қўйгандан кейин.

— Уйғотиб юбордимми?

— Қаерга ўт кетибди?

— Ҳеч қаерга? Қояда гулхан ёқишибди. Маҳаллий болалар безорилик қилишган.

— Нега? - дедим ҳайрон бўлиб.

Дадам жавоб беришни истамай ерга қаради.

— Улар янгиликни нишонлашяпти, — деди ғамгин.

— Калленлар кетгани учунми? — шивирладим.

— Ла-Пушда Калленларни ёқтиришмайди...

Бир пайтлар Жейкоб Ла-Пушликлар Калленларни ёмон кўриши ҳақида айтиб берган ривоят эсимга тушиб сескандим.

Калленлар ҳақида эшитганим заҳоти ичимни ит тирнай бошлади.

— Жуда кулгули, — деди дадам ўзига-ўзи гапиргандек. Анчагача деразадан ёғаётган ёмғирга термулиб жим ўтирдик. Бир оздан кейин дадам тинчликни бузди:

— Белла?

Дадамнинг овозидаги ғуссадан юрагим увишди.

— У сени ўрмонда ёлғиз ташлаб кетдимми?

Бу саволга жавоб беришни истамасдим.

— Мени ўрмондан излаш кераклигини қаердан билдингиз?

Эдвард мени ташлаб кетгани ҳақида гапириш тугул, ўйлашни ҳам хоҳламасдим.

Хат ёзиб кетибсан-ку, — ҳайратланди дадам. Кейин чўнтагидан қоғоз парчасини чиқариб узатди. Қўлдан қўлга ўтавериб ғижимланиб кетган хатдаги ёзув худди меникига ўхшарди.

"Эдвард билан ўрмон айлангани кетдим. Тезда қайтаман. Б."

— Қайтавермаганингдан кейин Калленларга қўнғироқ қилдим. Лекин ҳеч ким жавоб бермади. Кейин касалхона билан боғланиб доктор Жерандидан Калленлар кўчиб кетишганини эшитдим.

— Қаерга кетишибди?

Дадам менга тикилиб қолди: — Эдвард сенга айтмадимми?

Мен бош чайқадим.

Унинг исмини эшитганимда юрагимда тирналгандек оғриқ турди.

— Карлайл Лос-Анжелесдаги катта бир касалхонадан таклиф олибди...

Улар ҳеч қачон куёшли Лос-Анжелесга бормасликларини яхши билардим.

— Мен бир нарсани билишим керак, — қаттиқ тикилиб сўради дадам. — Эдвард ростдан ҳам ёлғиз ўзингни ўрмоннинг ўртасига ташлаб кетдимми?

— Ўзим айбдорман... У мени шу ерда, уй яқинида қолдирганди. Унинг ортидан бораман деб...

Дадам яна савол бериш учун оғиз жуфтлаганди ҳамки, шошиб кулоқларимни бекитдим: — Дада, илтимос, бу ҳақида гапира олмайман. Хонамга боришим керак...

У жавоб бергунча ирғиб туриб чайқалганча зинадан кўтарила бошладим.

Демак, кимдир уйимизга келиб дадам учун хат ташлаб кетган. Шунини ўйлаганим заҳоти миямда шубҳалар ғужғон ўйнай бошлади. Хонамга ўқдек отилиб кириб, устимдан қулфлаб олдим. Кейин СД-плеерга ёпишдим.

Хонамда ҳамма нарса худди мен ташлаб кетгандек турганди. Лекин диск турадиган жой бўм-бўш эди. Ойим берган альбом ҳам каравотим ёнида ётарди. Қўлларим титраганча уни очдим. Биринчи бетини очганим заҳоти ҳаммасини тушундим. Эдварднинг суратлари жойида йўқ эди! Қотиб қолдим. У ҳаммасини пухта режалаштириб иш кўрган экан. "Мен ҳаётингда бўлмагандек ҳис қиласан ўзингни" деб ваъда берганди. Юзимни ёпганча ўзимни муздек полга ташладим. Анчадан кейин суякларим зирқираб оғриганидан ўзимга келдим. Ўрнимдан туриб одеялга ўраниб жойимга ётдим. Туйғуларимга қаршилиқ қилишга ҳолим йўқ эди. Шу тарзда кунлар кетидан ойлар ўтаверди...

ОКТЯБРЬ

НОЯБРЬ...

ДЕКАБРЬ...

ЯНВАРЬ...

IV боб. Уйғониш

Вақт ўтиб борарди. Сониялар томиримдаги қоним билан бирга кўшилиб гупиллаётгандек эди. Қоним гоҳ безовталаниб, гоҳ секин, гоҳ югуриб оқарди. Вақт ҳам. Бу аҳвол дадамнинг сабри тугаб столга муштламагунча давом этди.

— Етар, Белла! Сени уйга жўнатаман!

Ҳафсаласиз тикилиб ўтирган ликопчамдан нигоҳимни узиб дадамга қарадим. Дадам билан суҳбатлашаётганимизни сезмабман ҳам.

— Мен шундоқ ҳам уйдаман-ку, — минғирладим тушунмай.

— Онангни ёнига жўнатаман! — баттар жаҳли чиқди дадамнинг.

— Нима қилдим? — пешонамни тириштирдим. Бу ноҳақлик эди. Охириги тўрт ой ичида ўзимни бекаму кўст тутгандим ахир. Ўша мен эслашни ҳам истамайдиган воқеадан кейинги бир ҳафтани ҳисобга олмаганда мен бирор марта мактабни ҳам, ишни ҳам қолдирмагандим. Ўзлаштиришим ҳам аъло даражада эди. Дадам ҳукм этган уй қамоғи қоидаларини ҳам бузмагандим. Дадам менга қовоғини уюб қаради.

— Ҳамма гап шунда. Ҳеч нарса қилганинг йўқ! Ҳеч қачон ҳеч нарса қилмайсан!

— Муаммоларга дуч келишимни истаяпсизми? — тушунмадим. Фикримни сира йиға олмасдим. Чунки сўнгги пайтларда ҳеч нимани эшитмаслик ва кўрмасликка шунчалик ўрганиб қолибманки, фикримни жамлашга қийналардим.

— Муаммолар... ҳозирги аҳволингдан кўра яхшироқ эди. Уйда худди соядек судралиб яшаганингдан кўра...

Бу гап менга қаттиқ тегди.

— Мен ишсиз судралиб юрганим йўқ.

— Жаҳл устида нотўғри изоҳладим. Ишсиз судралиб юрибсан демокчимасман, бирор нима қилсангчи, демокчиман. Худди жонсизга ўхшайсан, Белла.

— Кечирасиз, дада, — дедим бир оз жонланиб. Дадамни ташвишга кўйишни сира истамасдим, лекин билсам, акси бўлиб чиқибди.

— Кечирим сўрашнинг кераги йўқ!

Хўрсиндим:

— Унда нима қилай?

— Белла, — гап тополмай тугилди дадам. — Ўзинг ақлли қизсан, бу вазиятга тушган битта сен эмассан!

— Биладан...

— Қулоқ сол, қизим, балки сенга ёрдам керакдир?

— Ёрдам?

Дадам яна иккиланди.

— Онанг кетганда, — деди ўйланиб. Сени ҳам олиб кетганда, мен учун энг қийин даврлар эди.

— Биламан, дада, — дедим секингина.

— Лекин мен энгиб ўтдим. Аммо, қизим, сен энгиб ўтолмаяпсан. Мен бирор ўзгариш бўлар деб шунча кутдим, умид қилдим. — Дадам мендан кўзини олиб қочди. — Иккаламизга ҳам маълум, энди у кунлар қайтиб келмайди.

— Мендан хавотир олманг.

У гапимга эътибор бермади: — Балки бу ҳолатингни биров билан бўлишарсан, масалан, мутахассислар билан.

— Мени психиатрга кўрсатмоқчимисиз? — жаҳлим чиқди.

— Балки ёрдам берар.

— Ёрдам бермайди!

Психоанализ ҳақида кўп нарса билмасдим, лекин мен бор ҳақиқатни айта олмас эканман, ҳеч қандай мутахассис ёрдам бера олмаслигини билардим. Албатта мен бор гапни айтишим мумкин эди, лекин унда қолган умримни жиннихонада ўтказишимга тўғри келарди.

— Мен сенга ёрам бера олмаяпман, балки онанг...

— Бўпти, — дадамнинг гапини бўлдим. — Бугун кечқурун айлангани чиқаман, агар сиз шуни хоҳласангиз. Жесс ёки Анжелани чақираман.

— Мен уни хоҳламаяпман, — хўрсинди дадам. — Ўзингни кучли кўрсатишга уриниб қийналаётганингни кўриб чидай олмаяпман. Сенчалик ҳаракат қилган одамни кўрмаганман. Бунга қараш жуда оғир...

— Сизни тушунмаяпман, дада, — дедим ўзимни билмаганга солиб.

— Сени бахтли бўлишингни истаيمان қизим. Бу қадар бахтсиз бўлишингни кўриш менга оғир. Шу сабаб балки Форксдан узоқроққа кетсанг, бир озгина бўлсада бахтли бўлармидинг дейман.

Кўзларим ёшга тўлди.

— Мен ҳеч қаерга кетмайман.

— Нега? — деди дадам талаб оҳангида.

— Ҳозир мактабда охириги семестр. Шу пайтда Мактабни ўзгартирсам қийналаман.

— Яхши ўқийсан-ку, ҳеч қандай қийинчилик бўлмайди.

— Ойим билан Филни ноқулай вазиятга қўйишни истамайман.

— Агар сен ёнига қайтсанг ойингнинг қувончдан юраги ёрилади.

— Флорида жуда иссиқ...

Дадам яна стол муштлади:

— Белла, иккаламиз ҳам аслида гап нимадалигини биламиз. Қийналиб кетдинг-ку! Неча ой бўлди ахир... Хат ҳам, хабар ҳам, кўнғироқ ҳам бўлгани йўқ. Сен уни бу аҳволда кутишда давом эта олмайсан!

Жаҳл билан дадамга қарадим. Қизариб кетганим ўзимга ҳам сезилди. Анча пайтдан буён биринчи марта туйғуларим жонланганди.

— Мен ҳеч кимни кутмаяпман, ҳеч нимадан умид ҳам қилмаяпман...

— Белла... — деди дадам жаҳлдан овози хириллаб.

— Мактабга кетадиган пайтим бўлди, — шундай дея ўрнимдан шошиб турдим ва кўл теккизмаган овқатимни кўтариб ошхонага шошилдим.

— Бугун Жессика билан гаплашаман, — дедим дадамга карамасликка уриниб. Балки бирга Порт-Анжелесни айланармиз ёки кинога кирармиз.

Дадам жавоб бергунча кўча эшигини ёпиб улгурдим. Мактабга вақтли бориб олганим учун нима қилишни билмай математика дарслигини кўлимга олдим. Охирги пайтларда математикадан ўзлаштиришим кучайиб кетганди. Чунки нохуш хаёлларга берилмаслик учун ўзимни математикага ургандим. Мактаб ўқувчиларга тўлгач, судралгудек бўлиб синфга йўл олдим. Инглиз тилида Жессика билан ўтирардим. Менинг бефарқлигимни ҳазм қилиш Жессикага қийин бўлганди. У ҳамон менинг безътибор бўлиб қолганимдан хафа эди. Шу сабаб ундан бирор ёрдам сўраш ҳам қийин. Лекин ташқи олам билан муносабатни йўлга қўймай туриб дадамнинг кўзига кўрина олмасдим. Ёнига ўтирганимни кўриб Жессика менга қараб ҳам қўймади. Дарс кўз очиб юмгунча тугади. Ўзимни зўрға қўлга олиб Жессикани чақирдим. У мен томон кескин ўгирилди ва:

— Мени чақиряпсанми? — деди.

— Албатта.

— Нима дейсан? Математикадан ёрдам керакми? — деди у бир оз қўполлик билан.

— Йўқ, — дедим шошиб. Ҳалиги... Бугун мен билан кинога борасанми деб сўрмоқчийдим.

Дугонам менга шубҳаланиб қаради.

— Нега мен билан бормоқчисан? — деди у ҳамон дўстлик ришталарини тиклаш ниятида эмаслигини билдириб қўймоқчидек.

— Мен бугунги оқшомни бирга ўтказишни истайдиган ягона одам сенсан, — дедим иложи борича самимий жилмайишга уриниб.

Бир оз кўнгли юмшаган Жессика жилмайди:

— Майли, сен билан боришим мумкин. Қанақа фильм кўрмоқчисан ўзи?

— Тўғриси, ҳозир кинотеатрда қанақа фильм кетаётганини ҳам билмайман, иккиланиб жавоб бердим. Афишаларни кўрганим йўқ. Балки, айғоқчи аёл ҳақидаги фильмни кўрармиз?

У менга ғалати қаради:

— Белла, у фильм аллақачон эскирган-ку.

— Йўғ-ей, - ўнғайсизландим. — Ўзинг қанақа фильм кўрмоқчисан?

Дугонамнинг туғма маҳмадоналиги тутиб дарров янги фильмларни санаб кетди.

— Майли, дарсдан кейин сени олиб кетгани кираман, — деди у бир пайтлардагидек дўстона жилмайиб. Мен ҳам табассум қилишга уриндим. Куннинг қолган қисми кўз очиб юмгунча ўтиб кетди. Жессика билан дўстлашишнинг шуниси яхши, кўп гаплашишнинг ҳожати йўқ, ўзига ўзи гапириб юраверади. У билан гаплашиб, миямни қоплаб олган, қаётимни зўлматга айлантирган туман бир оз тарқагандек бўлди. Хаёл билан бўлиб, уйга қандай етиб келганимни билмай қолибман. Умуман олганда, менга анчадан буён ҳеч нарсанинг фарқи йўқ эди. Баъзида ҳаётдан бутунлай узилиб қолгандек ҳис қилардим ўзимни. Масалан, ҳозир ҳам ўзимга келиб шкафни очиб кийимларимга тикилиб турганимни сездим. Бир тўда кийимлар ичидан сайрда тутадиган рюкзагимни топдим ва ташқарига чиқдим. Шу маҳал машина сигнали эшитилди. Кечқурун сайрга чиқишнинг шуниси яхши, вақт тезроқ ўтади.

Дугонамнинг машинасига ўтирарканман, бирга кинога боришга рози бўлгани учун миннатдорчилик билдирдим.

— Хўш, бу билан нима ўзгаради? - сўради у. Жессикани алдаш осонмасди.

— Нима ўзгариши керак? — дедим ўзимни билмаганга олиб.

— Нега бирдан сайрга чиққинг келиб қолди?

— Шунчаки, — дедим елка қисиб. — Менга яна бир имкон керак.

Жессика ишонқирамай қошларини учириб қўйди.

— Хўш, Майк билан муносабатларингиз қандай? — дедим қовушмаётган суҳбатни давом эттириш учун.

— Сен уни мендан кўра кўпроқ кўрасан-ку.

— Иш вақти гаплаша олмаймиз, — дедим суҳбатни давом эттиришга уриниб.

— Ҳозир ким билан учрашяпсан?

— Айтарли ҳеч ким билан. Ҳар замонда Эрик билан гаплашиб тураман.

Ниҳоят Жессикани қизиқтирадиган савол топдим. У Эрик билан муносабатларини батафсил таърифлашга тушди. Мен эса ўриндиққа суянганча ўзимни диққат билан эшитаётгандек қилиб кўрсатдим.

Фильм вақтли бошлангани учун Жессика сеансдан кейин овқатлангани боришни таклиф қилди. Мен ҳозир ҳамма нарсага рози эдим, шу сабаб таклифини жон деб қабул қилдим. Дадамнинг айбловларини эшитмасам бўлгани. Фильм нима ҳақидалиги ҳам қизиқтирмасди, фақат севишганларнинг муносабати ғашимга тегарди. Менинг эртагим ниҳоясига етган бўлиб, мен энди бош қаҳрамон эмасдим.

Кино тугагач, Жессика қаерда овқатланамиз деб сўради.

— Менга фарқи йўқ.

— Яхши, — деди у йўл бошлаб, кейин бош қаҳрамоннинг чиройлилиги ҳақида тўлқинланиб гапира кетди. Мен эса маъқуллаб бош силкиб кўярдим. У мени қайси томонга етаклаётганига ҳам қарамасдим. Кутилмаганда Жессиканинг товуши ўчди, мен уни хафа қилиб қўйдимми деган хавотирда бошимни кўтардим.

У атрофга аланглаганча тез-тез юриб борарди. Шунда мен ҳам атрофга қарадим. Биз кўчанинг қоронғу томонида турардик. Кичик дўконлар ёпилган бўлиб, узоқдан фақат Макдоналдснинг чироқлари кўринарди. Жессика шошганча мени ўша ерга етаклади. Йўлнинг нариги томонида эса тўрт йигит гаплашиб туришарди. Жесс уларнинг эътиборини тортмаслик учун қадамни тезлатди. Йигитларнинг беўхшов туриши менга нималарнидир эслатди. Бу ҳолатни қаердадир кўргандекман. Улардан бири паст бўйли, сочлари қоп-қора эди. Тўхтаганим учун пакана менга қизиқиш билан қаради. Мен худди йўлга ёпишиб қолгандек қотиб қолгандим.

— Белла, — шивирлади Жесс. — Нима қиляпсан?

Мен эсанкираб унга қарадим. Уларни қаерда кўрганман?

Нима қилишни билмасдим. Нохуш хотираларни қувиш ўрнига ўзим билмаган ҳолда улар томон қадам ташладим.

Тасодиф ҳам шунчалик бўладими? Ўшанда ҳам худди бугунгидек Жессика билан Порт-Анжелесга боргандим ва қоронғу кўчада бегона йигитларга дуч келгандим. Бор эътиборимни қора сочли паканага қаратдим, бир йил олдин зимистон кўчада менга ташланган боланинг чехрасини хотирамда тикламоқчи бўлдим. Уни унутишим мумкин эмасди. Йигитлардан аллақандай таҳдид, хатар таралиб турарди.

Жессика қўрқиб кетди:

— Белла, кетдик!

Эътибор бермасдан секин-аста тўда томон юра бошладим. Йигитлардан таралаётган хатар негадир мени ўзига оҳанграбодек тортарди. Ички бир туйғуга бўйсунарканман, томиримдаги қоним гупиллаганини эшитгандек бўлдим. Бир маҳаллар қоронғу кўчада, кўрқув ичида бегоналар билан турган дамларим кўз ўнгимдан ўтди. Аслида кўрқувга ҳожат йўқ эди. Бу дунёда мени кўрқитадиган нарсанинг ўзи қолмаганди. Кўчанинг ярмига етганимда Жесс югуриб келиб кўлимдан торта бошлади.

— Белла, уларнинг ёнига бормайсан!

— Ҳалиям бормоқчимасман, шунчаки кўрмоқчиман, холос...

— Эсингни едингми? - алам билан вишиллади у. — Нима бало, жонингда қасдинг борми?

Унинг саволи юрагимга теккандек қотиб қолдим.

— Йўқ, жонимда қасдим йўқ, дедим худди ўзимни ҳимоя қилмоқчидек. Дунёдан тўйиб кетган пайтларимда ҳам бу ҳақда ўйламаганман. Ота-онам олдидаги масъулиятни ҳеч қачон унутмаганман. Ўзимни ўйламасам ҳам уларни ўйлашим керак. Қолаверса унга ўзимни эҳтиёт қиламан деб сўз берганман. Ваъдам ёдимга тушиб виждоним қийналди. Ҳали ҳам ҳаётлигимга сабаблар кўп эди. Лекин ҳозир нима бўлаётганини ўзим ҳам тушунмасдим. Жесс кўзларини катта-катта қилганча менга қараб турарди.

— Боравер, — дедим унга. — Ҳозир ортингдан етиб бораман. Шундай дея бизга кулиб қараб турган йигитларга ўғирилдим.

— Белла, ҳозироқ бас қил!

Бутун танам таранг тортилди. Бу Жессиканинг овози эмасди. Бу менга жонданда қадрдон, жаҳлдор бўлсада ёқимли товуш эди.

Бу унинг овози. Лекин унинг гапини эшитиб тўхтаб қолмаганим, эсанкирамаганимга ҳайронман. Ҳеч қанақа оғриқ ҳам ҳис қилмадим. Унинг овозини эшитишим билан барчаси изига тушди. Худди чуқур гирдобни ёриб чиққандек бўлдим. Энди атрофимда бўлаётган воқеаларни ҳис эта бошладим. Совуқ шамол юзимга текканида уйқудан уйғонгандек бўлдим.

— Жессикани ёнига қайт! — буюрди у мулойим овозда. — Аҳмоқлик қилмайман деб сўз бергансан! Унинг жаҳлдор овози хавотирли ва шу билан бирга қадрдон эди.

Жессика мендан бир неча қадам нарида кўркув аралаш қотиб қолганди. Йигитлар эса йўлнинг ўртасида нима қилишни билмай, жонсиздек қотиб турган қизга анқайиб туришарди. Ўзимга келиш учун бошимни силкидим. Унинг ёнимда йўқлигига ишончим комил эди. Қолаверса, у фикрларни фақат маълум бир масофадан ўқий оларди, ҳозир у йўқ, фикр ўқийдиган масофада ҳам эмас. Унда нега?

— Ваъданга тур! — унинг овози пасая бошлади. Қулоғимга эшитилди, шекилли, дея ўйладим сесканиб. Назаримда таниш шароитга тушганим учун қулоғимга эшитилгандек бўлди. Миямда турли фаразлар айлана бошлади. Биринчиси — мен эсдан оғдим! Аксинча бўлса, нега овозини эшитяпман? Иккинчиси — тасавурум менга сув ва ҳаводек зарур нарсани юзага чиқаряпти. Буни истакларнинг рўёбга чиқиши деб аташ мумкин. Агар у ёнимда бўлганида бу ишим учун нима деган бўларди? Наҳотки мен учун ҳамон хавотир оляпти? Ўйлай-ўйлай иккинчи фараз тўғри деган хулосага келдим. Тасавурум мен билан ҳазиллашяпти. Балки жиннихонага кетар пайтим бўлгандир.

Бу ҳолатимни тўғри деб бўлмасада, хурсанд эдим. Мен унинг товушини унутдим деб кўрққандим. Лекин хотирам уни унутмаган экан. Уни ўйлашни ўзимга неча марта таъқиқладим, лекин бефойда... Ҳозир негадир енгил тортдим, чунки азобларимга барҳам бериш йўлини топгандим. Бўлмаса, бу азобдан қутила олмаслигим тайин эди. Сўнгги ойлар давомида биринчи марта туйғуларим бош кўтарди. Лекин унинг овози пасайиб бораётгани сари кайфиятим ҳам тушиб борарди. Галлюцинацияга берилиш аҳмоқлик. Лекин овози йўқолганини нима билан изохлаш мумкин? Текшириб кўриш учун яна бир қадам ташладим.

— Белла, қайт! — буюрди у.

Мен енгил тин олдим. Унинг овозида жаҳлни эшитмоқчи эдим. Тасавурумнинг шубҳали маҳсулига қоникмай тургандим.

Орадан бир неча лаҳза ўтди. Йигитлар тўдаси менга қизиқиш билан қарай бошлашди. Ташқаридан қараганда қилаётган ишим аҳмоқона кўринарди. Борайми-бормайми, деб иккиланиб турган бўлсамда, уларнинг ёнига бориш ниятим йўқ эди. Шўрлик йигитлар бир лаҳзага ақлим чайқалганини қаердан ҳам билишсин.

— Салом, - деди йигитлардан бири киноя билан жилмайганча.

Шу заҳоти кулоқларим остида Эдварднинг таҳдидли ириллагани эшитилди. Мен мамнун жилмайдим. Қаршимдаги ўзига бино қўйган тўнка эса буни ўзича тушунди шекилли:

— Қандай ёрдам беришим мумкин? Адашиб қолдингми? — деди оғзининг таноби қочиб.

Мен эҳтиёткорлик билан ариқдан сакраб ўтиб яқинлашдим.

— Йўқ, адашмадим.

Паканага яхшилаб тикиларканман, унинг менга бир йил олдин ташланган киши эмаслигини кўриб афсусландим.

Кулоқларим остидаги товуш жим эди.

Пакана менинг ғалати нигоҳимни ўзича тушунди.

— Балки бирор нима ичармиз? — деди у менинг қаттиқ тикилиб турганимдан ўнғайсизланиб.

— Ичишга ёшлиқ қиламан, — дедим янада яқинлашиб. Менга хавф таҳдид қилмаётганини сезгандек Эдварднинг товуши эшитилмасди. Шундан кейин йигитга изоҳ беришим кераклигини тушундим:

— Узоқдан менга танишдек кўриндингиз. Кечирасиз, мен адашибман.

Кўчани кесиб ўтишга мажбур қилган хатар тумандек тарқади. Бу йигитлар бошқа эди. Уларнинг ёмон йигитлар эмаслигини билганим заҳоти қизиқишим сўнди.

— Нима бўпти? — деди ёнидагиси. — Биз билан гаплашсанг ҳам бўлаверади.

— Раҳмат, иложим йўқ, — дедим сабрсизлик билан мени кутаётган дугонамга қараб.

— Шошмасанг-чи, — йигитлар ортимдан қичқирганча қолаверишди, мен эса Жессика томон югурдим ва етиб олгач, ҳеч гап бўлмагандек "кетдик, овқатланамиз" дедим. Хаёлот олаmidан қайтган бўлсамда, ҳамон ўзимга кела олмагандим.

— Эсинг жойидами? — Жессика шу заҳоти менга ташланди. — Уларнинг кимлигини ҳам билмайсан-ку! Эсини еган безорилар бўлганида нима қилардинг?

— Улардан бири кўзимга иссиқ кўринди, — дедим елка қисиб.

— Сен жуда ғалатисан, Белла Свон, — деди у кўзларимга тикилиб. — Назаримда мен сени умуман билмайман.

— Кечир, — дедим нима дейишни билмай.

Иккаламиз ҳам емакхонагача жим бордик. Жессика мен билан кинога келганидан афсусланаётганини яшириб ўтирмай, жаҳл қиларди. Овқат маҳали бир-икки марта суҳбатга тортишга уриниб кўрдим, лекин у қайсарлик билан мум тишлаб ўтирди. Қайтишда эса гаплашмаслик учун мусиқани баландлатиб қўйди. Аслида ўзимнинг ҳам валақлашиб ўтиришга хоҳишим йўқ, миям ҳозир бошқа нарсалар билан банд эди. Анчадан буён биринчи марта хотираларга берилдим. Мен унинг овозини аниқ эшитдим. Бунга ишониш қийину, лекин айтиш ҳақиқат. Энди ўзимни ҳимоя қилиш учун асосий қуролим бўлган бефарқлигимга қайта олмаслигимдан чўчирдим. Лекин ҳозир шуни билдимки, уни унутишга қанчалик ҳаракат қилмай, у юрагимда яшарди. Балки бир кун келиб унинг кўзлари рангини, нафаси тафтини унутарман, чунки уни ўйлашга ҳаққим йўқ. Лекин у барибир ёдимда яшайверади, тириклигимнинг сабаби ҳам у. Унинг бу дунёда борлигини билганим учун ҳам яшашим керак. Айнан шу нарса мени Форксга боғлаб турибди, уни деб барча азобларга чидашга розиман. Дадам мени бошқа шаҳарга жўнатаман деганда жон-жаҳлим билан қаршилик қилаётганимнинг сабаби ҳам шу. Унинг ҳеч қачон қайтиб келмаслигини била туриб, шундай йўл тутаётгандим. Турар жойимни ўзгартирсам, бегона одамлар орасида уни унутишим мумкин эди, лекин буни сира истамасдим. Ҳозир ғалати ҳолатда эдим — эслашни ҳам истамайман, унутишни ҳам!

Жессика мени уйим ёнида ташлаб, ҳатто хайрлашишни ҳам лозим кўрмай машинасини ўт олди. Дадам остонада қўлларини чалиштирганча мени кутиб турарди.

— Салом, дада, — дедим ва тезда хонамга чиқиб кетмоқчи бўлдим.

— Қаерда эдинг? — кескин сўради дадам,

Мен хайратланиб қарадим:

— Кинога бордим, Жессика билан Порт-Анжелесга. Эрталаб айтгандим-ку!

Дадам норози оҳангда давом этди:

— Шунақа, дегин... Яхши дам олдингларми?

Ниҳоят дадамнинг қаттиқ нигоҳидан қутилиб хонамга югурдим. Ўзимни диванга ташларканман, кутганимдек бутун танамни қаттиқ оғриқ емира бошлади. Соғинч худди юрагимни парчаламоқчи бўлгандек буровга олар, оғриқдан қўлларим музлаб, нафас олишим тезлашди. Уни ўйласам шу аҳволга тушишимни билганим учун ҳам уни хаёлимдан қувардим. Бефарқлигим минг марта яхши эди, бунчалик қийналмасдим. Бугунги галлюцинация қутилмаганда туйғуларимни уйғотиб юборганди. Анчадан буён биринчи марта эртага мени нималар кутиши мумкинлиги ҳақида ўйладим.

V боб. Бузилган ваъда

— Белла, уйингга борсанг бўларди, — деди Майк кўзларимга қарамай. Бирдан ўзимга келдим. Қачон ишга келдим, қачон кеч бўла қолди? Дўконда ўзини ашаддий овчи деб ҳисоблайдиган икки бекорчидан бошқа ҳеч ким йўқ эди. Улар ўз қахрамонликларини гапириб, бир-бирига навбат бермай мақтанишарди.

— Ҳозир кетаман, — дедим химоя қиладиган бепарқлигимдан воз кечишни истамай.

— Сенга айтяпман-ку, бу айиқнинг иши эмас, — шанғиллади усти-боши кир бўлиб кетган овчилардан бири. — Мен уларнинг кўпини кўрганман, қора айиқлар бу қадар катта бўлмайди.

— Нима бўпти? Адашган бўлишинг мумкин-ку! — эътироз билдирди териси қуёш ва шамолда қуриб, қорайиб кетган иккинчи овчи.

— Белла, ҳозир иккаласи тортишишни тугатиши билан дўконни ёпаман, — шивирлади Майк.

— У сендан икки баравар катта, уйдек келади, кўмирдек коп-қора. У ҳақида маҳаллий полицияга айтмоқчиман. Одамларни огоҳлантириб қўйиш керак. Бу сенга тоғ чўққисида бўлган гап эмас, тасаввур қиляпсанми катта йўлдан сал нарида бўлган воқеа бу, — куйиб-пишиб ўзиникини маъқуллади ёши кексароқ овчи.

Иккинчиси кулиб юборди:

— Ҳар доимгидек лоф қиляпсан! Назаримда камида бир ҳафтадан буён тузукроқ овқатланмагансан ва очик ҳавода ухлагансан. Шу сабабли кўзингга ҳар хил нарсалар кўриняпти.

Кекса овчининг жаҳли чиқиб Майкка ўгирилди.

— Ҳой, Майк, шу кунларда қора айиқлар ҳақида огоҳлантиришмадими?

— Йўқ, жаноб. Лекин эҳтиёткорликни қўлдан бермаган маъқул. Айиқлардан химояланиш учун янги қутилар келтирганмиз, кўрдингизми...

Сухбатнинг давомини эшитмай сел қуяётган кўчага чикдим ва ёмғир дўмбира қилиб чалаётган машинам томон югурдим. Кимсасиз уйимизга қайтгим келмасди. Ўтган тун жуда оғир кечгани сабабли яна хотираларим билан ёлғиз қолишни истамасдим. Қолаверса, уйқумда ҳам ҳаловат йўқ, туни билан даҳшатли тушлар кўриб чиқаман ва ҳар доим кўрққанимдан бақириб уйғониб кетаман. Энди дадам хонамга югуриб келмай қўйган. Авваллари ҳар бақирганимда хабар олгани чопиб келарди. Аслида бу тушни бировга айтсам кўрқмайди. Тушим мендан бошқа ҳеч кимни кўрқитмайди. Чунки унда арвоҳлар ҳам, жиннилар ҳам йўқ. Фақат бўшлиқ бор... Кимсасиз, қуюқ ва қулоқни ёргудек сокин ўрмон ичида ғирашира қоронғулик оралаб нимадир излайман, излайвераман. Бу тушим сира тугамайдигандек чўзилаверади, мен эса унга сари янада тезроқ югуравераман. Кейин тушимни муҳим жойи келади. Мен унинг яқинлашиб келаётганини ҳис

қиламан, лекин ҳеч қачон учрашишга улгурмайман ва бу ерда излайдиган ҳеч нарса йўқлигини ва ҳеч қачон бўлмаслигини сезиб, кўнглим бўм-бўш бўлиб уйғониб кетаман. Энди мен учун ҳеч нима йўқлигини сезган заҳотим чинқириб юбораман...

Хаёл билан қаерга кетаётганимга ҳам эътибор бермадим, ҳўл кўчалардан уйга бормаслик учун баҳона қидириб кетавердим. Ўрмонга ҳам боргим йўқ, унинг қиёфасини хаёлимдан хайдасам-да, кўзимга ёш келиб, ўпкам тўлиб кетарди.

“Ўзингни мен ҳаётингда бўлмагандек ҳис этишингга ҳаракат қиламан”. Бу сўзлар миямда чархпалакдек айланарди. Яна кечагидек ҳолатга тушяпман, шекилли... Танамни ўраган азобга чидай олмай тормозни босдим. Аламдан рулга бошимни қўйиб йиғлаб юбордим. Қизиқ, қачонгача азоб чекаман? Балки йиллар ўтиб, азоб камаяр ва мен ҳаётимнинг энг бахтли дамларини оғриқсиз ёдга олишни ўрганарман. Қачон бу азоблар камаяркан-у, у мендек нотавонга тақдим этган бахтиёр дамларни орзиқиб хотирлайдиган бўларканман...

Лекин бу жароҳат битмаса-чи?! “Ўзингни мен ҳаётингда бўлмагандек ҳис қилишингга ҳаракат қиламан” эмиш! Шунақа ҳам аҳмоқона, бажариб бўлмайдиган ваъда бўладими?! У суратларини ва совғаларини олиб кетиши мумкин, лекин ҳаётимни уни учратмаган пайтимдагидек қилишга қодир эмас! Чунки ҳатто ўзим ҳам бутунлай ўзгариб бўлгандим. Рангим аввалгидан ҳам оппоқ, кўз остим азоблардан қорайиб кетган, яқинроқдан қараганда худди вампирга ўхшардим.

Унинг ваъдаси ҳеч қачон амалга ошмас ва оғзидан чиққан заҳоти бузилганди. Ахир қанақасига у ҳаётимда бўлмагандек яшашим мумкин? Аллақачон икки томонлама ҳам бузилган ваъда учун ўзимни қийнаётганим аҳмоқлик. Шундай экан, энди яна бир аҳмоқлик қилсам қилибман-да! Кўз ёшларим орасидан кинояли жилмайдим. Бу билан бир оз азобим камайгандек бўлди. Форксда ўйламай иш қилишнинг ўзи қийин. Лекин фикримни йиғиб ўйлай бошладим. Бир йўлини қилишим керак. Балки ваъдамнинг устидан чиққанимда осонроқ бўлармиди, лекин... Кўз ёшларимни артиб совуқ ёмғирга тикилдим, кейин қаерда турганимни аниқлаш учун атрофга алангладим. Шаҳар чеккасида жойлашган Марксларнинг уйи остонасида турардим. Қачон бу ерга келиб қолдим? Тезроқ қайтмасам, дадам қидириши мумкин. Шу маҳал Маркслар уйи ёнидаги ёзув диққатимни тортди. Бу тақдирми ёки тасодиф? Маркслар ҳовлисида бузилган мотоцикллар ётар ва ёғочга "Сотилади" деган ёзув илинганди. Дадам доим мотоциклларни аҳмоқлар учун яратилган дерди. Бу балки йўл ҳаракати хавфсизлиги қоидалари бузилганига кўп бора дуч келгани сабаблидир. Ўрмоннинг илонизи йўлларида кескин бурилишлар кўп бўлгани сабабли автоҳалокатлар ҳам кўп содир бўларди. Мотоцикл сабаб кўп қурбонларни кўрган дадам ўн ёшимда мендан “Ҳеч қачон мотоцикл хайдамайман” деган ваъдани олгани эсимга тушди.

Аслида маҳаллий аҳоли мотоциклда юришни ёқтиришмайди. Серёмғир ҳавода мотоцикл ҳайдаш худди ваннага тушиб, соатига 60 километр тезликда юришдек гап эди. Шу пайтгача дадамнинг гапини икки қилмадим. Қанчадан-қанча ваъдаларнинг устидан чиқибман? Лекин натижаси нима бўлди? Энди эса ҳаммасига тупураман! Хаёлимга келган жинниликни қиламан! Шу аҳд билан Маркслар эшигини тақиллатдим. Оиланинг кичиги эшикни очди.

— Белла Свон? — хайрон бўлди у мени кўриб.

— Мотоциклинг учун қанча сўрайсан? — дедим совуқдан тишим такиллаб.

— Жиддий гапиряпсанми? Бузилган-ку, улар!

Кўриб турибман дегандек елка қисдим ва “Қанча?” деб қайта сўрадим.

— Агар ростдан ҳам хоҳлаётган бўлсанг, унда шундоқ олиб кетавер. Барибир ойим ахлатхонага чиқариб ташлашни буюрганди.

— Ростданми?

— Рост. Онамдан сўрашинг мумкин.

Бу ишга катталарни аралаштиргим келмади. Унда бу гап дадамнинг қулоғига етиб бориши осон бўлади.

Шундан кейин болакай менга бирйўла иккаласини ҳам олиб кетишни таклиф қилди.

— Баъзи қисмларидан фойдалансанг, иккитасидан битта яшаш мумкин бўлади, — деди у катталардек жиддий. Кейин бир уюм темир-терсак орасидан мотоциклларни олиб машинам кузовига ортишга ёрдам берди.

— Ўзи буларни нима қилмоқчисан? Неча йилдан буён юрмайди, занглаб ҳам кетгандир.

— Ҳали ўйлаб кўрмадим. Балки Доулингга бериб тузаттирарман.

— У жуда қиммат олади. Тузатиш учун янги мотоциклнинг пулини сўрайди.

Дадам пикапни совға қилганда энди тез-тез устага бориб турсам керак деб ўйлагандим, лекин Жейкоб уни яхши сақлагани учун бунга ҳожат қолмади. Бирдан хаёлимга келган фикрдан қувониб кетдим.

— Мен уни кимга кўрсатишни биламан, — дедим болакайга У ҳам қувончимга шерик бўлиб, жилмайди ва қўл силтаб хайрлашди. Дадамдан олдин уйга бориш учун шошилишим кёрак. Уйга кирган заҳотим телефонга ёпишдим.

— Марҳамат қилиб, шеф Свонни чақириб берсангиз.

— Салом, Белла, — деди Стив овозимдан таниб. — Ҳозир чақираман.

— Нима бўлди, Белла? — жиддий сўради дадам гўшакни олиши билан.

— Тинчлик, нима, мен фақат бирор фалокат бўлса қўнғироқ қиламанми? — аразлаган бўлдим.

— Олдин сира қўнғироқ қилмасдинг, нима гап?

— Тинчлик, фақат Блейкларнинг уйига қандай бориш кераклигини сўрамоқчийдим. Жейкоб билан учрашмоқчи эдим. Анчадан буён кўрганим йўқ уни.

Дадамнинг қувониб кетгани овозидан билинди.

— Жуда яхши, ручканг борми?

Дадам яхши дам олиб келишимни тилаб хайрлашди. Мен у ерга дам олгани бормаётганимни айтмадим.

Шаҳардан катта тезликда чиқиб борарканман, Жейкобни ёлғиз учратишни умид қилардим. Агар Билли амаки уйда бўлса ташрифим сабабини дадамга айтиб қўйиши мумкин.

Блейкларнинг кичкина ёғоч уйини дарров танидим. Қизил рангга бўялган уй омборхонани эслатарди. Машинадан тушиб улгурмасимдан Жейкоб ойнадан бош суқди. Таниш мотор овозидан ким келаётганини билганди.

— Белла! — қувониб жилмайди у. Оппоқ ялтираб турган тишлари жигарранг терисига жуда ярашарди. Сочига эътибор бермабман. Олдин сочини ўстириб, йиғиб юрарди. Энди эса чиройли қилиб қирқтириб олибди. Ўтган саккиз ой ичида анча ўсибди. Елкалари кенгайиб, юзи жиддий тус олиб, келишган йигитга айланганди.

— Салом, Жейкоб! — дўстона табассуми кайфиятимни кўтарди. Уни кўриб турганимдан хурсанд бўлаётганимдан ўзим ҳам хайрон эдим. Жейкоб Блейк менга ёқишини биринчи марта ҳис қилдим.

— Ўсиб кетибсанми? — дедим кулганча бўйимизни ўлчарканман.

У мамнун жилмайди ва “Нақ бир қаричга ўсдим”, деди гулдираб. Унинг овози ҳам анча дағаллашганди.

— Ҳей, дароз! — дедим уни калака қилиб.

— Бўйим-ку, ўсди, энди бир оз семиришим керак. Тезроқ уйга кир, ивиб кетасан, деди шошириб. Кейин деразадан қичқирди: Дада, қаранг, ким келди!

Билли амаки ўқиб турган китобини қўйиб, хурсанд хитоб қилди:

— О, кимлар ташриф буюрибди? Сени кўрганимдан хурсандман!

У кўл бериб кўришганда бақувват кафти орасида бармоқларим йўқолиб кетди.

— Нима гаплар? Чарли яхши юрибдими?

— Яхши. Шунчаки, Жейкоб билан кўришмаганимга юз йил бўлибди, бир кўриб кетай деб келдим...

Бу гапим Жейкобга ёқиб тушди.

— Тушликка қоласанми? — Билли амаки қолишимни жуда истарди.

— Йўқ, дадамга овқат тайёрлашим керак.

— Ҳозир унга қўнғироқ қилиб чақираман. Ҳаммамиз бирга ўтирамыз.

— Бошқа пайт. Кейинги гал бирга овқатланамиз. Энди тез-тез келиб турмоқчиман, жонингизга тегиб кетаман ҳали.

— Майли, - деди Билли амаки ҳафсаласи пир бўлиб.

— Хўш, Белла, нима қилмоқчи эдинг?

— Фарқи йўқ, мен келгунимча нима билан банд эдинг?

Уларнинг уйида ўзимни жуда хотиржам ҳис қилардим.

Мени азобга соладиган хотиралар йўқ эди бу ерда.

— Машина йиғаётгандинг, тугатдингми? — сўрадим қизиқиб.

— Ҳали тугатмадим, истасанг, кўрсатаман.

Билли амаки билаи "Кейин кўришамиз" деб хайрлашдим ва Жейкобнинг ортидан югурдим. Гараж уйдан анча наридаги ўрмон ичида, кўздан пана жойда жойлашган эди.

— Яна озгина иши бор, кейин бемалол ҳайдасам бўлади, — мақтанди Жейкоб.

— "Фольксваген"ми?

— Эски "Рэббит", 1986 йилги, дадам харажатларини тўлади...

Ўтган йили битирув окшомида Билли амаки Жейкобни менга элчи қилиб жўнатиб, баъзилардан нарироқ юришимни тайинлагани эсимга тушди. "Бу сенинг хавфсизлигинг учун", деганди. Мана энди ёлғизман, ҳеч қандай хавф-хатар ҳам йўқ. Бу вазиятни ўзгартириш учун тезроқ бирор нима ўйлаб топишим керак.

— Жейкоб, мотоциклларни ҳам тузатишни биласанми?

— Бир оз биламан. Дўстимнинг мопеди бор, баъзида уни учириб турамиз.

— Ҳалиги... — Жейкоб сир тута олармикан, деб иккиландим. Лекин бошқа иложим ҳам йўқ эди. — Яқинда иккита мотоцикл олгандим, фақат улар яроқли аҳволда эмас. Агар тузатиб берсанг, яхши бўларди.

— Зўр-ку! - ростакамига хурсанд бўлиб қичқириб юборди у. — Уриниб кўраман.

Мен секинроқ деб бармоғимни лабимга босдим.

— Гап шундаки, мотоциклларни дадамнинг жини суймайди. Агар билса, ўлдиради! Шунинг учун Билли амаки ҳам билмаса дегандим.

— Албатта, тушундим. Яна жилмайди Жейкоб.
— Ҳақини тўлайман, — давом этдим. Бу гапим унга тегиб кетди.
— Керакмас. Мен фақат ёрдам бермоқчиман. Пулнинг кераги йўқ.
— Унда алмашамиз. — Бу фикр айна пайтди миямга келди. — Менга битта мотоцикл керак, иккинчисини ўзингга олиб қолишинг мумкин. Эвазига ҳайдашни ўргатасан.

— Қойил!

— Шошма, бу қонунга хилофмасми? Туғилган кунинг қачон?

— Ўтиб кетди. Хавотирланма, ўн олти ёшдаман, — кулди у.

— Кечир, туғилган кунингда табриклай олмаганим учун.

— Ҳечқиси йўқ, мен ҳам сеникени унутганман. Ҳозир ёшинг нечада, қирққа кирдингми? — устимдан кулишда давом этди у.

— Шунга яқинроқ, - дедим. Буни нишонлашимиз керак.

У қувониб кетганини кўриб ўзимни койидим. Ҳаддан ортиқ қувончимни нотўғри тушуниб қолмасидан бас қилишим керак. Анчадан буён бу қадар дилим яйрамагани учун ўзимни босишим қийин кечаётганди.

— Бўпти, мотоцикл тайёр бўлса, шу бир-биримизга совғамиз бўлади.

— Қачон олиб келмоқчисан уларни?

— Пикапимда. Лекин даданг кўриб қолса-чи?

— Биз бир йўл тутамиз...

Шундан кейин дарахтлар оралаб пикапнинг ёнига бордик ва мотоциклларни тушириб, яна ўрмон оралаб гаражга олиб келдик.

— Аҳвол унчалик ёмон эмас, - деди Жейкоб уларни кўздан кечириб. — Лекин бир оз маблағ керак бўлади. Баъзи қисмлари учун пул йиғамиз.

— Йиғамиз эмас, сен таъмирлаш билан шуғулланасан, керакли буюмларнинг пулини мен тўлайман.

— Йўғ-ей...

— Бир оз йиғиб қўйган пулим бор. Коллежга атаб қўйгандим.

Форксдан кетиш ниятим йўқ экан, менга бу пулнинг кераги ҳам йўқ.

Жейкоб маъқул дегандек бош силкиди. Биз яна гаражга беркиндик, Жейкобга қараб жилмайиб қўйдим, фақат ўсмирларгина ота-онасидан яширинча қалтис ишга қўл уриши мумкин. У бу ишнинг ёмон томонларини кўрмас, Жейкоб тақдирнинг менга тухфаси эди.

VI боб. Дўстлар

Мотоциклни гаражга қўйганимиздан кейин кўнглимиз хотиржам тортди. Чунки Билли амаки ногиронлар аравачасида уйдан ўрмонгача кела олмасди. Жейкоб менга аталган қизил мотоциклни тузата бошлади. Мен эса унга халақит бермаслик учун машинасининг эшигини очиб ўриндиғига жойлашдим. Жейкоб тинмай гапирар, хаёлим паришон бўлиши билан секин туртиб яна суҳбатга тортарди. У мактаби ва дўстлари хақида гапирарди.

— Квил ва Эмбри? - ҳайратландим мен унинг дўстлари исмини эшитиб. — Ғалати исм эканми?

Жейкоб кулди.

— Агар уларнинг ёнида исмидан кулсанг борми, жони чиққунча курашишади. Энг ёмони, иккаласи бирдан ташланади!

Шу маҳал кимдир Жейкобнинг исмини айтиб чақирди.

— Дадангми?

— Йўқ. Бўрини йўқласанг, қулоғи кўринади, — тўнғиллади у ва негадир қизариб кетди.

— Жейк, шу ердამисан? — энди овоз яқиироқдан эшитилди.

— Ҳа, — деди у хўрсиниб.

Остонада баланд бўйли, қорачадан келган икки йигит пайдо бўлди. Жисмонан бақувват ва баланд бўйли йигитлардан бирининг узун сочлари елкасига тушиб турарди. Иккинчиси эса сочини қирдириб олиб ташлаганди. Йигитлар мени кўриб кескин тўхташди.

— Салом, болалар, — деди Жейкоб негадир хушламай.

Мен ҳам секингина саломлашдим. Йигитлар жилмайиб қўйишди.

— Квил, Эмбри, бу — Белла.

Улар маъноли кўз уриштириб олишди.

— Чарлининг қизисан, тўғрими? — деди сочи узун кўлини чўзиб.

— Тўғри, — дедим мен. У худди кучини кўрсатмоқчидек кўлимни қаттиқ сикди.

— Мен Квил Атеараман, — деди у баланд овозда.

— Танишганимдан хурсандман.

— Мен эса Эмбри Коллман.

— Нима билан машғулсизлар, болалар? — деди Квил ҳамон мендан кўз узмай.

— Мана бу икки мотоциклни таъмирламоқчи эдик, — бу гап йигитларга сеҳр-жодудек таъсир қилиб бир зумда мени унутишди ва техникага доир суҳбатга тушиб кетишди. Бу қувноқ жамоанинг суҳбатига аралашиш учун билимим етишмаслигини сезиб жилмайиб қўйдим. Гап мавзуси эҳтиёт қисмларга етиб келганда секингина ўрнимдан турдим.

— Темир-терсакка доир гапларимиз зериктирдими? — хижолатли жилмайди Жейкоб.

— Йўқ. Дадамга овқат тайёрлашга улгуришим керак.

— Майли, унда кечгача бўлақларга бўлиб, қайта яшаш учун қанча пул кетишини ҳисоблаб қўяман. Қачон келмоқчисан яна?

— Балки эртага келарман.

Мақтаб йўқлиги сабабли якшанба кунлари ҳаётим зулматга айланарди. Квил Эмбрини тирсаги билан туртди ва маъноли жилмайиб қўйишди. Жейкоб эса қувониб кетди: — Жуда яхши.

— Рўйхат тузиб қўйсанг, дўконга бирга бориб келармиз.

Жейкоб норози тўнғиллади:

— Таъмирнинг барча харажатини сенга тўлатади деб ўйлаяпсанми?

— Ундай дема. Бу фикр мендан чиқди, демак, пулини ҳам мен тўлашим керак. Сен уни тузатиш учун шунча хизмат қиляпсан-ку!

— Барибир бу тўғри эмас.

— Жейк, ўзинг ўйлаб кўр, икки мотоциклни ҳам устахонага олиб бориб тузаттирсам, қанча харажатга тушардим?!

У бир оз ўйланиб туриб кейин жилмайди:

— Майли, кўндирдинг.

— Лекин бошқариш сабоқларини текинга ўтасан! — ҳазиллашдим.

Йигитлар бир-бирига алланималар деб шивирлашиб, кула бошлашди. Жейкоб шу заҳоти Квилнинг кўксига қаттиқ туртди ва:

— Бўлди, энди жўнанглар, боринглар, — деди хурсандлигини яшириш учун ёлғондан қовоғини солиб.

— Йўқ, шошилманглар, мен ростдан ҳам боришим керак, эътироз билдирдим мен ва эшик томон йўналдим. — Эртага учрашамиз, Жейкоб.

Ташқарига чикмасимдан йигитларнинг жўр бўлиб “У...ууу!” деб қийқиришгани эшитилди.

Орқадан йигитларнинг бир-бирини тарсиллатиб ургани ва Жейкобнинг "Эртага бирортанг ҳудудимга қадам боссанг, кўрасанлар", - деб пўписа қилгани, йигитларнинг эса хохолаб кулгани эшитилди. Узоқлашганим учун гапнинг давомини эшитмадим. Уларнинг қилиғидан кулгим қистади. Негадир ўзимни жуда енгил ҳис қилдим. Анчадан буён чин дилдан кулмаганим эсимга тушди...

Дадам келгунича жўжани пиширишга улгурдим.

— Салом, дада, — дедим жилмайиб.

— Салом, — деди дадам синовчан тикилиб. — Жейкоб билан кўришдингми?

— Ҳа, маза қилиб гаплашдик, — дедим. Лекин бир оз ошириб юборганим сезилди.

— Яхши, — деди дадам хушёр тортиб. Бир кунда қувноқ одамга айланиб қолганимга ишонгиси келмасди. — Хўш, нималар қилдинглар?

— Шунчаки, — дедим энди мен хушёр тортиб. — Кун бўйи унинг гаражида ўтириб ишини кузатдим. "Фольксваген" йиғаетганидан хабарингиз борми?

— Ҳа, Билли айтганди.

Дадам овқат маҳалида ҳам менга синовчан қараб-қараб қўйди. Кечки овқатдан кейин дадамни ҳайрон қолдириб ошхонани ва бутун уйни тозалашга тушдим. Кейин уй вазифаларимни бажариб, дадам билан телевизор кўргани ўтирдим. Бу ишим билан уни баттар ҳайратга солдим. Кеч бўлиб қолганини эслатиб, дадам хонасига кўтарилгач, юрагимни яна ваҳима боса бошлади. Ҳузурбахш кун тугаб яна ваҳимали зулмат бостириб келаётганини, тонг отгунича ҳали анча борлигини ўйлаб юрагим сиқилди.

Даҳшатли тушларга тайёр ҳолда ўрнимга ётдим, шу билан тонгда кўзимни очдим! Тўрт ой деганда биринчи марта туш кўрмасдан, хотиржам ухладим. Даҳшатли туш кўрмаганимга ишонгим келмай, бир оз ўрнимдан турмай ётдим. Демак, бу тўсиқни енгиб ўтибман. Шундан кейин ёмон хаёлларни миямдан қувиб, бутун яна Жейкоб билан учрашишимни ўйладим. Ҳаётга қайтганимга ишонгим келмасди. Энди одамларнинг гапига ўзимни мажбурлаб табассум қилишим, эшитмасам-да маъқуллашим шартмаслигини ўйлаб кўнглим ёришди. Бугун кайфиятим бузилишига йўл қўймайман.

— Бугун нима қилмоқчисан? — сўради дадам нонушта маҳали. Уйғонгандан буён шу саволни ўйлаётгани кўриниб турарди.

— Яна Жейкобларникига бораман.

У ўйчан ҳолда бир нуқтага тикилиб қолди.

— Қаршимисиз? Унда уйда қолишим мумкин.

— Йўқ, йўқ, — деди дадам шошиб. — Бемалол боравер. Кечқурун Гарри келмоқчи эди, бирга футбол томоша қиламиз.

— Балки Билли амакини ҳам чақирарсизлар, — таклиф киритдим. Мотоцикл тузатаётганимиздан Жейкобнинг дадаси хабар топмаслиги учун бу ягона йўл эди.

— Яхши фикр!

Дадам менинг одатий ҳаётга қайтаётганимдан хурсанд эди. Мактабга кетаётганимда дадамнинг телефонда Билли амаки билан гаплашаётганини эшитдим.

Ташқарида ёмғир челақлаб қуярди. Йўл яхши кўринмагани учун тезликни пасайтиришимга тўғри келди. Ёмғир ювиб кетган йўлдан Жейкобнинг уйигача зўрға етиб бордим. Моторни ўчирмасимдан уйдан катта соябон кўтарган Жейкоб отилиб чиқди.

— Чарли амаки кўнғироқ қилиб, йўлга чиққанингни айтди, — деди у дурдек тишларини ялтиратиб. Унга қараб ўз-ўзидан жилмайгим келганига ўзим ҳам ҳайрон бўлдим. Миннатдорчилик ҳисси қалбимни тўлдирди.

— Дадамни меҳмонга чақиришни яхши ўйлаб топибсан, қўл ташла! — деди у кафтини баланд кўтариб. Кафтига қўлим етиши учун сакрашимга тўғри келди.

Қилиғимдан иккаламиз ҳам кулиб юбордик. Бир оздан кейин дадамнинг яна бир дўсти — Гаррининг фурғони кўринди. У Билли амакини олиб кетгани келганди. Биз уларни кузатиб, гувоҳлардан қутилганимиз учун енгил тин олдик.

— Хўш, — деди Жейкоб юзига жиддий тус бериб, чўнтагидан аллақандай режа чизилган қоғозни оларкан. — Биринчи ўринда темир-терсаклар ташланадиган ахлатхонага борамиз, балки кўлга илинадиган бирор нарса топармиз. Шунда таъмир бизга арзонроққа тушади. Икки мотоцикл ҳам ишга тушиши учун анча ҳаражат қилишимизга тўғри келади. Кўпи билан юз ёки икки юз доллар пулимиз кетади.

Мен чўнтагимдан чек дафтарчамни чиқариб кўрсатдим ва "Муаммо йўқ", дедим. Бугун ғалати кун бўлди. Ўз-ўзидан кўнглим яйраб, арзимас гапларга ҳам болаларча қувонардим. Ҳатто ёмғир тўпиғимгача чиққанда ҳам, темир-терсак уюмини титиб юрганымда ҳам кўнглим хира тортмади. Ўйлай-ўйлай, бунинг сабабчиси Жейкоб бўлса керак деган қарорга келдим.

Аслида гап Жейкоб мени кўрганда чин дилдан қувонишида, менга ғамхўрлик қилишида, ҳар қандай кўнгилихираликлардан асрашида, яна тушқунликка тушиб қолмаслигимдан хавотирланиб кўз узмай кузатишида ҳам эмас эди. Гап умуман бошқа нарсада эди.

Гап Жейкобнинг феълида эди. У табиатан бахтиёр одам эди, ўз бахтини худди энергиядек атрофдагиларга тарқатар, қуёш нуридек атрофдагиларни иситарди. Шу сабаб мен ҳам қуёшга интилган майса каби унга интилардим.

Жейкоб пикапимдаги стереомагнитофоннинг бўш ўрнини кўрсатиб, "Бузилиб қолдими?" деб сўраганда, негадир хотираларим оғриқ бермади.

— Ҳа, — дедим ёлғондан. У магнитофон куч билан суғуриб олингани сабаб қирилган жойларга ҳайрон тикилганида, дарров мавзуни ўзгартирдим.

Жейкоб айтганидек, уюмдан баъзи керакли қисмларни топишга муваффақ бўлдик. У мазутдан қоп-қора бўлиб кетган қисмларни қаерга ишлатишни тушунтиргандан кейин мен ҳам мамнун жилмайиб қўйдим.

Бу ерда ишимиз тугагач, қисмлар сотиладиган дўконга бордик. Икки соатлик йўл давомида Жейкоб мени умуман зериктирмади. Йўл бўйи унинг дўстлари, мактаби ҳақида гаплашиб кетдик.

— Фақат мен гапиряпман, — норози бўлди у. — Сен оғиз ҳам очмадинг. У ёқ-бу ёқдан гапирсанг-чи, Форксда нима янгиликлар? Шаҳарда яшаш Ла-Пушда яшашдан кўра қизиқроқ бўлса керак.

— Адашяпсан, — хўрсиндим мен. — Умуман қизиқ эмас. Сенинг дўстларингни суҳбати меникидан кўра қизиқарлироқ. Айниқса Квил жуда ғаройиб бола.

Жейкоб қовоғини уйди:

— Назаримда Квил ҳам сени ёқтириб қолган.

Мен кулиб юбордим:

— У мен учун жуда ёшлик қилади.

Жейкобнинг баттар қовоғи осилди:

— Унчалик кичкина эмас, бор-йўғи бир ёки икки ёш кичкина.

Шунда гап мавзуси Квил томонга бурилгани ҳамсуҳбатимга ёқмаётганини тушундим ва гап оҳангини ўзгартириш учун тегажўғлик қилишга ўтдим:

— Бўлмаган гап, қизлар ўғил болалардан кўра тезроқ улғайишини ҳисобга олсак, мен ундан анча каттаман.

У кулиб юборди:

— Мени масхара қиляпсанми? Улғайишдан аввал бир оз бўйингни ўстирсанг яхши бўларди. Шунчалик кичкинасанки, худди ўн ёшли қизалоқларга ўхшайсан.

— Бекорларни айтибсан! Бўйим қизларга хос, ўртача. Сен дароз бўлсанг, айб мендами?

Дўконга етиб боргунча баҳслашиб бордик. Дўкондан рўйхатдаги керакли буюмларни топгач, "Энди бемалол ишга киришсам бўлади", деди у.

Қанчалик ҳазиллашмай, тезроқ мотоциклларни тузатиш ва ўйлаган ишимни амалга ошириш ҳақида бош қотирардим. Чунки ҳамон бирор қалтис иш қилиш фикридан қайтмагандим. Нега энди фақат мен ваъдамда туришим керак? Лекин Жейкоб билан вақт ўтказишим ҳаётимни ижобий томонга ўзгартиришини кутмагандим. Жейкобнинг гаражига қайтгач дарҳол топган ва харид қилган нарсаларимизни бир қатор қилиб ёйиб чиқдик. Кейин Жейкоб ишга киришди, бу йигитнинг ростдан ҳам қўли гул эди. Ҳар бир ишни диққат билан моҳирона бажарарди. Жейкобнинг ўртоқлари гаражда бошқа кўринишмади, улар кечаги гапни жиддий қабул қилишган, шекилли. Иш қизиби, қачон вақт кеч бўлганини пайқамай қолибман. Билли амакининг овозини эшитгач, кун ботиб қолганини сездим. Шошиб нарсаларни йиғиштиришга тушганимни кўрган Жейкоб, "Қўявер, кечқурун ўзим йиғиштириб оламан", деди.

— Дарсларингни қачон қиласан? — дедим унга кўп иш юклаганимдан виждоним қийналиб. Чунки бу ишлар менинг ғоям бўйича бошланганди.

Дарахтлар орасидан эшитилган "Белла" деган товушдан чўчиб тушдим. Дадам Билли амакини олиб келиб, мени олиб кетишни режалаштирган кўринадди.

— Ўлдик, — дедим шивирлаб, кейин баланд товушда: — Боряпман, — деб қичқирдим.

— Кўркма, юр кетдик, — деди Жейкоб жилмайиб ва қўлимдан тутиб дарахтзор оралаб етаклади. У ўрмон оралаб енгил қадамлар билан кетиб бораркан, қўлининг тафтини ҳис қилиб ғалати бўлдим. Қоронғуда бир-икки марта тўкнашиб кетганим Жейкобга кулгули туюлиб кулар, унга қўшилиб мен ҳам кулардим. Анчадан буён қувонмаганим учун кулиш эсимдан ҳам чиқиб кетганди. Дадам машинада ўтирар, Билли амаки эса аравачасида. "Салом, дада", дедик иккаламиз баробар ва яна кулиб юбордик.

Дадам ҳайрон бўлганича менинг қўлимдан тутиб турган Жейкобдан кўз узмасди.

— Билли бизни кечки овқатга таклиф қилди, — деди дадам.

— Бугун барчангизга ўз қўлларим билан спагетти тайёрлаб бераман. Авлоддан-авлодга ўтиб келаётган бу рецептни фақат мен биламан, — деди Билли амаки бизни уйга таклиф қилиб.

Бир оздан кейин уй меҳмонга тўлиб кетди, уларнинг кўпчилигини танимасдим. Дадамнинг дўстлари хотини ва болалари билан ташриф буюришганди. Меҳмонлар кўплиги сабаб ошхонага сиғмадик ва столни айвонга олиб чиқишга тўғри келди. Ўрмон ёқасида, хушчақчақ даврада спагетти ейишнинг ўз гашти бор эди. Ҳамма бараварига гапирар, ҳеч ким бир-бирини эшитмасди. Шунча одамнинг орасидан дадам ҳар замонда менга зимдан қараб кўяётганини сезардим. Овқатланиб бўлсак-да, бу қувноқ даврани тарк этгим келмасди. Лекин томчилани бошлаган ёмғир қуйиб юбормасидан йўлга чиқиш кераклигини билиб, ҳамма тарқала бошлади. Қайтишда дадам куни бўйи нима қилганимни сўради. Мен деярли рост гапирдим, "Кун бўйи машина деталларини сотиб олиб, кейин уларни гаражга олиб келиб кўздан кечирдик", дедим.

— Яна қачон келмоқчисан уларникига? - сўради дадам ўзини бепарво кўрсатишга уриниб.

— Эртага дарсдан кейин келсам керак... Хавотирланманг, дарсларимни шу ерда қиламан.

— Унда яхши, — деди дадам сўзларни чертиб-чертиб.

Уйга етиб келганимизда яна ўз-ўзидан асабийлаша бошладим. Жейкобнинг ёнида ўзимни бахтли ҳис қилганим эртақдек ниҳоясига етиб, уйимиз остонасидан ўтишим билан совуқ кўркув босди. Бу кеча ҳам ухлай олмасам керак. Вақт ўтказиш учун почтамни текширдим, онамдан хат келибди. У ҳаётига доир гапларни батафсил ёзганди.

Онамга анчадан буён хат ёзмаганимга виждоним қийналди. Шунчалик ҳам худбин бўламанми, фақат ўз муаммоларимни ўйлабман, онам хавотирлангандир деб хаёлимга ҳам келтирмабман. Тезда жавоб ёздим, хаётимдаги ўзгаришларни ёзишни ҳам унутмадим. Бу хатим охириги ойлардаги мактубларимдан кескин фарқ қиларди. Онам хурсанд бўлиши аниқ. Энди тез-тез хат ёзиб тураман. Кейин бир оз дарс қилдим. Кун бўйи хурсанд кайфиятда юришим тунда яхши ухлашимга кафолат бўла олмаслигини билардим...

Қанча ухлаганимни билмайман, кўрқувдан чинқириб уйғониб кетдим. Ўзимга келиш учун қимирламай ёришиб келаётган осмонга тикилиб ётдим.

Бу кеча кўрган тушим аввалгиларига ўхшамасди, бу гал ўрмонда ёлғиз эмасдим. Негадир тушимда мени ўрмондан топиб олган Сэмни ҳам кўрдим. У мендан даҳшатли сирни яширмоқчидек қараб турар, гапирмаса ҳам негадир ундан кўрқардим... Нонушта маҳали дадам яна мени зимдан кузатди. Уни ҳам тушунса бўлади, бир неча ой тарки дунё қилгандек яшаб, бугун бирдан ҳаётга қайтганимга ишонгиси келмасди. Бунга кўникиш учун вақт керак. Қолаверса, икки кунда тузалиб қолганимга ўзимнинг ҳам ишонгим келмасди. Мактабда эса ҳаммаси аксинча эди. У ерда ҳеч ким менга эътибор бермас, биринчи марта мактабга келганимда ҳеч кимнинг эътиборини тортмасликни шунчалик хоҳлагандимки, ҳозир айнан шу ниятимга етгандим. Ўқувчилар ҳам, ўқитувчилар ҳам худди мени кўрмаётгандек эътибор беришмасди.

Эрталаб атрофимдагиларнинг гапига қулоқ солдим, лекин уларнинг гаплари менга тааллуқли эмасди. Математика дарсида Жессика менга ўғирилиб ҳам қарамади.

— Салом, Жесс, дедим эҳтиёткорлик билан. — Яхши дам олдингми?

У қулоқларига ишонмай ўғирилди. Ҳали ҳам жаҳлидан тушмабди, шекилли. Балки у ҳам мени жиннига чиқариб, бошқалар сингари нарироқ юргиси келаётгандир.

— Яхши, — деди у нигоҳини китобига қаратиб. Бу гап тамом дегани эди, нима дейишни билмай хўрсиндим. Бутун танамдан совуқ тер чиққандек бўлди. Тушликка чиқиб ошхонага борганимда менинг ўрним бандлигини кўрдим. Сарик сочли Кэти Маршалл менинг жойимни банд этганди. Қизиқ, улар қачондан буён шу тарзда ўтиришибди экан? Ўзимдан жаҳлим чиқа бошлади. Демак, сўнгги ярим йил давомида дўстларим учун мен ўзимни тириклай гўрга тикқанман. Шу сабаб секингина Майкнинг ёнидан жой олганимга ҳеч ким эътибор ҳам бермади. Ҳатто стулнинг қаттиқ сурилган овозига ҳам қарашмади. Ўзимга эътибор қаратиш учун гапга аралашмоқчи бўлдим, лекин улар аллақандай ўйинни муҳокама қилишар, мен учун бу мавзу бутунлай бегона эди.

— Бэн кўринмаяптими? — сўради Лорен Анжеладан. Қулоқларим динг бўлди. Демак, Анжела билан Бэн ҳамон бирга экан. Лоренга кўзим тушиб оғзим очилиб қолди. Тили захарлиги билан машҳур бу қиз буғдой ранг сочларини худди

ўғил болаларникидек қилиб қирқтириб ташлаганди. Нима бало, сочига сақич ёпишганми, ёки ёмонлиги учун кимдир сочининг бир қисмини кесиб олганми, деган хаёлга бориб кулгим келди. Кейин унинг бир вақтлардаги ёмон феъли учун бунақа хаёлларга боришим яхшимас, деб ўзимни койидим.

— Бэннинг ошқозони оғрияпти, кеча дам олишга борганимизда аҳволи ёмонлашганди, — деди Анжела мулойим товушда. Эътибор берсам, Анжеланинг ҳам соч турмаги ўзгарибди.

— Дам олиш куни нима билан шуғулландинглар? — маъноли жилмайди Жессика. Мен унга чўчиб қарадим. Ҳозир болаларга Порт-Анжелесга борганимизни айтиб берса керак деб ўйладим. Қизиқ, ўзимнинг ёнимда буни муҳокама қилишармикан ёки ортимдан?

— Биз тоққа дам олгани боргандик, ўша ерда... — иккиланиб гап бошлади Анжела.

— Нима бўлди? - ҳамма унинг оғзига тикилди.

— Сув бўйида... катта айикқа кўзимиз тушди, лекин у оддий айикқа ўхшамасди, жуда катта эди...

— Э-э, лабини бурди Лорен Анжеллага беписанд қараб. Унинг феъли ўзгармаганди. Ўтган ҳафта Тейлер ҳам шунақа гаплар билан бошимни қотирганди.

— Энди ўрмонга бормайсизларми? Айикдан кўрқдингми? - энди Жессика ҳам Лоренга қўшилиб калака қила бошлади.

— Лекин бу рост гап, ҳақиқатдан ҳам айикдан катта жониворни кўрдик, деди қизариб кетган Анжела секингина.

— Ўз кўзларим билан кўрдим.

Қизлар масхаромуз қикирлаб кулиб юборишди.

— У рост гапиряпти, — гапга аралашдим. — Биз ҳам ўтган ҳафта катта айикни кўрган сайёҳни учратгандик. Майк, эсингдами, сен ҳам эшитгандинг-ку!

Бирдан ҳамма жим бўлиб қолди. Ҳайрат тўла нигоҳлар менга қадалди. Янги қиз Кэти худди ёнгинасида бомба портлагандек оғзини очиб қолганди.

— Майк, — дедим анча ўзимни босиб олиб. — Ўша сайёҳ бизга айик ҳақида гапирганди, эсингдами?

— Ҳа-ҳа, чайналди Майк. У нега хайрон бўлди? У билан ишхонада бу ҳақда гаплашгандим-ку!... Ёки менга шундай туюлди? Гаплашмадиммикан?

— Ҳа-я, бир йигит келиб катта айикни кўргани ҳақида гапирганди, айик кўрқмасдан сайёҳлар сўқмоғига тушиб келганмиш...

— Йўғ-ей? — Лорен юзини буриштириб, Жессикага ўгирилди ва шу заҳоти мавзунини ўзгартирди. У менинг гапга аралашганимни ёқтирмаганди.

— Калифорния университетидан жавоб келдими? — сўради у Жессикадан.

Ҳамманинг эътибори Жессга қаратилди. Фақат Анжела менга қараб жилмайиб қўйди.

— Белла, дам олиш куни нима қилдинг? — шивирлади Майк мени суҳбатга тортиш учун.

Ичимда ундан миннатдор бўлдим. Лорендан бошқа ҳамма яна мен томонга ўгирилди.

— Жума куни Порт-Анжелесга кинога бордик. Шанба ва якшанба кунлари Ла-Пушда эдим.

Жессика ўша кунги ишимни ҳаммага айтиб бергиси келаётганини сезиб турардим. Тушлик тугагунча Майк мени гапга солди. Бошқалар ҳам секин-секин мен билан гаплаша бошлашди, лекин баъзилар ҳамон шубҳаланиб, ўзларини тортиб туришарди. Столдаги патнисни йиғиштира бошлаганимизда Анжела секингина "Раҳмат", деди.

— Нега?

— Гапимни маъқуллаганинг учун. Кейин... — деди у тутилиб. — Сафимизга қайтганингдан жуда хурсандман. Сени соғингандим, — қўшиб қўйди самимий жилмайиб.

Худди шу пайт Лорен ва Жессика ёнимиздан ўтди ва Лорен баланд овозда "Белламизнинг қайтгани қандай бахт", - деди заҳархандалик билан.

Анжела менга қараб ўнғайсизланиб кулиб қўйди. Мен эса муносабатларимиз тикланаётганидан хурсанд эдим.

— Бугун нечанчи сана?

— Йигирма тўққизинчи январ. Нима эди?

— Бу мактабга келганимга кеча бир йил бўлибди.

— Кўп нарса ўзгармади, назаримда, — деди Анжела Лорен ва Жессика томонга ишора қилиб.

— Ҳа, мен ҳам шуни ўйлаб тургандим, — жилмайдим.

VII боб. Қайтарилиш

Бу ерда нима қилаётганимни ўзим ҳам билмасдим. Яна ўзимни қийноққа солмоқчиманми? Тезроқ Ла-Пушга қайтиб, Жейкобнинг ёнида бўлишим керак. Фақат ўша ерда ўзимни енгил ҳис қиламан. Бу ерга келиш энг нотўғри фикр. Лекин барибир йўлимни тўсган майсаларни ёриб ўтиб олдинга интилавердим. Қўлларим титраб, рулни маҳкамроқ қисдим. Мен билан рўй бераётган ўзгаришларнинг сабаби тунги даҳшатли тушларим эканлигини билардим, ҳатто уйғоқлигимда ҳам даҳшатлар юрагимни кемирарди. Тушимда кимнидир қидираман, топмоқчи бўламан. Қўлим етмаслигини, имконсиз ишлигини сезсам-да, лекин унинг аллақаерларда борлигини билардим. Мен ҳақиқатни тан олгим келмай ўрмон оралаб баҳона қидирардим. Аслида унинг овозини яна эшитмоқчи эдим. Ўшанда унинг овозини худди ёнгинамда тургандек эшитдим. Лекин бу фараҳбахш лаҳзалар узоқ давом этмади. Тезда азобли оғриқ яна бостириб келишини билардим. Шунга қарамай уни яна бир бор эшитиш учун бу ерга келгандим. Энди ўша Жессика билан кинога борган оқшомимдаги ҳолатни қайтаришим керак эди. Ўхшаш шароит калит вазифасини ўтайди деб ўйлардим. Шу сабаб унинг уйига йўл олдим. Туғилган куним ўтган ўша машъум оқшомдан кейин бу ерга қайтиб келмагандим. Худди чакалакзордек тўсилган йўл чўзилгандан чўзилди. Ўт босиб кетгани учун сўкмоқ таниб бўлмас даражага келганди.

Уйни топа олмасам нима бўлади? Ўз хаёлимдан ўзим қалтираб кетдим. Балки уй ҳам жойида бўлмаса-чи? Ниҳоят сайҳонлик кўринди. Лекин табиат уй эгалари қайтишини кутмаганди, уй атрофини баланд ўт-ўланлар, қирққулоқлар босиб кетганди. Ҳатто уй йўлаги ҳам чакалакзорга айланганди. Уй жойида эди-ю, лекин таниб бўлмас даражага келганди, атрофида ҳеч нима ўзгармаган бўлса-да, ойналаридан бўшлиқ қичқирарди. Ҳашаматли уйни неча марта кўрган бўлсам-да, биринчи марта уни вампирлар маконига ўхшатдим. Уйга яқинлашишга кўрқиб тормозни босдим. Овоз эшитилармикан деган умидда кулоқ тугдим, лекин атрофда ваҳимали сукунат ҳукмрон эди. Балки ўша тундагига ўхшаб бир қадам олдинга юрсам овози эшитилар. Секин машинадан тушиб, қирққулоқлар орасига қадам босдим. Оёқларим қалтираб, секин уй томон юрдим. Лекин у ерда ҳеч ким йўқ эди, уй жойида турар, лекин энди у менга бегона эди. Ойнадан ичкарига қарагим келмади. Бўм-бўш уйни кўриб чидай олмаслигимни билардим.

Бувим вафот этганда, ойим уйда ёлғиз қолишга кўрқиб қолганди. Ойнадан қараб жиҳозларнинг ўша мен охириги марта кўрган жойида турганини, девордаги картиналар, айниқса роялни кўрсам соғинчдан, ёлғизликдан адо бўлишим тайин. Бу уйдагилар ундаги қувончни ҳам ўзлари билан олиб кетишган, энди у жонсиз эди. Уйдаги нарсалар худди менга ўхшаб унутилган ва ташландиқ ҳолга келганди. Худди мендек жонсиз... Йиғлаганча пикапимга қараб югурдим. Худди одамлар

орасига қайтишга шошилгандек югурардим. Ўзимни бўшашиб қолгандек хис қилиб, тезроқ Жейкобни кўргим келарди. Энди бошқа дардга мубтало бўлдим, шекилли, яъни бифарқликдан кутилиб, ким биландир гаплашишга эҳтиёжим кучайиб кетганди. Лекин ҳозир буни ўйлагим келмас, йиғи аралаш машинамни учуриб борардим. Худди ўз хаёлларимдан қочмоқчидек...

Жейкоб мени кутиб турарди. Уни кўриб бирдан енгил тортдим, нафас олишим ҳам енгиллашди.

— Салом, Белла, — деди у мени кўрибоқ.

— Салом, — дедим мен ҳам нафасимни ростлаб жилмайдим. Кейин деразадан қараб турган Билли амакига қўл силтаб қўйдим.

— Кетдик, ишлаймиз, - деди у сабрсизлик билан.

Шу аҳволимда кулишга қаердан куч топдим, билмайман.

— Ростданми? Ҳали жонингга тегмадимми? — деб кулдим. У ўрмон оралаб гаражи томон бораркан, "Ҳозирча йўқ" деди.

— Жонингга тегсам очигини айт, асабингни эговлашни истамайман.

— Яхши, деди у кулганча.

Гаражга кириб оғзим очилиб қолди. Бир уюм темир-терсак ўрнида қизил мотоцикл турарди. Тўғрироғи, у энди мотоциклга ўхшарди.

— Қойил, Жейк, — дедим хайратимни яширмай.

У яна кулди.

— Агар қўлимда лойихам бўлса, уни тугатмагунимча ҳаловатимни буткул йўқотаман, — деди у. — Агар ақлим бўлганида, уни шошилмай таъмирлаган бўлардим, — елка қисди у ўйчан.

— Нега?

У ерга боққанча хаёл суриб қолди. Кейин савол тўла нигоҳини кўзларимга тикиб, сўради:

— Белла, агар бу мотоциклларни тузата олмайман деганимда, нима дердинг?

Мен дарров жавоб бермадим, у эса киприк қоқмай жавоб кутарди.

— Нима ҳам дердим, майли афсус, деб қўя қолардим, шекилли. Лекин бирга бошқа бир йўлини ўйлаб топардик. Агар ҳеч иложини топмасак, бирга уй вазифаларини бажаришимиз мумкин...

У жилмайди, назаримда жавобимдан бир оз кўнгли ёришди. Кейин гайка калитини олиб мотоцикл ёнига чўккаларкан деди:

— Демак, ишни тугатсам ҳам бизникига келиб турасан, шундайми?

— Гап бу ёқда, дегин! — пўписа қилдим. — Ўйлашимча, сенинг техника ҳақидаги билиминг кейинчалик менга асқотади. Келишимга рухсат бергунингча келиб тураман.

— Квилни яна кўришдан умидвормисан, дейман? — ҳазиллашди у.

— Ичимдагини топдинг-да! - ҳазилни илиб кетдим.

Энди у ҳам кулиб юборди.

— Ростдан ҳам бўш вақтингни мен билан ўтказиш ёқадими сенга? — хайратланиб сўради у.

— Жуда, жуда! Буни исботлайман, кўрасан. Эртага ишга бораман, лекин чоршанба куни техникага доир бўлмаган бирор иш билан машғул бўламиз.

— Масалан?

— Билмадим.

— Мен яхши кўрадиган бир жой бор, ўша ерга боришимиз мумкин.

— Уй вазифаларингни олишинг мумкин, ишдан ҳам бир оз дам оласан. Дарсларингни бажаришга ёрдам бераман.

— Ҳа, бу борада ёрдам керак менга, - деди у жилмайиб. Демак, иш билан бўлиб ўқишидан анча қолиб кетган кўринади.

— Агар ҳар замонда бошқа ишларга ҳам чалғиб турмасак улар биздан шубҳаланиб қолишади, - дедим уй томонга ишора қилиб. Биз деб гапиришим Жейкобга ёқиб юзи ёришди.

— Унда ҳафтада бир марта дарс қиламиз, — таклиф қилди у.

— Яхшиси, ҳафтада икки марта.

Жейкоб мендек талабчан ўқитувчига учраганидан ёлғондан хўрсиниб, асбобларини йиғиштиришга тушди. Кейин сумкасидан иккита идишда муздек ичимлик олиб, бирини менга узатди.

— Менга икки марта дарс ўтиш масъулияти учун, — деди у сув идишини меники билан уриштириб.

— Бошқа кунлари беғамлик қилиш учун!

Бугун уйга кечроқ қайтганим учун дадам кутиб ўтирмай пицца буюртирибди. Узр сўраш учун оғиз очгандим, кўймади.

— Ҳеч ҳам хафа эмасман. Уй ишларидан бир оз дам олганинг яхши.

Дадам менинг одатий ҳаётга қайтганимдан хурсанд, шу сабаб койиш нияти йўқ эди.

Сешанба куни қувончу, ташвишларим билан мактабга кириб келдим. Бир неча ой ўзимни ёмон тутган бўлсам-да, Анжела билан Майк мени кечириб, қучоқ очиб кутиб олишди, лекин Жессика ҳамон жаҳлдан тушмаганди. Унга кечиримимни хат орқали билдираман, шекилли. Ишхонада ҳам Майк тиним билмай гапирар, худди мен индамай юрганимда гапи йиғилиб қолгандек эди. Энди у билан ҳам бемалол гаплаша бошладим.

- Бугун жуда қувноқ кун бўлди, деди Майк қувончини яширмай.

— Ҳа, — маъқулладим мен, лекин гаражда вақтим бундан яхшироқ ўтган бўларди деб ўйлаб қўйдим. Майк билан муносабатларимиз яхши эди, токи унинг ўзи мени норози қиладиган мавзуда гап бошламагунча.

— Эссиз, ўтган гал фильмни охиригача кўрмай кетиб қолибсан, - деди кутилмаганда Майк. Жессиканинг оғзида гап турмаслигидан хафа бўлдим.

— Жуда кўрқоқман, шекилли, шу сабаб охиригача кўра олмадим, - дедим қизариб.

— Зомби ҳақидаги киноларга эмас, романтик фильмларга борсанг маза қиласан, — маслаҳат берди Майк.

Мен яна қизариб кетдим.

— Масалан, жума куни мен билан борсанг бўлади. Ваҳимали эмас, бирор яхши дам оладиган фильм томоша қилардик.

Нима дейишни билмай жим қолдим. Майк билан муносабатларимизни бузиш ниятим йўқ эди, айниқса, энди одамларга аралаша бошлаган пайтимда. Ҳамма мени жиннига чиқарган пайтда ҳам у муносабатини узмаганди. Лекин хотирамни буткул ўчириб, у билан кинога кириш мен учун осон эмасди.

— Учрашувга таклиф қиялсанми? — сўрадим тик қараб. Ҳозир очикчасига гаплашсам, кейин умидвор бўлиб юрмайди.

— Агар қарши бўлмасанг... Лекин буни учрашув деб аташ шартмас.

— Мен учрашувга чиқишни истамайман, — дедим секингина.

— Шунчаки дўстона таклиф бўлса-чи?

— Унда майли, — ердан кўзимни олмай бош силкидим.

Мен Майк фақат дўст бўла олишимизни тушуниши, бундан ортиғига умид қилмаслигини истардим.

— Бу ҳафта жума куни бандман, балки кейинги ҳафта борармиз.

— Нима қилмоқчисан? - сўради у эҳтиёткорлик билан.

— Дўстимникига бораман, уй вазифаларини бажаришга ёрдам бермоқчиман.

— Яхши, келишдик. Унда кейинги ҳафта.

Майкнинг кўнгли ёришиб мени машинамгача кузатиб қўйди. Эртаси куни дадам мен ва Жейкобнинг бирга дарс қилаётганимизни кўриб ҳайратланмади. Назаримда дадам билан Билли амаки ортимиздан гаплашиб, хабарлашиб олишган.

— Салом, болалар, - деди дадам хушбўй ҳид таралиб турган ошхонага қараб кўяркан. Кун бўйи овора бўлиб дадам яхши кўрадиган таомни тайёрлагандим. Бу билан ўтган кунги пицца учун кечирим сўрамоқчи эдим.

Жейкоб биз билан бирга овқатланди, Билли амаки учун ҳам бир бўлак пирогни ўраб бериб юбордим. Жума куни яна гаражда уймалашдик, шанба куни бизникида дарс қилдик. Дадам менинг ақлим жойига келиб қолганига буткул ишонч ҳосил қилди шекилли, дўсти Гарри билан балиқ овига кетди. Дадам қайтиб келгач, Жейкоб кетиш тараддудига тушди.

— Майли, сени кузатиб қўяман, дедим дадамнинг ёнида жиддий тус олиб. — Эртага ишга киришимиз керак, эслатдим Жейкобга машинамга ўтиргач. — Соат нечада борай?

У сирли жилмайди ва: — Аввал кўнғироқлашамиз, кейин учрашамиз, майлими? — деди.

— Майли, нима десанг шу, - дедим ўйланиб. У нимани режалаштираётганини тушунмай бошим қотди. Жейкобнинг оғзи қулоғида эди.

VIII боб. Адреналин

Эрталаб унинг кўнғироғини кутиб уйни йиғиштира бошладим, тунги даҳшатли тушимни эшладан ўзимни ҳимоя қилиш учун ҳам бошимни банд қилишим керак эди. Телефон жириглаганда швабрани улоқтириб биринчи қаватга югурдим.

— Белла, - деди Жейкоб аллақандай расмий тарзда. — Улар тайёр! Бугун... ҳалиги бугун учрашувимиз бор, шундайми?

Қотиб қолдим.

— Мотоцикллар ишляптми? - дедим ишонгим келмай.

— Ҳа, худди учқур отдек!

— Жейкоб, сен мен билган одамлар ичида энг истеъдодли, энг ажойибсан!

— Раҳмат.

— Ҳозир ёнингга учаман.

Чанглатга ва швабрани ваннахонага ташлаб, эгнимга жакетимни илиб югурдим.

— Жейкобни ёнига шошяпсанми? — сўради ҳовлида куймаланиб юрган дадам хайрат билан.

— Худди шундай! — дедим ва газни босдим.

Дадам “намунча шошасан, ўт кетдими?” деганча қолаверди. Мотоциклларни ортиш осон бўлиши учун пикапимни гараж яқинига тўхтатдим. Ярқираб турган мотоциклларни кўриб, қувончдан кўзларим чакнаб кетди. Жейкоб ҳам тайёр эди.

— Тайёرمىсан? — деди у қувончини яширмай.

— Ҳа, - дедим овозим титраб. Кейин кўзга ташланмаслиги учун мотоциклларни кузовга ётқизиб жойлаштирдик.

— Кетдик, - деди Жейкоб шивирлаб. Мен зўр жойни биламан, у ерда бизга ҳеч ким халакит бермайди.

Биз шаҳарнинг шарқий томонига қараб йўл олдик, ўрмон оралаб чиққан йўлдан Тинч океанининг кўзни қувонтирадиган манзараси кўриниб турарди. Қувонганимдан Жейкобнинг механик терминларга бой гаплари ҳам қулоғимга кирмасди. Атрофга аланглаб, қоя учидан турган тўрт-беш кишининг шарпасига кўзим тушди. Салқин бўлишига қарамай уларнинг эгнида шортидан бошқа ҳеч нарса йўқ эди. Мен улардан кўз узмай машинани ҳайдаб кетаётганимда йигитларнинг энг баланд бўйлиси қоя четига яқинлашди, мен беихтиёр тезликни пасайтирдим. Кутилмаганда ҳалиги йигит ўзини қоядан улоқтирди.

— Йўқ! — Қичқириб юбордим ва тормозни кескин босдим.

— Нима бўлди? - Жейкоб кўрқиб кетди.

— Анави йигит ўзини қоядан жарга ташлади! Нега атрофидагилар тўхтатишмади? Зудлик билан "Тез ёрдам" чақиришимиз керак! — ваҳима билан машинадан сакраб тушдим. Аслида тезроқ кўнғироқ қилиш учун Жейкобнинг

уйига қайтишимиз керак эди. Кўрганларимга ишонгим келмасди. Ёки кўзимга кўриндимикан? Жейкоб кутилмаганда қаттиқ кулиб юборди. Мен унга қараб қотиб қолдим. Нахотки у шунчалик совуққон ва бағритош бўлса?

— Улар шунчаки сувга шўнғишяпти, Белла. Шундай қилиб кўнгил очишади, Ла-Пушда сайр қиладиган жой бўлмаса, бошқа нима қилишсин! — Гарчи у мени калака қилаётган бўлсада, овозидан асабийлашаётгани сезилиб турарди.

— Қоядан сакраш кўнгилочар ишми?! - ишонқирамай йигитларга қарадим. Шу пайт иккинчи йигит ҳам қоя четига яқинлашди ва чиройли ҳаракат билан бўшлиққа қараб учиб кетди. Назаримда у туби йўқ ўпқонга тушаётгандек туюлди, ҳозир парча-парча бўлиб кетади, деб кўзимни юмиб олдим.

— Тавба, бу ер жуда баланд-ку, дедим мен ҳайратимни яшира олмай қайтиб жойимга ўтирарканман. — Камида юз фут чиқса керак.

— Тўғри, шу сабаб бошқа болалар пастроқдаги қоядан сакрашади. Булар эсини еган, олифталар! Ўзларининг қанчалик кучли эканликларини намоёйиш этиб, мақтанишмоқчидир-да! Қолаверса, бугун ҳаво совуқ, сув ҳам ёқимли бўлмаса керак, — Жейкоб йигитлар томонга норози қараб қўйди. Унинг жаҳли чиққанини сира кўрмаганим учун ҳайрон бўлдим.

— Сен ҳам қоядан сакрай оласанми?

— Албатта! — У беписанд лабини бурди. — Бу зўр машғулот, албатта бир оз қалтис, лекин маза қиласан!

Мен бунақа қалтис ишни умрим бино бўлиб кўрмагандим.

— Жейкоб, — дедим кўзларимни катта-катта қилиб. — Мени ҳам сакрагим келяпти!

Унинг юзи норозилиқдан буришиб кетди.

— Ҳозиргина Сэм учун "Тез ёрдам" чақирмоқчи бўлиб тургандинг-ку! - эслатди у менга. У шунча узоқ масофадан Сэмни таниганига қойил қолдим.

— Барибир сакраб кўрмоқчиман! - дедим яна машинани тўхтатиб эшикни очарканман. Жейкоб шошиб қўлимдан тутиб қолди.

— Бугун эмас, майлими? Кунлар исисин, кейин келамиз...

— Майли, келишдик, — дедим океандан келган совуқҳаводан жунжикиб. — Лекин тезроқ сакраб кўргим келяпти.

— Тезроқ дейсанми? — пешанасини тириштирди у. — Баъзида жуда ғалати гапларни гапирасан-а, Белла? Ўзингга ҳам сезиладими?

Мен хўрсиниб "сезилади" деб қўйдим.

— Лекин биз бу қоядан сакрамаймиз.

Учинчи йигит бошқалардан ҳам узоқроққа сакраганини, бўшлиқ бўйлаб парвоз қиладиганини кўриб энтиқдим. У ҳавода қайта-қайта айланар, худди парашюти бордек бежавотир ҳаракат қиларди. Назаримда у ўта беташвиш, эркин туюлди, унга ҳавасим келди.

— Майли, — рози бўлдим. — Биринчи марта пастроқдан сакраймиз.

Энди Жейкоб хўрсинди:

— Аслида бу ерга мотоциклларни синовдан ўтказишга келгандик, ёки фикиринг ўзгардимми? — деб эслатди.

— Ҳа, албатта, — дедим охириги йигитнинг сувга сакрашидан зўрға кўз узарканман, машина эшигини ёпдим.

— Бу таваккалчи йигитлар ким ўзи? — сўрадим мен йўлда.

— Ла-Пушлик безорилар тўдаси, деди ғижиниб Жейкоб.

— Сизларда ҳам безорилар борми? — сўрадим хайратланиб.

У кулиб юборди.

— Бу сен ўйлагандек жинойтчилар тўдаси эмас, улар жанжаллашишмайди, тинч юришади. Илгари бир бола бор эди, бошқа қабиладан. У йигитларга гиёҳванд моддалар сотган. Яхши ҳамки, Сэм Улей хабар топиб, йигитлари билан уни еримиздан хайдаб юборди. Улар қабила тинчлиги учун қўлидан келган ишни қилишади, биз улар билан фахрланамиз. Лекин баъзан мана шунақа бачканаликлар ҳам қилиб туришади. Менга ёқмагани, қабила бошлиқлари уларни жуда ҳурмат қилишади, айтишларича, ҳатто қабила оқсоқолининг ўзи ҳам Сэм билан маслаҳатлашиб иш қиларкан. Дўстим Эмбрининг айтишича, улар ўзларини "ҳимоячилар" деб аташаркан... — Жейкобнинг қўллари негадир мушт бўлиб тугилди. Уни сира бу аҳволда кўрмагандим.

Сэмнинг исмини эшитиб, тунги даҳшатларим ёдимга тушишини истамадим ва тезда гапни бурдим:

— Сен уларни ёқтирмайсан, шекилли?

— Сезилдимми?

— Ахир улар ҳеч бир ёмон иш қилишмас экан-ку, — дедим уни тинчлантириш учун. — Шунчаки барчанинг жиғига тегишни истайдиган бекорчи йигитчалар тўдаси.

— Ҳа, одамларнинг жиғига тегиш уларнинг касби. Улар доим бошқалардан ажралиб туришни ўйлашади, худди тик қоядан сакраган каби. Ўзларини худди... билмадим, кучли қилиб кўрсатишни ишташадими-ей. Масалан, ўтган семестрда Квил ва Эмбри билан дўкон айланиб юрганимизда Сэм билан юрган шериклари Жаред ва Полга дуч келганмиз. Квил мақтанчоқлик қилиб нимадир деганди, Полнинг жаҳли чиқиб кетди. Унинг кўзлари қорайиб, шундай жилмайдики, тўғрироғи, жилмаймади, аксинча, тишларини кўрсатди... Назаримда у ақлдан озгандек эди. Шунда Сэм унинг елкасига қўлини қўйиб, бош силкиди. Пол бир муддат унга термилиб туриб, кейин тинчиди. Тўғриси, агар Сэм уни тинчлантирмаганда у бизни худди бурдалаб ташламоқчидек эди, Жейкоб хўрсинди. Биласан, Сэмнинг ёши катта, йигирмада. Лекин Пол энди ўн олтига кирди, бўйи ҳам мендан паст, Квилдек бақувват ҳам эмас. Аслида бизнинг унга кучимиз етарди...

— Ростдан ҳам мақтанчоқ болалар экан, кўшилдим мен. Жейкобнинг гапларини хаёлимда тасаввур қилдим... Бу манзара танишдек туюлди. Баланд бўйли, қорачадан келган уч йигит бизнинг меҳмонхонада менга тикилганча туришарди. Мени ўрмондан топган Сэмнинг тўдаси эдими?

Хотираларим азоб бермаслиги учун дарров чалғидим:

— Сэм ўйламай иш қиладиган ёшдан ўтган, шекилли?

— Ҳа. У институтга кириши керак эди, лекин қишлоқда қолди. Бу иши учун ҳеч ким уни уришмади ҳам. Менинг опам университетни ташлаб, турмушга чиққанида қабила бошлиқлари роса жанжал қилишганди. Лекин Сэмга индашмади, у нима қилса ҳам маъқуллашади, — у афтини буриштирди.

— Буларнинг ҳаммаси ғалати, лекин нега бунчалик жаҳлинг чиқяпти, тушунмаяпман?

Жейкоб бир оз ўзини босиб олгач, “шу ерда тўхтатсанг бўлади” деди.

Машинанинг мотори ўчгач, ўрмон сўқмоғига сукунат чўкди.

Жейкоб кузовдан мотоциклларни туширар экан, безовталиги ҳамон тарқамаяпти.

— Ўтиб кетган туғилган кунинг билан, — деди у жилмайиб. — Тайёرمىсан?

— Ҳа, — дедиму, лекин мотоциклларга қараб юрагим орқага тортди.

— Секин ҳайдаймиз, — деди у кўрқаётганимни сезиб.

— Жейк... — дедим кўрқа-писа.

— Нима? - деди ўз мотоциклини тушираётган Жейкоб.

— Сени аслида нима безовта қилипти? Сэм Улейни назарда тутяпман, унинг сурбетлигимни ёки бошқа гап ҳам борми?

Саволим қандай таъсир қилганини кўриш учун юз-кўзларига тикилдим. Жаҳли чиқмади, лекин кўзини ердан узмай, туфлисининг учи билан тупроқ тепа бошлади, назаримда у вақтни чўзмокчи.

— Гап шундаки... — деди у ниҳоят хўрсиниб. — Ҳамма гап уларнинг менга муносабатида. Бу менга ёқмайди, — шундай дея у энтикиб кетди. Биласанки, кенгашдагиларнинг мақоми тенг бўлиши керак. Агар кенгашга етакчи керак бўлса, у менинг дадам бўлиши лозим. Лекин одамлар нега Сэмга бундай муомала қилишларини тушуна олмайман. Нега унинг фикрини қадрлашади? Унинг отаси, бобоси ва катта бобосининг ҳам кенгаш учун гапи гап бўлган. Менинг катта бобом Эфрэйм Блэк энг сўнгги қабила бошлиғи бўлган, балки шунинг учун ҳам дадамнинг гапига қулоқ тутишади. Лекин менга ҳеч ким қулоқ солмайди, худдики, мен сардорлар авлодидан бўлмагандек шу пайтгача...

— Сэм сенга алоҳида эътибор беришми?

— Ҳа, — деди у ташвишли кўзларини узоқларга тикиб. — У менга ғалати қарайди. Худди унинг аҳмоқона тўдасига кўшилишимни кутаётгандек тикилади. Бошқа йигитлардан кўра менга кўпроқ эътибор беради. Шу сабаб ҳам ундан нафратланаман...

— Сен унинг тўдасига қўшилишга мажбурмасан, — энди менинг ҳам жаҳлим чиқа бошлади. Жейкобнинг асабига теккани учун Сэмдан хафа бўлдим. Ўзини ким деб ўйлапти у ҳимоячилар?

Жейкоб мотоцикл моторини ўт олдириш учун педални бор кучи билан тепа бошлади. Негадир у мендан ниманидир яшираётгандек туюлди.

Жейкоб ўз-ўзидан ғамгин тортиб қолди: — Ҳамма гап Эмбрида, у охирги пайтларда мендан ўзини олиб қочяпти.

Унинг дўстлари билан ораси бузилганига мен айбдорман.

— Охирги пайтларда кўп вақтингни мен билан ўтказяпсан. Балқи шунга...

— Йўқ, гап ундамас, гап менда ҳам эмас. Эмбри бир ҳафтадан буён мактабга бормади. Уйда ҳам йўқ эди. Қайтиб келганида эса алланимадан кўрққандек асабий бўлиб қолганди. Квил иккаламиз у билан гаплашиб кўришга ҳаракат қилдик, лекин у истамади.

Жейкоб ростдан ҳам нимадандир кўрқаётгандек туюлди менга.

— Ўтган кундан бошлаб эса у тўсатдан Сэм ва унинг ўртоқлари билан гаплаша бошлади. Қоятош устида у ҳам бор эди... Жейкобнинг овози борган сайин пасайиб борарди. Пол билан ҳам худди шундай бўлганди. У ҳам Сэм билан дўст эмасди, лекин ўз-ўзидан бир ҳафта йўқолиб қолди-да, қайтиб келгач, Сэм билан дўстлашиб олди. Сэм энди мени кўз остига олган кўринади...

— Бу ҳақда даданг билан гаплашдингми? — ундаги кўрқув менга ўтгандек титраб кетдим.

— Ҳа, деди у жаҳл билан. — Фойдаси йўқ.

— Нега? Даданг нима деди?

— Нима дерди, "Жейкоб, энди хавотирланмасанг ҳам бўлади. Бир неча йилдан кейин... ўзим ҳаммасини тушунтириб бераман", деди. Бу нима дегани? Ўсмирликда бўладиган табиий ўзгариш демокчими? Йўқ, бу ерда бошқа гап бор, қандайдир ёмон гап... — Жейкоб қўлларини мушт қилиб, лабини қаттиқ тишлади, негадир кўзлари ёшга тўлди.

Ачинганимдан уни маҳкам қучоқлаб олдим.

— Қўйсанг-чи, Жейк, ҳаммаси яхши бўлади. Агар жуда қийналсанг, бизникига кўчиб ўтиб яшашинг мумкин. Хавотирланма, бирор нима ўйлаб топармиз... — Жейкоб менга иккита келар, мен худди ўзидан катта айиқчасини қучоқлаб турган қизалоққа ўхшардим.

Бир оз тинчланган Жейкоб секингина "раҳмат, Белла" деди ва елкамдан қучди. Бир-биримизни овутиб туришимиз мен учун ғалати ҳолат эди, дўстона яқинликни ҳис қилмаганимга ҳам анча бўлганди. Аслида мен ҳеч ким билан бу қадар яқин дўст бўлмаганман, доим одамлардан ўзимни тортиб юрардим.

— Агар гапларимдан доим шундай таъсирланадиган бўлсанг, хафа бўлиш учун тез-тез баҳона топаман, — кулди у. Жейкоб яна ўзининг қувноқ ҳолатига

қайтганидан хурсанд бўлдим, лекин тезда ўзимни четга олдим. Бу мен учун фақат дўстона муносабат, бошқача бўлиши мумкин эмас.

— Сендан икки ёш катталигимга ишониш қийин. Ёнингда худди синглингга ўхшаб қоляпман.

— Сен худди қўғирчоққа ўхшайсан, — деди у бошимни силаб, — чинни қўғирчоққа.

— Рангпарлигимни юзимга солма.

— Белла, ростдан ҳам чиннидан эмасмисан? — шундай дея у жигарранг қўлини менинг оппоқ қўлимга яқинлаштирди. — Фарқини кўряпсанми? Умримда сендан рангпарроғини кўрмаганман... Ҳалигилардан бошқа... — у гапининг охирини айтмади, мен эса эшитмагандай дарров кўзимни олиб қочдим.

— Мотоцикл ҳайдаимизми-йўқми? - сўради у ўртадаги ноқулайликни тарқатиш учун.

— Ҳайдаимиз! - дедим қувониб. Унинг охирига етмаган гапи бу ерга нима сабабдан келганимни ёдимга солди.

Мотоцикл бошқариш мен ўйлагандан ҳам яхши натижа берди. Натижада фирромлик билан ваъдамни буза бошладим. Ҳеч бир ишимдан афсусланмасам-да, ваъдамизни икки томонлама бузганимизга ачинардим. Назаримда кўзимга кўринадиган шарпанинг пайдо бўлиши сабабини топгандекман. Шу сабаб бу амалиётни яна бир бор такрорлаб кўришга қарор қилдим. Биринчи марта ҳайдаётганим учун кўрқа-писа рулга ўтирдим. Жейкоб эҳтиёт бўл, деганига қарамай, газни босдим. Шамолдек учиб кетарканман Эдварднинг "бас қил, тўхта!" деган ҳайқириғи эшитилди. Бундан баттар ҳузурланиб газни боса бошладим. Бир маҳал рул қўлимдан чиқиб, йўл четидаги тўнкага урилиб учиб кетдим. Ўзимга келганимда Жейкоб бошимда турар, пешанамдан оқаётган қонни кўриб кўрқанимдан кечирим сўрай бошладим. Жейкоб бошинг ёрилгани учун кечирим сўраяпсанми, деб ҳайратлангач, ўзимга келдим, У мени кўтарганча тезда машинага ўтқизди ва касалхонага шошилдик. Бошимдаги жароҳатни тиктириб қайтиб чиққанимиздан кейин ўйланиб қолдим.

Агар касалхонадан тезроқ жавоб беришса, бугуноқ такрорлаб кўраман...

Уйга келиб биринчи қилган ишим кўзгуга қараш бўлди. Аксимни кўриб, юрагим беҳузур бўлди, лой қотиб қолган сочларим қон аралаш юзимга ёпишиб қолганди. Тез ювиниб, кийимларимни алмаштирдим.

— Тезроқ бўл, — шоширди Жейкоб ҳам.

— Боряпман, — дедиму дадам сезиб қолмасин деб кийимларимни йиғиштириб пастга тушдим.

— Кўринишим яхшими? - сўрадим Жейкобдан.

— Боягидан кўра яхши.

— Шу кўринишимда гаражда тўкнашиб, бошимни уриб олдим, десам ишонишадими?

— Ҳа, ишонишса керак.

— Унда кетдик.

Йўлга чикқач, Жейкобнинг устига кийим олмаганимиз эсимга тушиб хижолат бўлдим.

— Совуқ эмас, — деди унга шу фикримни айтганимда.

Мен эса салқин ҳаводан жунжикиб машина печкасини ёқдим. Жейкобга кўз қиримни ташладим, у ўз ёшидан анча катта кўринарди. Албатта қвилет қабиласи ўлчамлари бўйича у озғин ҳисобланарди. Бошқалардек паҳлавон бўлмаса-да, мушаклари ўйнаб туришидан кўзимни узолмай қолганимни сезиб, "Нима?" деди уялинқираб.

— Ҳеч нима. Илгари эътибор бермаган эканман... Истарали эканлигингни ўзинг биласанми?...

Бу гап қандай оғзимдан чиқиб кетганини билмайман. Яхши ҳамки Жейкоб гапимни жиддий қабул қилмади.

— Бошинг билан қаттиқ урилган кўринасан, — деди у жиддий.

— Йўқ, жиддий айтяпман.

— Унда нима ҳам дердим, раҳмат...

Касалхонада пешанамга еттита чок кўйишди. Доктор Сноу жароҳатимни тиккунича Жейкоб кўлимдан тутиб турди. Такдирнинг бу такрор ҳазилидан кулгим келди.

Шифокорлар жавоб беришгач, тезда Жейкобни уйига олиб бориб кўйдим ва овқат тайёрлагани шошилдим. Дадам гаражда йиқилиб тушганимга ишонди. Тунда хотиржам ухладиму, лекин ухлагунимча юрагимни тилкалайдиган соғинч азоб берди. Эътибор берсам, бу оғриқ Жейкоб ёнимда бўлмаса, исканжага олар экан. Галлюцинация чақириш учун бир-биридан қалтис ишларни ўйларканман, бу билан юрагимнинг бўшлиғини бир оз тўлдиргандек бўлардим. Кутадиган нарсам борлиги учун азоблар ҳам камайгандек туюларди. Энди мен сабрсизлик билан унинг овозини эшитиш учун нима қилиш ҳақида бош қотирардим. Эрталаб дадам дам олиш кунлари нима қилишимни сўради, гараж ҳақида гапиргим келмай, "Шунчаки ўрмонда сайр қилмоқчимиз", дедим.

— Ла-Пушда кўп сайр қилманглар, у ерда катта айиқлар пайдо бўлган деган гаплар юрибди, - огоҳлантирди дадам хавотирланиб. — Шаҳарга яқинроқ жойларда юринглар.

Дадамнинг шубҳаларини Жейкобга етказганимда у бир муддат мотоцикл ҳайдамай туришни маслаҳат берди. Кўрқиб кетдим, чунки фақат мотоцикл рулини бошқарсамгина унинг ёқимли овозини эшитишимни билардим. Агар бу машғулотдан маҳрум бўладиган бўлсам, унда бошқа бир қалтисроқ нарса ўйлаб топишим керак. Нима бўлса ҳам майли, асосийси, менинг хотираларим билан ёлғиз қолдирмаса бўлгани. Одамларнинг кўзидан ҳолироқ бир-жой топишим керак. Мен шундай жойни билардим... Фақат ўша сайҳонлик ёлғиз унга тегишли,

бошқа ҳеч ким билмайди. Мўъжизавий ўша сайҳонликда умримда илк марта чиройли жилғани ва унинг танаси қуёш нурида олмосдек ярқирашини кўрганман. Лекин бу гоя ўзимга зарар етказиши, мен учун ёмон яқунланиши мумкин эди...

Уни эслашим билан юрагим иккига бўлингандек зирқирай бошлади. Фақат ўша жойда унинг овозини эшитишим мумкин!

— Нимани ўйлаяпсан? — сўради Жейкоб хаёлларимни тумандек тарқатиб.

— Шунчаки... — дедим эҳтиёткорлик билан. — Ўрмонда сайр қилиб юрганамда шундай бир жой топдимки, ҳалиги... Хуллас, кичкина жилғаси ҳам бор, гулзор, ер юзидаги энг чиройли жой деса ҳам бўлади... Лекин уни бир ўзим топа олмасам керак. Яна топиш учун бир-икки марта қидириб кўриш лозим.

— Компас ёки харитадан фойдаланишимиз мумкин, — деди Жейкоб ҳозиржавоблик билан. — Қаердан қидиришни биласанми?

— Ҳа, бир юз ўнинчи шоссе тугаган жойдан.

— Яхши. Демак, топишимиз қийин бўлмайди.

Жейкоб ҳар қандай саргузаштларга, ҳатто энг қалтис таклифларимга ҳам доим шай эди.

Шундай қилиб, шанба куни мен оёғимга қалин пойабзал кийиб, харитани рюкзагимга солиб, Ла-Пушга йўл олдим.

Жейкоб мен боргунча дадасига сайрга чиқаётганимиз ҳақида айтиб қўйибди. Бу гап дадамнинг қулоғига етса нима бўлади деб кўрқиб кетдим, чунки шу кунларда катта айиқ ҳақидаги гаплар роса болалаганди.

— Балки ҳамманинг оғзида юрган катта айиқни учратармиз, — ёлғондан овозига ваҳимали тус берди Жейкоб.

Билли амаки ҳам дадамга ўхшаб кўрқиб кетса керак деб ўйлагандим, лекин у ўғлининг устидан кулди.

— Ҳар эҳтимолга қарши, бир идишда асал олинглар.

Жейкоб баттар кулди:

— Белла, пойабзалинг бақувватми? Бир идиш асал айиқнинг оғзига юқ ҳам бўлмайди!

— Сендан тезроқ югурсам керак, дедим Билли амакининг олдида хижолат бўлиб.

— Ростданми? — ёлғондан ҳайратланиб мени калака қила бошлади у, кейин харитани ўраб қўйнига тикди-да, “Кетдик”, деди.

— Яхши дам олинглар, — деди Билли амаки пинагини бузмай.

Назаримда Билли амаки билан яшаш дадам билан яшашдан кўра осонроқ туюлиб, Жейкобга ҳавасим келди.

Катта йўл тугаб, сайёҳлар йўлаги бошланганда, юрагим орзиқиб кетди. Бу ерларда бўлмаганимга анча бўлди. Бошим айлангандек қалқиб кетдим. Балки унинг овозини эшитсам, тузалиб қоларман. Жейкоб компасни тўғрилаб, қайси томонга йўл олишимизни топди ва йўл бошлади. Мен унинг ортидан қолмасликка

ҳаракат қилсам-да, барибир унга етишим қийин эди. Лекин Жейкоб шикоят қилмасди. Ўтган гал сайр қилган жойларимни эсламасликка ҳаракат қилиб, ўрмондаги дарахтларни томоша қилиб борардим. Жейкоб ҳеч бир қийинчиликсиз ўрмонни ёриб ўтар, узун қўллари билан йўл очаркан, аллақандай мусиқани ҳуштак қилиб чалиб борарди. Ҳар соатда харитага қараб компас билан солиштириб кўярди. Йўлда қоядаги суҳбатимиз эсимга тушди. Негадир Жейк бу ҳақда гапиришни истамасди. Шу сабаб ўзим гап очишга қарор қилдим.

— Ҳой, Жейк, Эмбри яхши юрибдими?

У бирдан жим бўлиб қолди кейин:

— Йўқ, ҳали ҳам ўша аҳволда, — деди ғамгин.

— Ҳали ҳам Сэм биланми?

— Ҳа.

Гапим ёқмаётганини сезиб, унинг кайфиятини бузмаслик учун гапни бурдим. Ўрмоннинг қуюқлиги ҳақида гапирар эканман, сира мен айтган сайҳонлик чиқмагани сабаб кайфиятим тушиб кетди. Ўрмонга бир зумда қоронғулик тушиб, атрофни хира яшил нурлар ёритиб турар, лекин Жейкоб ҳали ҳам умидини узмай олға интиларди.

— Шу йўлдан бошланганига ишончинг комилми? — сўради Жейкоб. Овозидан заррача ҳам чарчагани сезилмасди.

— Ҳа, — дедим иккиланиб.

— Унда топамиз, хавотир олма, — у қўлимдан тутиб чакалакзор оралаб етакларкан: — Менга ишон, — деб далда берди.

— Бўлди, қайтамиз, кейинги гал ўзимиз билан фонар оламиз, — дедим унга миннатдор қарарканман.

— Майли, фақат якшанба куни чиқамиз. Бу қадар имиллаб ҳаракат қилишингни билмаган эканман, — яна мазах қилишга тушди у.

Ҳолдан кетиб машинага ўтирар эканмиз, Жейкоб ҳазилни давом эттирди:

— Афсус. Айикни учратмаганимиздан жуда хафаман.

— Ҳа, мен ҳам, — дедим зирқираб оғриётган оёқларимни уқалаб. — Зора эртага омадимиз чопса-ю, унга дуч келсак ва у бизни еб қўйса!

— Айиклар одам емайди, — кулиб юборди Жейкоб. — Лекин сен бундан истисносан, чунки ширин бўлсанг керак! — деди у бир текис оппоқ тишларини кўрсатиб куларкан.

— Мақтов учун катта раҳмат, — дедим тескари ўгирилиб, бу таърифни илгари ҳам эшитганим ёдимга тушди.

IX боб. Учинчи киши ортиқча

Вақт олдингидан кўра тезроқ ўтарди. Мактаб, иш ва Жейкобнинг ёнига югуриб, бир пайтлардагидек табиий ҳолимга қайтгандек эдим. Асосийси, дадамнинг орзуси амалга ошди, энди мен илгаригидек бахтсиз эмасдим. Бу билан атрофдагиларни алдасам-да, аммо ўзимни алдаёлмас, шу билан бирга хатти-ҳаракатларимни оқлай ҳам олмасдим. Мен худди адашиб қолган митти сайёрага ўхшардим, худди тортишиш қонунига қасдма-қасд ўз орбитам атрофида айланаётганга ўхшардим. Энг ёмони, мотоциклни яхши бошқаришни ўрганиб олгандим, табиийки энди шуурумдаги овозни ҳам кам эшитаман. Айнан шу мени хавотирга соларди. Бор эътиборим ва ғайратимни ўрмондаги ялангликни топишга қаратдим.

Дам олиш куни яна Жейкобларникига келганимда у менга ўйчан тикилиб туриб:

— Баъзида ҳаётдан узилиб қолгандек, худди бошқа сайёрада яшайдигандек туюласан, — деди у. Мен индамадим.

— Эртага нима қиламиз, сайхонликни қидирамизми ёки яна мотоцикл ҳайдаб касалхонага тушамизми?

— Сайр! — дедим мен қатъий. — Назаримда, мен у жойни ўйлаб топганман... дедим ўйчан, гуллари чаман очилган сайхонликни топа олмаётганимиз учун ўзим ҳам иккиланиб қолгандим.

— Топамиз, хавотир олма, — тинчлантирди Жейкоб. — Демак, жума куни яна ўрмонга борамиз, шундайми?

— Йўқ, жума куни кинога боришим керак. Мактабдаги ўртоқларимга ваъда бериб қўйганман.

Жейкобнинг юзи ўзгарди. Менинг тикилиб туришимга чидай олмай ғазабли нигоҳини ерга қадади.

— Сен ҳам борасанми? Ёки юқори синф қизлари даврасида зерикасанми? — сўрадим тезда гапни ҳазилга буриб.

— Ростдан ҳам дўстларинг билан бирга кинога боришимни истайсанми?

— Ҳа, — дедим самимий. Сен борсанг, кўнглим бир оз ёзиларди... Бу гапим билан Жейкоб билан ўртамиздаги чегарани мустаҳкамлаш ўрнига бузаётганимни сезиб, тилимни тишладим. — Квилни ҳам чақирсанг, янада яхши бўлади.

— Ҳа, Квилга бу таклиф жуда ёқади, юқори синф қизлари билан танишиш унинг жону дили.

Бу мавзуни Майк билан ҳам инглиз тили дарсида муҳокама қилдим.

— Жума куни бўшмисан, Майк?

Унинг хаворанг кўзларида умид чакнади.

— Ҳа, бўшман. Бирор жойга бормоқчимисан?

Жавоб беришдан олдин яхшилаб ўйлаб олдим:

— Кўпчилик бўлиб, фильм томоша қилгани борсак дегандим, — дедим “кўпчилик” сўзига алоҳида урғу бериб. — Жуда зўр, даҳшатли кино кетаётган экан.

— Яхши, — деди у, лекин унчалик қувонмади. — Анжела, Бен, Эрик ва Кэйтни ҳам таклиф қилсак, нима дейсан?

Назаримда, у жуфт-жуфт бўлиб боришни режалаштиряпти, шекилли.

— Яхшиси ҳаммани таклиф қиламиз, албатта Жессикани ҳам.

— Майли, — деди Майк кайфияти тушиб.

— Ла-Пушдаги дўстларимни ҳам таклиф қилдим, агар ҳамма борадиган бўлса, унда сенинг “Шевроле” нгда борамиз.

— Бу ўша доим бирга дарс қиладиган дўстларингми? — деди у бир оз шубҳаланиб.

— Ҳа, ўшалар. Улар биздан кичкина, хавотирланма.

— Яхши, — деди у бир оз тинчланиб.

Майк менинг исмимни айтиши биланоқ Жессика билан Лоран "Бандмиз, бора олмаймиз" дейишди. Эрик билан Кэйтнинг ўз режалари бор экан. Ҳатто Квил ҳам боролмайдиган бўлди, мактабда бўладиган кураш байрамига тайёрланиши керак экан. Ҳамма рад этгач, фақат Анжела ва Бен, Жейкоб ва мен қолдик.

Тушлик маҳал Майк фикримдан қайтармоқчи бўлди ва “Яхши романтик фильм бор экан, ўшанга кира қолайлик” деди, мен эса айнан даҳшатли фильм кўришга тайёрлигимни айтдим.

Мактабдан қайтганимда, уйимиз олдида машинага суянганча жилмайиб турган Жейкобга кўзим тушди. У анчадан буён йиғаётган машинасини таъмирдан чиқариб бўлганди.

— Койил! — дедим қувониб. — Қачон таъмирлаб бўлдинг?

Жейкобни табриклаб турганимда Майк ўз машинасида етиб келди. Уни кўриб Жейкобнинг юзи тундлашди:

— Бу болани яхши эсламан. Сени ўзиники деб ўйлаган шумиди? Ҳали ҳам шундай хаёлдами?

— Баъзи одамларнинг фикрини ўзгартириш қийин, — дедим кўлларимни икки томонга ейиб.

— Баъзида қатъият иш беради, — деди у ўйланиб. — Сени ҳам ўз хаёлига ишонтириб қўймасин.

— Баъзида эса одамнинг ғашига тегади!

Майк мен билан сўрашаркан, Жейкобга қараб қўйди. У сира Майкдан кичкинага ўхшамас, аксинча бўйи ҳам, гавдаси ҳам уникидан катта эди.

Мен йигитларни бир-бирига таништирдим:

— Жейкоблар билан оилавий дўстмиз.

Йигитлар кўл олиб кўришгач, Майк ёпишиб қолган бармоқларини ишқалаб кўйди. Шу маҳал уйдаги телефон жиринглади. Шошиб борсам, Анжела. Беннинг тоби қочганини, негадир ошқозони оғриб, қайд қилиб ётганини айтди ва боролмасликлари учун узр сўради. "Ошқозон гриппи таркаган, шекилли, кўпчиликнинг тоби йўқ", деб ўйлаб кўйдим. Кинога фақат учаламиз боришимизни ўйлаб, кайфиятим тушди.

Чунки Майк билан Жейкобнинг дўстлашиб кетишларига ишончим комил эмасди. Болаларга Анжеланинг хабарини етказганимдан кейин Майкнинг катта "Шевроле"сига ҳожат қолмади.

— Жейкобнинг машинасида борсак қарши эмасмисан? У машинасини ўзи йиғиб, ўзи таъмирдан чиқарди, — дедим. Майк рози бўлди-ю, лекин ғижиниб кўйгани сезилди. Жейкоб ҳар доимгидек қувноқ кайфиятда эди, биз йўл бўйи гапириб, кулиб борардигу, фақат Майк орқа ўриндикда тумшайиб ўтирарди.

Бир оздан кейин у кескин ўзгарди. Орқадан менинг ўриндиғимга осилиб:

— Радиоси ишлайдими машинангни? — деди мамнун оҳангда. Унинг юзи юзимга теккудек турарди, секингина сездирмай бошимни ойна томонга бурдим.

— Ҳа, — деди Жейкоб қовоғини солиб. — Лекин Беллага мусиқа ёқмайди.

Мен ҳайратланиб унга қарадим. Қачон мусиқа ёқмайди деган эканман?

— Наҳотки? — деди Майк ишонқирамай.

— Тўғри айтяпти, — дедим Жейкобнинг хотиржам қиёфасидан кўз узмай.

— Мусиқани ҳам ёмон кўриш мумкинми? — деди у жавоб талаб қилгандек тикилиб.

— Билмадим, шунчаки ёқмайди, — дедим нима дейишни билмай.

Майкнинг кайфияти яна бузилди.

Кинотеатрга етиб келганимизда Жейкоб кўлимга ўн доллар тутқазди.

— Нега? — дедим ғашим келиб.

— Бу фильмни кўришга ёшинг етмайди, деб менга чипта сотишмайди, — эслатди у.

Кулиб юбордим.

— Ёшингни яшириш учун порами бу? Агар сени шу фильмга олиб кирсам, Билли амаки мени ўлдирмайдими?

— Йўқ, дадамга Белла мени йўлдан уряпти, — деб огоҳлантириб кўйдим.

Иккаламиз баравар кулиб юбордик. Майкнинг қовоғи очилмагани учун, агар қайтиб кетаман деса ҳам хафа бўлмасдим. Лекин Жейкоб билан ёлғиз кинога киришни ҳам истамасдим.

Фильм худди таърифланганидек ваҳимали экан. Портлашлар, қирғин-баротларга чидай олмаган томошабинларнинг баъзилари юзини қўллари билан ёпиб олишди.

Ўтган галгидек кўрқоқ деган ном олмаслик учун икки соат сабр қилишга ҳаракат қилдим. Фильмни томоша қилиш ўрнига одамларни, кинозалнинг ёруғ жойларини кўздан кечира бошладим. Шу маҳал Майкка кўзим тушди, унинг ранги докадек оқариб кетганди.

Жейкоб эса кула бошлади.

— Нега куляпсан? — дедим уят эмасми деган оҳангда шивирлаб.

— Шунчаки, — деди у бепарво. — Шунақа ҳам уйдирма фильм бўладими?

Қаҳрамонлардан бири берилган зарбадан беш метр чамаси нарига учиб кетиб, деворга ёпишиб қолгач, мен ҳам кулиб юбордим. Ростдан ҳам бу бир шоу эди. Ўзим учун хайратланарли бир нарсани кашф этдим. Жейкобнинг ёнида ўзимни шуналик яхши ҳис қилар эканман, нега йўқолиб бораётган чегарани тиклаш учун курашяпман?...

Бир маҳал ёнимда ўтирган Майк инграб юборди ва икки букчайиб қолди.

— Майк, сенга нима бўлди? — дедим кўрқиб.

Овозимдан олдинда ўтирганлар ўгирилиб қарашди. У терга тушиб, чуқур-чуқур нафас оларди, кейин ҳолсизланиб ўрнидан турди-да, эшикка қараб юра бошлади. Ортидан чиқдим.

Жейкоб ҳам ўрнидан турганди, "Сен борма", дедим.

Лекин Жейкоб қулоқ солмай эргашди:

— Шу ёлғон фильмни кўрмасам, бирон нима йўқотармидим? Турган-битгани лоф, қалбаки!

Майк йўлакда кўринмади, яхши ҳамки, Жейкоб ортимдан чиққан экан: у Майкни қидириб эркаклар хонасига йўл олди.

— Бошқа бақувватроқ дўстинг йўқмиди, бунинг кўкат экан-ку! Битта фильмни кўрганда шунча бўлса... — деди у қайтиб чиққач, пешанасини тириштириб.

— Сен айтгандақасини топишга ҳаракат қиламан, — дедим мен хўрсиниб.

Кейин Майкни кутиб, бўм-бўш ўриндиқларга жойлашдик. Жейкоб ҳам орамиздаги чегара йўқолиб бораётгани ҳақида ўйлапти, шекилли, хижолатли жилмайди ва елкамга кўлини ташлаш учун кўлини кўтарди.

— Жейк, — дедим ўзимни четга тортиб. У индамай кўлини туширди. Рад этганимга эътибор ҳам бермади. Кейин секин кўлимдан ушлади. Яна эътироз билдираётгандим, билагимдан маҳкам тутди. Ҳайронман, ўзига бу қадар ишончи баландлигининг сабаби нимада экан?

— Йўқ, шошма, Белла, — деди у хотиржамлик билан. — Менга айт-чи...

Юрагим "шув" этди. Ҳозир ҳеч ким ҳаётимда Жейкобчалик катта ўрин тутмасди. Назаримда у ҳаммасини барбод қилмоқчи.

— Нима? — дедим шивирлаб.

— Мен сенга ёқаман, шундайми?

— Биласан-ку.

— Ҳозир кўнгли ағдарилаётган анави овсардан кўра кўпроқ, тўғрими? - деди у эркаклар хонаси томон ишора қилиб.

— Ҳа, — хўрсиндим.

— Бошқа сен танийдиган йигитлардан ҳам кўпроқ, шундайми? — у худди жавобини олдиндан билгандек хотиржам эди.

— Ўзим танийдиган қизлардан ҳам кўпроқ, — тўғриси айтдим.

— Фақат ёқтирасан, холос! — деди у. Бу савол эмасди.

Жавоб беришга қийналдим... гапимдан хафа бўлиб, мендан ўзини олиб қочса, нима қиламан? Барибир тўғриси айтишга ўзимда куч топиб, "Ҳа", дедим.

У аламли жилмайди:

— Бу яхши. Ҳозирча сенга ёқпман. Мени келишган йигит деб ўйласанг керак... Жонингга теккунча қатъиятли бўлмоқчиман.

— Мен эса фикримни ўзгартирмоқчи эмасман, — дедим уни хафа қилмасликка ҳаракат қилиб. Овозим ғамгин чиқди.

— Демак, ҳамон бошқасини... — деди у ўйланиб.

Мен икки букчайиб олдим. Унинг исмини тилга олмагани учун Жейкобдан миннатдор бўлдим. Мен кўнглимдагини айтмасам-да, у дилимдан ўтганларини билгандек иш кўрарди. Худди боя мусиқа ҳақида гапирганидек.

— Бу ҳақда гапирмасанг ҳам майли, — деди у. Миннатдор бўлиб бош силкидим.

— Лекин сен билан яқинроқ бўлишимга қаршилик қилма, хўпми, — деди у кўлимга уриб кўяркан. — Чунки мен таслим бўлмайман, олдинда вақтим етарли...

Мен хўрсиндим:

— Вақтингни менга сарфлашнинг кераги йўқ, — дедим энг яқин дўстимдан ажралиб қолишни истамасам-да. Асосийси у мени қандай бўлсам шундайлигимча қабул қилганди.

— Мен билан бирга бўлиш истагинг бор экан, ёнингда бўламан.

— Сени ёқтирмаслигим мумкинлигини тасаввур ҳам қила олмайман, — кўнглимдагини чин дилдан очиқ айтдим.

Унинг юзи ёришди:

— Менга шунинг ўзи етарли, шу билан яшайман.

— Лекин бундан ортиғини кутма, огоҳлантирдим кўлимни тортиб олишга уриниб. У эса қайсарлик билан кўйиб юбормади.

— Аслида бу сени хаяжонлантирмайди-ку, тўғрими? — деди у бармоқларимни қаттиқроқ сиқиб. Унинг хотиржамлигига ҳавасим келди.

— Йўқ, — дедим кўзига қарамай. Унинг кўли иссиқ эди.

— У нима деб ўйлашининг ҳам сенга фарқи йўқ, тўғрими? — Жейкоб яна Майк кириб кетган хона томонга ишора қилди.

— Йўқ, менимча...

— Унда муаммо нимада?

— Муаммо... — кўнглимдагини тўғри ифодалаш учун тутилдим. — Гап шундаки, мен бу нарсани бошқача тушунаман, сен эса бошқача...

— Демак, — деди у кўлимни кўйиб юбормай, — буниси энди менинг муаммом, тўғрими?

— Яхши, — дедим. — Унда буни унутма.

— Унутмайман, демак чекаси очилган бомба кўлимда, шундайми? — туртди у мени.

Кулиб юбордим, у ҳар қандай жиддий мавзуни ҳазилга буриб юбориши мумкин эди.

Бир пайт унинг бармоқлари билагимдаги чандиққа тегди ва бирдан жиддий тортди. Кўлимни ўгириб ярим ой шаклидаги чандиғимга қараркан:

— Қизик, бу чандиқ қаердан пайдо бўлган? — деди ҳайратланиб.

— Ҳар бир чандиғим ёдимда туради деб ўйлайсанми? — дедим кўп йиқилишимга ишора қилиб.

У кулди ва бир пайтлар Жеймснинг тишларидан қолган изни босиб кўрди.

Шу маҳал, ранги оқариб кетган Майк тебранганча чиқиб келди.

— Майк, ахволинг ёмон-ку! — деганча у томонга шошилдим.

— Кино тугамасдан кетсак қаршимасмисан? — деди у шивирлаб.

— Йўқ, албатта йўқ! — дедим уни суяб, юришга ёрдамлашар эканман.

— Фильм сенга оғирлик қилдими? — шафқатсизларча пичинг қилди Жейкоб.

Майк жаҳл билан ўтирилди.

— Мен фильмни кўрганим ҳам йўқ. Кинога келмасимиздан олдин тобим қочиб турганди.

— Нега айтмадинг? — койидим уни.

— Ўтиб кетади деб ўйлагандим. Ошқозон гриппини юктириб олдим, шекилли...

Тоза ҳавога чиққанимиздан кейин у бир оз ўзига келди.

Қайтишда Майкка тоза ҳаво келиб турсин деб машина ойнасини очиб қўйдик. Совуқ ҳаводан жунжикиб кетганимни кўриб Жейкоб бир қўли билан елкамдан кучди.

— Ўзинг совқотмаяпсанми? — дедим қўлининг тафтини ҳис қиларканман.

У эса:

— Куйиб кетяпман, — деб жилмайди.

Қўли иссиқлигидан хавотир олиб, пешанасини ушлаб кўрдим, ростдан ҳам қайноқ эди.

— Ҳароратинг баланд-ку!

— Қўйсанг-чи, соппа-соғман, — деди бепарво. Баланд ҳарорат билан ўзини қандай яхши ҳис қилиши мумкинлигини тушунмадим.

Виждоним қийнала бошлади. Агар Жейкоб умид қилса, бу умид кейинчалик ўсиб, дўстликдан ошиб кетади. Демак мен нотўғри йўл тутяпман. Унга меъёрдан ошмасликни эслатиб қуйишим керак.

Тўғри тушуниши учун нима десам экан? Аслида мен фақат қобикдан иборат эдим, ичим эса бўм-бўш. Бир неча ой жонсиздек яшаганим учун, ҳозир ўзимни бир оз яхши ҳис қилардим. Лекин Жейкоб менга ўхшаган ҳаёти вайрона уйга айланган дўстга эмас, яхшироғига муносиб. Мени ҳар қанча таъмирламасин асл ҳолимга қайтара олмайди. Лекин уни ёнимдан ҳайдашга ҳам кучим етмасди, унга жуда боғланиб қолгандим. Жуда худбинман! Балки ҳаётимни йўлга қўйсам, Жейкоб энди ёрдамга муҳтож эмаслигимни сезиб, мендан узоқлашар... Бу фикримдан ўзим сесканиб кетдим. Мен Майкнинг машинасини ҳайдаб уйига олиб бориб қўйдим. Жейкоб мени олиб кетиш учун ортимдан ўз машинасида келди. Йўл бўйи жим кетдик.

— Меҳмонга киришим мумкин эди-ю, лекин негадир ростдан ҳам ўзимни ёмон ҳис қиляпман...

— Сен ҳам касал бўлиб қолмагин... Уйингга олиб бориб қўяйми?

— Йўқ, — деди у қовоғини солиб. — Касал эмасману, ғалати бўлиб кетяпман...

— Уйингга етиб боргач, қўнғироқ қилгин, хавотир оляпман...

— Албатта, хўп, — деди қоронғуликка термулиб.

Уйга кириш учун эшикни очишим билан Жейкоб билагимдан маҳкам ушлаб тортди. Қўли худди оловдек қизиб кетганди.

— Нима гап, Жейкоб?

— Сенга бир гап айтмоқчи эдим, Белла, бу кулгили туюлиши мумкин...

Бу кинодаги гапнинг давоми бўлса керак, деб ўйлаб хўрсиндим.

— Майли, гапир...

— Жуда бахтсиз эканингни биламан... Балки бу ёрдам бермас, лекин доим ёнингда бўлишимни билиб қўйишингни истайман. Сени ҳеч қачон ташлаб кетмайман, сўз бераман. Доим менга суянишинг мумкин... Сийқаси чиққан гапга ўхшайди-ю, лекин гапим чин юракдан эканини биласан, тўғрими? Тирик эканман, сенга озор бермайман...

— Ҳа, Жейк, биламан. Сенга қаттиқ суяниб қолганман, сен ўйлагандан ҳам кўпроқ ишонаман.

Жейкобнинг юзи қуёш чиққан борлиқдек ёришиб кетди.

Тия олмаган тилимни чайнаб ташлагим келди. Гапларим ёлғон эмасди, лекин мен уни алдадим. Ҳақиқат оғир ботиши мумкин эди ва мен унга панд берган бўлардим. У машинани учириб кетгач, анчагача ортидан қараб қолдим. Ич-ичимдан Жейкоб Блэк менинг акам ёки укам бўлишини жуда-жуда истардим, у билан бемалол гаплашиш учун, ўзимни айбдор ҳис қилмаслик учун, у ўз биродарим бўлишини жуда истардим. Худо ҳаққи, мен Жейкобдан ўзимни овутиш учун фойдаланмаяпман, лекин нимани ҳис қилаётганимни тушунтириб бера олмасдим. Қолаверса, мен ҳеч қачон уни севишни хоҳламаганман... Бир нарсани аниқ билардим: мен сочимдан тирноғимгача, бутун жисму жоним билан, бўшаб қолган юрагим билан бошқасини севардим. Кучли муҳаббатинг бировга қувват берса, ўзингни синдириши мумкинлигини ҳам билардим.

Мен сингандим, қайта таъмирга эса яроқли эмасдим.

Лекин Жейкоб менга таянч эди, у билан муносабатимиз ўзим истагандан кўра чуқурлашганди. Унга боғланиб қолишни истамасдим, лекин ўзимни олиб қочиб унга азоб беришни ҳам хоҳламайман. У вақт менга даво бўлади деб умид қиларди, мен унинг адашаётганини билардим, лекин уни қайтаришга кучим етмасди.

Жейк менинг энг яқин дўстим, уни доим яхши кўраман, лекин бу унга камлик қилади.

Дадам билан кўришгач, соатга қарадим. Жейкобнинг кетганига ўн беш дақиқа бўлди, машинани мендан тез ҳайдашини ҳисобга олганда у аллақачон етиб борган бўлиши керак. Яна бир оз сабр қилиб кейин рақамларни тера бошладим.

Гўшакни ҳеч ким кўтармади, хавотирланиб яна тердим, бир неча марта кўнғироқ қилганимдан кейин Билли амакининг овози эшитилди

— Амаки, бу мен, Белламан, — дедим ёмон хабар эшитадигандек юрагим ҳапқириб. Жейкоб уйда, кетганига анча бўлди...

— Ҳа, уйда, — деди Билли амаки аллақандай ташвишли.

— Менга кўнғироқ қилмоқчи эди. Тоби йўқлиги учун хавотирландим.

— У... жуда чарчабди, шу сабаб кўнғироқ қила олмаган, — Билли амаки худди бегонадек гапирарди; Балки ўғлининг ёнида бўлишни истаётгандир.

— Бирор ёрдам керак бўлса айтинг. Дарров етиб бораман.

Билли амаки ногиронлар аравачасида Жейкобга қандай ёрдам бериши мумкинлигини ўйлаб юрагим увишди.

— Йўқ, — деди у шошиб. — Ҳаммаси яхши, ташвишланма.

Гап оҳанги бир оз кўпол чикди.

— Яхши, — дедим мен нима дейишни билмай.

У совуққина "хайр" деди-ю, гўшакни қарсиллатиб қўйиб қўйди.

Унинг уйга етиб борганини эшитиб, анча тинчландиму, лекин юрагим барибир ғаш эди. Эртага шўрва пишириб уни кўргани боришни кўнглимга тугдим. Аммо эрталаб тонг ёришмай туриб уйғониб кетдим, кўнглим айниб ваннахонага югурдим: ошқозон гриппи менга ҳам юқибди. Дадам ваннахонанинг муздек деворига пешанамни босиб ўтирганимни кўриб қўрқиб кетди.

— Сенга ҳам ошқозон гриппи юқдими?

— Шунақа, шекилли. Майкка кўнғироқ қилиб бугун ишга бора олмаслигимни айтиб қўйинг, илтимос.

Зўрға хонамга етиб бориб, ўзимни ўрнимга ташладим. Бир маҳал кўзимни очсам, дадам чанқаб қолмасин, деб ёнимга стаканда сув қўйиб кетибди. Кун бўйи ухладим. Дадам ишдан қайтганида уйғониб кетдим, хонамни ғира-шира қоронғилик қоплаганди. Майкнинг тузалиб қолганини эшитиб кўнглим ёришди, кейин дадам берган дорини ичиб, нам сочикни пешанамга босганча, креслода ухлаб қолибман. Эрталаб уйғонсам жойимда ётибман, дадам олиб келган, шекилли. Бугун ўзимни анча енгил ҳис қилдим. Дадамнинг кўнгли учун озрок тамадди қилган бўлдим, кейин Жейкобга кўнғироқ қилдим. Гўшакни унинг ўзи кўтарди, лекин овози ғалати эди. Яна гўшакни қўйиб қўймасин деб шошиб ҳол-аҳвол сўрадим.

— Ўзимни жуда ёмон ҳис қиляпман, — овози хириллаб шивирлади у.

— Кинога боришга мажбурлаганимдан афсусдаман...

— Мен эса борганимдан хурсандман. Куйинма, сенинг айбинг йўқ.

— Бир-икки кунда тузалиб қоласан, бугундан мен ҳам ўзимни яхши ҳис қиляпман.

— Сен ҳам касал бўлдингми? - куруққина қилиб сўради у.

— Ҳа, лекин энди яхшиман.

— Хайрият, унинг овози жонсиздек эди. Менинг дардим сеники билан бир хил эмас, шекилли...

— Нега? Сенда ҳам ошқозон гриппи эмасми?

— Йўқ, бу умуман бошқа нарса. Бутун аъзойи баданим қақшаяпти...

— Қандай ёрдам берай? Бирор дори олиб борайми?

— Йўқ! Ёнимга келишинг мумкинмас! - деди у ҳам дадасига ўхшаб кескин.

— Иложини топсам ўзим қўнғироқ қиламан. Қачон келишингни ўзим айтаман. Энди мен кетишим керак, ишим бор.

— Жейкоб... негадир йиғлагим келди. — Тузалганинг заҳоти менга қўнғироқ қил...

— Яхши, — деди у қўполроқ қилиб.

— Тез кунда учрашгунча...

— Белла... — Жейкоб исмимни шундай айтдики, овозидан худди ичидан олов чиққандек бўлди.

Х боб. Майсазор

Жейкоб кўнғироқ қилмади.

Менинг кўнғироқдаримга фақат Билли амаки жавоб берар ва тўтиқушдек Жейкоб ҳали тузалмаганини қайтарарди. Уни шифокорга кўрсатдингизми, деб ташвишланиб сўраганимда у "Албатта" деди-ю, лекин негадир гапи ишончли чикмади. Кейинги икки кун давомида бир неча марта кўнғироқ қилдим, лекин ҳеч ким жавоб бермади. Ниҳоят сабрим тугади, таклиф қилишларини кутиб ўтирмай, ўзим уларнинг уйига йўл олдим. Ўрмон бўйидаги кичкина уй ҳувиллаб ётганини кўриб, юрагим орқага тортиб кетди. Наҳотки, Жейкобнинг аҳволи ёмонлашиб, касалхонага олиб кетишган бўлса? Қайтишда касалхонага кириб ҳамширадан суриштирдим, у Билли ҳам, Жейкоб ҳам келмаганини айтганда хавотирим янада ошди.

Дадам ишдан қайтганда Гарридан Билли амаки қаерга кетганини сўрашни илтимос қилдим. Дадам дўсти билан алланарсалар ҳақида узоқ гаплашди, улар сира Жейкоб ҳақида гап очаверишмаганига сабрим тугаб столни черта бошладим.

— Гаррининг айтишича, уларнинг телефони бузилибди, — деди дадам кафти билан кўлимни босаркан. — Сабрсизлик қилма, Белла. Билли Жейкобга моноклеоз инфекцияси юққанини айтибди. Маълум муддат ҳеч ким билан учрашмаслиги лозим экан.

— Учрашиш мумкин эмас эканми? — кулоқларимга ишонмадим.

— Куйинаверма, ҳадемай тузалиб қолади. Дадаси ўғли учун нима яхшилигини билар ахир, хавотир олма.

Лекин бошқа нарсадан хавотирда эдим. Тезда хонамга чиқиб интернетнинг тиббиёт сайтларидан моноклеоз касаллиги ҳақида маълумот қидира бошладим. Аммо касалликнинг аломатлари Жейкобникига сира тўғри келмасди. Лекин Билли амакига ёлғон гапиришнинг нима кераги бор? Ундан шубҳаланганим учун хижолат бўлдим, асосийси, касаллик унчалик хавфли эмас экан.

Билли амакининг гапини ерда қолдирмай, узоғи билан бир ҳафта сабр қилишга қарор қилдим. Лекин шу бир ҳафта ҳам мен учун жуда узоқдек туюлди. Аслида мен кўнғироқ қилмасам-да, Жейкобнинг ўзи сабри чидамай, албатта, мен билан гаплашишнинг иложини топади, деб ишонардим. Ҳар куни мактабдан кейин уйга югуриб телефоннинг автожавоб мосламасини текширардим, лекин унда мен кутган хабар бўлмасди...

Ўзим кўнғироқ қилганимдан наф йўқ эди...

Кундан-кунга ёлғизлик ўз домига тортиб борарди. Жейкобсиз, хатарли ишларсиз ўзимни азоблардан ҳимоя қила олмай қолаётганимни ҳис эта бошладим. Тушларим янада ваҳимали бўлиб, сира охири кўринмасди. Тунлари яна даҳшатдан додлаб уйғона бошладим. Юрагимдаги жароҳатим қайта очилгандек эди, ҳар кун бу азобни енгиш учун курашардим, лекин ҳар тун у яна қайтадан

бош кўтарарди. Ёлғизлик мен учун ўлим билан баробар эди. Бугун ҳам ўзимнинг овозимдан ўзим чўчиб уйғондим. Дам олиш кунига эсон-омон етиб олганим, бугун Жейкобга кўнғироқ қилишим мумкинлиги учун ич-ичимдан қувондим. Агар гўшакни кўтармаса уйига бостириб бораман. Бир ҳафтани ёлғизликда ўтказганим етар...

Кўнғироғимга анчадан кейин Билли амаки жавоб қайтарди.

— Билли амаки! - қичкириб юбордим унинг овозини эшитишим билан. — Ниҳоят телефонингиз ишлабди-я! Жейкоб тузалиб қолдимиз? Бориб кўрсам бўладимиз?

— Афсус, Белла, — гапимни бўлди Билли амаки. — У уйда йўқ.

Мен қотиб қолдим.

— Демак, тузалибди-да, — дея олдим зўрға.

— Ҳа, — деди у бир оз иккиланиб. Ундан моноклеоз инфекцияси топилмади, бошқа бир инфекция экан.

— Унда ҳозир қаерда у?

— Дўстлари билан Порт-Анжелесга кетганди. Менимча, кинога киришмоқчи, икки сеансга шекилли. Хуллас, у кун бўйи уйда бўлмайди.

— Яхши, — дедим кўнглим оғриганини сездирмасликка уриниб. — Тузалиб қолган бўлса, бўлди. Ундан хавотир олгандим... Тузалиб сайрга чиққанини эшитиб, хурсандман, — яна алланарсалар деб минғирладим.

Жейкоб тузалибди, лекин менга кўнғироқ қилиш эсига тушадиган даражада эмас! Оғайнилари билан айлангани кетганмиш. Мен эса уйда уни ҳар лаҳзада соғиниб, хавотирланиб ўтирибман. Ўзимни жуда ёлғиз ҳис қилдим, бир ҳафта учрашмаганимиз унга ҳам таъсир қилгандир деб ўйлагандим.

Билли амаки кўнғироқ қилганимни Жейкобга айтишга ваъда бериб хайрлашди. Гўшакни кўлимда тутганча ўйланиб қолдим. Демак, Жейкоб фикридан қайтибди. Маслаҳатимга амал қилиб, туйғуларига жавоб бера олмайдиган қизга вақт сарфламасликка қарор қилган. Юрагимнинг гупиллаб ургани ўзимга ҳам эшитилгандек бўлди.

— Нима бўлди, тинчликми? — сўради шу пайт зинадан тушиб келаётган дадам.

— Тинчлик, — дедим ўзимни босиб. — Билли амаки Жейкобнинг тузалиб қолганини айтди.

— Яхши. Демак, ўзинг борасанми уни кўргани ёки ўзи келарканми?

— Униси ҳам буниси ҳам эмас, — тўғриси айтдим. — У оғайнилари билан қаергадир кетибди, — дедим овозим титраб.

Дадам хавотирланиб кўзимга тикилди.

— Бугун балиқ овига бормоқчи эдик Гарри билан... Агар тобинг йўқ бўлса, бормаслигим мумкин. Йўқ, яхшиси, бормайман, — бирдан қаттиқ аҳд қилди дадам.

— Йўқ! — дедим шошиб. — Яхшиман, балиқ овидан қолманг, қачон яна ҳаво яхши бўлади-ю, дўстларингиз билан учрашасиз?

Дадам иккиланиб тикилиб қолди. У яна тушкунликка тушиб қолишимдан кўрқарди.

— Ҳозир Жессикани чақираман, менга математикадан ёрдам беради, анча дарсдан қолиб кетганман... — дадамни тинчлантириш учун баҳона топдим.

— Майли, яхши фикр. Фақат Жейкоб билан вақт ўтказганинг учун бошқа дўстларинг сендан хафа бўлиб юришганди.

Дадам чиқиб кета туриб ҳам менга хавотирли нигоҳ ташлаб кўйди ва ўрмондан нари юришни яна бир бор эслатиб кўйди.

— Яна айиқ муаммо чиқардимми? — дедим киноя билан.

— Ҳа, — деди дадам жиддий. Битта сайёҳ изсиз йўқолган. Эрталаб болалар унинг чодирини топишган, ўзи эса йўқ. Лекин катта ҳайвоннинг оёқ изларини кўришган... нималигини билолмаяпмиз, ҳозир ўша жойга қопқонлар кўйиб ташладик...

— Йўғ-ей? — дедим бепарво. Ҳозир мени катта айикдан кўра Жейкоб кўпроқ қизиқтирарди.

Дадам шошиб тургани учун тезда чиқиб кетди, мен эса дарсликларимни рюкзагимга солиб, дадам текширса ростдан дарс қилибди деб ўйлаши учун тайёрлаб кўйдим.

Олдинда узундан-узоқ кун. Уйда ёлғиз қолгим ҳам, Жессика билан учрашгим ҳам келмаяпти, у мени дўстлари қаторидан ўчирганди. Балки Ла-Пушга бориб, мотоцикл учарман, лекин яна йиқилсам, касалхонага ким олиб боради? Ёки ўрмонга борсаммикан? Компас ва харитам бор, ўрмон айланишни анча ўрганиб қолдим, демак адашмайман! Балки Жейкоб мен билан учрашишни умуман истамаса-чи? Бу фикрни тезда хаёлимдан қувдим. Агар дадам ўрмонга борганимни билиб қолса, хавотир олишини ўйлаб виждоним қийналди. Лекин уйда ҳам қола олмасдим. Иккиланишларга чек кўйиб, тезда йўлга тушдим, ўрмон четидаги йўл тугагач, мавҳумлик сари қадам ташладим.

Қидирув ишларини бошлашдан олдин анчагача харитани ўргандим, компасни ҳам қайта-қайта текшириб кўрганимдан сўнг, ўрмон ичига кирдим. Бугун кун яхши бўлгани учун ўрмон анча жонланиб қолганди. Қушларнинг жонли ижроси ва ҳашаротларнинг жўровоз чириллаши юракка ҳаяжон соларди.

Жейкобнинг ўрни жуда билинди, бепарво хуштак чалганча йўл бошлаб юришини ич-ичимдан соғиндим.

Ўрмон ичкарасига чуқурроқ кирганим сайин, юрагим аллақандай нохушлиқдан дарак бергандек безовталана бошлади. Хотиралар бостириб келишидан ўзимни ҳимоя қилиш учун тезроқ ҳаракат қила бошладим. Дарахтларни оралаб юрар эканман, тўғри йўлдамани-йўқми, эътибор бермасдим. Кутилмаганда ёнма-ён ўсган катта заранг дарахтлари орасидан таниш манзарага

кўзим тушди. Дарахтларни ўраб олган қирққулоқларни суриб мўраладим, бу ўша мен анчадан бери қидираётган, менга жуда қадрдон бўлган гулзор эди!

Бу ўша майдон эканлигига ишончим комил. Чунки бошқа ҳеч қаерда бунақа чиройли сайхонликни кўрмаганман. У худди моҳир рассом чизгандек чиройли айлана шаклида эди, кимдир атайлаб дарахтларни суғуриб, доира шаклида турфа гуллар экканга ўхшарди. Шарқ томондан жилғанинг шивирлагани қулоғимга чалинди. Бу дунёдаги энг осуда ва энг чиройли жой! Дала гуллари енгил шабадада худди денгиз тўлқинидек тўлғанарди. Сайхонлик ўша эди-ю, лекин нимадир етишмаётгандек туюлди.

Соғинчдан кўнглим вайрон бўлиб, оёғимда жон қолмай, ерга чўккалаб қолдим. Энди нима қиламан? Бу ерда мени ҳеч ким қутмаяпти-ку! Шунча овора бўлиб нега келдим? Менга азобдан бошқа нарса бермайдиган, хотираларни уйғотадиган жойдан нима қидиряпман ўзи? Усиз бу жойнинг оҳанграбоси йўқ эди. Бошқа майдонлардан умуман фарқ қилмасди. Нега унда бу қадар интилдим? Афсус, даҳшатли тушларимни ёдимга солгани қолди... Худди гулзор атрофимда гир айланаётгандек бошим айлана бошлади. Яхши ҳамки бир ўзим келибман, агар Жейкоб ҳам келганида, аламли ҳис-туйғуларимни ундан яшира олмаган бўлардим.

Ичимда нимадир узилгандек бўлди, икки букчайиб ётиб қолдим. Жейкоб бўлганида нега бирдан кетгим келганини қандай тушунтирардим? Ўзимда куч топиб бу ердан тезроқ қочишим керак. Бу жой билан боғлиқ хотираларим жуда оғирлик қиларкан менга. Амаллаб ўрнимдан тургандим, шу дамда мендан ўттиз қадам нарида дарахтлар орасидан бир шарпа "лип" этгандек бўлди. Юрагимга кўрқув оралади, сайёҳлар юрадиган жойдан анча узоқлашиб кетганим сабабли бу ерда одам зоти бўлишига ишонгим келмасди. Шарпага яхшироқ тикилиб ҳайратдан қотиб қолдим. Узун сочлари устига кўндирилган шляпаси остидан юзи

кўринмасди. Мен кўришни жуда хоҳлайдиганларнинг бири эди бу шарпа. Кейин ҳайрат ўрнини кўрқув эгаллади.

— Лоран? - дедим ҳам ҳайрат, ҳам умид билан.

Аслида уни кўриб кўрқувдан қотиб қолишим керак эди.

Лоран Жеймс тўдасининг аъзоси эди. Биринчи марта учрашганимиздан кейинги жараёнда иштирок этмаган бўлсада, мени ўзидан кучлилар ҳимоя қилгани учун ортга чекинганди. Лоран ўшанда Аляскага кетиб қолганди. Балки энди ўзгаргандир... Балки у ҳам мен исмини тилга олишни истамайдиган оилага ўхшагандир. Гулзор бирдан жонлангандек бўлди. Ҳозир ёнимда бўлмаса-да, дунёнинг аллақасарида унинг ҳам борлигини ҳис қилдим. Қизиқ, Лоран негадир умуман ўзгармабди.

— Белла? — деди у мендан ҳам баттарроқ ҳайрон бўлиб.

— Эсладингми? - жилмайдим мен. Аҳмоқ бўлмасам, вампир мени эслаб қолганидан хурсанд бўламанми?

— Сени бу ерда кўраман деб ўйламагандим, — деди у пешанасини тириштириб. Шундай дея мен томон қадам ташлади ва ўн қадам нарида бошини бир ёнга эгганча тўхтади. Унга маҳлиё бўлиб қолдим, у мен соғинганлар каби жуда чиройли эди. Лоран мен кўнглимни очишим мумкин бўлганлардан бири эди. Мен ҳақимда ҳамма нарсани билар, бошқалардан яширган сирларимдан хабардор, бошқаларга айтолмаган гапларимни унга бемалол айтишим мумкин эди.

— Сен Аляскада эмасмидинг?

— Тўғри, Аляскада эдим. Сени бу ерда учратаман деб ўйламагандим... Калленларнинг бўм-бўш уйига кириб, улар кўчиб кетишган бўлса керак деб ўйлагандим...

Уларнинг исмини эшитиб, юрагим увишиб, лабимни қаттиқ тишладим, Лоран мендан кўз узмасди.

— Улар ростдан ҳам кўчиб кетишган...

— Йўғ-ей? — шивирлади у. — Сени ёлғиз қолдиришганига ҳайронман. Ахир сен улар учун худди... уй жониворидек эдинг-ку, ҳайратини яширмади у.

— Шунақа деса ҳам бўлади... — шивирладим мен ҳам аламим келиб.

Айни шу дамда Лораннинг кўзларига тикилиб, унинг умуман ўзгармаганини сездим. Карлайл уни Танялар билан яшаётганини айтганда, уни Калленларга ўхшаб тилларанг кўзли деб тасаввур қилгандим. Барча яхши вампирларнинг кўзлари шунақа рангда бўлиши керак эди...

Ички туйғу билан беихтиёр бир қадам орқага қадам ташладим. Унинг қопқора кўзларидан ўт чакнагандек бўлди.

— Сендан тез-тез хабар олиб туришадими? — сўради у ўша оҳангда.

"Хабар олишади, деб алда уни!", майин шу билан бирга хавотирли овоз кулоқларим остида янгради.

Кутилмаган овоздан титраб кетдим, лекин ҳайратланмадим. Бундан хатарлироқ аҳволга тушмаганман! Мотоциклда учиш бунинг олдида ҳолва! Дарҳол товушнинг айтганини бажардим.

— Ҳар замонда, — дедим овозим хотиржам чиқишига уриниб, — улар кутилмаганда кетиб қолиб, бутун шаҳарни доғда қолдиришганини кўрганингда эди... — минғирлай бошладим.

— Шунақами?.. — ишонқирамади у. — Уйдаги хидга караганда, у ерда анчадан буён ҳеч ким яшамаётганга ўхшайди.

"Ишонарлироқ ёлғон тўқишинг керак, Белла!", жаҳл билан тезлай бошлади миямдаги овоз.

Бор кучимни тўплаб ҳаракат қилдим:

— Келганингни Карлайлга, албатта, етказаман. Сен билан учрашмаганига ачинса керак. Яхсиси буни ...Эдвардга айтаман, — унинг исмини зўрға тилга олдим. — Унинг феълени биласан-ку, эсингда бўлса керак, Жеймснинг номини эшитгани захоти қутуриб кетарди. Ўзимни бепарво кўрсатиш учун қўл силтаб гапирсам-да, овозимдаги титроқ сезилди. Сездимикан?

— Ростданми? — кинояли жилмайди Лоран.

Мен бош силкидим.

У жилға тарафга қараб қадам ташлади ва сездирмасдан мен томонга яқинлаша бошлади. Миямдаги овоз ириллади.

— Деналида нима гаплар? Карлайл Таня билан яшаётганингни айтганди.

Саволимдан у ўйланиб қолди.

— Таняни жуда яхши кўраман, синглиси ҳам яхши қиз. Илгари бир жойда узоқ қололмасдим, лекин Денали менга жуда ёқди. Лекин чекловларга чидаш мен учун жуда қийин. Ўзинг тушунасан... — маъноли жилмайди у.

Томоғим қуриб қолгандек бўлди. Чакнаб турган кўзлар ҳар бир ҳаракатимни кузатарди.

— Ҳа, Жаспер ҳам ўргангунча қийналганди.

"Қимирлама", шивирлади товуш. Мен унинг буйруғини бажаришга уринсам-да, лекин бу ердан тезроқ қочгим келарди.

— Ростданми? — қизиқиб жонланди Лоран. Демак, шунинг учун кўчиб кетишибди-да!

— Йўқ, — дедим. — Жаспер ўз ҳудудида жуда эҳтиёткор эди.

— Мен ҳам, — деди Лоран ва секингина яна мен томон силжиди.

— Виктория сени қидириб юрганди, топдими? - сўрадим мен уни чалғитиш учун.

Бу миямга келган биринчи гап эди, лекин шу заҳоти сўраганимдан пушаймон едим. Саволим уни тўхтата олмади.

— Ҳа, — деди у янада яқинлашиб. — Аслида бу ерга уни деб келганман. Лекин мени кўриб хурсанд бўлмаса керак.

— Нега? — дедим суҳбатни давом эттириш учун. У ортимдаги дарахтзорга тунд нигоҳ ташлади. Унинг чалғиганидан фойдаланиб, мен ҳам ўзимни орқага олдим.

Лоран жилмайиб қараганида, худди қора сочли фариштага ўхшаб кетарди.

— Нега бўларди, сени ўзим ўлдирганим учун-да, — шивирлади у мени чиройли кўзлари билан гипноз қилишда давом этиб. — У сендан шахсан ўч олмоқчи эди, — деди бепарво. — Яъни, сен билан ҳисоб-китобни тўғриламақчи.

— Мен билан?

У кулиб юборди.

— Менга ҳам бу аҳмоқликдек туюлди. Лекин Жеймс унинг севгилиси эди, сенинг Эдвардинг уни ўлдирди.

Ҳатто шу дамда, бир оёғим гўрда турганида ҳам унинг исмини эшитиб юрагим орзиқиб кетди.

У менинг ҳолатимга эътибор бермади.

— У сенинг жонингни олиш Эдвардни ўлдиришдан кўра яхшироқ деган қарорга келибди. Бу билан ҳақиқат ўрнатмоқчи. Яъни, бошга-бош! У мендан сенга тузоқ қўйишни илтимос қилганди. Мен бу иш шу қадар осон кечишини кутмагандим. Назаримда Виктория адашяпти, бу қасосдан ўзи ўйлаганчалик лаззатлана олмайди. Чунки энди Эдварднинг ёнида кадринг йўқ. Аксинча бўлса, сени ҳимоясиз ташлаб кетармиди? Бунинг нимаси қасос?!

Юрагимга ханжар урилгандек бўлди, ўз-ўзидан кўзимдан ёш қуйила бошлади.

— Виктория хафа бўладиган бўлди-да, лекин менга барибир.

— Нега уни кутмаяпсан? - шивирладим қалтираб.

У сохта жилмайди.

— Нима десам экан, шунчаки кайфиятим йўғида йўлимдан чиқдинг. Мен фақат Викториянинг илтимоси билан келганим йўқ, ов қилиш ниятим ҳам бор! Сендан таралаётган ифор эса... — У худди мени қувонтирадиган гапни топиб айтгандек мамнун тикилди.

“Унга пўписа қил!” буюрди миямдаги товуш.

— Эдвард барибир бу сенинг ишинг эканини билади! — шошилиб шивирладим. — Кейин унинг қўлидан омон чиқмайсан.

— Нега энди? — жилмайди Лоран. — Навбатдаги ёғингарчилик менинг изларимни ювиб юборади. Сени эса қанча қидирмасин топа олмайди. Мендан шубҳаланишга асос қолмайди, албатта, агар у ҳақиқатни билишни истаса! Сенда ҳеч бир хусуматим йўқ, Белла ишон, шунчаки чанқадим...

“Илтимос қил. Ҳаётингни сақлаб қолишини ўтиниб сўра”, ялинди товуш.

— Илтимос, — нафасим бўғзимга тикилиб шивирладим.

Лоран бош чайқади, сал кўнгли юмшагандек бўлди:

— Белла, бу вазиятга бошқа томондан қарасанг, менга учраганинг учун хурсанд бўласан.

— Наҳотки?

Лоран мен томон юришдан тўхтамай:

— Ҳа, — деди. — Мен Викторияга ўхшаб сени қийнамайман. Фақат уни ишонтириш учун бирор баҳона топиб қўйишим керак. Виктория сенга нима тайёрлаб қўйганини билганингда эди! — деди у юзини нафратдан буриштириб. — Сен мендан миннатдор бўлишинг керак.

Даҳшатдан қотиб унга қараб қолдим.

У эса секин-аста яқинлашиб сочларимни ҳидлади. Бутун танам таранг тортилиб сакрашга тайёрландим. Эдварднинг ириллагани миямда акс-садо бера

бошлади. Уни ўйламаслик учун ўрнатган тўсиқларим барбод бўлди, тинимсиз исмини такрорлардим: “Эдвард, Эдвард, Эдвард!” Агар жон бериш ёзилган экан, демак уни ўйлаб ўламан: “Эдвард, сени севаман!”.

Даҳшатли ҳамлани кутиб кўзларимни юмарканман, охирги марта Лоранга нигоҳ ташладим, кутилмаганда у сергак тортди ва бошини чап томонга кескин бурди. Мен у ўгирилган томонга қарашга қўрқдим, чунки уни ҳозир ҳеч нима тўхтата олмаслигини билардим. Негадир у орқага тисарила бошлади.

— Ишонмайман! — бу гапни секин айтганидан зўрға қулоғимга чалинди.

Шундан кейин Лоран ўгирилган томонга қарашга мажбур бўлдим. Жилға тарафга аланглаб ҳеч нимани кўрмадим. Лоран янада тезроқ тисарила бошлаганини кўриб, оғзим очилиб қолди. У кўзларини ўрмон томондан олмасди. Бир маҳал Лоранни чўчитган нарсани кўрдим... Улкан, қора шарпа секинлик билан вампирнинг устига бостириб кела бошлади.

Шарпа шунчалик катта эдики, худди уйдек келарди. Қиличдек тишларини кўрсатиб ириллаганда, чақин чакқандек бўлди, даҳшатдан ерга ёпишиб қолай дедим. Айиқ! Махлуққа яхшилаб тикилдим, лекин у айиққа умуман ўхшамасди, бу ўша бутун худудни ваҳимага солган улкан махлуқ эди. Узоқдан айиққа ўхшаб кўринарди. Бир пайтлар уни учратишни истагандим, лекин бу қадар яқиндан эмас, узоқдан.

"Қимирлама!", шивирлади Эдварднинг товуши. Мен кўзларимни катта-катта очганча даҳшатли махлуққа тикилиб унинг нималигини аниқлашга уринардим. Махлуқ худди бўридек ҳушёр ҳаракат қиларди. Наҳотки, бўриларнинг шунақа катта тури бўлса? Қўрқувдан титраб кетган Лоран шошиб ўзини ўрмон ичига урди.

У нега қочди? Албатта, улкан бўри ваҳимали кўринарди, лекин у бор-йўғи жонивор-ку? Наҳотки, вампир кўркадиган ҳайвон бўлса? У худди менга ўхшаб кўрқди. Лекин бўри ёлғиз эмас эди. Тўсатдан гулзорнинг икки томонидаги дарахтлар орасидан секин-аста яна иккита махлуқ чиқиб келди. Лекин улар биринчи пайдо бўлгани каби улкан эмас эди. Биттаси мен чўккалаб турган жойдан бир неча кадам нарида Лорандан кўз узмай турарди. Қимирлашга улгурмасимдан улар худди жанубга учишга ҳозирланаётган турналар каби қаторлашиб олишди. Жигарранг махлуқ эса дарахтлар орасидан ўтиб менга яқинлашди. Кўрққанимдан бир сакраб ўзимни четга олдим. Қочиш бекорлигини, бўри учун енгил ўлжа бўлганимни тушуниб жойимда қотдим. Шу маҳал Лоран уларга ташланиб бурдалаб ташлашини жуда-жуда истардим. Бу Лоран учун арзимаган иш эди. Ҳозир вампирдан ҳам кўпроқ бўрилар галасидан кўрқардим. Жигарранг бўри менга яқинлашиб, қаттиқ тикилди. Унинг кўзлари ҳайвонга хос бўлмаган равишда маъноли эди. Тикилиб турган бўрига қараб, негадир Жейкоб эсимга тушди. Яхши ҳамки у ёнимда эмас, бўлмаса менинг аҳмоқлигим туфайли у ҳам ўлиб кетармиди...

Тўдабоши қаттиқ ириллаб жигарранг бўрининг диққатини тортди. Лоран очиқча даҳшат билан тўдага тикилиб, кейин эса яшин тезлигида ўзини ўрмонга уриб, кўздан йўқолди. У қочди! Шу заҳоти бўрилар унинг изидан тушишди. Бир нафасда сайҳонлик тинчиб қолди. Худди ҳаммасини ер ютгандек яна бир ўзим қолдим. Бўлиб ўтган воқеаларга ишонгим келмай ерга тиз чўкканча ўкириб йиғлаб юбордим. Бу ердан тезроқ кетишим керак! Бўрилар Лоранни тутиб, кейин менинг ёнимга қайтиши мумкин. Ёки Лоран қайтармикан? Балки қайтмаса-чи? Оёғимда жон қолмагани учун ўрнимдан тура олмасдим. Ҳозиргина рўй берган воқеани қандай изоҳлашни билмасдим. Вампирлар бўридан, умуман ҳеч қандай махлуқдан кўрқиб қочмаслиги керак-ку! Ҳар қандай ўткир тишли бўри ҳам уни ғажиб ташлай олмайди. Лекин... Нега унда бўрилар мендек ожиз ўлжанинг ёнидан бепарво ўтиб, танаси совуқ Лораннинг кетидан кетишди. Бемаънилиқ.

Амаллаб ўрнимдан турдим ва оёқларим чалишиб ўзимни дарахтлар орасига урдим. Кейинги соатлар ўта машаққатли бўлди. Сайхонликни топганимдан уч баробар узоқ вақт давомида ўрмондан чиқиш учун йўл қидириб югурдим. Компасга қараш эсимга тушгунига қадар қоронғу ўрмоннинг ичкарасига кириб кетгандим. Кейин ҳар дақиқада тўхтаб компасга қараб, йўл аниқлашимга тўғри келди. Кутилмаганда эшитилган шитир-шитирдан чўчиб тушдим, қуюқ япроқлар орасидан кўзга ташланган шарпа ўрмон сойкасининг қаттиқ қичқириғидан чўчиб, қарағайга урилиб ағанаб тушдим. Дарахт шохлари қўлларим, юзимни шилиб юборди. Менинг шовқинимдан чўчиб сакраган олмахонни кўриб ўтакам ёрилиб, қичқириб юбордим. Ниҳоят дарахтлар орасидан йўл кўринди. Кимсасиз катта йўлга отилиб чиқарканман, пикапим турган жойдан бир мил наридан чиққанимни тушундим. Машинамга етиб келиб ўтирар эканман бақриб йиғлаб юбордим... Уйимга етиб келгунча анча тинчландим. Дадамнинг полиция машинаси уй йўлагига турарди. Уйга етиб келганимдан сўнг кеч бўлиб қолганини сезибман. Ғира-шира қоронғулик ортидан зулмат бостириб келарди.

— Белла? - деди дадам уйга кириб улгуришим биланоқ ғазаб билан остонада пайдо бўларкан. — Қаерда эдинг?

Тўғриси айтиш керак, чунки дадам дугоналаримга кўнғироқ қилиб улгурган бўлса керак.

— Сайрга чиққандим, — тўғриси айтиш тан олдим.

Дадамнинг кўзи ғазабдан қисилиб кетди.

— “Жессика билан дарс қиламан” дегандинг-ку! Сенга ўрмонга борма, демаганмидим?

— Айтгандингиз, дада. Хавотир олманг, бошқа қайтарилмайди, — дедим дадамнинг ғазабидан чўчиб. Дадам менга бошдан-оёқ хайрон бўлиб тикилди. Шундагина бир неча марта йиқилганимни, усти-бошим лой-тупроқлигини эслаб чўчиб тушдим.

— Нима бўлди?

Ҳақиқатни айтмасам бўлмайди, ўрмонда сайр қилдим десам барибир ишонмайди, чунки қаттиқ кўрққаним билиниб турарди.

— М-мен, айиқларга дуч келдим... дедим хабарни иложи борица хотиржам етказишга уриниб. Лекин барибир овозим қалтираб кетди. — Тўғрироғи, айиқ эмас, бўри. Бешта эди улар...

Дадамнинг кўзлари даҳшатдан катталашди. Югуриб келиб елкамдан тутди.

— Ахволинг яхшими? Ҳеч нима қилмадимми? Нима бўлганини бир бошидан гапир...

Улар менга эътибор беришмади. Мендан узоқлашиши билан қочиб қолдим...

Дадам мени маҳкам қучоқлаб олди. У анчагача гапиролмай турди.

— Бўрилар дегин? - тўнғиллади анчадан кейин. Лекин сайёҳлар излар айиқникидан катта деганди. Бўрининг каттаси бўлмайди-ку...

— Ростдан ҳам жуда улкан эди...

— Бешта дедингми? - ўзига ўзи гапиргандек шивирлади дадам ва кейин ўзига келиб: — Энди ёлғиз сайр қилиш одатингни йиғиштир! — буюрди у эътирозга ўрин қолдирмай.

— Хўп.

Шундан кейин дадам маҳкамага кўнғироқ қилиб, мендан эшитган хабарларини етказди. Очиғи, мен бўриларни сайхонликда кўрганимни яшириб, яқинроқ жойни айтдим. Чунки дадам қанчалик узоққа кетганимни билса, кўрқиб кетади. Қолаверса, полициячилар Лоранга дуч келишларини истамасдим.

Қаттиқ чарчадим деб хонамга кетаётган жойимда дадам тўхтатди.

— Белла, Жейкоб кун бўйи шаҳарда бўлмайди деганмидинг? — деди шубҳаланиб.

— Билли амаки айтганди, — дедим тушунмай. — Нега сўраяпсиз?

— Шунчаки... Гаррининг уйига борганимда Жейкоб оғайнилари билан дўкондан чиқиб келаётганини кўрдим. Унга қўл силкигандим... Лекин у мени кўрмади шекилли. Баҳслашганча ўтиб кетишди, кўриниши ғалати эди, худди нимадандир хафадек. Кейин... Болалар жуда тез ўсишади-я. Назаримда у кундан кунга катталашиб бораётгандек...

Дадам кетгач, ўйланиб қолдим, Жейкоб дўстлари билан нима ҳақда баҳслашди экан? Хонамга чиқишдан олдин эшикларни яна бир бор текширдим. Албатта бу кулгули, бугун мен кўрган махлуқларни ҳеч қандай кулф тўхтата олмайди. Агар Лоран келса-чи? Ёки Виктория? Ўрнимга ётсам-да, қаттиқ ҳаяжонланганимдан анчагача ухлай олмадим. Ҳақиқатга тик қарамасам бўлмайди, энди ҳеч ким мени ҳимоя қила олмайди, ҳеч қаерга беркина олмайман! Ҳаммадан ҳам дадамнинг ҳаётини хавф остига қўяётганимни ўйлаб йиғлаб юбордим. Лоран билан Виктория мени қидириб келганда уйда бўлмасам, демак дадамнинг ҳаёти қил устида бўлади. Кўрққанимдан тишларим такиллаб кетди. Кўркувга эрк бермаслик учун хаёл сура бошладим. Хаёлимда бўрилар Лоранни ғажиб ташлашади. Бу фикрдан кейин бир оз тинчландим. Агар у бўриларга ем бўлса, Виктория менинг ёлғизлигимдан беҳабар қолади ва мени ҳамон Калленлар кўриқлапти деб ўйлайди. Менинг меҳрибон вампирларим энди ҳеч қачон қайтиб келишмайди...

Туни билан тушимда кўзлари аламдан ёнган Викториянинг чиройли чехраси таъқиб қилди. Тонгдан яна қулоқларим остида Лораннинг сўзлари жаранглай бошлади: "У сенга тайёрлаб қўйган қасосни билсанг эди...". Қичқириб юбормаслик учун қўлларим билан оғзимни бекитдим.

XI боб. Тўда

Ҳар тонг, кўзимни очганимда тунни эсон-омон ўтказиб олганимга шукр қиламан. Ўрнимдан туриб дадамнинг соғ-саломатлигига ишонч ҳосил қилмагунимча юрагим тинчимайди. Дадам менинг “тиқ” этган товушга ҳам сакраб турадиган бўлиб қолганимдан хавотирда эканлигини биламан. Саволларига қараганда буни Жейкобдан кўраётгани аниқ. Доимий кўрқув туфайли Жейкоб билан учрашмаганимга бир ҳафта бўлгани ҳам бутунлай ёдимдан кўтарилибди. У бирор марта ҳам кўнғироқ қилмади. Уни жуда кўргим келарди. Ёлғизликдан қийналиб юрганимда бу кўрқув аҳволни баттар чигаллаштирди. Мен унинг беташвиш, самимий кулгусини, омонат гаражида ўтган кўрқувдан ҳоли кунларимни соғинардим.

Душанба куни кечгача унинг кўнғироғини кутдим, дўсти Эмбрининг ташвишидан ортса мени эсга олар, деб ўйладим. Сешанба куни сабрим чидамай ўзим кўнғироқ қилдим, лекин ҳеч ким гўшакни кўтармади. Шу билан чоршанба, пайшанба куни ҳам кечқурун ўн биргача кўнғироғимга ҳеч ким жавоб бермади. Ўзим Ла-Пушга бора олмасдим. Чунки йўлда Лоранга ёки Викторияга дуч келишим мумкинлигидан кўрқардим. Ёнимда Жейкоб бўлганида уларни учратишни истамасдим. Кўнглим оғриси-да, айна пайтда Жейкоб мендан ўзини олиб қочиб юрганидан хурсанд бўлдим. Лекин дадамни қандай ҳимоя қилишни билмайман. Агар ростини айтсам, дадам мени яшириш учун бирор жойга қамаб қўяди. Мен шунга ҳам рози эдим, агар бу билан дадамнинг ҳаётини сақлаб қола олсам. Виктория мени қидириб, энг аввало, уйимга келади, агар бир ўзим уйдалигимда келса майли, агар... Шу сабаб уйдан қочиб ҳам кета олмасдим. Қочиб қаерга ҳам борардим? Ойимнинг ёнигами? Виктория ойимнинг уйига ҳам боришини ўйлаб сесканиб кетдим.

Жейкоб мендан қочиб юрибди. Дадамнинг айтишича, уни охириги марта кўрганида ғалати аҳволда бўлган, қолаверса, Билли амаки ҳам ўзининг бефарқлиги билан менинг шубҳаларимни оширарди.

Жейкоб Сэм сабаб ташвишдалигини билардим. Бу Сэм деганлари дўстимни ҳам ўз тўдасига қўшиб олган, шекилли. У ўз ихтиёрига кўра мендан юз ўгирмаган бўларди. Мактабдан қайтиб келиб, “Нима қилсам экан?”, деб ўйлай бошладим. Агар Жейкобни кўргани бормасам, Сэм уни кўрқитиб ўзининг аҳмоқона тўдасига қўшиб олади. Тезроқ ҳаракат қилмасам бўлмайди, орадан бир ҳафта ўтган бўлса-да вампирлардан дарак йўқ. Тезроқ Жейкобни Сэмнинг қўлидан қутқаришим керак. Энг хавфлиси ўрмон йўли эди, агар шу ердан ўтиб олсам бўлди. Жейкобни қутқаришим керак! Телевизордан бир марта мияни ювиб, хотирасини ўчириб ташлаш усулини кўрсатишганди. Кейин бир курс муолажа олишга тўғри келаркан. Агар Жейкобни ҳам шу аҳволга солган бўлишса-чи?

Аввал дадамга кўнғироқ қилиб маслаҳат олишим керак. Шу хаёлда полиция маҳкамасига кўнғироқ қилдим.

— Дада, мен Жейкобдан хавотирдаман, — дедим саломлашгач.

— Тинчликми, нега? — деди дадам ҳовлиқиб.

— Менимча... ўйлашимча қишлоқда ғалати ишлар бўляпти. Жейкоб унинг ёшидаги болалар билан ғалати воқеалар бўлаётганини айтганди. Энди ўзининг бошига тушган, шу сабаб ҳам кўрқиб кетяпман.

— Айнан нима? — деди дадам полициячилар оҳангида. Демак, гапимни жиддий қабул қилибди!

— Аввалига у кўрқиб юрди, кейин мендан ўзини олиб қоча бошлади, энди эса... Назаримда у Сэмнинг ғалати гуруҳига қўшилиб қолган.

— Сэм Улейни айтяпсанми?

— Ҳа.

— Менимча, адашяпсан, Белла, — деди дадамнинг овози юмшаб. — Сэм яхши йигит. Билли ҳам доим уни мақтайди. Қишлоқ йигитларини тўғри йўлга солиб туради. У ягона... — дадам мен йўқолиб қолган кеча ҳақида гапира олмай иккиланди.

— Дада, мен у ҳақда гапирмаяпман. Жейкоб ундан кўрқади.

— Биллига айтдингми шу гапингни?

— Уни бу мавзу қизиқтирмаяпти.

— Унда ташвишланишга ҳожат йўқ деб ҳисоблайман. Жейкоб ҳали бола, бекорчилик қилиб юргандир бирор жойда. Қолаверса, у ҳар бир бўш соатини сен билан ўтказа олмайди.

— Гап менда эмас, — эътироз билдирдим лекин бу гапдан фойда йўқ эди, дадам барибир энди гапимга қулоқ солмайди.

— Сен аралашма, ўғли ҳақида Биллининг ўзи қайгуради.

— Дада...

— Белла, ишим бошимдан ошиб ётибди. Кўл бўйида икки сайёҳ йўқолган. Бўрилар назоратдан чиқиб кетди...

Бу янгилик менга қаттиқ таъсир қилди. Лоранга ҳеч бир бўри бас кела олмасди.

— Бу бўриларнинг иши эканлигига ишончингиз комилми?

— Шунақа, шекилли... Жиноят жойида ўша излар бўлган...

Оҳ тортиб юбордим.

Дадам хавотир олмасдан уйга бориб дам олишимни тайинлади. Анчагача телефонга тикилиб ўтиргач яна рақамлар тердим.

— Билли амаки, Жейкоб билан гаплашсам бўладими? — дедим сўрашиб бўлгач.

— У уйда эмас.

— Қаердалигини билмайсизми?

— Дўстлари билан чиқиб кетган, — деди Билли амаки ҳушёр тортиб.

— Ростданми? Дўстларини танийманми? Квил ҳам у биланми? — сўрадим мен қайсарлик билан.

— Йўқ, — секингина жавоб берди Билли амаки. — Бугун Квил билан бўлмаса керак.

Сэмнинг исмини тилга олишдан фойда йўқ, шу сабаб:

— Эмбри-чи? — деб сўрадим.

Буни эшитиб Билли амаки қувониб кетди ва:

— Ҳа, у Эмбри билан чиқиб кетган, — деди.

Менга шу гапнинг ўзи етарли эди. Билли амакига “Жейкоб келса, менга кўнғироқ қилсин”, деб тайинлаб гўшакни қўйдим.

Гўшакни қўйган заҳотим Ла-Пушга йўл олдим. Керак бўлса тунни билан уйи ёнида ўтираман, мактабдан қолишга ҳам розиман. Барибир қачондир уйига қайтади-ку! Шунда мен билан очикчасига гаплашишга мажбур бўлади.

Хаёлим учрашувда бўлгани сабаб йўлнинг узоклиги ҳам билинмади. Бир оз юргач, ўрмон сийраклашиб, қишлоқнинг кичик уйлари кўзга ташлана бошлади.

Тўсатдан кимдир ўрмон ичидан сакраб чиқди. Баланд бўйли, кепка кийган йигит йўлнинг чап томонидан шошиб кета бошлади. Наҳотки омадим чопиб, Жейкобга дуч келган бўлсам деган хаёлдан энтикиб кетдим. Лекин йигит Жейкобдан бақувватроқ, сочлари ҳам калта қирқилганди. Бу Квил эди. Назаримда уни сўнгги марта кўрганимдан кўра икки марта катталашгандек туюлди. Квилет қабиласининг болаларига нима бўляпти? Уларда бўйни ўстирадиган гормонлардан тадқиқот ўтказишяптими? Машинамни унинг ёнигинасида тўхтатдим. Шундагина хаёл билан кетаётган Квил мен томонга ўгирилди. Унинг нигоҳидан чўчиб тушдим. Юзида ўйчан ғамгинлик бўлиб, пешанаси ташвишдан тиришиб кетганди.

— Э-э, Белла, сенмисан? Салом, — сўрашди у лоқайдлик билан.

— Салом, Квил... аҳволинг яхшими?

У қовоқлари остидан тикилиб:

— Жуда яхши, — деди.

— Олиб бориб қўяйми?

— Майли, — деди ва тезда машинани айланиб ўтиб, ўтирди.

— Қаерга?

— Уйим шимол томонда. Дўконнинг ортида.

— Бугун Жейкобга кўзинг тушмадими? — сўрадим шошиб. У жавоб ўрнига тескари ўгирилиб ойнадан ташқарига тикилди. Бир муддатдан кейин: Узокдан кўрдим, — деди.

— Узокдан? — қайта сўрадим.

— Уларга етиб олмоқчи эдим, у Эмбри билан бирга эди, — унинг овози пасайиб кетганидан гапи зўрға эшитилди. — Мени кўришди, лекин тўхтамасдан

ўрмонга кириб кетишди. Менимча, улар ёлғиз эмасди. Сэмнинг тўдаси билан эди... Бир соат ўрмон оралаб уларни қидирдим, чақирдим, жавоб беришмади. Сен учраганингда, эндигина ўрмондан йўл топиб чиққандим...

— Демак, Сэм барибир уни тинч қўймабди-да, — дедим мен афсус билан.

Квил менга ҳайратланиб қаради:

— Бу ҳақда сен ҳам биласанми?

— Ҳа, Жейкоб айтганди. Ҳозир Жейкоб қийналаётган бўлса керак?

— У Сэмдан бир қадам ҳам ажралмаяпти, — алам билан ўгирилди Квил.

— Шу пайтгача улардан қочарди, хафа эди.

— Бошқалардек узоқ пайт эмас. Бор-йўғи бир кун қочиб юрди. Кейин Сэм дарров уни эгарлаб олди.

— Бу ҳақда қандай фикрдасан? Гиёҳванд моддаларми ёки бошқа нарсами?

— Жейкоб билан Эмбри ҳеч қачон гиёҳвандликка ўч бўлишмаган. Қаердан биламан? Лекин бошқа нима бўлиши мумкин? Ҳайронман, нега оқсоқоллар ташвишланишмаяпти, бонг уришмаяпти? — унинг қаттиқ ташвишланаётгани сезилиб турарди, — Жейкоб бу... гуруҳга кўшилишни истамаганди. Билмадим, фикридан қайтишга нима мажбур қилди экан? Навбатдагиси мен бўлишни истамайман!

Бу гапни иккинчи марта эшитишим. Танамга чумоли ўрмалагандек бўлди:

— Ота-онанг хабардорми?

— Ҳа, — деди у энсасини қотириб. — Бобом Жейкобнинг бобоси билан бирга оқсоқол бўлган. Унинг айтишича, Сэм Улей қишлоқдаги энг яхши йигит эмиш.

Биз бир нафас бир-биримизга тикилиб қолдик. Ла-Пушга етиб келганимизда Квил яна тилга кирди.

— Шу ерда тушаман, — деди у, кейин кичкина ёғоч уйни кўрсатиб: — Мана уйим, — деди ва машинадан сакраб тушди.

— Мен Жейкобларникига бориб, ўша ерда уни кутиб турмоқчиман, — қичқирдим ортидан.

— Омад, — деди у ва яна елкалари тушиб мунғайганча югуриб кетди.

Квилнинг ҳолати менга сира тинчлик бермасди, хаёлим паришон бўлганча, машинамни буриб Блэklarнинг уйига қараб ҳайдадим. Бу қишлоқда нималар бўляпти ўзи? Етиб келгач, пикапим эшигини очиб қўйиб, кутишга шайландим. Шу маҳал кўз қирим билан ён томондан кимнингдир шарпасини сезиб ўгирилдим. Деразадан Билли амаки менга ҳайратланиб қараб турарди. Мен унга қўл силтаб қўйдим, лекин жойимдан қимирламадим.

У негадир жаҳл билан дарпардани ёпди. Қанча бўлса шунча кутишга тайёр эдим, лекин нима биландир банд бўлмасам хотиралар азоб беришини ўйлаб рюкзагимдан эски тест саволларини ва ручка олдим. Кейин бекорчиликдан тест саволларига жавоб топа бошладим. Қоғознинг ярмини чизиб бўлмасимдан кимдир

машинам ойнасини қаттиқ тақиллатди. Кутилмаган овоздан сапчиб тушдим, қаршимда турган Жейкобни кўриб тилим айланмай, қотиб қолдим.

Уни кўрмаганимга бир ҳафта бўлган бўлса-да, у шу қадар ўзгариб кетгандики, таний олмай қолдим. Эътиборимни энг аввало сочлари тортди. Унинг ажойиб узун сочлари калта қирқилган бўлиб, юз тузилиши ҳам кескинлашгандек эди. Катта қўли билан ойнани ушлаганда билакларидаги томирлари ўйнаб кетди. Бўйни ва елкаси янада кенгайиб, бақувватлашганди. Чехрасидаги истара ва самимий табассум ҳам узун сочлари билан бирга йўқолганди. Кўзларидаги меҳр ўрнини қаҳр эгаллаганди. Мен билган, доим куёшдек чарақлаб турадиган Жейкоб энди йўқ эди.

— Жейкоб? — шивирладим зўрға тилим айланиб.

У менга қаҳр билан тикилди.

Шунда ёлғиз эмаслигимизни тушундим. Унинг ортида баланд бўйли, куёшда қорайган, бақувват тўрт нафар йигит гурарди. Уларнинг ёвқараш қилиб туришлари ва сочлари бир хил эди. Фақат биттаси улардан фарқ қиларди. Йигитлардан бир неча ёш катта Сэм орқада турганча вазиятни хотиржам кузатарди. Шу пайт уни ўлгудек дўппослагим келди. Йўқ, нафақат дўппослагим, аксинча, менга кучи етмайдиган вампир бўлиб қолишни, Сэм Улейни кўрқита оладиган нарсага айланишни истардим. Лекин бундай истиқбол мен учун йўққа чиққан, энди ҳеч қачон амалга ошмайди. Юрагимдаги оғриқ уйғонмасидан ўзимни қўлга олдим.

— Нима истайсан? — кўрслик билан сўради Жейкоб менинг жаҳлим чиқаётганини сезиб.

— Сен билан гаплашиб олишни истайман.

— Бўпти, — деди у тишлари орасидан алам билан. Илгари бу қадар жаҳли чиққанини сира кўрмагандим.

— Ёлғиз гаплашиб олсак.

У ортига ўгирилди. Мен ҳам Сэм нима деркан деб, ўша томонга қарадим. У индамай бош силтади. Кейин атрофидагиларга менга нотаниш қвилет тилида нимадир деди ва барчалари Жейкобнинг уйи томон юришди. Назаримда Жейкоб ўта бахтсиздек туюлди.

— Нимани билишни истаётганим сенга маълум!

У жавоб бермай ғамгин термулди. Унинг кўзларидаги дардни кўриб қатъиятимдан асар ҳам қолмади. Йиғидан ўзимни зўрға тийиб: — Айланиб келсак бўладими? — дедим.

У жавоб бермади-ю, лекин йўл бошлади. Қаттиқ нигоҳлар остида дарахтзор оралаб юрдик.

Лой йўлда фақат менинг шипиллаган оёқ товушларим эшитиларди. Унинг қадам товушлари эшитилмаётгани диққатимни тортди. Жейкоб тўхтадими деб

ортимга ўгирилсам, у ёнимда келарди. Лекин сассиз, худди сузиб келаётгандек эди.

Сэмнинг кўзидан пана бўлгач, ўзимга ишончим ортди.

Йўл бўйи Жейкоб тўдага қўшилиб қолганидан аччиқланиб борардим, Билли амаки эса индамай томошабин бўлиб тургани баттар ғазабимни келтирарди. Тўсатдан Жейкоб мендан ўтиб йўлимни тўсди. Мен унинг нозик ҳаракатланишидан хайрон бўлдим, чунки у бир ҳафта олдин бесўнақай эди. Қачон бу қадар ўзгарди экан?

— Бу мавзуга ҳозир, шу ерда нуқта қўяйлик, — деди у кўрслик билан.

Индамадим. Чунки ҳали саволимга жавоб олмагандим.

— Бу сен ўйлаган нарса эмас, — ҳорғин хўрсинди Жейкоб. — Бу ҳатто мен ўйлаган нарса ҳам эмас!

— Унда нима?

У фикрини тўғри изоҳлаш учун бир нафас ўйланиб турди. Юзидаги ғазаб ўрнини ўтинч эгаллади:

— Сенга айта олмайман.

— Биз дўстмиз деб ўйлагандим, — дедим алам билан лабимни тишлаб.

— Дўст эдик, — деди у ҳар бир сўзини чертиб-чертиб.

— Энди сенга дўстларнинг кераги йўқ, шундайми? Энди Сэм бор. Сен унга содиқсан, қандай яхши!

— Шу пайтгача уни тушунмаган эканман.

— Қара-я, бирдан кўзинг очилиб, тушунибсан-да? Қойил!

— Сэм айбдор эмас. У менга қўлидан келганча ёрдам беряпти.

— Ёрдам беряпти? — қайтардим, лекин Жейкоб менинг гапимни эшитмасди.

У ўзига келиш учун чуқур-чуқур нафас ола бошлади. Дарғазаб бўлганидан ҳатто қўллари титраб кетди.

— Жейкоб, илтимос, — шивирладим. — Нега бор гапни менга айтгинг келмаяпти? Балки ёрдамим тегар?

— Энди ҳеч ким менга ёрдам бера олмайди, — ингради у.

— У сенга нима қилди? — қичқириб юбордим кўз ёшларимни тия олмай.

Қўлидан тутиш учун интилганимни кўриб, мени кескин нари итарди:

— Яқинлашма!

— Сэм бирор касаллик юқтирдими сенга? — қичқирдим кўз ёшларимни арта туриб.

— Ҳамма нарсага Сэмни айблайверишни бас қил! — деди чорасиздек бошини чангаллаб.

— Унда кимни айблай?

У заҳарханда жилмайди:

— Ҳақиқатни эшитмаганинг маъқул.

— Билишни истайман, ҳаммасини билгим келяпти!

— Ўзингга жабр қиялпсан! қичқирди у менга. Агар ростдан ҳам айбдор қидираётган бўлсанг, — у мени ҳайратда қолдириб ўкириб юборди. — Нега ўзинг жондан ортиқ кўрадиган ўша ифлос, қонхўр вампирларни айбламайсан? Нега?

Оғзим очилиб қолди. Ичимга титроқ кирди ёки нотўғри эшитдиммикан? Лекин унинг юзида иккиланишдан асар ҳам йўқ, фақат ғазаб бор эди.

— Айтдим-ку, ҳақиқатни билмаганинг маъқул деб... — деди у жаҳлдан тушмай.

— Тушунмадим... ким ҳақида гапиряпсан? — овозим ўзимга ҳам зўрға эшитилди.

У ишонқирамай қошларини чимирди: — Менимча гап ким ҳақдалигини жуда яхши билиб турибсан! Уларнинг номини тилга олишимга йўл қўймайсан-ку, тўғрими? Азобланишингни ўзим ҳам истамайман...

— Тушунмадим, — қайтардим яна.

— Калленларни айтяпман, — деди у мендан кўз узмасдан чўзиб. — Ҳозир яна бир бор амин бўлдим. Ҳар гал юз-кўзингдан маълум бўлади, — аламли хўрсинди Жейкоб. — Уларнинг ҳатто исмини эшитиш ҳам сен учун азоблигини билмайманми?...

Мен "йўқ" дегандек бош чайқадим. Жейкоб буни қаердан билади? Бу гапларни Сэмнинг тўдасига нима алоқаси бор? Балки бу вампирларни ёмон кўрадиганлар тўдасидир? Бу гуруҳ кимга керак, ахир улар Форксдан кетишганига анча бўлган-ку?! Қачондан буён Жейкоб Калленлар ҳақидаги гапларга ишона бошлади, ахир уларнинг кўчиб кетганига ярим йилдан ошган бўлса, қолаверса улар энди ҳеч қачон қайтиб келишмайди-ку!

— Яна Билли амакининг афсоналарини эшитдингми? — дедим гапни ҳазилга бурмоқчи бўлиб.

— Дадамнинг гаплари таҳсинга лойиқ, чунки у мен ўйлагандан кўра кўпроқ нарсани биларкан.

— Ҳазилни бас қил, Жейкоб. Ирим-сиримларнинг пайти эмас ҳозир. Нега Калленларни айблаётганингни ҳамон тушунмаяпман. Сэм айти дамда қилаётган ишларга аллақачон изи қуриган Калленларни айблашнинг нима кераги бор?! Нега уларни ёмон кўряпсан?

— Улар бу дунёда борлиги учун! - вишиллади у.

Тўсатдан миямда Эдварднинг товуши янгради: “Жим, Белла. Унинг ғашига тегма!” огоҳлантирди у мени. Жейкоб қаршимда ғазаби қайнаб турарди. Нега тўсатдан Эдварднинг овози эшитилганига ҳайронман. Тўғри, Жейкобнинг жаҳли чиққанди, лекин бу бор-йўғи Жейкоб-ку!... Ҳеч қандай хавф-хатар кутилмаяпти-ку!

"Шошма, ўзига келиб олсин!" — давом этди Эдварднинг товуши.

— Ажойибсан-да, — дедим бу билан иккаласига ҳам бирдек жавоб бериб.

— Яхши, — деди Жейкоб яна оғир нафас олишни бошлаб. — Сен билан баҳслашмайман. Энди бунинг аҳамияти йўқ, хавф ортда қолди.

— Қанақа хавф?

Мен бу саволни унинг юзига бақириб айтган бўлсам-да, у "қилт" этмади.

— Гапни бас қилиб, қайтайлик. Гаплашадиган гапимиз қолмади.

Оғзим очилиб қолди:

— Нималар деяпсан? Ҳали ҳеч нимани тушунтирмадинг-ку, гапимиз тугамади!

У эътибор бермай, ёнимдан ўтиб кетди.

— Бугун Квилни кўрдим, — қичқирдим ортидан.

У тўхтади, лекин ўгирилмади.

— Квил деган дўстинг борлиги ёдингда борми? У қаттиқ кўрққани сезилиб турибди, у сендан хавотирда.

Жейкоб талмовсираб менга тикилди.

— Навбатдаги мен бўламан деб ўйлаб кўрқяпти, — давом этдим. Жейкобнинг ранги оқариб кетди ва жаҳл билан дарахт шохини маҳкам қисди.

— У навбатдаги бўлмайди. Бўлолмайди! Ҳаммаси тугади. Бу воқеа ҳам рўй бермаслиги керак эди. Нега? Нега ахир? — шундай дея у ғазаб билан дарахтга мушт урди. Унинг зарбасидан ёғоч қарсиллаб синганини кўриб даҳшатдан қотиб қолдим.

— Мен қайтишим керак, — шундай дея у кескин ўгирилди, унинг эпкинидан йиқилиб тушишимга сал қолди.

— Бор ўша Сэмнинг ёнига! — бақирдим ортидан алам билан.

— Нотўғри ўйлаяпсан, — тўнғиллади у жавобан.

Ортидан қувиб пикапим ёнида унга етиб олдим:

— Шошма!

У мен томонга ўгирилганда яна қўллари титрай бошлаганди.

— Уйингга қайт, Белла. Сен билан ортиқ гаплашиб тура олмайман.

Кўз ёшларим юзимни юва бошлади:

— Сен... мени ташлаб кетяпсанми? — бу гап кўнглим кечинмасини аниқ ифодаламас-да, ҳозир бошқа гап хаёлимга келмади. — Ахир биз шунчаки танишлар эмас, дўстмиз-ку.

Жейкоб кутилмаганда аччиқ кулиб юборди. Менинг эса кўзим ёшга тўлди.

— Кўйсанг-чи! Агар шундай бўлган тақдирда ҳам мен сенга дўст бўлиб қолайлик деган бўлардим. Лекин энди-шу гапни ҳам айта олмайман.

— Нега ахир, Жейкоб? Сэм бошқалар билан дўстлашишга кўймайдими? Илтимос, Жейк. Ваъда бергандинг-ку! Менга кераксан! — яқин ўтмишимдаги бўшлиқ яна бостириб келишини ўйлаб ваҳимага тушдим. Жейкоб ҳаётимга оз бўлсада мазмун олиб кирганди. Ёлғизлик яна бўғишни бошлади.

— Афсус, Белла... — бегона товушда жавоб берди Жейкоб.

Унинг чин дилдан гапираётганига ишонгим келмасди. У ниманидир мендан сир тутаётгандек эди назаримда. Лекин нималигини тушуна олмасдим. Балки бунинг Сэмга ҳам, Калленларга ҳам алоқаси йўқдир. У шу йўл билан бизнинг келажаги йўқ муносабатларимиздан қочмоқчи бўлаётгандир? Энди тушундим, балки уни тинч қўйишим керакдир? Худди шундай қиламан, шуниси тўғри.

— Кечир, Жейкоб... Илгарироқ сенга муносабатимни ўзгартира олмаганим учун. Балки... балки мен ўзгаришим керакдир, — умидсизланиб шивирлай бошладим. — Балки вақт берарсан... Лекин ҳозир мени ташлаб кетма, Жейкоб! Бунга чидай олмайман.

Жейкобнинг юзидаги ғазаб азобга ўрнини бўшатди. Титраган қўлларини мен томон чўзди:

— Бундай хаёлларга борма, илтимос. Ўзингни айблама, Велла. Ҳамма гап менинг ўзимда! Онт ичаман, сенинг айбинг йўқ.

— Мен айбдорман ҳаммасига. Бошқа қанақа сабаб бўлиши мумкин?

— Шуни назарда тутяпманки, мен... — унинг ўзи билан ўзи курашаётгани сезилиб турарди. Исённи босиш учун бор кучини ишга солиб овози хириллаб чиқди: — Мен сенга энди дўст бўла олмайман. Энди илгариги Жейкоб эмасман! Мен сенга муносиб эмасман...

— Нима?! — бунақасини кутмаганим учун қотиб қолдим. — Нималар деяпсан? Сен мендан яхшироқсан! Сен жудаям яхшисан. Ким сенга айтди бу гапни? Бу ёлгонни улар миянгга қуйишдими? — уй томон ишора қилиб бақирдим.

— Ҳеч ким миямга қуйгани йўқ! Ўзим биламан! — унинг юзи яна тошдек қотди.

— Сен менинг дўстимсан, Жейк. Илтимос, ундай қилма!

У ортига тисарилди.

— Кечир, Белла, — деди ва ўгирилиб уйига қараб югурди.

Мен жойимда қотиб қолдим. Унинг уйи олтига давангир йигит учун кичиклик қиларди. Лекин уйда қилт этган ҳаракат сезилмасди. Худди бўм-бўшдек. Ёмғир майдалаб ёға бошлади. Мен эса уйдан кўз узмай туравердим. Жейкоб қайтади. У қайтиши керак!

Кўп ўтмай ёмғир кучайиб, шамол турди. Ёмғир селга айланиб, челақлаб қуйишга ўтди. Сочларим ҳўл бўлиб юзимга, бўйнимга ёпишиб қолган бўлса-да, жойимдан жилмай кутардим. Ниҳоят эшик очилганини кўриб, енгил тортиб олдинга интилдим. Лекин остонада аравачада ўтирган Билли пайдо бўлди, ортидан ҳеч ким кўринмади.

— Белла, ҳозиргина даданг қўнғироқ қилди. Унга сени йўлга тушди деб айтдим, — кўзлари тўла афсус эди.

Унинг ачингани мени буткул адо қилди. Жавоб бермай, судралгудек бўлиб, машинамга ўтирдим.

— Бундан баттар бўлиши мумкин эди! Ҳали ҳаммаси яхши бўлади! — овоз чиқариб ўзимни тинчлантира бошладим. Ростдан ҳам бу ҳаёт тугади дегани эмаску! Бу шунчаки сўнгги ойларда мен яшаган дунёнинг тугаши эди. Бор-йўғи шу! Лекин юрагимни тинчлантириш учун бу гаплар камлик қиларди. Жейкоб юрагимдаги жароҳатни тузатади, кўнглимдаги бўшлиқни тўлдиради деб ўйлагандим. Адашибман! Аксинча, унинг яна бир жароҳат солгани қолди. Юрагимда туйнуклар кўпайиб кетаяпти. Шунча дард билан тўкилиб адо бўлмаганимга ҳайронман.

Дадам мени айвонда кутиб турарди.

— Билли кўнғироқ қилиб Жейкоб билан қаттиқ тортишиб қолганини айтди, — деди дадам хавотирланиб кўзимга тикиларкан.

Юзимдаги совуқ лоқайдлик унга оғир кунларни эслатиб юборганини тушундим.

— Унчалик эмас, — минғирладим дадамни нима деб тинчлантиришни билмай.

Дадам ачиниб елкамдан тутди.

— Унда нима бўлди? — титраётганимни сезган дадам тезда елкамга жемперимни ёпди.

— Сэм Улей Жейкобга энди биз дўст бўла олмаслигимизни айтибди...

— Бу гапни ким айтди? — дадам ҳайратланди.

— Жейкоб.

Дадамнинг қошлари чимирилди.

— Ростдан ҳам Сэмни ғалати бола деб ўйлайсанми?

— Мен ўйламайман, аслида ҳам шундай, фақат Жейкоб ҳақиқатни айтмаяпти...

Кийимларимдан оққан сув полни шалаббо қилгач, "Кийимимни алмаштириб олай", дедим.

Дадам ўйланганча "Яхши" деди.

Хонамда кийимларимни алмаштирар эканман, пастда дадамнинг ким биландир гаплашаётгани эшитилди.

Бошимга сочиқ ўраб, эшикдан мўраладим.

— Мени чалғита олмайсан, гапингда мантиқ йўқ, — деди жаҳл билан дадам.

Бир нафас нариги томонни эшитиб тургач тўсатдан бақириб юборди:

— Ҳамма айбни Беллага тўнкама!

Чўчиб тушдим. Дадам яна гапирганида овози пасайиб, таҳдидли эшитилди:

— Белла Жейкоб билан шунчаки дўст эканлигини жуда аниқ тушунган... Агар шундай фикрда экансан, нега бошидан менга айтмадинг? Йўқ, Билли, менимча Белла ҳақ... чунки мен ўз қизимни биламан, агар у Жейкоб олдин кўрққанди дедими, демак...

У гапани тугатмай яна жимиб қолди, кейин шундай ўқирдики, турган жойимда сакраб тушдим.

— Бу билан нима демокчисан? Мен ўз қизимни билмайманми?! Агар шуни менга эслатмоқчи бўлсанг, яхшилаб ўйлаб кўр. У эндигина тузала бошлаганди, бунга Жейкоб сабабчи деб ўйлайман. Агар қизим ўша қахрамон Сэмнинг гапи билан яна тушкунликка тушадиган бўлса, у билан ўзим гаплашаман! Билли, биз дўстмиз, лекин бу ишлар оиламга азоб беряпти... — навбатдаги сукунат чўкди.

— Тўғри айтдинг. Бу болалар ҳаддидан ошиб кетишди, энди ўзим шуғулланаман. Бу вазиятни шахсан ўзим назоратга оламан! Ишончинг комил бўлсин! — гапираётган шунчаки менинг дадам эмасди, энди у полиция раҳбари Свон эди.

— Жуда яхши! Хайр! — у қарсиллатиб гўшакни кўйди.

Тезда эшикни ёпдим.

Дадам нималарнидир тарақлатиб тепиб, сира жаҳлини боса олмасди.

Демак Билли амаки мени айблабди-да! Унинг гапига кўра, мен Жейкобга осилиб, жонига тегибман. Қизиқ, ўзим ҳам шундай ўйлай бошладим, Лекин бугун Жейкоб бошқача гапирди-ку? Бу шунчаки жанжал эмасди. Қизиқ, Билли амаки бизнинг муносабатимизга аралашшига қарор қилгани ҳайрон қоларли ҳол. Назаримда улар мендан жон-жаҳди билан яширмоқчи бўлаётган сир мен ўйлагандан кўра бошқача эди. Яхши ҳамки, дадам мен томонда. Титраганча ўрнимга ётдим. Энди юрагимдаги жароҳат иккита бўлганди, демак азоб ҳам шунга яраша икки баробар бўлади. Кўз ёшларим ёстиғимни ҳўл қилиб юборса-да, ухлай олмасдим, кўз ўнгимдан Жейкобнинг дардли нигоҳи, миямдан эса Эдварднинг овози кетмасди...

Шу кеча янги туш кўрдим. Ёмғир ёғарди. Ёнгинамда Жейкоб мен билан бирга қадам ташлаб борарди. У мен билган Жейкоб эмасди. У азобланган, ҳолдан тойган бўлса-да ўта назокат билан қадам ташлар, лекин қадам товушлари эшитилмасди. У кўз ўнгимда ўзгариб борар, ранги оқариб, сочлари тилла рангга кириб шу қадар гўзаллашиб борардики, юрагим тез уриб унга яқинлашганимда, Жейкоб қиёфасидаги Эдвард кўздан йўқолди.

Йиғлаб уйғониб кетдим. Шифтдан кўз узмай анчагача ўйланиб ётдим. Таассуротлардан қаттиқ чарчаганим сабаб тинчгина, туш кўрмасдан ухлашни сўраб Худога нола қилиб ёлвордим.

Кутилмаганда қулоғимга қандайдир шовқин эшитилди. Аллақандай ўткир нарса деразамни тимдаларди. Худди тирноқлари ўткир жонивор деразамни ураётгандек эди...

ХII боб. Чақирилмаган меҳмон

Кўрқувдан қотиб қолдим, лекин уйғондимми ёки ҳамон туш кўряпманми, сира тушуна олмасдим. Сал вақтдан кейин ойнанинг тирналгани яна эшитилди.

Кўрқа-писа секин ўрнимдан туриб деразага яқинлашдим. Катта, қоп-қора шарпа дераза ёнида у ёқдан бу ёққа бесаранжом бориб келарди. У дераза томон сакрар, худди ойнани синдириб кирмоқчидек бўларди. Қичкириб юбормаслик учун оғзимни ёпиб ўзимни орқага ташладим. Виктория! Демак мени қидириб келибди-да. Ўлдим! Менга қўшиб дадамни ҳам ўлдиради! Ўзимни қўлга олишим керак! Нима бўлса ҳам дадам хонамга келишининг олдини олишим керак... Овоз чиқарсам дадам югуриб келиши мумкин.

Кутилмаганда қора шарпа таниш хириллаган овоз билан мени чақирди:

— Белла! Жин урсин, деразани оч!

Аввалига тушунмадим, кейин тезда ўзимни қўлга олиб деразани шошиб очдим. Ой нурида шарпанинг юзини кўрдим.

— Бу ерда нима қиялсан? — шивирладим овозим зўрға чиқиб.

Жейкоб қарағай дарахтининг энг учига чиқиб олиб, оёғига санчилган тиканлардан типирчиларди. Унинг оғирлигидан дарахт қайишиб кетганди.

— Ваъдамни бажаришга ҳаракат қиялман, — деди у дарахтни мен томон қайириб.

Туш кўрмаётганим аниқ эди.

— Ҳовлимиздаги дарахтдан йиқилиб ўламан деб қачон ваъда бергандинг?

У аччиқ жилмайди, кейин мувозанатни сақлаш учун дарахт шохида туриб, қўлларини икки томонга ёйди ва:

— Қоч йўлдан! — деб буюрди.

— Нега?

У оёғини олдинга ва орқага ҳаракатлантира бошлаганда нима қилмоқчи эканлигини тушундим.

— Йўқ, Жейк! Тўхта!

Лекин кеч бўлганди: у очиқ ойна томонга ўзини шамолдек отди. Кўрққанимдан қичкириб юбордим. Дарахтдан йиқилиб майиб бўлди шекилли, деб ўйлагандим, лекин мени ҳайратга солиб хонамга силлиққина учиб кирди ва овозсиз қўнди.

Иккаламиз ҳам беихтиёр эшик томонга қарадик, шовқиндан дадам уйғониб кетишидан хавотирда эдим. Зинада қадам товушлари эшитилмади. Секин-аста Жейкобнинг юзига табассум югурди. У ўзидан мамнун эди. Лекин бу мен биладиган ва яхши кўрадиган табассум эмасди. Самимийликдан асар ҳам бўлмаган табассумни Сэм ўргатган шекилли. Бу бола ҳаддидан ошиб кетди. Ўзимга уни бутунлай унутамаман деб буйруқ берганман. Чунки кескин рад жавоби юрагимга оғир ботганди. Энди эса ҳеч нима бўлмагандек жилмайиб хонамга

бостириб кириб ўтирибди. Қолаверса, у шовқин-сурон билан кирган бўлса-да, менга оғриқни хотираларни эсимга солди. Жейкобнинг бу иши Эдвард тунда деразамдан кириб келишини ёдимга тушириб, қалбимни баттар яралади.

Кечаги тафсилотлардан қаттиқ чарчаганим ва бугунги воқеа бир бўлиб, ҳозир уни кўргим келмасди.

— Кет, — дедим алам билан шивирлаб.

У ҳайрон бўлди.

— Йўқ, — деди қайсарлик билан бош силтаб. — Мен узр сўрагани келдим.

— Кечиримларингни қабул қилмайман!

Уни деразадан чиқариб юбормоқчидек икки қўллаб итардим. Ҳаракатларим бефойда кетди, Жейкоб жойидан "қилт" этмади. Энди эътибор берибман, унинг устида кўйлаги йўқ эди. Унинг ялангтўшига қўлимни қўйиб туриш ноқулай бўлиб қўлларимни туширдим. Очик ойнадан совуқ ҳаво урилар, унинг вужуди эса худди безгак тутгандек ёниб турарди. Шунга қарамай бетобга ўхшамасди. Назаримда у жуда катталашиб кетгандек эди. Қаттиқ жаҳлим чиққанидан ҳамон тилим айланмасди.

— Белла? — деди у хавотир билан. Кейин билагимдан тутиб каравот томон етаклади. — Ҳой, аҳволинг яхшими?

Мен қаҳр билан унга тикилдим, кўзларимдан ёш қуйиларди.

— Қанақасига яхши бўлишим мумкин, Жейкоб?

У бирдан ғамгин тортиб қолди.

— Тўғри, — деди у ҳам оғир уҳ тортиб. — Жин урсин... Яхши... м-мен қаттиқ афсусдаман, Белла.

Ҳали ҳам жаҳддан тушмаган бўлсам-да, у самимий гапираётганини билиб турардим.

— Нега келдинг? Кечиримингга зор эмасман!

— Биламан... Лекин бугун бўлган воқеани шундай қолдира олмасдим. Қилган ишимдан пушаймонман...

— Ҳеч нимани тушунмаяпман.

— Биламан. Шуни тушунтирмоқчиман... — тўсатдан кимдир оғзини беркитгандек жим бўлиб қолди. Кейин чуқур нафас олиб: — Лекин иложим йўқ. Ишон, чорасизман, бўлмаса барчасини тушунтириб берган бўлардим...

Бошимни қўлларим устига ташладим:

— Нега ахир? — дедим бўғилиб.

У бир нафас жим бўлиб қолди. Бошимни кўтаришга ҳам ҳолим қолмаганидан бир томонга қайрилиб, зўрға унга қарадим. Унга қараб кўрқиб кетдим. Кўзлари аламдан қисилиб, тишлари ғичирлаб, зўриққанидан пешанаси тиришиб кетганди.

— Нима бўлди? — сўрадим.

— Мен бундай қила олмайман!

— Нима қила олмайсан?

— Қулоқ сол, Белла, Сенинг ҳеч кимга айта олмайдиган сириг бўлганми? Хаёлим дарров Калленларга кетди.

— Айтайлик, онангдан, Чарли амакидан яширган ҳатто менга ҳам айта олмайдиган сириг бўлганми?

Мен сўзсиз унга қараб туравердим. Сукунатни тасдиқ деб тушунди, шекилли, давом этди:

— Менда ҳам шунақа сир бўлиши мумкин-ку, тўғрими? Баъзан ўзинг хоҳлаган ишни қила олмайсан. Ҳатто сир сенга тегишли бўлмаса-да, уни ошкор қилолмайсан...

Унинг фикрига юз фоиз қўшилдим. Ростдан менинг ҳам ўзимга тегишли бўлмаган сирим бор эди ва уни ҳимоя қилишга мажбур бўлганман. Назаримда, у менинг сиримдан хабардорга ўхшайди. Лекин бу гапларнинг Сэм билан Билли амакига нима алоқаси бор? Қолаверса, Калленлар кетганидан кейин бунинг нима аҳамияти бор?

— Жейкоб, бу ерга нега келганингни билмайман. Агар менга жумбок айтмоқчи бўлсанг ёки жавоб ўрнига савол берадиган бўлсанг, айтиб қўяй, ҳозир мавриди эмас.

— Афсусдаман, ўзим ҳам қийналиб кетдим, — ерга тикилди у. — Энг ёмони, сен ҳамма гапдан хабардорлигинг ва бор гапни ўзим сенга гапириб берганим мени адо қиляпти...

— Нималар деяпсан ўзи?

У яқинлашиб кўзларимга қаттиқ тикилди, нафаси ҳам худди танасидек қайноқ эди.

— Назаримда бу муаммони ҳал этиш йўлини топдим... Чунки сен ҳаммасидан хабардорсан. Сенга ҳақиқатни очик айта олмайман, агар ўзинг тушунсанг мен учун яхши бўларди.

— Ўзим тушунишимни истаяпсанми? — дедим жаҳл билан. — Лекин нимани тушунишим керак?

— Менинг сиримни! Ҳаракат қилсанг, ақлинг етади деб ўйлайман, чунки жавобни биласан!

Гап нимадалигини тушунмай бош силкидим. Бу машмашалардан шунчалик чарчадимки, унинг алжирашини эшитгим келмасди.

— Шошма, сенга ўзим ёрдам бераман...

Қандай ёрдам беришини билмадим, лекин унга ҳам осон эмаслигини оғир нафас олишидан сезиб турардим.

— Эсингга солиб тураман...

У шундай дея катта қўллари билан юзимни тутди ва шивирлади:

— Биринчи марта, Ла-Пуш пляжида учрашганимиз эсингдами?

— Албатта.

— Нималар эсингда қолган?

Мен хаёлимни бир жойга йиғиб, хўрсиндим ва ўша куни машиналар ҳақида гаплашганимизни айтдим.

— Давом эт...

— Кейин пляжда сайр қилдик... — унинг қўли тафтидан юзим қизиб кетди. У ҳаяжонланиб тез-тез бош силкиди. — Сен менга қвилет қабиласи ҳақида даҳшатли ривоятни гапириб бердинг... ўз-ўзидан овозим пасайиб кетди.

У кўзларини юмиб олди.

— Тўғри... айнан нималарни гапирганим ёдингдами?

У юзимга тикилди, ҳатто қоронғуда ҳам рангим оқариб кетгани сезилди, шекилли. Ўша куни Эдвард вампирлигини айтганди, шуни менга эслатмоқчимми?

— Ҳа, ёдимда.

— Ўша ривоят ҳам эсингдами?

Бошим айланиб кетди. Ўша куни мени Эдварддан бошқа ҳеч нарса қизиқтирмагани учун бошқа воқеаларга унчалик аҳамият бермаган эканман, шу сабаб “билмадим” дегандек бош силкидим.

Жейкоб бир сакраб каравотдан тушди, кейин қўлларини мушт қилиб, пешонасига қаттиқ урди.

— Жейк, бас қил! - кўрқиб кетдим. — Ҳозир қаттиқ чарчаганман, гапирганингдан фойда йўқ. Эрталаб гаплашамиз...

У нафасини ростлагач, аччиқ жилмайди.

— Балки кейин эсларсан... Нега фақат битта ҳикоя хаёлингга муҳрланиб қолганини биламан, — шундай дея каравот ёнига чўккалади. — Бир саволимга жавоб берасанми? — деди у киноя билан. — Шу саволимга жавоб олиш учун ўлишга ҳам розиман.

— Қанақа савол? — хушёр тортдим.

— Мен гапириб берган вампирлар ҳақидаги воқеа...

Жавоб беришга кўрқиб индамадим.

— Сен ростдан ҳам билмаганмидинг? — унинг овози хириллаб чиқди. — Улар ҳақида гапириб берган ягона одам мен бўламанми?

Қаердан билди? Нега энди шу бугун текшириб кўрмоқчи бўляпти? Тишимни тишимга босдим. Жавоб бермасликка аҳд қилиб кўзига қаттиқ тикилдим.

— Кўрдингми? Содиклик деганда нимани назарда тутганимни энди тушундингми? — тўнғиллади у. — Менда ҳам худди шундай, фақат бундан ҳам баттарроқ. Ўзимни қанчалик тийишим кераклигини тасаввур ҳам қила олмайсан.

Шу гапларни айта туриб, оғриқдан қийналгандек кўзларини юмди. Бу шунчаки совуққонлик эмасди, бу ерда бошқа гап борлиги аниқ. Унга азоб бераётган нарсаларнинг барчасини ёмон кўриб кетдим. Кўз ўнгимда Сэмнинг чехраси гавдаланди.

Мен ўз ихтиёрим билан муҳаббат сабаб Калленларнинг сирини мавҳум сақлагандим. Жавобсиз бўлса-да, ҳақиқий муҳаббат учун. Лекин Жейкоб нега сир сақлашга мажбур?

— Бундан қутулишнинг бирор йўли борми? — шошиб бошини силадим.

Кўллари титрай бошлади-ю, лекин кўзини очмади.

— Йўқ. Бу бир умрга. Бир умрга маҳкумлик, — у аччиқ кулди. — Балки ўлганимдан кейин ҳам ундан қутула олмасман...

— Йўқ, Жейк, ундай дема, — унга ачинганимдан йиғлаб юборай дедим. — Агар қочиб кетсак-чи? Уйингдан, Сэмдан узоқда бўлардинг?

— Бундан қочиб қутула олмайман, Белла. Агар иложи бўлганида, сен билан жон деб қочиб кетардим, — у оғир хўрсинди. — Майли, энди мен кетишим керак.

— Нега?!

— Асосий сабабларидан бири ҳозир аҳволинг ёмонлиги. Худди ҳушингдан кетадигандексан. Ҳозир ётиб дам олишинг керак, жумбоқнинг ечимини топишингдан умидворман. Тушунишинг шарт...

— Нега энди?

Унинг қовоғи осилди:

— Зўрға, яширинча қочиб келдим, сен билан учрашмаслигим керак. Улар қаердалигимни билишган, шекилли. Ҳозир бориб уларга ҳисобот беришим керак.

— Ҳеч кимга ҳисобот беришга мажбур эмассан!

— Барибир айтаман...

— Улардан нафратланаман! — жаҳлимни боса олмадим.

— Йўқ, Белла, — ҳайратланиб менга қаради у. — Йигитларни ёмон кўрма. Бу Сэмнинг ҳам, бошқанинг ҳам айби эмас. Ҳаммасига ўзим... Аслида Сэм ажойиб йигит, Жаред ва Пол ҳам. Эмбри доим дўстим бўлган... Муносабатларимизда ҳеч нима ўзгармаган. Сэм ҳақида ёмон фикрда бўлганимдан пушаймонман...

— Сэм жуда ажойиб йигит дегин! — шартта гапини бўлдим. — Унда нега мен билан учрашишинг мумкинмас?!

— Бу хавфли... — у ерга қараб шивирлади.

Бу гапдан танамга чумоли ўрмалагандек бўлди. Жейкоб сесканиб кетганимни сездимикан? Бу гап хотираларимни уйғотиб юборди. Лекин ўзим ҳам унинг тезроқ кетишини истардим, биринчидан ярим тунда Жейкобнинг хонамда ўтириши нотўғри. Қолаверса, агар мени овлагани келишса, ёлғиз бўлишим керак.

— Агар сен билан учрашиш ўта хавфли деб ҳисоблаганимда келмаган бўлардим, — шивирлади у. — Лекин Белла, мен сенга ваъда берганман. Фақат ваъдамнинг устидан чиқиш шунчалик қийин бўлишини билмагандим. Мен барибир сўзимдан қайтмайман, ҳаракат қилиб кўраман...

Ҳеч нимани тушунмаётганимни кўриб давом этди:

— Ўша аҳмоқона кинони кўрганимиз ёдингдами? — эслатди у. — Ўшанда ҳеч қачон сенга озор етказмайман деб ваъда бергандим... Бугун ваъдамнинг устидан чиқа олмадим, тўғрими?

— Жейк, бундай бўлишини истамаганингни биламан. Ҳаммаси яхши...

— Раҳмат, Белла, — шундай дея кўлимдан тутди. — Сўзимнинг устидан чиқиш, ёнингда бўлиш учун кўлимдан келганча ҳаракат қиламан, — шундай дея у яна маъносиз жилмайди. — Агар ҳаммасини ўзинг тушунсанг, унчалик қийин бўлмайди. Рост айтяпман. Яхшилаб ўйлаб кўр.

— Ҳаракат қиламан...

— Яна учрашишимиз учун кўлимдан келган ишни қиламан, — хўрсинди у.

— Лекин улар фикримдан қайтаришга уринишади...

— Уларга қулоқ солма.

— Жумбоқнинг ечимини топганинг заҳоти уйимга бориб менга хабар бер, — унинг кўллари яна титрай бошлади. — Агар... Агар учрашишни хоҳласанг, албатта.

— Нега сени кўришни истамас эканман?

Унинг юзи бирдан муздек қотди. У ҳозир худди Сэмга ўхшаб кетарди.

— О, бунинг сабаблари кўп, сабабларини ўйлаб кўраман! — деди у кескин.

— Бўлди, энди мен кетишим керак. Мен учун бир иш қила оласанми?

Унинг ўзгариб қолганидан кўрқиб бош силкидим.

— Агар мен билан кўришишни истамасанг, ҳеч бўлмаса қўнғироқ қил.

— Ундай бўлмайди...

У кўлини кескин кўтариб гапимни бўлди.

— Яхшиси, телефонда хабар берақол...

Шундан кейин у дераза ёнига борди.

— Жинни бўлдингми, Жейк, оёғингни синдирасан-ку! Эшикдан чиқ...

— Ҳеч нима қилмайди, — тўнғиллади у, лекин гапимга кириб эшик томон юрди. Ёнимдан ўта туриб, худди орқасидан пичоқ егандек азоб билан тикилди.

Кейин кўзлари билан ўтиниб қўлини чўзди. Мен ҳам беихтиёр қўлидан тутдим. Кутилмаганда қўполлик билан қаттиқ силтаб ўзига тортдики, каравотдан тўғри унинг қучоғига бориб тушдим.

— Ҳар эҳтимолга қарши, — деди сочларим орасидан шивирлаб. Айикдек қўллари қовурғаларимни синдириб юборай дерди.

— Нафас ололмаяпман, — деб бўғилганимдан кейин қўйиб юборди. Секин каравотим томон итараркан:

— Энди ухла, каллангни яхшилаб ишлатишинг керак. Жумбоқнинг ечимини топишингга ишонаман. Сенинг тушунишингга муҳтожман, Белла. Сени йўқотишни истамайман, ҳатто ҳозирги аҳволимда ҳам...

У катга қадамлар билан эшик ёнига борди ва секингина очиб қоронғуликка фарқ бўлди. Мен зинанинг ғирчиллашини кутиб қулоқ солдим, лекин жимжитлик бузилмади.

Ҳолсизланиб, ўзимни каравотга ташладим, бошим гир-гир айланарди. Кўзимни юмиб эшитганларимни мулоҳаза қила бошладим, бошим худди ари уясидек гувилларди. Шу аҳволда ухлаб қолдим.

Тушимда ҳар доимгидек эмас, аксинча, бегона ўрмонда, бошқа бировни қидириб роса изғидим. Бу океан сувининг ҳиди уфуриб турадиган Ла-Пуш пляжи атрофидаги ўрмон эди. Кейин Жейкоб пайдо бўлди ва қўлимдан судраб қоронғу ўрмон томон етаклай бошлади.

— Жейкоб, нима бўлди? — сўрадим. Унинг сочлари аввалгидек узун ва чиройли эди. У мени бор кучи билан тортар, мен боргим келмай қаршилиқ қилардим.

“Қоч, Белла, тезроқ қочишинг керак!” — Эдварднинг хавотирли товушидан уйғониб кетдим.

Тушимдаги жойлар таниш кўринганига ҳайрон бўлдим. Бу жойларни қачон кўрганман? Тўсатдан эсимга тушди. Биринчи марта Жейкоб билан пляжни айланиб, Эдварднинг вампир эканини билган куним шу тушни кўргандим. Бу туш онгим остидан вулқондек отилиб, Жейкоб билан бўлган суҳбатимизни ёдимга солди. Кутилмаганда ўрмондан фаришталардек чиройли Эдвард пайдо бўлди, унинг кўзлари қоп-қора бўлиб, даҳшатли тикиларди. Мен олдинга қараб югурдим.

Жейкоб қўлимни қўйиб юборди-ю, лекин тишларини ғичирлатди. Кейин қаттиқ чайқалиб оёқларим остига йиқилди. "Жейкоб!", қичқирдим даҳшатга тушиб, лекин энди у йўқ эди. Унинг ўрнида улкан қўнғир тусли, кўзлари маъноли боқадиган бўри турарди.

Кўзларимдан яшин чақнагандек бўлди. Бу ўтган ҳафта сайҳонликда ёнимга келган бўри эди! Бу улкан махлуқ айикдан ҳам катта эди. У менга нимадир демокчидек маъноли кўзлари билан қаттиқ тикилди. Кўзлари Жейкобнинг қорақўнғир рангли кўзларини эслатди. Ўзимнинг қичқирган овозимдан ўзим

уйғониб кетдим. Дадам мендан хабар олгани келишини кутиб одеялга бошимни ўрадим. Илгари бу қадар қаттиқ қичқирмасдим.

Лекин дадам кўринмади. Ўзимни зўрға босиб, Жейкобнинг ҳар бир сўзини миямда такрорлай бошладим.

— Бизнинг қадимги ривоятимизни эшитганмисан? Қаердан келганимизни биласанми? Квилетларни назарда тутяпман, — деди у.

— Йўқ.

— Ривоят кўп, уларнинг баъзиси бутун башарий тошқинга бориб тақалади. Ўшанда қадимги квилетликлар ўз кемаларини тоғдаги энг баланд дарахтларнинг учига боғлаб, худди Нуҳ пайғамбардек жон сақлашган экан, — Жейкоб бу эртакларга ишонмаслигини билдириш учун жилмайиб қўйди. — Бошқа афсонада бизни бўридан тарқаган дейишади. Бўрилар ҳамон бизга қондош эмиш. Бўрини ўлдириш қабила қонунига қарши чиқиш билан баробар. Бундан ташқари оқлар ҳақида ҳам ривоят бор.

— Оқлар?

— Ҳа. Баъзилари қадимда, баъзилари эса яқинда пайдо бўлган. Ривоятга кўра менинг катта бобом улардан баъзиларини таниган. Бобом оқлар билан ҳудудимизга қадам босмаслик битимини тузган.

Бобом ҳам отамга ўхшаб қабила бошлиғи бўлган. Оқлар бўриларнинг душмани ҳисобланади. Ҳалиги... ҳақиқий бўриларнинг эмас, худди бизнинг авлодларга ўхшаб одамга айланадиган бўриларнинг. Сизлар уларни "турланувчи" (оборотень)лар деб атайсизлар.

— Турланувчиларнинг ҳам душмани борми?

— Фақат битта!

Томоғимга нимадир тиқилиб, нафас олгани қўймасди. "Турланувчи", деб шивирладим бўғилиб. Айнан шу сўз мени бўғиб турарди. Худди ер ўз ўқидан чиққандек қалқиб кетдим, Бу қанақа жой ўзи? Наҳотки, шу кичкина шаҳарчада барча ғайриоддий ривоятлардаги маҳлуқотлар яшаса? Бу ҳар бир эртак ҳақиқатга асосланганини билдирадими? Воқеаларда ҳақиқат борми ёки бари сеҳр-жодули афсонами? Бошим ёрилиб кетадигандек, уни маҳкам сиқдим.

Ич-ичимдан бир овоз "Бунинг нимаси янгилик?" деб сўрарди. Ахир яқиндагина ер юзида ҳамон вампирлар яшашини билдим-ку! Ўшанда жазавага тушмагандим-ку! Ичимдаги овозга "Ўша битта афсона бутун умримга етарди-ку, буниси энди ортиқчамасми?" деб бақиргим келди. Лекин кўп бора Эдвард Каллен аллақандай ғайриоддий кучга эга бошқа мавжудот, яъни ўргимчак-одаммикан деган хаёлга кўп боргандим. Лекин Жейкоб-чи? У фақат Жейкоб эди-ку! У ғайритабиий жонзот бўлиши мумкин эмас! Ахир у менинг дўстим! Мен ўзимга яқин олган ягона одам эди у. Демак у ҳам одам эмас экан-да! Яна додлагим келди. Бу нимаси? Демак менда ҳам ғайритабиийлик бор экан-да! Йўқ бўлса, унда нега менинг ҳаётим даҳшатли фильм қаҳрамонлари билан тўла? Нега улар юрагимни

парчалаб ўз афсонавий йўлларида кетса ҳам, улар учун қайғуряпман? Миямда барча воқеалар аввал бир кўринишда, кейин эса бошқача намоён бўла бошлади.

Демак, ҳеч қандай гуруҳ ҳам, безорилар тўдаси ҳам йўқ. Ҳаммаси мен ўйлагандан ҳам баттароқ, яъни улар бўрилар галаси эди! Бешта улкан, турли рангдаги бўрилар галаси мени Эдварднинг сайҳонлигида таъқиб қилишган. Шошиб ўрнимдан турдим, ҳали жуда вақтли бўлишига қарамай Ла-Пушга тезроқ боришим кераклигини ўйлардим. Жейкобни кўришни ва у менга ақлдан озмаганимни тасдиқлашини истардим. Тезда қўлимга илинган кийимларимни топиб кийдим. Зиналарнинг иккитасини бир қилиб сакраб тушаётиб дадамга урилиб кетишимга сал қолди.

— Қаёққа? — сўради дадам ҳайрон бўлиб. — Соат нечалигини биласанми?

— Ҳа. Жейкоб билан тез учрашишим керак...

— Мен Сэм айбдор десам, ўзаро жанжалмиди?...

— Ҳозир бу муҳиммас. Тезда Жейкоб билан гаплашишим керак.

— Ҳали жуда вақтли... — деди дадам.

Фикримдан қайтмаслигимни сезгач эса:

— Нонушта қилиб олсанг-чи? — деди койиб.

— Қорним тўқ.

Лекин дадам йўлимни тўсди.

— Тезда қайтаман...

Қовоғини очмай йўл бўшатган дадам:

— Жейкобларникидан тўғри уйга қайт. Ҳеч қаерда тўхтама, — деди.

— Албатта, бошқа қаерда ҳам тўхтардим...

— Шунчаки айтдим-да... Бўрилар яна бир сайёҳга хужум қилгани ҳақидаги ҳодиса рўйхатга олинган. Бу гал гувоҳлар ҳам бор.

— Бўрилар хужум қилибдими? — бошим айланиб кетди.

— Исбот йўғ-у, лекин бир оз қон излари бор. Ёшлар кўнгилли бўлиб бўрининг изига тушишган, овчилар ҳам. Бўри териси учун катта мукофот ҳам белгиланди. Ўрмонда отишма бўлмаса эди деб хавотирланяпман. Одамлар ғазабга минса, бахтсиз ҳодисалардан қочиб бўлмайди...

— Улар бўриларни овламоқчимизми? — қичқириб юбораёзим.

— Бошқа нима ҳам қилардик? Тинчликми? — дадам менга синчков тикилди.

— Мендан хавотир оляпсанми?

Жавоб бера олмадим.

— Қулоқ сол, қизим, ваҳима қилма. Шаҳар ва катта йўлдан узоқлашма. Ўрмон яқинида тўхтама, хўпми?

— Яхши... — шивирладим.

— Мен боришим керак.

Дадамнинг ортидан тикиларканман, елкасига илинган милтиққа кўзим тушди.

— Бўриларни отгани кетяпсизми, дада?

— Ёрдам беришим керак, Белла. Ахир одамлар йўқоляпти...

Жазавага тушиб "йўқ" деб қичқириб юбордим:

— Йўқ, борманг, бу жуда хавфли.

— Мен ўз вазифамни бажаришим керак. Бунақа кўрқоқ бўлма, менга ҳеч нима қилмайди, — шундай дея дадам эшикка йўналди. Қайтариш учун нима десам экан?

— Юрасанми? — сўради дадам сабрсизланиб.

— Ла-Пушга боришга ҳали жуда вақтли, шекилли...

— Қўшиламан, — деди дадам ва челақлаб қуяётган ёмғир остига ўзини урди.

Дадам кетиши билан бошимни тиззамга қўйиб йиғлаб юбордим. Ортидан борсаммикан? Лекин дадамга бу ишимни қандай тушунтираман. Жейкобга нима бўлади? У менинг энг яқин дўстим-ку, уни огоҳлантиришим керак. Агар у ростдан ҳам... ("турланувчи" сўзини ўйлагим келмай инграб юбордим) бўлса одамлар унга ўқ узишади. Мен унга ҳам, дўстларига ҳам, агар бўри қиёфасига киришса, одамлар уларни ўлдирмоқчилигини айтишим керак. Уларни тўхтатишим шарт! Лекин гапимга қулоқ солишармикан? Бугунгача фақат бегона одамлар йўқолди. Бунда ҳам бир сир борми ёки шунчаки тасодифми? Нима бўлганда ҳам, ҳеч бўлмаса Жейкоб гапимга қулоқ солар. Уларни огоҳлантиришим керак. Ёки ўзимни ҳам... Наҳотки у ҳам ваҳшийликка қўл урган бўлса? У ҳам, дўстлари ҳам қотил бўлса-да, барибир огоҳлантиришим керакми? Агар совуққонлик билан беайб сайёҳларни ўлдиришган бўлишса-чи? Агар улар даҳшатли фильмларда кўрсатиладиган жонзотлардан бўлса, уларни ҳимоя қилишим тўғрими? Мен Жейкоб ва унинг дўстларини Калленлар билан таққослай бошладим. Уларни ўйлаган сайин юрагимдаги соғинч азоби тўхтамасди.

Турланувчилар ҳақида ҳеч нима билмасдим. Худди фильмлардагидек жунли одамларни тасаввур қилдим. Улар ҳақида ҳеч нарсани билмай туриб, муҳокама қилиш қийин эди. Лекин бу Калленлар яхши бўлиш учун чидаганчалик қийин бўлмаганлиги аниқ. Энди ёдимга тушди, унинг меҳрибон юзини тасаввур қилдим, қўлим қонаганда оналарча меҳр ва қуюнчаклик билан бурнини ёпиб, ёнимдан нари қочганини эсладим. Бу азоб олдида Жейкоб тортган азоб нима бўпти? Карлайл эса асрлар оша ўзини қон хидига кўниктириб, одамлар ҳаётини сақлашга урингани-чи? Ҳеч нима бу қадар машаққатли бўлмаса керак! Бўрилар эса бошқача йўл тутишибди! Энди нима қиламан?

ХIII боб. Қотил

“Ишонмайман, Жейкоб бундай қила олмайди”, ўйладим Ла-Пушга кета туриб. Тўғри қилдимми-йўқми, билмасамда, виждоним билан мураса йўлини топгандим. Жейкоб дўстлари билан ваҳшийликка қўл урганига ишонгим келмасди. Ўтган тунда мен билан бошқа кўришишни истамаслигинг мумкин, деганда нимани назарда тутганини ҳам тушундим. Лекин мен қўнғироқ қилмадим у билан юзма-юз гаплашгим келди. Унинг кўзига тик қараб, бўлаётган воқеаларга панжа ортидан қарай олмаслигимни, қотил билан дўст бўла олмаслигимни ва қотилликлар давом этишига индамай қараб тура олмаслигимни айтишим керак! Агар шундай қилсам, унда мен ҳам ваҳшийга айланаман-ку! Индамай тура олмайман, ундан хавотир оляпман. Уни ҳимоя қилиш учун қўлимдан келган ишни қиламан. Шу хаёлда машинамни Жейкобнинг уйи ёнида тўхтатдим. Энг яхши дўстим турланувчига айлангани ҳам етади. Лекин ваҳшийга айланиши шартми? Уйда чироқ ёнмагани сабаб деразалар қоп-қоронғу эди. Уларни тонг сахардан уйғотиб юборишдан ҳижолат бўлмай, жаҳл билан эшикни урдим.

— Кириг, — деган овоз эшитилди ва уйда чироқ ёнди.

Эшик дастасини қаттиқ бурагандим, қулфланмаган экан, очилиб кетди. Билли амаки ошхона эшиги дастасига осилиб аравачасига ўтаётган экан. Мени кўриб, ҳайратдан оғзи очилиб қолди.

— Ие, Белла... Хайрли тонг. Каллаи сахарлаб нима қилиб юрибсан?

— Салом, Билли амаки. Жейкоб билан гаплашиб олишим керак. Қани у?

— Тўғриси айтсам, билмайман... — киприк қоқмай ёлғон гапирди у.

— Дадам бугун эрталабдан қаёққа йўл олганини биласизми? — сўрадим унинг қаттиқ нигоҳига дош бериб.

— Билишим керакми?

— Дадам ва шаҳар эркаларининг тенг ярми ҳозир қуроолланган ҳолда ўрмонда, улкан бўриларни овлашга чиқишган.

Билли амакининг юзида бир лаҳза хавотир “ялт” этди, лекин у тезда ўзини қўлга олди.

— Айнан шунинг учун ҳам Жейкоб билан гаплашиб олишим керак. Агар сиз қарши бўлмасангиз, албатта.

Билли амаки бир нафас лабини тишлаб ўйланиб турди, кейин:

— Менимча, у ҳали ҳам ухляпти, — деди йўлак тўридаги эшикка ишора қилиб. — Охирги пайтларда қаттиқ толиққан, дам олиши керак. Бевозта қилмаганинг маъқул.

— Буни ўзим ҳал қиламан, — тўнғилладим ва хона томон шошилдим. Эшикни тақиллатишни ҳам лозим кўрмай, шартта очдим. Жейкобнинг хонаси кичкиналигидан қазноққа ўхшаб кетарди. У кеча кечқурун кийган кийими билан катта диванга кўндалангига чўзилиб ухлаб ётарди. Қиялаб ётса ҳам диванга

сиғмай бошини бир томонга бурганча қотиб ухлаб ётарди. Эшикнинг тарақлагани ҳам уни уйғота олмади. Бесўнақайлигига қарамай кўзимга ёш боладек беғам, беғубор кўриниб кетди. Кўнглим юмшаб, секин ортимга тисарилиб, эшикни ёпдим. Билли амаки мендан кўз узмай тикилиб турарди.

— Ростдан ҳам қаттиқ чарчаган, шекилли, уйқусини бузгим келмади.

Бир-биримизга сўзсиз тикилиб қолдик. Ундан "Бу ишда алоқангиз борми?", деб сўрагим келди. Ўғли билан юз берган ходиса ҳақида қандай фикрда экан? Лекин Сэмни бошидан қувватлаганини билганим учун юз берган қотилликларга ҳам бефарқ бўлса керак деган фикрга келдим. Лекин ўзини нима деб оқларкан, деган савол тинчлик бермасди. Унинг кўзларида ҳам менга аталган саволлари бисёр эди, лекин у тиш ёриб гапирмади.

— Мен қирғоқда бўламан, — дедим ниҳоят сукунатни бузиб. — Уйғонганида ўша ерда кутаётганимни етказинг, илтимос.

— Албатта, албатта, — рози бўлди Билли амаки.

У илтимосимни етказадими-йўқми, билмадим, агар Жейкоб боравермаса, яна қайтиб келаман. Катта пляжга яқинлашиб, машинамни тўхтатдим. Ҳали ғира-шира қоронғу бўлгани учун кўзларимни катта-катта очиб тепалиқдан қирғоққа тушадиган сўқмоқ йўлни зўрға топдим ва буталар оралаб пастга ошиқдим. Сув бўйи анча салқин экан. Курткамга ўралиб исиниш учун у ёқдан бу ёққа юра бошладим. Қуюқ туман орасидан узоқ-яқиндаги ороллар зўрға кўзга ташланарди. Бир пайтлар Жейкоб билан суҳбатлашиб ўтирган жойимизни қидириб топдим. Қоя тошлардан иборат қирғоқда оппоқ бўлиб ястаниб ётган дарахт ёғочи устига

ўтирдим. Айнан шу ерда ҳаётимнинг чигалликлари бошланганди... Жейкобнинг ёш боладек беғам ухлаб ётганини кўрганим заҳоти нафрат ва ғазабим тумандек тарқади. Бу билан Билли амакининг лоқайдлигидан кўз юммоқчи эмасман, лекин Жейкобни ҳам айблай олмайман. У энг яқин дўстим, яхши кўрган одамнинг эса қаттиқ айблай олмас экансан. Жейкоб қотилликка қўл урганми ёки йўқми, билмадим, лекин у барибир менинг яқин дўстим бўлиб қолаверади. Нима қилишга хайронман. Ҳозир уни кўриб яна ҳимоя қилгим келиб қолди. Ақлдан озяпман, шекилли!

Уни қандай ҳимоя қилишни ўйлаб ўтириб кун ёришганини ҳам сезмабман.

— Салом, Белла.

Сапчиб тушдим.

У олдингидек тортиниб турса-да, овози жаҳлдор эди.

Энди бош кўтараётган қуёш нурлари остида Жейкоб янада баҳайбат ва кўркам кўриниб кетди.

У мендан беш-олти қадам нарида тўхтади ва:

— Дадам келганингни айтди, кутиб қолмадингми? Жумбоқнинг ечимини топишингни билгандим... — деди,

— Ҳа, ўша ривоят эсимга тушди.

У менинг ўзгарганимни сизди ва ғижиниб:

— Келишинг шарт эмасди, кўнғироқ қилсанг ҳам бўларди, — деди.

— Биламан.

Жейкоб турган жойида бетоқатланиб, сакрай бошлади.

— Унда нега келдинг?

— Юзма-юз гаплашганимиз яхшироқ, деб ўйладим.

— Ҳа-я, албатта, — деди у энсасини қотириб.

— Жейкоб, сени огоҳлантиришим керак...

— Кўнгилли овчилар ҳақидами? Хавотирланма, хабардорман.

— Қандай хавотирланмайман? — қулоқларимга ишонмай қайта сўрадим. — Жейк, улар қуролланган! Ҳамма жойга қопқон қўйиб... сизларни тутганга мукофот тайинлашган...

— Ўзимизни ўзимиз ҳимоя қила оламиз, — бақириб берди у ҳамон сакраганча. — Улар ҳеч кимни тута олишмайди. Аксинча, барча ишни чигаллаштиришади ва яқинда ўзлари ҳам изсиз йўқолишади.

— Жейк! Нималар деяпсан?

— Нима? Ростини айтяпман.

Ундан нафратланиб кетдим:

— Бундай гапларни айтишга қандай тилинг борди? У одамларни танийсан-ку! Улар орасида дадам ҳам бор! — шу гап хаёлимдан ўтиши билан ичим музлаб кетди.

У менга ўқрайиб қаради ва:

— Бўлмаса, нима қилишимиз керак? — деди норози оҳангда.

Олдинги Жейкобдан асар ҳам қолмаган, қаршимда алданган, аламзада, нафратга тўла бегона йигит турарди.

— Сен... ҳеч бўлмаса ваҳшийга айланмасанг бўларди-ку!... — дедим зўрға тилим гапга айланиб.

У қўлини силтаб бақирди:

— Худди танлаш имкониятим бордек гапирасан-а! Лекин бундан йўқолаётган одамларга нима фойда?

— Сени негадир тушунмаяпман.

— Биласанми, аслида нима ғзабимни қўзғаяпти? — деди у ғзаб билан тикилиб.

Унинг жаҳлдор кўзларига қараб титраб кетдим.

— Сен шунчалар иккиюзламачисан-ки... мендан кўрқсанг ва нафратлансангда, ёнимга келдинг-а?... Шуми ҳақиқат?

— Иккиюзламачи?! Даҳшатли махлукдан кўрқсам, иккиюзламачи бўламанми?

— Уф! — деди у титраётган қўллари билан бошини маҳкам сиқиб. — Нима деяётганингни ўзинг тушуняпсанми?

— Нима дедим?

У икки хатлаб ёнимда пайдо бўлди:

— Афсуски, Белла, сен учун яхши махлук бўла олмайман! Сенингча, ўша ифлос қонсўрардан ёмонроқман, шундайми?

Кутилмаган бу гапдан қалтираб кетдим:

— Йўқ, ҳеч қачон ундай бўла олмайсан! Яхши бўлиб кўриниш эмас, бўлиш керак, аҳмоқ!

— Бу нима деганинг? — ўшқирди у тепамга бостириб келиб.

Қулоқларим остида тўсатдан Эдварднинг овози янгради: “Эҳтиёт бўл, Белла! Жаҳлини чиқарма. Яхшиси тинчлантир уни” огоҳлантирди у шошиб.

Унинг гапига қўшилмасам ҳам, айтганини қилдим.

— Жейкоб, илтимос қилдим майин овозда. Наҳотки, қотилликка қўл уришинг шарт бўлса? Наҳотки, бошқа йўли бўлмаса? Айтмоқчиманки, вампирлар одамларга ҳужум қилмай яшаш йўлини топганда сизлар топа олмайсизларми? Ҳеч бўлмаса сен уриниб кўр...

Жейкоб кутилмаганда гавдасини тик кўтарди, кейин худди ток ургандек кескин ўгирилди.

— Қотиллик?! — тушунмагандек қайта сўради у.

— Ҳа, сенингча нима ҳақда гаплашяпмиз?

У титрашдан тўхтади. Қулоқларига ишонмагандек анқайиб қолди:

— Мен махлукларга нафратинг ҳақида гаплашяпмиз, — деб ўйлабман.

— Йўқ, Жейк, йўқ! Бу сенинг... Бўрига айланганинг учун эмас. Буни ёмон иш деб ўйламайман... — аслида ҳам шундай эди. У қайси жониворга айланишининг менга фарқи йўқ эди, барибир кадрдон дўстимлигича қоларди. — Фақат одамларга зиён еткизмаслик йўлини топганингда эди... Ҳаммадан ҳам шунга куйиняйман. Ахир уларнинг ҳеч бир айби йўқ-ку. Улар орасида дадамга ўхшаган танишларинг талайгина, бошқа йўлини...

— Шу холосми? Ростданми? — деди у гапимни бўлиб, юзи табассумдан ёришиб кетди. — Фақатгина мени қотил деб ўйлаганинг учун ҳам кўрқиб кетдингми? Фақат шу сабабми?

— Шу етарли эмасми?...

У кулиб юборди.

— Албатта, албатта, — гапимга қўшилди у кулгудан ўзини тўхтата олмай.

— Жейкоб, бу кулгули эмас!

— Тўғри... — лекин у ўзини кулгудан тўхтата олмасди. Кейин бир сакраб ёнимда пайдо бўлди ва айикникидек катта қўллари билан кучоқлаб олди.

— Ростдан ҳам бўрига айланишимга қарши эмасмисан? — яна сўради ишонқирамай.

— Йўқ, лекин... нафас ололмаяйман... — дедим йиғламоқдан бери бўлиб.

У мени кўйиб юборди ва қўлларимдан тутди:

— Белла, мен қотил эмасман!

Юз-кўзларига диққат билан тикилдим. Рост гапираётганини сезиб, елкамдан тоғ қулагандек бўлди.

— Ростданми?

— Рост! — тантанавор маълум қилди у. Қувонганимдан кучоқлаб олдим.

— Сени иккиюзламачи деганим учун кечир, — деди у сочларимни силаб.

— Сен ҳам кечир, қотил деганим учун, кейин бирдан эсимга тушиб қолди ва шошиб сўрадим: — Сэм-чи?

У бош силтаб жилмайди.

— Албатта, йўқ. Эсингдами, улар ўзларини ким деб аташарди?

— Ҳимоячиларми?

— Худди шундай.

— Лекин тушунмаяйман, унда ўрмонда юз берган қотилликлар кимнинг иши? Йўқолган сайёҳлар, қон излари...

У бирдан жиддий тортди.

— Биз уларни ҳимоя қилишга ҳаракат қилдик, Белла. Лекин улгурмадик.

— Кимдан ҳимоя қиласизлар? Ўрмонда ростдан ҳам айик пайдо бўлганми?

— Белла, азизам, биз одамларни фақат битта душмандан ҳимоя қиламиз.

Ўзимизнинг яккаю ягона душманимиздан. Биз улар мавжудлиги учун ҳам мавжудмиз!

Унинг гапи мағзини чақиб улгургунимча бир лаҳза вақт ўтди. Тушунганимдан кейин оҳ тортиб юбордим.

— Одамлар орасидан фақат сен аслида нима бўлаётганини тушунасан деб ўйлайман.

— Лоранми? — шивирладим. — У ҳали ҳам шу ердами?

Жейкоб кўзини пирпиратди:

— Ким у Лоран?

— Сен уни танийсан... уни сайҳонликда кўргандинг. Сен ҳам бор эдинг-ку, ўша ерда, тўғрими? Ундан мени асраб қолгандинг...

— Ҳа, ўша қора сочли қонсўрарми? Демак, исми Лоран эканда?

— Ўшанда нега унга ҳужум қилгандинг, ахир у сени ўлдириб қўйиши мумкин эди-ку? Унинг қанчалик хавfli эканини билмайсан...

Гапимни унинг қаттиқ кулгуси бўлди.

— Белла, битта вампир бўрилар тўдаси учун ҳеч гап эмас. Уни йўқ қилиш ҳеч қандай қийинлик туғдиргани йўқ... Аксинча, осон бўлди.

— Нима осон бўлди?

— Ўша сени ўлдирмоқчи бўлган қонхўрни ўлдириш. Қолаверса, мен буни қотиллик деб ҳисобламайман, — кўшимча қилди у шошиб. — Чунки вампирлар тирик жонзот ҳисобланмайди.

— С-сен Лоранни... ўлдирдингми? — зўрға шивирладим.

У тасдиқ ишорасини қилиб:

— Кўпчилик бўлиб, — деди.

— Демак, Лоран энди йўқ?

У кўрқиб кетди:

— Шунга ҳам хафа бўласанми энди? Унинг ўзи жонингга қасд қилмоқчи эди-ку, Белла? Унга ҳужум қилишдан олдин бунга ишончимиз комил эди, тушуняпсанми?

— Биладан, биладан... — тўхтатдим уни. — Мен сира хафа эмасман, мен... — оёғимда жон қолмай тўнкага ўтириб қолдим. — Демак, энди у мени қидирмайди...

— Сенга нима бўлди? Ахир у дўстларингдан бири эмаску, шундайми?

— Дўстим? Йўғ-ей, Жейк, нималар деяпсан? Ҳозир шундай енгил тортдимки, у мени қидирса керак, деб кўрққандим. Ҳар тун унинг келишини кутардим, менга қасд қилса ҳам майли, фақат дадамни тинч қўйса бўлди, деб ният қилардим. Шунчалик кўрққандимки... Лекин... қандай қилиб? Ахир у вампир-ку! Уни ўлдириб бўлмайди!

У ёнимга ўтирди ва тинчлантирувчи оҳангда деди:

— Биз айнан шунинг учун яратилганмиз, Белла. Биз ҳам кучлимиз. Менга кўрқувларинг ҳақида вақтлироқ айтишинг керак эди. Ўшанда ваҳима ичида яшашингга тўғри келмасди.

— Ёнимда эмасдинг-да...

— Тўғри...

— Шошма, Жейк, мен сени хабардор деб ўйлагандим. Ўтган кеча, "хонангда ўтиришим хатарли" дегандинг-ку. Менинг ортимдан вампир келиши мумкинлигини билган бўлсанг керак деб ўйлабман. Шунинг назарда тутмаганмидинг?

У хижолат бўлгандек бош тебратди:

— Йўқ, буни назарда тутмагандим.

— Унда нега...

— Мен ўзимни эмас, сени назарда тутгандим.

— Бу нима деганинг?

У айбдордек тикилди ва оёғи остидаги тошларни тепа бошлади:

— Ҳалиги... сени ҳимоя қилишим шартлиги учун. Чунки сенга сиримизни очмоқчи эмасдим, қолаверса, бутунлай ўзимни боса олмай қолсам, беихтиёр... сени жароҳатлаб қўйишим мумкин...

Мен унинг гапини миямда батафсил таҳлил қилиб кўрдим.

Демак ўшанда охириги марта сенга бақирганимда, ғазабингни боса олмай қолишинг мумкин эдим, яъни хатти-ҳаракатларингга жавоб бера олмай қолармидинг...

— Ҳа, — деди у бошини эгиб. — Аҳмоқлик... Мен ўзимни босишни ўрганишим керак. Сўз бераман, бу бошқа қайтарилмайди... Лекин сени йўқотиб қўяманми деб кўрққандим... Сен менга ўхшаганлар билан дўстлашмайсан деб чўчигандим...

— Агар ғазабингни боса олмасанг, нима бўлади?

— Бўрига айланаман... — шивирлади у.

— Ой тўлишини кутишинг шартмасми?

У кўзларини катта-катта қилди:

— Белла, Голливуд чўпчакларига ишонма, — деди, кейин бирдан жиддий тортди: — Энди ҳеч нимадан кўрқмасанг ҳам бўлади. Биз сени ҳимоя қиламиз. Чарли амаки ва бошқаларнинг ҳам ташвишини қилма. Уларга ҳеч нима бўлмайди. Ишон...

Бу гапдан чўчиб тушдим, “Уларнинг ташвишини биз қиламиз”, дедими? Демак ҳали ҳаммаси тугамабди-да!

— Лоран ўлди-ку, — дедим ичим музлаб. — Агар у бир ҳафта олдин ўлган бўлса... унда ҳозир нега одамлар йўқоляпти?

Жейкоб тишининг орасидан тўнғиллади:

— Улар иккита бўлган. Аввалига биз шериги ҳам жангга қўшилса керак деб ўйладик. Ривоятга кўра, улар жуфти учун сўнгги дамгача курашиши керак эди. Лекин жуфти негадир қочиб кетди. Энди яна қайтиб келибди. Агар унинг нега қайтганини билганимизда эди, қўлга олишимиз осон бўларди.

Афсуски, у сир бой бермаяпти. Ўрмон атрофида айланиб, бизнинг ҳимоямиз мустаҳкамлигини текширмоқчи бўлгандек. Аслида мақсади бошқа. Ўша мақсадни билолмаяпмиз. Сэм у бизни ажратиб, ҳимоя сусайгач, кейин ҳужум қилмоқчи, деб ўйлаяпти.

Юрагим орқага тортиб кетди. Қўрққанимдан ўтирган жойимдан йиқилиб тушай дедим. Виктория шу ерда! У мени излаяпти. Ўрмондаги сайёҳларни ҳам у ўлдирган. Уша ўрмонда ҳозир дадам ҳам юрибди... Бошим айланиб кетди. Жейкоб вақтида ушлаб қолди.

— Белла, сенга нима бўлди? Белла!

— Виктория... — дея олдим зўрға. Қулоқларим остида Эдварднинг оҳ ургани эшитилди.

Жейкоб мени кўтариб юқорига олиб чиқди, кейин нўноқлик билан ўриндиққа ўтқизиб, совуқ тердан юзимга ёпишиб қолган сочларимни қулоқларим орқасига ўтказди.

— Ким? Кимни айтяпсан?

— У Лораннинг севгилиси эмас, улар шунчаки таниш бўлишган...

— Сув ичасанми? Ёки шифокор чақирайми?

— Йўқ, бетоб эмасман, фақат қўрқиб кетдим.

Жейкоб ўзимга келтириш учун юзимга секин урди.

— Викториядан қўрқдингми? Қизғиш сочли қиз, Викториями?

— Ҳа, — дедим дағ-дағ титраб.

— Сен қаердан биласан уларнинг жуфтлик эмаслигини?

— Лоран у Жеймснинг севгилиси эканини айтганди.

— Яна нималар деганди? — сўради у кўзларимга қаттиқ тикилиб. — Бу жуда муҳим. Унга нима кераклигини биласанми?

— Албатта, унга мен керакман!

— Нега? — ҳайратланди Жейкоб.

— Чунки Эдвард Жеймсни ўлдирганди, — Жейкоб азобланаётганимни сезиб далда бермоқчидек елкамга қўлини қўйди. — Шу сабабли у қутуриб кетган. Лоран у Эдвардни эмас, мени ўлдирмоқчилигини айтди. Шунда адолат қарор топармиш. Яъни, бошга-бош! У ҳали... Ҳали уларнинг кетганини билмайди, шекилли. Эдвард ҳам йўқ...

Жейкоб ҳамон ўзига кела олмасди.

— Нима бўлганди ўзи? Калленлар нега кўчиб кетишди?

— Мен бор-йўғи оддий одамман... Шунинг учун... — чорасиз елка қисдим.

Жейкоб ўкириб юборди.

— Очиғи, ўша эси паст қонхўринг ғирт аҳмоқ экан...

— Илтимос, бас қил...

— Менга шу маълумот керак эди, — деди жиддий тортиб. — Айнан шуни тушунмай тургандим, бу гапни бошқаларга ҳам етказишим керак.

У сакраб туриб, менинг ҳам кўлимдан тортди. Кейин “Кетдик”, деди ва пикапим томон етаклади.

— Қаёққа кетаяпмиз?

— Ҳали аниғини билмайман. Ҳозир кенгаш чақираман, — шундай деди-да, “Ҳозир келаман” деганча ўрмон томон югуриб кетди. Кўрқиб кетдим, ҳозир мени ёлғиз ташлаб кетадиган пайтми?

— Тезда қайтаман, — деди у ўгирилмай ва худди кийикдек енгил қадамлар билан ўрмон ичига кириб ғойиб бўлди. Шошиб машинага кириб ўтириб олдим. Лекин бу билан енгил тортмадим. Виктория мени овламоқчи. Ҳали мени топмагани, бу омадим. Жейкоб тинчлантирганига қарамай, Викторияни эсласам совуқ терга тушиб кетардим. Жейкобнинг гапига ишонсам, Лоран энди йўқ. Лекин Эдвард вампирни ўлдириб бўлмаслигини, буни фақат бошқа вампир қила олишини айтганди-ку! Жейкоб эса “Турланувчилар шунинг учун яратилган”, деяпти. У дадамни ҳимоя қиламиз деди, демак энди дадамнинг ҳаётини сақлаш учун ҳам уларга ишонишим керак.

Лекин барибир барчамиз бирдек хавф остидамиз, айниқса Жейкоб. У мени ёки дадамни ҳимоя қиламан деб Викторияга қарши чиқиши керак.

Кутилмаганда машина деразаси тақиллади. Жейкоб тезда машинага ўтираркан:

— Ростдан ҳам каттиқ кўрқдингми? — деди.

— Ҳа.

— Кўрқма, уни кўлга оламиз.

— Уни кўлга олишинг мени кўпроқ хавотирга соляпти.

У кулиб юборди.

— Сен бизга ишонишинг керак, хафа қиляпсан.

Мен индамадим, чунки вампирлар жангини ўз кўзларим билан кўргандим.

— Ҳозир қаёққа кетяпсан?

У жавоб бермади.

— Бу сирми?

— Йўқ, сирмас, — ён берди у. — Фақат элдан бурун сени кўрқитмоқчи эмасман.

— Турли жумбоқларга ўрганиб қолганман, биласан-ку!

— Сенга ҳеч ким зиён етказа олмайди. Биласанми, биз бўрига айланганда бир-биримизнинг фикримизни эшитамиз...

Ҳайратдан оғзим очилиб қолди.

— Товушларни эмас, айнан фикримизни, ҳатто узоқ масофада бўлсак-да... Бу ов қилишда ёрдам беради, лекин бир томондан қийин. Шу сабаб ўртамизда сир йўқ. Қизиқ, тўғрими?

— Ўтган кеча дўстларингга мен билан учрашганингни айтишни истамасанг-да, мажбур эканлигингни айтганингда шуни назарда тутганмидинг?

— Жуда зеҳнлисан-да... Бундан ташқари, сен бизнинг сиримизни қабул қилдинг. Асабийлашсанг, ваҳима кўтарсанг керак деб ўйлагандим.

— Шунчаки... ҳалиги... бу ишни қила оладиган фақат сен эмас. Шу сабаб бу мен учун жумбоқ бўла олмайди.

— Ростданми?... Шошма, сен ҳозир қонсўраринг ҳақида гапиряпсанми?

— Уни бундай деб аташинг менга ёқмайди.

— Нима фарқи бор? — кулиб юборди у. — Майли, Калленлар демоқчийдим.

— Фақат... Эдвард.

Жейкоб ҳайрон бўлди. Бу гапни шунчаки уйдирма деб ўйлагандим, яъни ғайритабиий қобилиятга эга вампирлар ҳақида эшитганман, лекин ишонмаганман.

— Сенга бу чўпчак бўлиб туюляптими? — жилмайдим.

Унинг жаҳли чиқди.

— Йўқ, нима бўлганда ҳам ҳозир иккаламиз Сэм билан учрашгани борамиз.

— Демак... Сэм билан гаплашиш учун ҳозир бўрига айланасанми? — дедим машинамни ўт олдиранман.

У хижолат бўлгандек бош силкиди.

— Сэм сени олиб боришимга қарши бўладими деб ўйлагандим.

— Бу мени тўхтата олмайди, — ҳали ҳам у ҳақида ёмон фикрда эдим.

— Лекин мени тўхтата олади. У бизнинг тўдабошимиз. Унинг буйруғига бўйсунимиз керак.

— Қизиқ...

— Жуда. Лекин бу бўриларга хос сезги. Бунақа қоидалар жуда кўп, хали мен ҳаммасини билмайман. Сэм бир ўзи қандай эплаганига ҳайронман. Биз тўда билан бир-биримизни хабардор қилиб ҳам қийналамиз.

— Сэм ёлғиз бўлганми?

— Ҳа. Мен ўзгарганимда жуда қийналганман... Лекин ёлғиз бўлмаганман, бошқалар йўл-йўриқ кўрсатиб туришган. Шу сабаб ақдан озмаганман. Лекин Сэм... унга ҳеч ким ёрдам бермаган.

Бу гаплардан кейин Сэмга ачина бошладим.

— Сен билан бирга борсам, уларнинг жаҳли чиқмайдими?

— Балки.

— Унда бормай қўя қолай.

— Йўқ, хотиржам бўл. Сен шунчаки оддий одаммасан. Сен... нима десам экан, айғоқчисан. Сен душман ортида бўлгансан...

Ўйланиб қолдим. Жейкоб мendan нимани хоҳляпти ўзи? Душманларни йўқотиш учун ички сирларни сўрамоқчимми? Лекин мен айғоқчи эмасман. Унинг гапидан кейин ўзимни хоиндек ҳис қилдим.

Лекин Викторияни тўхтатишни истамайманми? Истайман. Аммо уни Жейкоб ўлдиришини истамасдим. Унга умуман яқинлашмаслигини хоҳлардим.

— Демак консўрарларда ҳам фикр ўқийдиганлари бор эканда, — давом этди у фикрларим узоқларда учиб юрганда. — Айнан шунақа маълумотларни билишимиз керак. Чўпчаклар ҳақиқатга айланса, ғашим келади. Нима деб ўйлайсан,

Викториянинг ғайриоддий қобилияти бормикан?

— Йўқ, шекилли. Бўлганида, у менга айтарди.

— У? Ким у? Ҳа-я, Эдвардни айтяпсанми? Кечир. Сен унинг исмини тилга олишни истамайсан.

— Мени бунчалик яхши билмасанг, Жейкоб? Баъзида фикримни ўқияпсанми, деб ўйлаб қоламан.

— Йўқ, шунчаки синчковман.

Жейкоб мотоцикл ҳайдашни ўргатган йўлдан чиқдик ва қайрилиб моторни ўчирдим.

— Кўрқяпсанми?

Ғира-шира қоронғи бўлган ўрмонга тикилиб бош силкидим.

— Ҳеч ўйлаб кўрганмисан... балки усиз яхшироқ яшашинг мумкинлигини?...

Мен чуқур хўрсиндим ва "йўқ" дедим.

— Нега, у яхши эмаслиги учунми?

— Илтимос, Жейкоб, у ҳақда гаплашмайлик, кўтара олмайман.

— Майли, — хўрсинди у ҳам. — Хафа қилган бўлсам, кечир.

— Сен айбдор эмассан. Умуман олганда, бир пайтлар ҳеч кимга айта олмаган сирингни ким биландир бўлишсанг, бу яхши.

— Тўғри, мен ҳам сиримни сенга ошкор эта олмай икки ҳафта қийналдим. Ҳеч кимга айта олмаслик дўзах азоби бўлса керак.

— Тўғри айтасан, дўзахнинг ўзгинаси.

— Улар шу ерда, кетдик, — деди Жейкоб чуқур хўрсиниб олгач.

— Ишончинг комилми? Балки қайтганим маъқулдир.

— Такдирга тан беришларига тўғри келади. Кейин катта ёвуз бўридан бу ерда ким ҳам кўрқарди...

Мен “Жуда кулгили гап бўлди-да!”, дедим пичинг аралаш ва машинадан тушиб Жейкобнинг ортига яшириндим. Сайхонликдаги улкан махлуқлар яхши эсимда эди. Ҳозир қўлим кўрқувдан шундай титрардики, Жейкоб жаҳли чиққанда ҳам шунчалик қалтирамасди.

Жейкоб қўлимдан маҳкам тутди ва:

— Мана, келдик, — деди.

XIV боб. Оила

Жейкобнинг ортига беркинганча кўз қирим билан ўрмон ичидан бошқа турланувчиларни қидира бошладим. Дарахтлар орасидан бир-бир чиқиб келган йигитлар менинг тасаввуримдаги махлуқларга эмас, аксинча, тўрт нафар бир хил эгизакка ўхшаб кетарди. Мусиқага мос ҳаракатлангандек қадам ташлаб келишлари, бақувват мушаклари, калта қирқилган сочлари, ҳатто кўз қарашлари ҳам бир хил эди. Ғалати бўлиб кетдим.

Йигитлар жуда хушёр ва ташвишли кўринишарди. Жейкобнинг ортига яшириниб турганимни кўришгач эса буткул ғазабга минишди.

— Жейкоб, нималар қилиб қўйдинг? - жаҳл билан сўради улардан бири.

Жейкоб ўзини оқлашга улгурмасидан у тўда ичидан отилиб чиқди ва:

— Нега доим қодаларга хилоф иш қиласан, Жейкоб? — деб ўшқирди қўл силтаб. — Жин урсин! Эсинг жойидами ўзи? У сен учун шунчалар қадрлими, ҳатто тўдамиздан ҳам қадрлироқми? Одамлар изсиз йўқолаётганидан ҳам муҳимроқ экан-да!

— Унинг ёрдами тегиши мумкин, — шивирлагудек бўлиб жавоб берди Жейкоб.

— Ёрдам?! — ўкириб юборди йигит, кейин унинг қўллари титрай бошлади. — Қандай ажойиб! Ишончим комилки, бу қонсўрарнинг севгилиси бизга ёрдам бераман деб ўлиб тургани йўқ.

— Оғзингга қараб гапир! — унинг гапини ҳақорат деб билган Жейкоб ҳам ўшқирди.

— Пол, ўзингни бос! — Сэм хотиржам овозда титраётган йигитнинг елкасидан ушлаб тортди. Унинг гапига Жаред кўшилди.

— Пол, тинчлан дедим сенга, — бақирди у жаҳл билан. Лекин Пол деганлари тинчланиш ўрнига баттар жаҳл отига минарди. У мен томонга кескин ўгирилганда, Жейкоб бир сакраб мени тўсиб туриб олди. Шундан кейин бошланди...

— Тўғри, химоя қил уни! — ўкирди Пол ва худди безгак тутгандек қаттиқ қалтираб, тўрт оёқлаб ерга чўккалади.

Сэм билан Жаред бир овоздан "Пол!" деб қичқириб юборишди, лекин йигитнинг танаси тўқ кулранг тук билан қопланиб улгурганди. Кулранг бўрининг ғазабдан қутурган кўзлари менга тикилди. Кутилмаганда Жейкоб мени ташлаб, у томон югурди. Югура туриб у ҳам қаттиқ ток ургандек тўлқинланиб ўкирди ва у ҳам... бўрига айланди! Бир лаҳзада қадрдон дўстимдан тўқ жигаррангли махлуққа айланган Жейкоб кулранг рақибига ташланди. Ортида ваҳима билан "Жейкоб!" деб қичқирганча қолавердим.

— Белла, жойингдан қимирлама! — буюрди Сэм.

Жанг қилаётган бўриларнинг ўкиришидан унинг овози зўрға эшитилди. Жейкоб Полдан кўра каттароқ ва кучлироқ эди, рақибини қайта-қайта кўтариб отиб, дарахт остига думалатиб ташлади.

— Уни Эмилининг ёнига олиб боринглар, — буюрди Сэм жангни завқ билан томоша қилиб турган йигитларга.

Кейин бўриларнинг ўртасига тушиб, Полни нари сурди, уларни ажрата олмагач, ўзи ҳам титраганча ўрмон томон югурди, у дарахтлар орасига кириб кўздан ғойиб бўлганидан кейин кўп ўтмай жанг овози тинди. Йигитлардан бири кулиб юборди. Мен унга анқайиб қарадим, у эса бепарво оҳангда "Бунақасини ҳар куни кўравермайсан", деди ишшайиб.

— Мен эса кўраман, — деди Жаред деган бола. — Худонинг берган куни кўраман.

Шундай дея ерда ётган оқ мато парчасини қўлига олди.

— Бурдалаб ташлабди, Билли "Бу охиргиси", деганди. Энди Жейкоб оёқяланг юришига тўғри келади.

— Сэмнинг оёқ кийимларини олиб, қолган нарсаларни ахлатга ташласанг ҳам бўлади.

Эмбри тезда Сэм ҳозиргина кўздан йўқолган томондан унинг бошмоқларини кўтариб келди. Жаред эса кийим парчаларини териб бир жойга тўплади. Тўсатдан уларнинг эсига тушдим, шекилли, менга бошдан-оёқ назар ташлашди.

— Ҳой, ҳушинг жойидами? Ранги-рўйингга қараганда, ҳозир йиқилиб тушадиганга ўхшайсан.

— Ундай эмас, — дедим зўрға тилим айланиб.

— Кўринишинг яхши эмас, балки ўтирарсан...

— Яхши, — дедим. Кейин шу буйрукни кутиб тургандек ерга куладим ва бошимни кўтара олмай қолдим.

— Жейк бизни огоҳлантириши керак эди, — тўнғиллади Эмбри. Бу ерга дугонасини олиб келганидан кейин нима бўлишини билиши лозим эди.

— Сенга гапиришни қўйса... оғзингга келганини валдирайверасан, қойил! — деди Жаред ҳамроҳини қойиб.

Бошимни кўтариб бўлган воқеа ҳақида бепарво гаплашаётган йигитларга қарадим:

— Наҳотки, улардан ташвишланмасанглар?

Уларнинг бефарқлигидан ларзага тушдим.

— Нега ташвишланар эканмиз? — ҳайратланиб кўзларини катта-катта қилди Эмбри.

— Улар бир-бирини майиб қилиб қўйиши мумкин-ку?

Йигитлар бир овоздан кулиб юборишди.

— Пол Жейкнинг бошлаб таъзирини бергандир, деб умид қиламан. Яхши сабоқ бўларди унга!

Кўрқиб кетдим.

— Бекорларни айтибсан, — кулди Эмбри.

— Жейкни кўрдингми? Ҳатто Сэм ҳам бу қадар тез ўзгара олмайди. Пол ўзгарганини кўрган заҳоти у ҳам икки лаҳза ўтмай жангга киришди.

— Лекин Полнинг тажрибаси кўпроқ. Пол уни таъзирини беради. Ўн долларга баҳс бойлашамизми?

— Жейк табиатан кучли, Полга имконият қолдирмайди.

Иккаласи заҳархандали тиржайганча қўл ташлашди.

Мен уларнинг бефарқлигини ҳазм қила олмай, шафқатсизларча жанг қилаётган бўриларни кўз ўнгимдан ҳайдашга уринардим.

— Эмилининг ёнига кетдик, у нонушта тайёрлаб ўтиргандир, — шундай дея Эмбри менга беписанд назар ташлади. — Машинангни биз ҳайдасак эътироз билдирмайсанми?

— Йўқ, бемалол, — шивирладим.

— Яхши, калитинг қани? — деди у машина эшигини очиб.

Мен "Жойида", дейишим билан Эмбри бир қўллаб мени кўтарди ва худди ўйинчоқдек машина ўриндиғига ташлади.

— Мен орқада ўтираман. Бу қизнинг кўрқувдан кўнгли айнаши мумкин, бундай нарсаларга тоқатим йўқ, — деди Жаред ва бир сакраб кузовга чиқиб олди.

— Унчалик эмасдир, ахир у вампирлар билан яқин таниш бўлган-ку!

Эмбри машинани қишлоққа қайтариб келди.

— Ҳой, билмайсанми, Жейкоб қандай қилиб қонунларимизни четлаб ўтди экан-а...

— Нимани четлаб ўтибди?

— Нима десам экан? Бизда ортиқча гапирмаслик ҳақида буйруқ бор, у сенга қандай қилиб ҳақиқатни айтиб қўйди?

— Ҳа, буними... Жейкоб менга гапириб бергани йўқ. Ўзим тушуниб етдим. Эмбри ҳайратланиб қаради.

— Шунақа дегин, унда яхши...

— Қаерга кетяпмиз?

— Эмилининг уйига. У Сэмнинг севгилиси... тўғрироғи, ҳозир қайлиғи. Йигитлар ҳам ўша ерга боришади, Сэм уларнинг таъзирини берганидан кейин, албатта. Кейин Пол билан Жейк устига бошқа кийим топиши керак, агар кийимлари қолган бўлса...

— Эмили биладими бу ҳақда...

— Билади. Ҳой, яна унга қаттиқ тикилиб қарама. Сэмнинг жаҳли чиқади.

— Нега унга тикилиб қарар эканман? — жаҳлим чиқди.

Эмбри бир оз тутилди.

— Нима десам экан... Ҳозир ўзинг гувоҳ бўлдинг, бўрилар изғийдиган жойда сайр қилиш хавфли эканига... — У гапини тугатмасдан дарров бошқа томонга бурди. — Ҳалиги қора сочли қонсўрарга нима керак экан? Кўринишидан дўстингга ўхшамади, яна ким билади... Эмбри елка қисди.

— Йўқ, у ҳеч қачон менинг дўстим бўлмаган.

— Унда яхши. Биласанми, биз биринчи бўлиб битимни бузишни истамаймиз.

— Жейкоб бир пайтлари битим ҳақида гапириб берганди. Лекин нега Лораннинг ўлими битимни бузади деб ўйлаяпсан?

— Лоран! - қулди у. Вампирларнинг ҳам исми бўлиши мумкинлиги унинг кулгусини қистатганди. — Биз расман Калленларнинг ҳудудига кирдик. Аслида улардан ҳеч бирига ҳужум қилишга бизнинг ҳаққимиз йўқ, токи уларнинг ўзи бизнинг чегарадан ўтмагунча. Ўша қора сочли Калленларнинг қариндошими ёки йўқлигини билолмай бошимиз қотганди. Назаримда сен уни танигандексан...

— Улар битимни бузганини қаердан биласизлар?

— Агар улар одамларга ҳужум қилса, демак битимни бузган бўлишади. Лекин буни аниқлашга Жейкобнинг сабри етмади.

— Ҳа, раҳмат, кутмаганларинг учун миннатдорман.

— Биз ҳам, — деди у маъноли жилмайиб.

Эмбри катта кўчадан ўтиб жануб томонга қайрилди ва тор кишлоқ йўлига чиқди.

— Пикапинг жуда имиллаб юраркан, — деди у.

— Ҳа, энди бориға шукр.

Кўча охирида кичик уйча турарди. Туйнукдек дераза олдиға қўйилган гуллар уйға сал-пал шинамлиқ бағишлаб турарди.

Эмбри менға эшикни очаркан, ҳаводан тўйиб нафас олиб:

— Эмили мазали таом тайёрлаяпти, — деди.

Йигитлар эшикни тақиллатмасдан кириб боришди. Мен минг истиҳола билан уларға эргашдим. Эмилининг уйида худди Билли амакиникидек меҳмонхонанинг ярми ошхона вазифасини бажарарди. Териси тўқ бронза рангли, сочлари тундек қора ёшгина қиз стол ёнида ҳозиргина печдан чиққан хушбўй кексларни тахларди. Хаёлимдан Эмбрининг "Қизға қаттиқ тикилма", дегани ўтди, қиз жуда чиройли бўлиб, унинг хуснидан кўз узиш қийин эди.

Шу маҳал у "Йигитлар, қорнингиз очиб кетгандир?", деди ва биз томонға кескин ўгирилди. Сесканиб кетдим. Юзининг ярми чуқур чандиқ билан қопланган, пешанасидан иякларигача учта ўнқир-чўнқир чуқур из оқариб турарди. Чандиқнинг бир учи кўзининг атрофида бўлса, иккинчиси лабиға келиб тақалган бўлиб, худди лабининг бир томони билан илжайиб турганға ўхшарди. Этим жунжикиб, Эмбрининг гапини эслаб, дарров кўзимни кексға қаратдим. Кекснинг хушбўй ҳиди иштаҳани қитиқларди.

— Оҳ! — ҳайрат ва қўрқувдан қизнинг оғзи очилиб қолди. — Бу ким бўлди?

Мен кўзимни кўтардим ва фақат унинг чап тарафиға қарашға ҳаракат қилиб, гуноҳқорона жилмайдим.

— Белла Свон. Ким бўларди? — деди Жаред. Назаримда мен ҳақимдаги мавзу илғари кўп кўтарилганди.

— Илтимос, Жейкоб келгунича бу гапларни қўя турайлиқ, — деди менға синовчан тикилган қиз.

— Демак вампирнинг севгилисман, дегин... — жилмайди у.

— Ҳа, ўзинг эса бўрининг севгилиси!

Қиз кулиб юборди, Жаред билан Эмбри ҳам унга кўшилди.

— Тўғри топдинг, — деди у ва йигитларга юзланди: — Сэм нега кўринмаяпти?

— Эрталаб Белла пайдо бўлганда... мулойимроқ қилиб айтганда, Пол бир оз хайратга тушди...

— Оҳ, бу Полнинг сира эси кирмади-да!.. — хўрсинди Эмили. — Тезда қайтишадими ёки қолиб кетишармикан? Омлетни пишираверсамми...

— Хавотир олма. Улар ушланиб қолишса ҳам, биз омлетнинг айнаиб қолишига йўл қўймаймиз.

Эмили ҳам кулиб юборди ва "Ишончим комил", деб кўйди. Кейин менга юзланиб:

— Белла, қорнинг оч бўлса, ўзингга кекс солиб ол, — деди.

Миннатдорчилик билдириб, битта кексни секингина ушатиб ейишни бошладим. Бу пайтда Эмбри учинчисини бутунлай оғзига тиқишни бошлаганди. Кекс жуда мазали эди.

— Бошқаларга ҳам қолсин, — Эмили қошиқ билан унинг бошига уриб кўйди.

Лекин бу гап йигитларга таъсир қилмади. Эмилининг ошхонаси жуда шинам эди, ҳамма жойга ўрмон гуллари кўйилган. Назаримда болалар бу ерда ўзларини ўз уйидагидек ҳис қилишарди. Эмили енгини шимариб, омлет учун тухум аралаштира бошлаганда ўнг кўлидаги чандиққа кўзим тушди. Ростдан ҳам Эмбри айтганидек бўрилар изғийдиган ўрмонда сайр этиш хавфли.

Кўча эшик очилиб Сэм пайдо бўлди.

— Эмили, — деди у. Овозидаги меҳр-муҳаббатдан ўз-ўзимдан уялиб кетдим. У бир қадамда хонани кесиб ўтди ва қизнинг юзини кўлига олиб чандиқлари устидан ўпиб кўйди. Қалбимда қаттиқ соғинч оғриғи бош кўтарди. Яхши ҳамки, Жейкоб билан Пол кириб келишди-ю, бу оғриққа якун ясалди. Уларнинг хахолаб кулиб, бир-бирини туртганча кириб келишганини кўриб оғзим очилиб қолди.

Жейкоб хонани кўздан кечириб, менга кўзи тушди ва ўнғайсизланиб бурчакка суянди.

— Салом, Белла, — деди мамнуният билан. — Бўлиб ўтган воқеа учун кечирим сўрайман, — шивирлади у. — Аҳволинг яхшими?

— Ташвишланма, яхшиман. Кекс жуда мазали экан, — Жейкоб келганидан сўнг елкамдан тоғ қулагандек бўлди.

— Вой! — қичқириб юборди Жаред Полнинг елкасидаги катта тирналган чизикқа қараб.

Эмбри кувониб чапак чалиб қўйди ва:

— Ўн беш долларни тайёрлаб қўй, — деди.

— Сенинг ишингми? — дедим Жейкобга жаҳл билан қараб. Болаларнинг баҳс бойлашгани ёдимга тушди.

— Ҳа, қўлим тегиб кетди. Ҳечқиси йўқ, кун ботгунча изи ҳам қолмайди.

— Кун ботгунча?... — ҳайрон қолдим ва Полнинг жароҳатига яна назар ташладим. У бита бошлаганди.

— Бўриларга хос хислат, — деди Жейкоб бепарво.

— Сенга ҳеч нима қилмадимми? — дедим эшитганларимни ҳазм қила олмай.

— Менга бало ҳам урмайди, — деди у мақтаниб.

— Хўш, болалар, — Сэмнинг баланд овози хонадаги барча гап-сўзларга нуқта қўйди, — Жейкобнинг бизга айтадиган гапи бор экан.

— Мен қизғишсоч нима хоҳлаётганини биламан, — деди Жейкоб Жаред билан Эмбрига юзланиб. Сэм билан Пол унинг гапларига эътибор беришмади. Балки аллақачон фикрини ўқиб, билиб олишгандир. — Шуни айтмоқчи эдим, — деди у Пол ўтирган стул оёғини секин тепиб қўяркан.

— Хўш, у нима хоҳлаётган экан? — сўради Жаред.

Жейкобнинг юзи қаҳрли тус олди:

— У севгилиси учун ўч олмоқчи, лекин биз ўлдирган қора сочли зулук учун эмас. Калленлар унинг севгилисини ўтган йили нариги дунёга равона қилишган, энди қиз Белланинг изига тушган.

Бу гап мен учун янгилик бўлмаса-да, титраб кетдим.

Жаред, Эмбри ва Эмили менга қараб анқайиб қолишди.

— Ахир Белла оддий қиз бўлса... — тушунмади Эмили.

— Айнан шунинг учун ҳам у бизни чалғитиб юрибди. У Форксга кирмоқчи, — хонадагилар яна менга ўгирилишди, мен индамай бошимни қуйи солдим.

— Ажойиб, — деди ниҳоят тилга кирган Жаред. Демак кўлимизда у учун хўрак бор...

Яшин тезлигида отилган Жейкоб йўл-йўлакай столдан пичоқ олиб Жареднинг бошида пайдо бўлди. Лекин Жаред ҳам тезликда ундан қолишмасди, у пичоқни шундоққина боши устида ушлаб қолишга улгурди.

— Белла хўрак эмас.

— Мен қайси маънода гапирганимни тушундинг, — деди Жаред мени ҳайрон қолдириб босиқ овозда.

— Демак, биз режамизни ўзгартиришимиз керак, — деди Сэм ўртада чиққан низога эътибор бермай. — Бир неча хандақ ковлашимиз керак, ўйлайманки, биттасига бўлмаса иккинчисига у, албатта, тушади. Бу ғоя ўзимга ҳам ёқмаяптию, лекин иккига ажралишимиз керак. Бошқа иложимиз йўқ. Агар у ростдан ҳам Белланинг изига тушган бўлса, унда биз билан яккама-якка жанг қилишдан қочади.

— Квилетлар ҳам бизга қўшилса керак, шунда бемалол икки гуруҳга бўлинсак бўлади.

Хонадагилар бирданига хомуш тортиб қолишди. Бу митти ошхонада тақдирларидан розидек қувноқ кўринишса-да, улар ўз қавмларига бу тақдирни раво кўришмасди.

— Биз уларни аралаштира олмаймиз, — деди секингина Сэм. — Пол, Жаред ва Эмбри ташқи чегарани кўриқлашади. Жейкоб билан мен эса ичкисини. Уни кўлга туширганимиздан кейин барчасига чек қўямиз.

Эмилига Сэмнинг кичик гуруҳда жанг олиб бориши ёқмагани кўришиб турарди.

Сэм менга ўгирилди.

— Жейкобнинг фикрича, кўпроқ вақтингни шу ерда, Ла-Пушда ўтказганинг маъкул. Қизғишсоч сени бу ердан изламайди.

— Дадам-чи?

— Бўри ови ҳали давом этапти, — гапга аралашди Жейкоб. — Дадам билан Гарри амакига тайинлаб қўямиз. Чарли амакини ишдан бўш пайтлари қишлоқда олиб қолишга ҳаракат қилишади.

— Шошма-чи, — деди Сэм, бир қўлини кўтариб. У аввал Эмилига каради, кейин менга: — Жейкобнинг фикрига қўшиламан, лекин сенинг фикринг қандай? Сен иккала қалтис вазиятни ҳам яхшилаб ўйлаб кўришинг керак. Бугун эрталаб вазият қанчалик тез назоратдан чиқишига ўзинг гувоҳ бўлдинг. Агар биз билан қолишга аҳд қилсанг, унда биз сенинг хавфсизлигингни кафолатлай олмаймиз.

— Мен унга зиён етказмайман, — Жейкоб кўзини ердан узмай жавоб берди.

Сэм унинг гапини эшитмагандек давом этди:

— Агар хавф-хатардан ҳоли бошқа жойни билсанг, бемалол...

Индамай лабимни тишладим. Ҳеч кимни хатарга қўймаслик учун қаерга беркинсам экан, ойимникига бора олмайман. Ўзим пиширган ошни ўзим ейишга мажбурман, энди мен Виктория учун бош нишонман.

— Виктория бошқа жойларга ҳам қадам қўйишини истамайман, — шивирладим.

— Тўғри, — гапимни маъқуллади Сэм. — Ростдан ҳам у шу ерда, кўз ўнгимизда бўлгани яхши, шунда уни ўлдириш ҳам осон бўлади.

Кўрқиб кетдим. Бу ишга Жейкоб ҳам, бошқа биров ҳам аралашишини истамасдим. Умид билан Жейкобга тикилдим. У худди бир пайтлардагидек беғам, беғубор жилмайиб турарди.

— Эҳтиёт бўлгин, майлими? — дедим ўзимни йиғидан зўрға тўхтатиб.

Йигитлар қийқириб юборишди. Эмилидан бошқа ҳамма менинг устимдан куларди. Кўзларимиз тўқнашди. Унинг бир томони чиройли юзида меникидан кўпроқ хавотир қалқиб турарди.

— Тушлик тайёр, — деди у ва қизгин суҳбат барҳам топди.

Йигитлар дарров стол атрофига жойлашишди ва бир товоқ омлетни кўз очиб юмгунча паққос туширишди. Эмили менга ўхшаб номига тамадди қилиб ўтирар ва йигитларнинг шошилиб овқатланишини меҳр билан кузатарди. Қизнинг нигоҳидан йигитлар унинг оиласи эканини сезиш мумкин эди. Қолаверса ҳақиқий бўри галасидан нимани ҳам кутиш мумкин?

Кунни Ла-Пушда ўтказдим, асосий вақтим Билли амакиникида ўтди. Билли амаки дадамнинг телефонига ва ишхонасига хабар жўнатди. Айни тушлик пайти дадам кўлида иккита пицца кўтарганча етиб келди. Яхши ҳамки иккита олиб келган экан, чунки битта катта пицца Жейкобнинг ўзидан ортмади. Дадам овқат маҳали бизга шубҳаланиб қараб-қараб кўярди. Айниқса, сезиларли даражада ўзгарган Жейкобдан кўз узмасди. Ундан нега сочингни кестирдинг деб ҳам сўради. Жейкоб эса энди менга шуниси қулай деб жавоб берди. Энди дадам билан мен кетишимиз билан Жейкоб бўрига айланишини билардим. У ва оғайнилари энди Викториянинг изига тушиш учун тайёр туришлари керак. Жейкобнинг гапига кўра, уни Канаданинг чегарасигача қувиб боришган ва у энди қайтиб келмайди. Лекин мен Виктория фикридан қайтмаслигини ва таслим бўлмаслигини

яхши билардим. Уйга қайтар вақтимиз бўлганда, Жейкоб дадам машинасига ўтиргунча тез-тез шивирлади:

— Тунда қўркмасанг ҳам бўлади. Биз ўша атрофда хушёр бўламиз.

— Ўзим учун хавотир олмайман.

— Жиннивой, вампир ови энг ғаройиб иш биз учун.

— Агар мен жиннивой бўлсам, сен ғирт телбасан.

У кулиб қўйди ва:

— Яхшилаб ухлаб, дам олишинг керак, қаттиқ чарчаган кўринасан.

Машинага жойлашиб олган дадам сигнални босди.

— Эртага кўришгунча. Уйғонганинг заҳоти бизникига кел.

— Сўз бераман.

Дадам билан олдинма-кейин уйга етиб келдик. Йўл бўйи кундузги воқеаларни миямдан чиқара олмадим. Уйга кирган заҳоти хонамга қараб юрмоқчи эдим, дадам зинада йўлимни тўсди.

— Нималар бўляпти, Белла? — деди талабчан оҳангда. — Мен Жейкоб аллақандай гуруҳга қўшилиб қолган ва сизлар шу сабаб уришиб қолгансизлар деб ўйлагандим.

— Биз ярашиб олдик.

— Гуруҳ-чи?

— Ўзим ҳам тушуна олмаяпман. Ўсмир болаларни тушуниш қийинлигини биласиз-ку! Лекин мен Сэм ва унинг қайлиғи Эмили билан учрашдим. Улар менга ёқди. Назаримда, бу шунчаки тушунмовчилик бўлган.

Дадамнинг юзи бирдан ўзгарди.

— Сэм билан Эмили турмуш қуришга қарор қилишганидан хабарим йўқ эди. Яхши бўлибди. Шўрлик қиз...

— Унга нима бўлганини биласизми?

— Ҳа, унга айиқ ҳамла қилган. Даҳшат. Бир йил илгари рўй берганди, шекилли. Сэм севгилиси учун қаттиқ қайғурганини эшитганман.

— Ростдан ҳам даҳшатли... — шивирладим хаёлларим узоқларга олиб кетаркан.

— Демак, бир йил олдин... Бу воқеа Ла-Пушда бор-йўғи битта турланувчи борлигида рўй берган. Сэм ҳар гал Эмилининг юзига қараганида, қандай аҳволга тушишини ўйлаб сесканиб кетдим.

Бу кеча анчагача ухлай олмадим. Кун бўйи бўлган воқеалар миямда гир айланарди. Бўрилар билан учрашганим, Эмили билан танишганим... ҳатто Жейкоб мени иккиюзламачи деб атаганигача эсладим. Шу сўзни кўп ўйладим. Ўзимни иккиюзламачи деб атагим келмасди, лекин ўзимни алдай олмайман-ку. Ўрнимда ғужанак бўлиб олдим. Йўқ, Эдвард қотил бўлмаган. Ҳатто қора ўтмишида ҳам у бегуноҳларнинг қонини тўкмаган. Агар ўлдирган бўлса-чи? Мен уни танимаган пайтларим у ҳам ваҳший бўлган бўлса-чи? Ўшанда ҳам одамлар ўрмонда изсиз

йўқолган бўлса-чи? Бу мени тўхтата олармиди? Ичимда бир овоз “йўк” деб жавоб берди. Муҳаббат мантиқсиз нарсa. Қанчалик қаттиқ севсанг, қилаётган ишларинг шунчалик мазмунсиз бўлиб бораверади.

Хаёлларимни чалғитиш учун бошқа нарсалар ҳақида ўйлашга қарор қилдим. Жейкоб ва унинг оғайнилари ҳақида, улар зулмат оғушида югуриб юргани ҳақида... Қора тунда мени ҳимоя қилишга шай турган бўриларни ўйлаб ухлаб қолибман. Тушимда яна ўрмонни кўрдим, лекин бу гал адашмадим. Ўрмонда Эмилининг чандиқ босган қўлидан тутганча "Қачон бўриларимиз уйга қайтар экан?", деб хавотир ила кутиб турардик.

XV боб. Босим

Форксга яна баҳор келди. Тонг сахардан уйғониб, ўрнимдан турмасдан ўйланиб қолдим. Ўтган баҳорда ҳам мени вампир қувганди. Бу анъанага айланиб қоляпти, шекилли. Дам олиш кунлари дадам Гарри амаки билан суҳбатлашиб кунни кеч қилгунча мен пляжда бемақсад, беғам айланиб юрдим. Дадамнинг назарида мен Жейкоб билан эдим. Лекин аслида Жейкоб қаттиқ банд бўлгани ва буни дадамга билдирилмаслигим сабабли пляжни ёлғиз кезиб юришга мажбур эдим. Жейкоб бир амаллаб вақт ажратиб ёнимга келганда, кун бўйи ёлғиз қолдиргани учун кечирим сўради. Иш ҳар доим ҳам тиғиз бўлмаслигини, Викторияни тутмагунларича бўрилар хушёр туришлари лозимлигини тушунтирди. Ҳаммасини тушунишимни айтиб уни тинчлантирдим. Пляжни бирга айланиб юрганимизда у бир лаҳзага ҳам қўлимни қўйиб юбормади. Бу ҳол менга Жареднинг гапини ёдимга солди. Ташқаридан қараганда, ростдан ҳам биз худди севишганларга ўхшардик. Жейкоб иккаламиз аслида ўртамиздаги муносабатларни яхши билардик, шу сабабли бу каби гапларга эътибор бермаслигим керак. Агар иккимиз ҳақимизда гап тарқагани Жейкобга хуш ёқишини билмаганимда хавотир олмаган бўлардим.

Сешанба куни ишга бордим. Тушдан кейин Жейкоб мендан хабар олгани дўконга келди. Бу Майкнинг эътиборидан четда қолмади.

— Ла-Пушлик йигитча билан учрашувинг борми? У иккинчи курсда ўқирмиди? - сўради у хафалигини яширмай.

— Йўқ, доим Жейкоб билан бирга юрсак ҳам, биз бор-йўғи дўстмиз.

Майк кўзларини айёрона қисди.

— Ўзингни алдаб нима қиласан, Белла? Йигитча сени севиб қолгани кўриниб турибди-ку!

— Биламан, — хўрсиндим. — Нима ҳам қилардик, ҳаёт мураккаб нарса.

— Қизларнинг эса қаҳри қаттиқ, — эшитилар-эшитилмас шивирлади Майк.

“Йигитларга айтиш осон”, деб ўйладим ичимда. Ўша кеч дадам билан Билли амакиникида овқатланаётганимизда, Сэм ва Эмили меҳмонга келишди. Эмили олиб келган торт барчага бирдек ёқди, айниқса дадамга. Суҳбат давомида турли мавзуларда гаплашишга ҳаракат қилсак-да, дадам нуқул Ла-Пушдаги тўда қўлга тушмаганини таъкидлайверарди.

Катталарни кўзини шамғалат қилиб, Жейкоб билан бирга гаражга қочдик. У машинага ўтираркан, бошини ўриндиққа ҳорғин ташлади.

— Бир оз ухлаб олсанг бўларди, Жейк.

— Оз қолди.

У қўлимдан ушлаганда қўлим куйгандек бўлди.

— Бу бўриларга хосми? — сўрадим. — Қўлингнинг қайноқлигини айтяпман.

— Ҳа. Оддий одамларникидан кўра ҳароратимиз баландроқ. Бир юз саккиз, бир юз тўққиз даража атрофида... Энди ҳеч қачон совуқни ҳис қилмайман. Устимга киймасдан изғиринда ҳам юришим мумкин. Бало ҳам урмайди. Мен турган жойда қор эриб, ёмғирга айланади.

— Тез тузалиш ҳам бўриларга хос одатми?

— Ҳа, кўришни истайсанми, бу қизиқ, — деди у ва машина бардачоғидан пичоқчасини қидира бошлади.

— Йўқ, — қичқириб юбордим. — Керак эмас.

Жейкоб кулиб, “Ҳазиллашдим”, деди.

— Жароҳатларимиз тез битади. Қолаверса, одамга хос бўлмаган ҳарорат билан шифокорга кўрина олмаймиз-ку! Шифокорнинг ўтакаси ёрилиб кетади.

— Тўғри, кўрина олмайсизлар... Кундан-кунга катталашиб бораётганинг сабаби ҳам шуми? Қвил учун қайғуришларинг сабаби-чи?

— Шу деса ҳам бўлади. Қвилнинг бобоси унинг пешанасида тухум пиширса бўлади, дейди, — Жейкобнинг юзи ташвишли тус олди. — Унга ҳам оз қолди. Бунинг учун аниқ бир ёш белгиланмаган. Баъзида бир хил нарсалардан пушаймон бўласан, яъни олдин қилишга улгурмаган нарсаларингдан. Мен ҳеч нарсдан афсусланмаганман, чунки мен бахтли эдим. — У зўрма-зўраки кулди. — Фақат сен сабабли... Шунинг учун ҳам менинг ўзгаришим вақтли бошланмаган. Аксинча, ичимда пишиб етилган, мен худди кеч портлайдиган бомбага ўхшаганман. Бу қачон бошланганини биласанми? Кинодан қайтганимдан кейин. Дадам "Кўринишинг жуда ёмон", деди. Бўлди, шундан кейин портладим. Кейин... кейин мен ўзгардим. Дадамни, ўз падаримни майиб қилиб қўйишимга сал қолди, — титраб кетди у.

— Ҳаммаси шунчалик ёмонми, Жейк? — дедим унга ёрдам бергим келиб, ачиниб. — Бахтсизмисан?

— Йўқ, бахтсиз эмасман, энди ҳаммаси ўтиб кетди. Сен ҳаммасини билганингдан кейин... Аввалига жуда қийналдим. Энг ёмони, бу — ўзингни назорат қила олмаслигинг. Ўзингга бўлган ишончни йўқотишинг. Энди ҳеч кимга яқинлаша олмайман деб ўйлаш, ўзингни ваҳший маҳлуқдек ҳис қилиш... Эмилини кўрдингми, Сэм бир сонияга ўзини бошқара олмай қолганининг оқибати бу. У эса ўша вақтда Сэмга жуда яқин турган. Энди эса вақтни орқага қайтаришнинг иложи йўқ. Мен Сэмнинг фикрини ўқиганман, унинг қанчалар азобланишини биламан...

— Тўғри, ким ҳам ваҳшийга айланишни истарди?

— Аслида менга унчалик қийин бўлмади. Мен бошқалардан кўра тезроқ бўрига айлана оламан. Балки шу сабаб одамгарчиликдан бутунлай чиқиб кетишдан қўрқарман...

— Бу қийинми, яъни ўзингни қайта топиш?

— Фақат бошланишида. Бир оз тажриба етишмайди. Лекин менга осон бўлган.

— Нега? — тушунмадим.

— Чунки, Ефраим Блэк ота томондан бобокалоним бўлади, Квил Атеара эса она томондан.

— Квил, дейсанми?

— Унинг бобосини айтяпман. Квил менга қариндош бўлади.

— Ота-боболаринг ким бўлгани шунчалик муҳимми?

— Чунки Ефраим ва Квил энг сўнгги тўдада ов қилишган. Ўғли эса учинчи бўлган. Менда иккала авлоднинг қони бор. Менинг бошқа йўлим бўлмаган ҳам. Худди шунингдек, Квилнинг ҳам иложи йўқ, — жаҳли чиқди унинг.

— Ҳозирги ҳолатингда ижобий томонлар ҳам борми?

— Энг яхшиси тезлик.

— Мотоциклдан ҳам тезроқми?

— Нима десам экан... сенга тушунарли бўлиши учун айтсам, биз Лоранни кувиб етдик. Унинг тезлиги сенга маълум.

Ростдан ҳам бўрилар вампирлардан кўра тезроқ югуриши мумкинлигини тасаввур ҳам қила олмасдим. Калленлар югурганда уларни кўз илғамасди.

— Сен ҳам мен билмайдиган бирор воқеани гапириб бер. Масалан, вампирлар ҳақида. Уларнинг олдида ўзингни қандай тутардинг, кўркмасмидинг?

— Йўқ, — дедим ютиниб.

У менинг жавобимдан ўйланиб қолди.

— Қонсўраринг нега Жеймсни ўлдирганди? — деди у кутилмаганда.

— Жеймс мени ўлдирмоқчи бўлганди. Бу у учун бир ўйин эди. Лекин бу ўйинда у ютқазди. Эсингдами, ўтган йили баҳорда Финиксда касалхонада ётгандим.

Жейкобнинг нафаси ичига тушиб кетди.

— Сенга шунчалик яқин келганмиди? — деди у.

— Жуда-жуда яқин, — дедим кўлимдаги чандикни ишкаб.

Жейкоб буни сезмай қолмади.

— Нима бу? — деди у чандикни кўзига яқинлаштириб, кейин бирдан оҳ уриб юборди.

— Тўғри ўйладинг, — дедим мен. — Жеймс мени тишлаб олганди.

Аввалига унинг ранги кўкариб кетди, кейин менга қараб қотиб қолди.

— Агар у сени тишлаган бўлса... Сен нега унда...

— Эдвард икки марта ҳаётимни сақлаб қолган, — шивирладим. — У жароҳатдан сўлакни сўриб ташлаганди, худди илон захрини сўргандек... — ич-ичимдан соғинч исён қилиб,
икки букчайиб қолдим.

Лекин нафақат мен, балки Жейкоб ҳам титраб кетди. У тўсатдан безгак тутгандек қалтирай бошлади, унинг кучидан ҳатто машина ҳам қимирлаб кетди.

— Секинроқ, Жейк, ўзингни бос, тинчлан.

— Ҳа, мана... тинчландим, — деди у оғир нафас олиб. Бир оздан кейин унинг фақат кўллари титрарди.

— Тузукмисан?

— Бир оз ўтди, яна бирор нарса ҳақида гапир. Бошқа нарсалар ҳақда ўйлашим керак.

— Нималарни билмоқчисан?

— Фарқи йўқ, — деди у ўзини кўлга олгач, кўзларини очаркан. — Уларнинг ғайритабиий хусусиятлари ҳақида. Калленларнинг яна қайси бири ғаройиб қобилиятга эга эди? Масалан, фикрни ўқишга ўхшаган хусусиятларни айтяпман.

Мен бир нафас иккиланиб турдим. Жейкоб буни шунчаки қизиқиш учун сўрамаяпти, балки рақибини яхшироқ ўрганиш мақсадида сўраяпти. Умуман олганда билган нарсаларимни яширишдан нима фойда. Энди улар кетгандан кейин бунинг аҳамияти йўқ. Айтсам, Жейкобни бир оз чалғитиш учун фойдаси тегиши мумкин. Агар у ҳам назоратни бой берса, Эмилининг аҳволига тушишим ҳеч гапмас. Хаёлимдан ўтган гапдан аъзойи баданимга чумоли ўрмалагандек бўлди.

— Жаспер атрофдагиларнинг руҳиятига таъсир эта оларди. Салбий маънода эмас, шунчаки одамларни тинчлантира оларди. Элис эса бўладиган воқеаларни олдиндан кўра оларди. Келажакни кўрарди-ю, лекин аниқ эмас. У одамзотнинг ўзи ўзгартира олиши мумкин бўлган нарсаларнигина кўрарди. Масалан, у менинг ўлаётганимни кўрган... Кейин улардан бирига айланганимни ҳам кўрган. Лекин булар амалга ошмади. Баъзилари эса умуман амалга ошмайди, — бошим айланиб, гапира олмай қолдим.

Жейкоб анча ўзига келиб олди.

— Нега бундай қилипсан? — сўради у иккала кўлимни кўксимга қовуштириб олганимга ишора қилиб, кўлимдан тортаркан. — Қаттиқ хафа бўлсанг доим шундай қиласан.

— Нега?

— Улар ҳақида ўйлаш менга азоб беради, — шивирладим. — Ҳаво етишмаётгандек ва минг бўлакка бўлиниб кетаётгандек ҳис қиламан ўзимни.

Бу гапларни Жейкобга айтганимга ўзим ҳайрон қолдим. Энди ўртамизда сир қолмади.

У меҳрибонлик билан сочимни силади.

— Ҳаммаси яхши, Белла, тинчлан. Бошқа бу ҳақда сўрамайман, кечир мени.

— Ҳечқиси йўқ, доим шундай бўлади, сенинг айбинг йўқ.

— Биз икки ярим бир бутунмиз, — ғамгин жилмайди Жейкоб. Иккаламиз ҳам чил-чил бўлган қалбимиз бўлақларини ямай олмаймиз.

— Афсус...

— Лекин бир-биримизга далда бўла оламиз, — деди у ўзини овутмоқчидек.

— Тўғри, — дедим мен ҳам анча тинчланиб.

Бирга бўлсак яхши эди, лекин Жейкоб хатарли иш билан шуғулланишга мажбур. Мен эса ўз хавфсизлигимни таъминлаш учун кўп вақтимни Ла-Пушда ўтказишимга тўғри келарди. Доим Билли амакиникида қолиш мен учун ноқулай эди. Шу сабаб кўпроқ математикадан тайёрланардим. Лекин тинимсиз математикадан тайёрланиш ҳам жонимга тегди. Шундан кейин Билли амаки билан гаплашишга қарор қилдим, шу пайтгача андиша қилиб очиқчасига гаплаша олмай юргандим. Лекин Билли амаки суҳбатлашиб ўтиришларни ёқтирмасди. Бир хилликдан зерикиб, чоршанба куни тушдан кейин Эмилининг ёнига бордим. У жуда меҳмондўст қиз, кун бўйи у уй юмушларини бажарди, мен эса унга дум бўлиб ортидан юрдим. У болаларнинг иштаҳаси карнайлигидан озроқ шикоят қилгандек бўлди, лекин уларнинг ташвишини қилиш ўзига ёқиши кўриниб турари. Кўп ўтмай Сэм қайтди. Мен Жейкобнинг аҳволини суриштирдим, ҳеч бир янгилик йўқлигидан хабар топгач, тезда уларни ёлғиз қолдириб кетишга ошиқдим. Шундан кейин яна пляжга боришга мажбур бўлдим, қоятошлардан иборат пляжда кунни кеч қилишга тўғри келади. Ёлғизликда жуда тез зерикаман, Жейкоб билан бўлган очиқ суҳбатдан кейин Калленлар ҳақида бемалол ўйлайдиган бўлдим. Жейкобдан жуда хавотирда эдим. Ҳайвон овлаймиз деб ўйлаётган дадам ва бошқалардан ҳам. Жейкоб билан муносабатимиз яқинлашиб бораётгани ҳақида ҳам ўйладим. Уни нима қилсам экан? Ҳаётим ҳар қанча ташвишларга тўла бўлмасин, мен уни унута олмасдим. Хаёлларимдан чарчаб пляжда кўндаланг ётган дарахт устига ўтирдим ва ҳолдан кетиб бошимни тиззамга қўйдим.

Жейкоб мени шу ҳолимда топди, ғамгинлигимни кўриб, нима гаплигини дарров тушунди, кечирим сўради.

— Бутун баҳорги таътилингни барбод қилдим, — куйинди Жейкоб қайтар эканмиз. — Эртадан ёнингда бўламан, бошқалар менсиз ҳам эплашади. Бирор қизиқроқ машғулот ўйлаб топамиз.

Ҳозирги кунимда "қизиқарли" сўзига ўрин йўқ эди, шу сабаб унинг гапи ғалати эшитилди.

— Ҳозир бир оз хурсандчилик қилишинг керак, кўнгил ёзишинг учун, — шундай дея у тўлқинларга қараб ўйланиб қолди. Тўлқинлардан илҳомландими, "Топдим!" деб қичқириб юборди. — Ваъдам эсингдами?

— Қайси?

У қўли билан пляжнинг жануб томонини кўрсатди, ўроқ шаклидаги текис қоя тугаб, баланд қоялар осмонга бўй чўзиб турган томонга қараб музлаб кетдим.

— Қоядан сакрашга олиб бораман деб ваъда бергандимку, эсингдами?

— Ҳа-а-а, лекин кун совуқ-ку ҳозир, — дедим эгим жунжикиб.

— Об-ҳаво ҳар куни ўзгаряпти, эртага кун илиқроқ бўлади, хўш, тайёрмисан?

Қоп-қора рангдаги сув ўзига оҳанграбодек тортар, биз турган жойдан қоялар янада баландроқ туюларди.

Лекин... мана неча кундан буён Эдварднинг овозини эшитмаяпман. Тунд кайфиятимнинг асосий сабаби ҳам аслида шу бўлса керак. Қоядан сакраш ҳаммасини ўзгартириб юборади.

— Албатта тайёрман, ажойиб бўларди, — дедим жонланиб.

— Буни учрашув деб ҳисоблаймиз, — жилмайди Жейкоб.

— Майли, — дедим мен ҳам кулиб. — Энди бориб ухла, - неча кунлик уйқусизлик ўз ишини қилиб, унинг кўз ости салқиб, қорайиб кетганди.

Эртасига эрталабдан қўшимча кийимларимни пикапга ташладим. Дадамга бугунги режам ёқмаслиги тайин, мотоцикл ҳайдаш фикрига ҳам қарши чиққанди. Хаёлимни кечадан буён шу режа эгаллаб олганди. Эдвард билан учрашув. Жейкоб доим бизни икки ёрти деб атаса-да, мен бу фикрга қўшилмасдим. Чунки аслида мен яримтаман, турланувчилар эса мен учун ғаройибот ҳисобланмайди.

Жейкоб мотор ғувиллашини узоқдан эшитиб мени ташқарида кутиб олса керак, деб ўйлагандим. У кўринмагач, демак, ҳали ҳам ухлаб ётибди, деб ўйладим. Майли, кутиб тураман, бир оз ухлаб олсин. Охирги пайтларда бола бечора уйқу нималигини билмаяпти. Жейкоб ҳақ бўлиб чиқди, бугун эрталабдан кун дим бўлди. Бир муддат туриб, секингина уларнинг эшигини тақилладим.

— Киравер, Белла, — деди Билли амаки.

— Жейкоб ухляптими? — сўрадим саломлашиб бўлгач, нонушта қилиб ўтирган Билли амакидан.

— Э, қаёқда? — деди у қошларини чимириб.

— Нима бўлди? — сўрадим хавотирланиб.

— Бугун саҳарда болалар ўрмонда янги сўқмоқни кўришибди. Жейк ёрдамга кетди.

— Амаки... — дедим мен кўркувдан титраб.

У секингина кулиб қўйди.

— Сенга Ла-Пуш ростдан ҳам ёкиб қолдими, бу ерда кўп вақтингни ўтказяпсан?

— Ҳозир ҳазилнинг пайтими, даҳшат-ку бу?!

— Тўғри айтасан, — маъқуллаб бош силкиди у. — Улар жуда ёвуз. Лекин сен ўйлаганчалик болалар хавф остида эмас. Сэм нима қилишни билади. Ҳозир фақат сендан хавотирланиш лозим. Вампир хоним улар билан жанг қилгиси келмаяпти. У нима бўлса-да болаларни алдаб ўтиб, сени қўлга туширмоқчи...

— Нима қилиш кераклигини Сэм қаердан билади? Улар бор-йўғи битта вампирни ўлдиришди, балки ўшанда шунчаки омадлари чопгандир.

— Биз бу ишга жуда жиддий қараймиз, Белла. Ҳеч нарса унутилмайди. Болалар биладиган ҳар бир нарса авлоддан авлодга ўтиб келяпти.

Хаёлим яна Викторияга кетди. Агар у бўриларни айланиб ўта олмаса, демак уларнинг орасини ёриб ўтади.

Ўзимни ҳолсиз диванга ташладим ва телевизорни мақсадсиз у каналдан бунисига ола бошладим. Лекин бу машғулот дарров жонимга тегди. Ҳеч гапдан хабарсиз ўтириш юрагимни сиқиб юборди. Шу сабаб сакраб туриб, “Пляжда бўламан”, дедим ва югуриб чиқиб кетдим. Кўчага чиқиб ҳам кўнглим ёришмади. Энди булутлар юрагимни сиқа бошлади. Кун исиб кетганидан пляж ҳам сув қуйгандек жимжит эди. На қушларнинг овози, на шамолнинг дарахт шохларини ўйнагани эшитиларди. Бутун дунё устимга бостириб келаётгандек эди. Осмон қандайдир хавфдан дарак бермоқчидек. Пляжга етиб келганимдан кейин бу жой ҳам жонимга текканини тушундим. Ҳар куним шу ерда ёлғиз тентираб юриш билан ўтади. Кунларим даҳшатли тушларимдан сира фарқ қилмайди. Лекин бошқа қаерга ҳам борардим. Ниҳоят ўзим учун кадрдон бўлиб қолган ёғоч устига ўтирдим. Жейкоб ва дўстларига хавф солиб турган ҳодиса ҳақида ўйлагим келмади. Мен жуда кўп нарса йўқотдим, наҳотки тақдир менга бир чимдим хотиржамлик қолдирмаса... Ахир бу адолатдан эмас-ку! Балки, мен қандайдир меъёрий қоидаларни бузгандирман, таъқиқланган чегаралардан ўтгандирман. Балки, афсона ва ривоятларга қаттиқ берилиб кетиш ҳам нотўғридир, оддий одамдек яшашга қайтиш керак. Балки... Йўқ, Жейкобга ҳеч нарса қилмайди. Ўзимни шунга ишонтиришим керак, акс ҳолда ўлиб қоламан. Ўрнимдан ирғиб турдим. Бугун эрталаб Эдварднинг овозини эшитишни ният қилгандим. Фақат ниятимнинг амалга ошиши учун кунни шу ерда ўтказишга ҳам тайёрман. Ёлғиз қолганимда соғинч қаттиқроқ исқанжага оларди. Шу сабаб тезроқ пляждан кетишга шошилдим. Қоп-қора тўлқинларга қараб Жейкобнинг гапини эсладим. Сэм ва унинг тўдаси ўзини қоядан бўшлиққа отгани кўз ўнгимдан ўтгандек бўлди. Нега мен ҳам уриниб кўрмаслигим керак? Қачонгача юрагимнинг азобига чидайман? Кечагина Жейкобнинг ўзи менга қоядан сувга шўнғишни таклиф қилмаганмиди... Бу ишни яхшиси у йўғида қилганим маъқул. Унинг ҳаётини хавфга қўйиб нима қиламан? Шундоқ ҳам мени деб ташвишга қолди. Агар мен бўлмаганимда, Виктория бу ерлик одамларнинг жонига қасд қилмаган бўларди. Агар Жейкобга бирор гап бўладиган бўлса, бунга фақат мен айбдор бўламан. Шу хаёлда пикапим томон югурдим. Лой сўқмоқ йўл билан қоя қиррасига етганда машинадан учиб тушдим. Юзимга шамол олиб келган оғир сув томчилари уриларди. Бу шу пайтгача қилган ишларимнинг энг аҳмоқонаси эканини сезиб турардим. Лекин ортиқ тоқатим қолмади. Сўнгги пайтлардаги воқеалар тоқатимни тоқ қилганди. Яна бир қадам олға ташладим ва юрагимга қулоқ солиб нафасимни ичимга ютдим.

— Белла...

Енгил нафас олиб жилмайдим. Унинг овози жуда яқиндан эшитилгандек эди. Худди барқутдек ёқимли ва майин. Дунёдаги энг ёқимли товуш.

— Бундай қилма, илтимос, — ўтинди у.

— Сен одам бўлиб қолишимни истагандинг-ку, — эслатдим унга. Мана айтганинг бўлди, энди томоша қил.

— Илтимос. Мен учун...

— Бошқа ҳеч қандай йўл билан сени ёнимда олиб қололмайман.

— Илтимос, — сочларимни тўзғитган шамол орасидан унинг ўтингани эшитилди. Мен қулоқ солмай, сакрашга чоғланиб букчайдим.

— Йўқ, Белла! — унинг овози ғазабга тўлди, лекин ғазаби ҳам ёқимли эди.

Мен мамнун жилмайганча ўзимни қоядан ташладим... Ҳавода метеор тезлигида учиб борарканман, қувонч ва завқдан бор овозим билан қичқирардим. Шамол эса мени турли тарафга итқитиб, арқондек турли шаклларга бураб ташлади. Муздек сувга катта тезликда шўнғиб борарканман, заррача кўркмаганим учун ўзимдан фахрланиб кетдим. Очиғи, бу умуман кўрқинчли эмасди. Унда хавф-хатар қаёқда қолди...

Хавф мени кучли оқим ўз тузоғига илинтиргандан кейин пайдо бўлди. Мен қоянинг баландлигига маҳлиё бўлиб, қоронғу сув остида мени нималар кутаётганини хаёлимга ҳам келтирмабман. Сув остидаги кучли оқим мени парчалаб ташлашга қарор қилгандек турли томонга отарди. Мен оқимга қарши сузишдан кўра у билан бирга қирғоқ томонга сузмоқчи бўлдим. Лекин энг қизиғи, сув остида туриб қирғоқ қаерда эканини билмасдим. Ўпкамда сўнгги ҳавони ушлаб, худди латтадан ясалган кўғирчоқдек чирпирак бўлиб айланаётиб, ёнимда Эдварднинг шарпасини сездим. У мени ҳаётдан кўз юмьпти, деб ўйлади шекилли.

— Суз, тўхтама, оқим билан бирга сузавер, — ялингандек шивирлади у қулоғим остида.

— Қайси томонга сузай, зулмат ичида ҳеч нимани кўрмаяпман...

— Таслим бўлма, — буюрди у овози хавотирга тўлиб.

Оёқ-қўлларим музлаб, оқим билан курашишга ҳолим қолмади. Шунда ҳам унинг овозини идрок этиб турардим.

— Таслим бўлма, Белла, курашишинг керак, шайтонга бўй берма.

— Нега? — мен бошқа курашишни истамасдим. Бу оёқ-қўлим музлаб, ишламай қолганидан эмас, аксинча ҳозирги ҳолатимдан бахтиёр эдим. Ҳозир ҳар қачонгидан бахтиёр бўлсам, нега яна ўша тўс-тўполон ҳаётимга қайтишим керак. Қолаверса Эдвард ҳам ёнимда... Менинг таслим бўлганимдан жаҳли чиққан Эдварднинг товуши жаранглаб кетди:

— Йўқ, Белла, йўқ!

Унинг товушидан ёқимли нарса бормикан бу дунёда. Бахт нималигини унутиб қўйгандим, ҳозир эса жуда бахтлиман, нега уни ўз қўлларим билан йўққа чиқаришим керак?

Шу дамда кучли оқим ичидан бир олов менга келиб урилди ва қаттиқ итариб қандайдир жисмга олиб бориб урди. Бутун танам билан катта тошга урилиб

ўпкамдаги охирги ҳаво ҳам чиқиб кетди. Оғир нимадир Эдварднинг ёнидан узокқа, океан тубига судраб кетди.

— Алвидо, мен сени севаман, — хаёлимдан ўтган сўнгги фикр шу бўлди.

XVI боб. Иккиланиш

Сўнгги лаҳзаларда бошим қаттиқ нарсага урилди. Қизиқ. Мен чўкиб кетяпман деб ўйлагандим. Лекин оқим ҳамон сусаймаган, ҳар томонга ирқитар ва ҳар сафар икки курагим орасига қаттиқ зарба келиб тушарди. Ўпкам сувга тўлганидан куйдириб ачишар, атрофимда тўлқинлар гир айланса-да, мен жойимда қотиб қолгандек эдим.

— Нафас ол! — хавотирга тўла овоз менга буюрарди. Бу Эдварднинг товуши эмаслигини сезиб ичимдан нимадир узилгандек бўлди. Буйруқни бажаришга ҳолим йўқ эди, оғзи-бурнимдан шаршарадек отилаётган сув нафас олгани қўймасди. Елкамга яна бир зарба урилгач, сув яна нафас йўлларимни тўсиб қўйди.

— Нафас ол, Белла, бўла қол, — йиғламоқдан бери бўлиб ўтинарди Жейкоб. Кўзимни қоплаган қоп-қора тўр қуёш нуруни тўсиб атрофни зимистон этганидан ҳеч нимани кўрмасдим. Жейкоб яна икки курагим орасига урганида, ниҳоят боядан бери қояга урилмаётганимни, атрофимдаги оқим шовқини ҳам аслида фақат миямда акс-садо бераётганини тушундим. Бошим қаттиқроқ айлана бошлади. Балки аллақачон нариги дунёдадирман, атроф зулмат билан қопланганидан бу хаёлим ўзимга ҳақиқатга яқиндек туюлди.

Жейкобнинг қўлида латта қўғирчоқдек осилиб кетарканман, ҳозир ўзим ётган қирғоққа қарадим. Қоп-қора тўлқинлар менинг омон қолганимдан норози бўлиб исён қилаётгандек қирғоққа бор кучи билан уриларди. Узоқ-узоқлардан эса қоп-қора сув сатҳида олов учқунлари кўзимга ташланди. Бу ғалати ҳодисадан ҳайрон бўлиб, ҳали яхши ҳушимга келмадим шекилли деб ўйладим.

— Мени қандай топдинг? — сўрадим Жейкобдан хаёлларимни йиғиб.

— Сени қидириб юргандим, — деди у оддийгина қилиб. — Пикапинг изи бўйлаб кетавердим, кейин қичқирганингни эшитдим... — унинг овози титраб кетди. — Нега қоядан сакрадинг, Белла тўфон бошланаётганини сезмадингми? Мени кутиб турсанг бўларди-ку?

— Кечир, аҳмоқлик қилдим.

— Ростдан ҳам аҳмоқона иш. Илтимос, бундан буён мен ёнингда бўлмаганимда ўзингни қалтис ишлардан тийиб юргин... Йўғимда қоядан сакрашинг мумкинлигини ўйласам, диққатимни жамлаб, ишлолмайман.

— Хўп... — итоаткорона рози бўлдим. Овозим эски кашандаларникидек хирқираб чиқди. — Бугун нимадир бўлдим, уни топдингларми?

— Йўқ, — бош силтади Жейкоб югуришдан тўхтамай. — У сувдан чиқмади. У сувга тушиб олса, изини йўқотамиз. Пляждалигингни ўйлаб, уйга шошилгандим...

— Сэм сен билан келибди... бошқа болалар-чи, улар ҳам уйдаими? Барчалари қидирув ишларидан соғ-омон қайтганидан умидвор эдим.

— Шунақа деса ҳам бўлади... — деди Жейкоб. Юз-кўзидан нимадандир қаттиқ хавотирдалиги сезилиб турарди.

— Боя Сэмга касалхона ҳақида гапиргандек бўлдингми, ҳеч ким жароҳатланмадимми?... У билан жанг қилдингларми? — овозим борган сайин пасайиб борарди.

— Йўқ. Уйда Эмили ёмон хабар билан кутиб олди. Гарри амакининг юраги хуруж қилиб қолибди...

Юрагим тўхтаб қолгандек бўлди.

— Нега... — дедим нима дейишни билмай. — Дадам биладими?

— Ҳа. Менинг дадам ҳам ёнида.

— Гарри тузалиб кетади... Тўғрими?

— Тузаладиганга ўхшамаяпти, — Жейкобнинг қовоқлари осилди.

Бирдан ўзимни айбдор ҳис қилдим. Агар ўзимни қоядан ташламаганимда ҳозир ҳаммани ташвишга қўймаган бўлардим. Сакрашга топган вақтимни-чи...

Жейкобнинг уйига етиб келганимизни сезмай қолибман.

— Шу ерда ўтириб тур, — деди у мени креслога секин ўтқизаркан. — Ҳозир сенга кийим топиб келаман.

Бир зумдан кейин Жейкоб бир кучоқ кулранг кийимларни олиб келиб тиззамга ташлади.

— Сенга катта келса керагу, лекин топганим шу бўлди, — деди у ва мени бемалол кийиниб олсин деб ташқарига йўл олди.

— Мен уйга кетишим керак, — дедим зўрға ўрнимдан қимирлаб.

— Ҳозир. Мен машинангни олиб келай, кейин уйингга элтиб қўяман, шундай дея Жейкоб шошиб чиқиб кетди.

— Шошма, — дедим унга. Лекин Жейкоб бармоғини лабига теккизиб “жим”, деди ва кулоғини динг қилиб атрофга кулоқ сола бошлади.

— Оҳ, жин урсин, — пишқирди у қаттиқ мушт егандек оғир нафас олиб. Кейин дарров эшикни қайта ёпди ва машинани ўт олдира бошлади.

— Нима бўлди?

— Вампир, — деди у рулни бура туриб.

Бошим айланиб кўзим тиниб кетди.

— Қаердан билдинг?

— Унинг ҳидини сезяпман. Жин урсин! Ҳозир ҳужум қилсамми ёки чалғитиб бу ердан олиб кетсамми? - шивирлади у ўзига-ўзи қоронғу кўчани кўздан кечираркан. Кейин кўрқувдан тахтадек қотиб қолган менга кўзи тушиб, — Майли, узокроққа олиб кетамиз, — деди.

Кескин бурилган пикап чироқлари уйимиз атрофини ёритар экан, таниш машинага кўзим тушди.

— Тўхта! — кичқириб юбордим шошиб.

Қадрдон қора "Мерседес"ни кўзимни юмиб ҳам таний олардим. Бу Карлайлнинг машинаси эди. Жейкоб гапимга кулоқ солмай, машинани учуриб кета бошлади.

— Тўхта! — дедим, жон ҳолатда рулга ёпишиб. — Қайтар, бу Виктория эмас. Мен қайтишим керак.

Жейкоб тормозни қаттиқ босганидан бошим билан машина ойнасига урилдим.

— Нима? — сўради у менга даҳшат билан тикилиб.

— Бу Карлайлнинг машинаси. Калленлардан кимдир келган, кўнглим сезиб турибди.

Қувончдан чакнаб кетган кўзларимга тикиларкан, Жейкоб безгак тутгандек титрай бошлади.

— Жейк, ўзингни бос, тинчлан. Ҳеч қандай хавф-хатар йўқ, кўряпсанми?

— Ҳа, тинчланишим керак... — оғир нафас олиб бошини эгди.

— Карлайл келган бўлса керак, ёки Эсми келдимикан?... Ичимга кирган титроқни боса олмай ўзимни койирдим. Аниқ Карлайл келган, бошқасидан умид қилмаслигим керак.

— Уйингда вампир ўтирганини била туриб... — Жейкоб сўзларининг қаттиқлигини текширмоқчидек тишининг орасидан вишиллади. — У ерга қайтмоқчимисан?

Мен “Мерседес”дан кўз узсам уни йўқотиб қўядигандек:

— Албатта, — дедим.

Жейкобнинг кўзлари аламдан қисилиб кетди, у менинг хоинлигимдан қаттиқ ранжиганди.

— Бу тузоқ эмаслигига ишончинг комилми? — сўради у оғир хўрсиниб.

— Албатта. Бу Карлайл дедим-ку, машинани уйга қайтар.

— Йўқ, — деди у қайсарлик билан.

— Жейк, ҳаммаси жойида бўлади...

— Йўқ. Ўзинг қайт, Белла... — уни бир умрга йўқотаётганимни ҳис қилиб юрагим музлаб кетди. — Қулоқ сол, мен қайтиб бора олмайман, чунки у ерда менинг душманам ўтирибди...

— Ҳозир замон ўзгарган-ку, қўйсанг-чи.

— Ҳозироқ Сэмга хабар бераман. Биз уларнинг ҳудудида қўлга тушмаслигимиз керак. Хайр, Белла, жонинг омон қолишига умид қиламан, — деди у ва машинадан сакраб тушиб югуриб кетди. Унинг ортидан қичқиришга ҳам улгуролмай қолдим.

Жейкобга ноҳақлик қилдим деб пушаймондан ич-этимни еб бир лаҳза ортидан қараб қолдим. Лекин бу ҳолат мени узоқ тутиб туролмади. Дарҳол машинамни ўт олдириб, орқага қайтдим.

Дадам Гарри амакиникига кетган, уй қоп-қоронғу зулматга чўмганди. Агар бу ростдан ҳам тузоқ бўлса-чи?

Қўлларим титраб, калитни бурадим. Қоп-қоронғу хонада яна кўзимга олов кўрингандек бўлди. Шунда бирдан Жейкобнинг "Виктория изини йўқотиш учун сувга тушиб кетган", дегани эсимга тушди. Демак, сувдаги олов Викториянинг сочлари экан-да! Чирокни ёқа олмай даҳшатдан қотиб қолдим. Агар Жейкоб билан Сэм вақтида етиб келмаганида... Қўлим музлаб чирокни ёқа олмаган бўлсам-да, тўсатдан хона ёришиб кетди. Чирок нуридан кўзларим қамашиб, менинг келишимни кутиб турган меҳмонга кўзим тушди.

XVII боб. Меҳмон

Катта-катта қоп-қора кўзлари билан менга хайрон боқиб турган ҳаддан зиёд гўзал Элис хона ўртасида турарди. Тиззам қалтираб йиқилиб тушай дедим. Кейин ўзимни унинг бағрига отдим.

— Элис, Элис... — ўзимни йиғидан тўхтата олмасдим.

У эса қимир этмади, “Белла” дея олди, холос негадир хайрат ва хаяжондан довдираб. Ичимдаги алам ва соғинчларим кўз ёш бўлиб юзимни юварди. Ўзимни боса олмай, ўксиб-ўксиб йиғлардим. Элис мени секингина диванга ўтқизди ва меҳрибонлик билан бошимни силаб кўнглимни бўшатишимга қўйиб берди.

— Кечир... Сени қайта кўрганимдан шунчалар бахтлиманки...

— Ҳечқиси йўқ, Белла, ҳаммаси жойида. Жудаям таъсирчанлигинг эсимдан чиқибди, — деди у мени койигандек. Бошимни кўтариб унга қарадим. У эса иложи борича мендан ўзини тортиб турарди.

— Кечир...

— Майли, кўявер... Энди тушунтиргин-чи, қандай қилиб тирик қолдинг?

Бирдан хаёлим жойига келиб, ўзимни қўлга олдим. Элис нега келганини тушунгандек бўлдим.

— Йиқилганим кўзингга кўриндими?

— Йўқ, — деди у жарангдор овозда. — Қоядан сакраганингни кўрдим. Эдвардга бир кунмас-бир кун шундай бўлишини айтиб огоҳлантиргандим, лекин у кулоқ солмади. Белла сўз берган, деди. "Унга жуда кўп жабр қилдик, унинг келажагини башорат қилишни бас қил", деб мени уришди... Мен бунга атайлаб қилмайман-ку, келажак ўз-ўзидан кўзимга кўринса нима қилай, — деди укасида ранжиганини яширмай. — Лекин онг ичаман, Белла, мен сени кузатиб юрганим йўқ. Фақат... Қоядан сакраганингни кўрганимдан кейин, ҳеч нарсани ўйламай самолётга ўтириб келавердим... Сени аллақачон кўмиб келишгандир, деб ўйлаб, балки Чарлига бир оз далда берарман, деб уйингга келгандим. Кутилмаганда ўзинг келиб қолдинг... — У хушини йиғиб олмоқчидек бошини силтади. — Чарлини ўйламадингми? Бундай қалтис ишга қандай қўл урдинг, хайронман, ҳеч бўлмаса укамни ўйласанг бўларди. Агар билсанг Эдвард...

У гапини давом эттирмай, бир нуқтага тикилиб қотиб қолди.

Унинг кўнғироқдек овозини яна эшитгим келиб:

— Элис, мен жонимга қасд қилганим йўқ, — дедим.

У менга шубҳаланиб қаради.

— Қоядан сакрамадим, демоқчимисан?

— Йўқ. Ундай эмас, бу бир ўйин эди, холос...

У гапимни тушунмай анқайиб қолди.

— Жейкобнинг оғайнилари қоядан сакраганини кўргандим, — тушунтиришга ўтдим. — Бу менга жуда қизиқарли машғулотдек туюлди,

қолаверса, ўзим ҳам зерикиб юргандим... Нега мени сувдан олиб чиқишганини кўрмадинг? Жейкоб мени қутқариб қолди.

Кутилмаганда у энгашиб мени ҳидлаб кўрди.

— Ҳозир ёнингдаги ким эди, тортишдинглар, шекилли...

— Жейкоб Блэк. У менинг... яқин дўстим. У сабаб тирик қолдим.

— Ҳаётни хавфга қўядиган бунақа телбаликни умримда кўрмаганман. Агар оқим кучли бўлган бўлса, Жейкобинг сени қандай қутқариб қолди.

— Жейкоб... кучли.

Бор гапни айтсамми-йўқми, деб ўйланиб қолдим. Агар айтсам, унда кимга кўпроқ садоқат сақлаган бўламан, Жейкобгами ёки Элисга?

Сир сақлаш жуда оғир. Қолаверса, Жейкобнинг барча гапдан хабари бўлганидан кейин, Элис ҳам билиб қўйса ёмон бўлмайди деган қарорга келдим.

— Биласанми... умуман олганда, хуллас, Жейкоб — турланувчи, — тўғриси айтиб елкамдан тоғ тушгандек бўлдим. — Агар ҳудудда вампирлар пайдо бўлса, қвилетлар бўрига айланишади. Улар Карлайлни қадим замонлардан бери танишади.

Элис менга қараб қотиб қолди.

— Итнинг хиди қаердан келгани энди тушунарли, — деди кейин.

— Ҳид...

— Ҳа, сендан бадбўй хид келяпти. Демак, турланувчи дегин...

— Шунақа. Форкда охириги марта турланувчилар яшаган пайтда сен Карлайллар оиласи билан бўлмагансан, шекилли?

— Йўқ, уларга дуч келмаганман. Демак энг, яқин дўстинг бўри экан-да?

Мен хижолат тортиб бош силкидим.

— Анча бўлдимми?

— Унчалик эмас, у турланувчига айланганига ҳали ҳеч қанча вақт бўлгани йўқ.

У менга тикилиб қолди, кейин:

— Эдвард ҳақ, — деди. — Сен хавф-хатарни ўзингга оҳанрабодек тортасан. Ахир улардан узоқроқ юришинг керак эди-ку?!

— Улар ёмон эмас, — дедим унинг танқидидан кўнглим оғриб.

— Албатта, токи ўзини назорат қила олмай қолгунича, — пичинг қилди у. — Қўйсанг-чи, Белла, сенинг ўрнингда бошқа бўлганда биз — вампирлар шаҳардан кетганидан кейин яхшироқ даврага қўшиларди. Сен эса...

У билан тортишиб ўтирмадим. У ёнимдалигидан бошим кўкка етганди.

— Йўқ, Элис, аслида вампирлар шаҳарни тарк этгани йўқ. Ҳамма муаммо шунда. Агар турланувчилар бўлмаганида Виктория мени аллақачон тутиб олган бўларди. Агар Жейк ва дўстлари бўлмаганида Лоран мени ундан олдин нариги дунёга равона қиларди...

— Виктория... Лоран? — Элиснинг қоп-қора кўзларидан ўт чакнагандек бўлди.

— Ўзинг билганингдек, хавф-хатар тортиш бўйича биринчидан, — дедим вазиятни юмшатишга ҳаракат қилиб.

— Менга ҳозироқ ҳаммасини бир бошидан гапириб бер, — буюрди Элис.

Мен барини бир бошидан гапириб бердим, фақат Эдварднинг товушини эшитишимни айтмадим. Сувдаги оловни айтганимда Элиснинг кўзлари ғазабдан ёниб кетди, гапни Гарри амакининг ўлими билан якунладим.

— Демак, бизнинг кетганимиз сенга ҳеч бир яхшилик олиб келмабди-да, шундайми? Бугун ҳам қизиққонлигим сабаб келдим, аслида аралашмаслигим керак эди. Кўрқиб кетдим.

— Элис, кетма, илтимос... — дедим кўзим ёшга тўлиб. — Мени ёлғиз қолдирма...

— Яхши, яхши, — деди у бармоқларимни кўлидан бўшатиб. — Бугун кечқурун ҳеч қаерга кетмайман, ўзингни бос. Худди дўзахга тушаётгандек кўрқиб кетганингни-чи?

— Ҳаракат қиляпман ўзимни кўлга олишга... Лекин иложини тополмаяпман...

— Унга айтгандим-а, — Элиснинг қовоғи уюлди.

— Сен нима деб ўйлагандинг, Элис? — хўрсиндим. — Мени қувончдан ял-ял ёниб юрибди, деб ўйлаганмидинг. Мени яхши биласан-ку?

— Биламан. Лекин умид қилгандим.

— Эсимдан айрилганим рост...

Кутилмаганда телефон жиринглади.

Дадам бўлса керак, Элиснинг кўлини кўйиб юбормай ошхонага етакладим.

— Бу менман, — деди Жейкоб гўшакни кўтаришим билан. — Ҳаётмисан йўқми, билгани қилувдим, — тўнғиллади.

— Ҳаммаси яхши. Сенга айтгандим-ку, бу...

— Ҳа, тушунарли. Бўпти кўришгунча. — Жейк гўшакни кўйиб кўйди.

Мен эса оғир хўрсиниб:

— Бу катта муаммога айланади ҳали, — дедим.

— Менинг бу ердалигим уларга ёқмаяптими?

— Бу уларга тааллуқли эмас.

— Хўш, энди нима қиламиз? Нимадир қилиш керак, у ўзи билан ўзи гаплашгандек деразадан узоқларга тикилиб қолди. — Карлайл билан маслаҳатлашишим керак.

— Кетма, ҳеч бўлмаса бир кеча қолгин. Сени қаттиқ соғинганман.

— Майли, унда уйга бориб чемоданимни олиб келишим керак. Бир соатда қайтаман. Унгача бир балони бошламай тура оласанми? — Кейин ўзининг саволига жавоб олмоқчи бўлгандек кўзини юмиб бир нафас турди. — Кўрқинчли ҳеч гап йўқ ҳозирча, — деди.

Кувончим ичимга сиғмай, кўшиқ хиргойи қилганча душга кириб чиқдим,
кейин дадамга овқат тайёрладим.

Ишимни тугатиб вақт ўтқизиш учун телевизор кўргани меҳмонхонага ўтсам,
Элис аллақачон диванга жойлашиб олибди.

— Дарров қайтибсанми? - дедим кувонганимдан уни яна бағримга босиб.

У мени кучоқлаб олди.

— Сени нима қилса бўлади-а, Белла? - деди ух тортиб.

— Билмадим, лекин унутишга ростдан ҳаракат қилдим...

— Ишонаман.

— У... биладими, бу ердалигингни? - шивирладим ердан кўз узмай.

— Йўқ. У икки-уч ойда бир келиб туради.

Орадаги сукунатни дадамнинг машинаси бузди.

Эшикни очгани югурдим.

Дадамнинг елкалари чўкиб қолгандек оғир қадамлар билан зўрға келарди.

Мени кўрмади ҳам.

— Гарри амакига жуда ачиндим, дада, — дедим секин кўлтиғидан олиб.

— Уни қаттиқ соғинаман, — шивирлади дадам. — Оиласидагиларга қийин бўлди, болалари ҳали ёш эди...

Уйга киришдан олдин дадамни огоҳлантириб қўймоқчи бўлдим.

— Дада, ким меҳмонга келганини икки дунёда ҳам тополмайсиз.

Дадам ҳовлига аланглаб қора "Мерседес"ни кўриб улгурмасидан қаршисида
Элис пайдо бўлди.

— Салом, Чарли, — деди у ғамгин. — Шундай оғир дақиқаларда келганимдан афсусдаман.

— Элис Каллен?! Элис, ўзингмисан?

— Ўзимман.

— Карлайл ҳам...

— Йўқ, ёлғиз ўзим келдим.

Дадам аслида Карлайлни сўрамоқчи бўлмаганини сезиб турардим.

— Дада, Элис бизникида тунаб қолса майлими илтимос қилдим. — Ўзи рози.

— Албатта, — деди дадам шошиб. — Сени кўрганимиздан хурсандмиз, Элис.

— Раҳмат, Чарли.

Дадамга овқат сузиб бериб, Элис иккаламиз яна диванга жойлашдик.

— Унга бу ерга келганигни айтасанми? — сўрадим узилиб қолган гапимизни давом эттириш учун.

— Йўқ, айтсам у калламни олади...

Кулиб юбордим. Туни билан ухламай Элис билан суҳбатлашиб чиқишга ҳам тайёр эдим. Лекин сув бор кувватимни олиб қўйгани учун Элиснинг елкасига бошимни қўйиб ухлаб қолганимни билмабман.

Мириқиб ухлаб, уйғонганимда ошхонадан дадам билан Элиснинг овози эшитилиб турарди.

— Жуда қийин бўлгандир, Чарли — деди Элис меҳрибонлик билан. Улар Гарри ҳақида гаплашишяпти деб ўйладим.

— Жуда қийин, — хўрсинди дадам.

— Менга ҳаммасини гапириб беринг, биз кетганимиздан кейин нималар бўлганини билгим келяпти.

Нафас олишни ҳам унутиб кулоқларимни динг қилдим.

Ўзимни бу пайтгача сира бунақанги чорасиз ҳис қилмагандим, — секин гап бошлади дадам. — Нима қилишни билмай қолдим. Умуман емай-ичмай қўйгач, касалхонага ётқизишни ҳам ўйладим, лекин у ерда ёлғизланиб қоладими, деб кўрқдим.

— Бу ҳолатдан чиқа олмадими?

— Онаси келиб Флоридага олиб кетишига ҳам рози эдим ўша дамда. Лекин буюмларини йиғиштиришни бошлаганимда шунақа тўполон қилдики, аввал уни бу аҳволда сира кўрмагандим. У ғазабдан бўғилиб ҳеч қаерга кетмаслигини айтиб, ҳамма нарсани улоқтирди... Ниҳоят йиғлади, шундан кейин енгил тортса керак, деб ўйладим.

Ўша пайтлар дадамга қанчалик азоб берганимни тушуниб кўзим ёшга тўлди.

— У доим ёлғиз эди, аввалига хабар олиб турган дўстлари ҳам кейинчалик оёқларини тортишди. Кечалари ухлолмай бақириб чиқар, ташқаридан қараганда ҳаммаси яхшидек кўринарди, мактабга боради, ишга боради, савол берсанг жавоб қайтаради. Лекин кўзлари бўм-бўш эди. Гўёки уни ташлаб кетишмаган, балки кадрдон одами ўлгандек эди...

— Қаттиқ афсусдаман, Чарли.

— Сен айбдор эмассан. Сен доим унга яхши дўст бўлгансан...

— Ҳозир аҳволи бирмунча яхши, шекилли.

— Ҳа, Жейкоб Блэк билан дўстлашганидан буён бир оз яхши. Иккаласи доим бирга. Жейк Белладан салкам бир ёш кичик. Шу сабаб Белла уни дўстидек кўради. Балки кейинчалик муносабатлари ўзгарар, агар ҳозир ўзгаришни бошлаган бўлмаса... — дадам буни қатъият билан айтди. Аслида Элис бу гапни эгасига етказишини истарди. — Жейк яхши йигит, келишган, ғамхўр. Отасига ғамхўрлик қилишини кўрсанг... Беллага мос келади деб ўйлайман...

— Ёнида дўсти борлигидан хурсандман.

— Мен ҳам. Лекин унинг кўзларида барибир мунг бордек туюлади... Бу яхшимас, Элис... Билмадим бу ҳолатдан чиқиб кета оладими-йўқми, қалб яраси буткул тузаладими; билмадим.

— У ўзи битта. Бошқаларга ўхшамайди, — қўшилди Элис.

— Сендан бир нарса сўрамоқчиман, Элис.

— Сўранг.

— У қайтмайди, шундайми? — хавотирланиб сўради дадам.

— Менинг бу ердалигимни ҳам билмайди. Охирги марта гаплашганимда Жанубий Африкада эди.

— Яхши, майли, кўнгли яйраб юрган бўлса, бўпти, — тўнғиллади дадам.

— Мен ундай демаган бўлардим, Чарли, — деди Элис биринчи марта совук оҳангда.

Улар энди Эдвард ҳақида гаплашишмаса керак, демак ўрнимдан турсам бўлади.

Шундан кейин уларга эшиттириш учун каравотни ғичирлатиб ўрнимдан турдим ва худди ҳозиргина уйғонгандек қаттиқ эснадим.

Ошхонада жимжитлик эди.

— Элис? — деб чақирдим соддалик билан, афсуски, овозим хоинона титраб чикди.

— Мен ошхонадаман, — қичқирди Элис. Овозидан менинг ҳамма гапни эшитганимни билишини сездирмади. У бунақа нарсаларни яширишни уддаларди.

Дадам кетиши керак эди, у Сьюга дафн маросимини тайёрлашга ёрдам бериши лозим эди. Элис бўлмаганда бу узун кун жуда зерикарли бўларди. У кетиш ҳақида оғиз очмади, мен ҳам гапирмадим. У барибир кетишини билсамда, бу фикрни миямдан қувишга уринардим. Буни ўрнига бошқа нарсалар, унинг оиласи, ўқиши, хуллас бир кишидан бошқа ҳамма нарса ҳақида гаплашдик. Карлайл тунлари Итакада ишласа, кундузлари Корнелледа дарс бераркан. Эсми эса тарихий ёдгорлик ҳисобланган ўн еттинчи асрда қурилган ўрмон четидаги уйни таъмирлаш билан банд. Эммет билан Розали навбатдаги асал ойини ўтказиш учун Европа бўйлаб саёҳатга чиқишибди. Жаспер эса Корнеллега ўқишга кириб, бу гал фалсафани ўрганаётган экан. Элис эса ўз ҳаётига доир шахсий текширувини ўтказибди. У мен ўтган йил баҳорда тўсатдан билиб қолган маълумотларимга аниқлик киритибди. У ўзи умуман эслолмайдиган, одам ҳолатидаги умрининг сўнгги йилларини ўтказган бошпанасини қидириб топибди.

— Исминим Мэри Элис Брэндон бўлган экан, — гап бошлади у хотиржам. — Синтия исмли синглим ҳам бўлган. Унинг қизи, яъни жияним ҳали ҳам ҳаёт бўлиб, Билоксида яшаркан.

— Сени нега у ерга... жойлаштиришганини аниқладингми? Ота-она ўз фарзандини жиннихонага топшириши мумкинлигини тасаввур қила олмасдим. Келажакни кўра олса нима бўлибди?

У бош силтади.

— Улар ҳақида жуда кам маълумот топдим. Микроплёнкадаги барча эски газеталарни ўқиб чиқдим. Оиламиз кам тилга олинган экан, улар жамиятнинг кенг ёритиладиган қисмига киришмаган. Фақат ота-онамнинг ва Синтиянинг тўйи ҳақидаги маълумотларни топдим.

У қариндошларининг исминини иккиланиб тилга олди.

— Менинг туғилганим ва... ўлганим ҳақда ҳам ёзилган экан. Ўзимнинг қабримни ҳам топдим. Клиниканинг архивидаги ҳужжатларни текширдим, у ердаги сана билан қабрим устидаги тошда битилган сана бир хил экан...

Нима дейишни билмай, жим бўлдим, бир зумлик сукунатдан сўнг Элис бетараф мавзуга ўтди.

Калленлар яна бирга экан, фақат таътиллари Деналида Танянинг оиласи билан ўтказишларини айтмаганда. Мен унинг ҳар бир сўзини, хатто арзимас янгиликларини ҳам жон қулоғим билан тинглардим. У мени қизиқтирган одам ҳақида умуман оғиз очмади, бунинг учун ундан миннатдор бўлдим. Ўзим тегишли бўлишни жуда истаган оила ҳақидаги воқеаларни эшитишнинг ўзи кифоя эди мен учун. Дадам қоронғу тушганда қайтиб келди, кўринишидан олдингидан ҳам баттар тушкун кайфиятда эканлиги кўриниб турарди. Эрталаб Гаррини кўмиш маросимига бориши лозим эди. Мен яна Элиснинг ёнида қолдим.

Эрталаб тонг отмасдан кийиниб зинадан тушиб келаётган дадамни таний олмай қолдим. У полиция формасини ечиб, урфдан қолган қора костюмини кийиб, катта галстугини тақиб олганди. Дадам бизни уйғотиб юбормаслик учун оёқ учида юриб эшикка йўналди. Мен ўзимни уйкуга солиб, дадам кетгунча кутдим. Элис ҳам ухлагандек ётаверди. Дадам эшикни ёпиши билан Элис ўрнидан сакраб турди. У одеял тагида кийинишга ҳам улгурганди.

— Хўш, бугун нима қиламиз? — сўради у.

— Билмадим. Балки ўзинг бирор нима ўйлаб топарсан?

Лекин ҳали жуда эрта, — деди у кулиб.

Вақтимни Ла-Пушда ўтказганим учун уй юмушларини қилмай қўйгандим. Ҳозир эса дадамнинг кайфиятини бир оз бўлсада кўтариш учун уйда нимадир қилгим келарди. Ишни ваннахонани йиғиштиришдан бошладим.

Мен юмуш билан бандлигимда Элис эшикка суянганча менга тинимсиз саволлар ёғдириб турди, мактабдаги дўстларимиз, уларнинг ҳаётида нима ўзгаришлар бўлганига қизиқди. Гапларимни эшитаркан, юзидан сезилмасада, унга айтадиган гапим камлигидан норозилиги сезилиб турарди.

Эшик жиринглаганда, кўлим кўпик бўлиб ванна тозалаётгандим. Беихтиёр Элисга қарадим, у аллақандай безовта кўринди, хайрон бўлдим, чунки Элисни гафлатда қолдириб бўлмасди.

— Ҳозир, — кичқирдим мен кўлимни чала-чулпа ювиб, эшикка томон югурарканман.

— Белла, — деди Элис ранжиган оҳангда. — Ким келганини сезиб турибман, тезда кетишим керак.

— Сезиб турибсан? — хайратланиб такрорладим. Қачондан буён Элис сезадиган бўлган?

— Агар кеча сени чўкиб кетганингни кўриб, адашганимга ўхшаб хато бўлмаса, ҳозир Жейкоб Блэк ёки унинг дўстларидан бири келди.

Мен эшитганларимни англаш учун унга тикилдим: — Сен турланувчиларни кўра олмайсанми?

У афтини буриштирди.

— Шунақа, шекилли, — деди у ғижиниб.

Эшик яна жиринглади, энди бесабрлик билан икки марта чалишди.

— Ҳеч қаерга кетмайсан, Элис. Сен биринчи келгансан. У кумушдек овозда кулиб юборди.

— Ишон, мен билан Жейкоб Блэки битта хонада қолдириш, яхши фикр эмас, — деди у.

Кейин тезгина юзимдан ўпди-да, дадамнинг хонасига ўтиб кўздан йўқолди. Эшик яна жиринглади.

XVIII боб. Дафн маросими

Мен зинадан югуриб тушиб, эшикни очдим. Албатта бу Жейкоб эди. Элис адашмаганди. У эшикдан тахминан икки қадам нарида турар, ғижингандек юзини буриштириб олганди. У ғазабланаётганини сездирмасликка ҳаракат қилсада, кўллари титраётганини сездим. Ғазаб бутун танасини тўлқинлантираётгани сезилиб турарди. Унинг бу туриши, менга Сэм билан қолишни истаган кундаги ҳисларимни уйғотди.

Жейкобнинг "Фольксваген"и мотори ўчмаган ҳолда муюлишда турарди. Орқа ўриндикда Жаред, олдинда эса Эмбри ўтиришарди. Бу нимани билдиришини тушундим. Демак, улар Жейкобни ёлғиз жўнатишга кўрқишган. Бу жаҳлимни чиқарди. Калленлар бундай қилишмаган бўларди.

— Эй, — дедим сукунатни бузиб.

Жейк эшикдан нарига ўтиб хонага мўралади.

— У йўқ, — дедим тишларимни ғичирлатиб, — Сенга нима керак?

У иккиланди ва:

— Ёлғизмисан? — деб сўради.

— Ҳа.

— Бир дақиқага кирсам бўладими, гаплашиб олишимиз керак.

— Албатта, бўлади, Жейкоб. Кир.

Жейкоб машинада ўтирган дўстларига қараб олди. Эмбри сезилар-сезилмас бош силтаганини кўрдим.

Ўзимни боса олмай: — Кўрқоқ, — дедим тишларим орасидан.

Жейкобнинг кўзлари ғазабдан чақнаб, қалин қошлари чимирилиб кетди. Тишини тишига босганча хафалигини яширмай, мени туртиб хонага кирди.

Эшикни ёпишдан олдин Жаред билан Эмбрига кўз ташладим. Уларнинг ишончсизлик билан қараб туриши ёқмади. Наҳотки, улар мени Жейкобга кимдир зиён етказишига қўйиб беради, деб ўйлашса? Жейкоб меҳмонхонадаги креслода ётган одеялларга қараб туриб қолди.

— Тунги кўйлақлар базмими? - деди у пичинг билан.

— Шунақа, — дедим мен ҳам ўша оҳангда. Жейкобнинг ўзини тутиши менга ёқмаётганди. — Сенга нима?

У яна нохуш нарсани сезгандек бурнини жийирди. — Дўстинг кўринмайди, — деди атрофга аланглаб.

— Иш билан кетди. Кулоқ сол, Жейкоб, сенга нима керак ўзи?

Хонадаги ҳамма нарса унинг ғашига тегаётгани сезилиб турарди. У саволимга жавоб бермади. Аксинча, индамай ошхонага йўл олди. Мен ортидан эргашдим. Стол ёнида оғирлигини у оёғидан бунисига ташлаб туриб қолди.

— Ниҳоят у тилга кирди: — Бу ерда туриш менга сира ёқмаяпти, — деди у менга юқоридан назар ташлаб.

Бу гап кўнглимга оғир тегди.

— Унда уйимга келишга мажбур бўлганингдан афсусдаман, — шивирладим ерга қараб. — Балки тезроқ гапингни айтарсан. Шунда тезроқ кетишинг мумкин бўларди.

— Бир неча саволим бор сенга. Бу кўп вақт олмайди. Дафн маросимига шошиб турибман.

— Яхши. Унда гапир. — Жаҳлим чиққани овозимдан сезилди. Буни истамасдим. Чунки кеча уни ташлаб Элис билан кетганимдан хафалигини билардим. Бунақа адолатсизлик қилишим яхши эмасди.

У чуқур нафас олди, бармоқлари титрашдан тўхтади. Юзини бефарқлик ниқоби эгаллади.

— Калленлардан бири шу ерда сен билан эди, — деди у муҳим хабар айтаётгандек.

— Тўғри. Элис Каллен.

У ўйчан бош силтади.

— Узоқ қоладими у?

— Қанча хоҳласа ўшанча. Муддат чегараланмаган.

— Менимча бу ишни уддалайсан... Илтимос, унга нариги қон сўрар, яъни Виктория ҳақида гапириб бер.

Рангим оқариб кетгани ўзимга ҳам сезилди: — Бу ҳақда айтдим...

У яна бош силтади: — Бир нарсани билиб қўйишинг керак, агар Калленлар қайтишса, мен фақат ўзимизга тегишли ҳудудни назорат қила оламан. Сен фақат Ла-Пушда хатарсиз бўласан. Бу ерда эса сени ортиқ ҳимоя қила олмайман.

— Тушунарли, — дедим секингина.

У нигоҳини дераза томонга олди. Ҳали ичидаги барча гапни гапириб бўлмагани сезилиб турарди.

— Бўлдими? — сўрадим буни сезиб.

— Яна бир гап... — деди у кўзини олиб қочиб.

— Хўш? — дедим сабрим тугаб.

— Энди бошқалари ҳам қайтиб келишарканми? — сўради у совуқ оҳангда. Ҳозир у совуққон Сэмга ўхшаб кетди. Жейкоб борган сари унга ўхшаб борарди. Менга нима қизиғи бор, ўйладим у ҳақда ташвишланганимдан ҳайрон бўлиб.

Энди мен вақтни чўзардим. У эса мени нигоҳи билан бурувга олгандек тикиларди. — Хўш, — деди у безовталигини яширишга уриниб.

— Йўқ, — дедим мен истамайгина. — Улар қайтишмайди.

Унинг юзи ўзгармади. — Яхши. Бўлди, гапим тугади.

Мен унга қараб, яна ғазаб отига миндим: — Тугаган бўлса, бор, Сэмнинг ёнига югур. Даҳшатли монстрлар ортингдан келмаслигини айтиб, суюнчи ол!

— Яхши, — деди у бир туки ўзгармай.

Назаримда, у ростдан ҳам югуриб кетадигандек эди. Жейкоб тезда ошхонадан чиқди. Ҳозир эшик очилишини кутиб кулоқ солдим. Сукунатда фақат соатнинг чиқиллаши эшитиларди. Менга нима бўляпти? Нега Жейкобга жаҳл қиляпман ўзи. Эртага Элис кетса, у бу ишимни кечирадими? Кечирмаса-чи? Аламдан қўлларим билан юзимни бекитиб олдим. Ҳаммасини барбод қилдим. Лекин бошқа иложим ҳам йўқ эди...

— Белла...

Жейкобнинг титраган овозини эшитиб, сесканиб кетдим. У иккиланганча остонада турарди. Мен ўйлагандек югуриб кетмаганди. Кўз ёшларим юзимни юваётганини сезиб шошиб артдим.

Жейкобнинг хотиржам юзини ташвиш эгаллади. У бир сакраб ёнимда пайдо бўлди. Ва бошини эгиб кўзларимга тикилди.

— Яна шундай қилдим-а? — деди у афсус билан.

— Нима қилдинг? — ҳиқилладим.

— Яна ваъдамни буздим, кечир.

— Ҳечқиси йўқ, бу гал ўзим бошладим.

Улар учун қанчалик азоб тортаётганинган биламан. Бу мен учун янгилик эмасди-ку.

Унинг кўзларида нафратни кўриб, унга ҳаммасини тушунтиргим, аслида Элиснинг қанчалар яхши қизлигини айтгим келди. Лекин ички бир туйғу ҳозир бунинг вақти эмаслигини эслатиб турарди.

Шу сабаб "кечир", деб қўя қолдим.

— Унинг ташвишини муаммога айлантирмайлик. У шунчаки сени кўргани келган, шундайми? У қайтиб кетгач, ҳаммаси ўз изига тушади.

— Иккалангиз билан ҳам бир пайтда дўст бўла олмайманми? — сўрадим умид билан. Бу мен учун қанчалик муҳимлиги овозимдан сезиларди.

У ўйчан бош тебратди: — Бунинг иложи йўқ.

Мен бошимни кўтармай: — Сен у кетгунча сабр қилиб тура оласанми? Мен Элисни яхши кўрсам ҳам менинг дўстим бўлиб қолаверасанми?

Менинг сўзларим унинг жаҳлини чиқаради, деб ўйлаб кўзимни кўтармадим.

— Албатта, доим дўстинг бўлиб қоламан, — деди у тунд овозда. — Кимни яхши кўришингдан қатъий назар.

— Ваъда берасанми?

— Ваъда бераман.

Шундай дея у мени бағрига босди ва "фу" деди бурнини жийириб.

— Нима? — дедим шошиб ўзимни орқага ташларканман. — Нега ҳамма шунақа қилаверади-а? Худди мендан бадбўй ҳид келаётгандек.

— Сендан бадбўй ҳид келмайди, — жилмайди у. — Сендан уларнинг ҳиди келяпти, бундан ташқари сен ҳам уларга ўхшаб совуқ ҳаво таратяпсан.

— Ростданми? — дедим хайратланиб. — Унда нега Элис ҳам мендан нохуш хид таралаяпти деб ҳисоблайди.

Жейкобнинг табассуми шу заҳоти йўқолди: — Демак, менинг хидим ҳам унга ёқмас экан-да.

— Лекин мен учун иккалангиз ҳам бирдек ёқимлисизлар, — дедим ва шу дамда уни қаттиқ соғинганимни тушундим. Қизиқ, Элиснинг кетишини ҳам истамайман, Жейкобдан айрилишни ҳам. Менга нима бўляпти ўзи?

— Сени соғинаман, — шивирлади Жейкоб менинг фикримни қайтаргандек. — У тезроқ кетади деб умид қиламан.

— Бу яхшимас, Жейкоб...

У хўрсинди.

— Афсуски, шундай, Белла. Сен уни яхши кўрасан... У шу ердалигида атрофингда айланмаганим яхши. Ўзимни хотиржам тутишимга ишончим йўқ. Агар битимни бузсам, Сэмнинг жаҳли чиқади, қолаверса дугонангни ўлдириб қўйишим сенга ҳам ёқмас керак... — деди у заҳарханда билан.

Бу гапдан сесканиб кетиб, ундан узоқлашмоқчи бўлгандим, у янада қаттиқроқ бағрига босди. — Ҳақиқатга тик қараш керак, Белла. Тартиб шунақа.

— Менга бу тартиб ёқмаяпти.

У бир қўллаб юзимдан тутиб кўзларимга қаради: — Албатта, агар биз оддий одам бўлганимизда ҳаммаси бошқача бўларди, тўғрими?

Мен хўрсиндим.

Бир-биримизга узоқ тикилиб қолдик. Ичимни соғинч ва қайғу тимдаларди. Унинг кўзларида ҳам соғинч балқиди, кейин бирдан ўзгарди. У мени қўйиб юбориб, ўзидан нари итарди. Қўллари титраётгани сезилди, у қайноқ бармоқлари билан юзимни силади.

— Белла, — шивирлади у.

Мен жавоб бермадим. Кўзларига тикилиб унинг юзи мен учун қанчалар қадрдонлигини, истаган пайтимда у меники бўлишини ва ҳеч қачон юз ўғирмаслигини билардим. Унинг ёнида ўзимни шунчалар хотиржам сезардимки...

Элис қайтадиган пайт бўлиб қолганди. Лекин энди бунинг фарқи йўқ. Чунки менинг ҳақиқий муҳаббатим бир умрга йўқотилганди. Менинг шахзодам энди қайтмайди.

Қолаверса, ўзим ҳам малика эмасман. Бундан ташқари, энди кимга хиёнатда айбланишим мумкин? Фақат ўзимга ўзим. Мендан кўз узмай Жейкоб юзини юзимга яқинлаштираверди. Қўнғироқнинг қаттиқ овозидан иккаламиз ҳам сакраб тушдик. У бир қўли билан гўшакни кўтарди, лекин кўзини мендан узмади.

— Свонлар уйи, — деди Жейк асабий хириллаган овозда. Нариги томондан нимадир дейишди шекилли, шу заҳоти унинг ранги ўзгарди. У қаддини ростлаб, кўзлари ғазабдан қисилиб кетди. Элис қўнғироқ қиляпти, деб ўйладим. Ўзимга келиб қўлимни гўшакка чўздим. Жейкоб бунга эътибор бермади.

— У уйда йўқ, — жавоб берди Жейкоб тахдидли овозда. Қўнғироқ қилган яна савол берди шекилли, Жейкоб истамайгина:

— У дафн маросимига кетган, — деб жавоб берди ва гўшакни қарсиллатиб жойига қўйди.

— Ифлос, консўрар, — деди у алам билан.

— Нега гўшакни ташладинг? — жаҳлим чиқди менинг ҳам. — Бу менинг уйим, телефон ҳам меники.

— Бақирма! Унинг ўзи биринчи бўлиб гўшакни ташлади.

— У деганинг ким ўзи?

— Доктор Карлайл Каллен, — деди аччиқ нарса тишлагандек афтини буриштириб.

— Нега у билан гаплашгани бермадинг?

— У сени сўрамади! — деди у яна совуққон охангда. — Чарли қаерда деб сўради, мен жавоб бердим. Одоб доирасидан чиққаним йўқ!

— Менга қара, Жейкоб...

У гапимга қулоқ солмади, аксинча, худди уни биров чақиргандек деразадан ташқарига қаради. Мен ҳам қулоқ солдим, лекин ҳеч нима эшитмадим.

— Бўпти, Белла, — деди у шошиб ва эшик томонга югурди.

Мен ортидан нима бўлди, тинчликми деганча югурдим. Кутилмаганда тўхтаган Жейкобга урулиб, ағанаб тушдим.

— Жин урсин, — кичқирдим мен ва ўрнимдан туришга шошилдим. У эса эшикка отилдию жойида қотди.

Остонада Элис ҳайкалдек қотиб турарди.

— Белла, — деди у хансираб.

Мен қийналиб бўлсада, ўрнимдан турдим ва унга шошилдим. Унинг кўзларида ҳайрат бор эди. Элис худди бошқа жойда эди, у нафасини ичига ютиб, бутун танаси асабдан таранг тортилганча дир-дир титрарди. Мен уни тинчлантириш учун елкасидан ушлаб силкитдим: — Элис, нима бўлди? — кичқириб юбордим қўрққанимдан.

У кўзларини катта-катта очганча менга тикилди.

— Эдвард, — деди у шивирлаб.

Элисининг тунд кайфиятини, қўрқуви маъносини тушуна олмай даҳшатдан қотдим. Эдвардга нимадир бўлганини эшитгим келмасди. Бошим айланиб, оёгим тагида ер қалқиб кетгандек бўлди.

Жейкобнинг ўкирганидан қулоқларим шанғиллаб кетди. Ўзимга келганимда креслода ётардим, нега Жейкоб ҳамон сўкинаётганини тушунмай алангладим.

— Унга нима қилдинг? — ўкирди Жейк Элисга.

Элис унга жавоб бермади.

— Белла? Белла, ўзингни қўлга ол, кетишимиз керак.

— Жойингдан қимирлама, — огоҳлантирди уни Жейкоб.

— Ўзингни бос, Жейкоб Блэк, — буюрди унга Элис. — Белланинг кўз ўнгида урушмасанг керак.

— Ўзимни бошқаришни биламан, — гапини бўлди Жейк.

— Элис, нима бўлди ўзи? — сўрадим уларнинг жанжали жонимга тегиб.

— Билмайман, — инграб юборди у. — Нега бундай қарорга келди экан?

Бошим айланаётганига қарамай ўрнимдан туришга уриндим. Жейк чаққонлик билан қўлини тутди. Элис эса сумкасидан кичкина телефон чиқарди ва тезда рақамларни терди.

— Розали, мен Карлайл билан гаплашишим керак, ҳозирок, — деди у дона-дона қилиб. — Жуда яхши, унда қайтиши билан гаплашаман. Йўқ, мен самолётда бўламан. Менга қара, Эдварддан хабар йўқми?

Жавобга кулоқ солиб Элис жим бўлиб қолди. Ҳар лаҳзада кўзларидаги даҳшат катталашиб борарди, телефон тутган қўли титраб кетди.

— Нега? — овози бўғилиб шивирлади у. — Нега ундай қилдинг, Розали?

Қандай жавоб бўлганини билмадим, лекин Элиснинг тишлари аламдан ғичирлаб кетди.

— Майли, сен ҳақ бўлиб чиқдинг, Розали, энди бу ҳақиқий муаммога айланади, тўғрими? Ҳа. У соппа-соғ экан, мен адашибман... Бу узок ҳикоя... Лекин сен ҳам бу масалада адашяпсан, шу сабаб кўнғирок қияпман... Ҳа, мен буни ўз кўзларим билан кўрдим. — Элиснинг овози жаҳлдан жаранглаб кетди. — Энди кеч, Роуз. Афсусларингни гапингга ишонадиганлар учун қолдир.

Элис кескин гўшакни ўчирди. Ва кўзларида ташвиш билан мен томонга ўгирилди.

— Элис, — дедим хавотир билан, ёмон хабарни кечроқ эшитиш мақсадида гапни чўзгим келарди. — Карлайл қайтган, у ҳозиргина кўнғирок қилди...

У менга тикилиб қолди ва: — Анча бўлдими? — деб сўради...

— Сен келишингдан бир оз олдин.

— Нима деди у? — ўзини қўлга олиб менинг оғзимга тикилди.

— Мен гаплаша олмадим, — дедим Жейкобга қараб.

Элис унга еб қўйгудек тикилди. Жейкоб безовталаниб, икки қўлини тиззаси орасига олиб ўтириб олди.

— У Чарлини сўради, мен эса у уйда йўқ, дедим, — ранжиган оҳангда минғирлади у.

— Бўлдими, бор гап шуми? — совуқ оҳангда терговни давом эттирди Элис.

— Кейин у гўшакни ташлади, — деди у титраганча. Унинг ғазабдан титраганидан кресло ҳам қимирлаб кетди.

— Сен унга Чарли дафн маросимига кетди, дединг-ку, — эслатдим.

Элис кескин менга ўгирилди: — Ростданми?

— Ҳа, уйда йўқ, деди. Карлайл Чарли қаерга кетган деб сўрагач, дафн маросимига деб жавоб берди.

Элис оҳ уриб, ерга тиззалаб қолди.

Қўрқиб мен ҳам чўккаладим: — Элис... гапиралоқ, нима гап ўзи?

— Қўнғироқ қилган Карлайл эмасди, — деди у хаёлларини жамлай олмай.

— Сенингча, мен ёлғон гапиряпманми? — ўкириб юборди Жейкоб.

Элис унинг гапига эътибор бермади ва мендан кўз узмай туриб: — У Эдвард эди, — деди шивирлаб. — У сени ўлган деб ўйлапти.

Миям автоматдек ишлаб кетди.

— Розали унга мени жонига қасд қилган деб айтган, шундайми? — дедим енгил тортиб.

— Ҳа, — деди Элис алам билан.

— Ўзини оқлаш учун шундай деган, аслида у ҳам сенинг ўлганинга ишонган. Улар менинг қобилиятимга қаттиқ ишониб қолишган, ҳали рўй бермаган нарсаларда ҳам. Шунинг дарров Эдвардга айтиш шартмиди? Наҳотки у тушунмаса... Ёки атайлаб қилдимикан? — унинг овози даҳшатдан шивирлаб чиқди.

— Демак бизникига қўнғироқ қилганда Жейкобдан дафн маросими деган гапни эшитиб, мени ўлганимга яна бир қара ишонган, — дедим гап нимадалигини тушуниб. Унинг овозини эшитишдан маҳрум бўлганимни билиб алам қилди ва Жейкнинг қўлига ёпишдим. У қилт этмади.

Элис менга ҳайрон бўлиб тикилди: — Сен хафа бўлмадингми? — сўради у шивирлаб.

— Албатта, яхши иш бўлмади. Лекин бу хатони тузатиш мумкин-ку. Кейинги гал қўнғироқ қилганда, кимдир унга... бор гапни айтади... — Элиснинг анқайиб қараб туришидан нохуш нарсани сезиб, тутилдим. Ҳаммаси жойида бўлса Элис нега ваҳимага тушди? Нега пушаймон чекапти? Розали телефонда нима деди? Нега афсусдаман деди, ахир Розали менга тегишли ишларга ҳеч қачон афсусланмаган бўларди. Агар бу гап ўз оиласига тегишли бўлса-чи, айтилик укасига...

— Белла, — шивирлади Элис. — Эдвард энди қўнғироқ қилмайди. У Розалининг гапига ишонган.

— Тушунмадим... — овозим зўрға чиқди. Ҳаво етишмаётгандек бўғилдим, ҳатто Элистан тушинтириб беришини ҳам сўрашга ҳолим қолмади.

— У Италияга йўл олган.

Бу гапнинг маъносини тушуниш учун менга вақтнинг кераги йўқ эди. Эдварднинг гаплари миямда акс-садо бера бошлади: “Мен сенсиз яшай олмайман, — деганди худди шу хонада бир пайтлар иккаламиз Ромео ва Жульеттани томоша қилиб турганимизда. — Лекин буни қандай амалга оширишни билмайман... фақат Эмметт билан Жаспер ҳеч қачон менга ёрдам бермасликларини биламан... шу сабаб Италияга бориб Волтариларнинг ғашига тегиб ўзимга ўлим сўраб олишим

мумкин. Албатта, улар билан ҳазиллашиб бўлмайди, фақат ростдан ҳам бу дунёдан кетгиси келганлар уларга рўбару бўлишади...”.

— Йўқ! — кичқириб юбордим алам билан. Ўйга ботиб қолган ёнимдагилар кутилмаганда чўчиб тушишди. Элиснинг кўзига нима кўринганини ҳам тушундим: — Йўқ! Йўқ! Йўқ! У бундай қила олмайди!

— У сув ютиб ҳушсиз ётганигда дўстинг энди кутқариб бўлмайди деб тилига чиқарган пайтдаёқ ўлганинга амин бўлган.

— Лекин нега? Ахир у мени ташлаб кетган-ку! Мени севмайди-ку! Энди унга фарқи нима? У бир кун келиб барибир бу дунёни ташлаб кетишимни биларди-ку!

— Менимча, у сендан кейин яшамасликни режалаштириб юрган...

— Нима ҳаққи бор? — кичқирдим ва ўрнимдан сакраб турдим. Жейкоб иккиланиб мен билан Элиснинг ўртамизда туриб қолди. — Йўлимдан қоч, Жейк — бесабрлик билан титраб турган дўстимни нари итардим. — Нима қилсак бўлади? Бир йўли бордир? Балки унга кўнғироқ қилармиз? Балки Карлайл қилар?

Элис бош чайқади: — Мен уриниб кўрдим. У телефонини Риода пайтидаёқ отиб юборган. Унинг ўрнига кимдир жавоб берди...

— Ҳозир қаергадир шошилишимиз керак, дедингми? Нега ва қаерга? Кетишимиз керак бўлса, тезроқ ҳаракат қилайлик.

— Белла, мен... сени ҳам бу балога торта олмайман, — иккиланди Элис.

— Мен тайёрман!

Менинг бир қарорга келганимни кўрган Элис қўлини елкамга қўйди: — Биз балки кечиккандирмиз. Менга Эдвард Волтарига йўл олгани ва ўлдиришларини сўрагани кўринди...

Унинг гапидан сесканиб кетдим, кўз ёшларим қуйилганидан атрофни кўрмай қолдим.

— Энди ҳаммаси уларнинг қарорига боғлиқ. Улар бир қарорга келмагунча мен ҳеч нимани кўра олмайман. Агар улар Эдварднинг илтимосини рад этишса, шундай бўлиши ҳам мумкин, чунки Аро Карлайлни жуда ҳурмат қилади, уни ранжитишни истамайди. Лекин Эдварднинг яна бир режаси бор — Волтарилар ўз шаҳарларини қаттиқ ҳимоя қилишади. Агар Эдвард шаҳар тинчини бузса, улар зўрлик билан бўлсада уни тўхтатишади. Эдвард ҳозир шундан умидвор.

Ич-этимни емираётган азобни босмоқчидек икки букчайиб ўтириб қолдим.

— Агар улар Эдварднинг илтимосини қабул қилишса, унда биз улгурмаймиз. Агар улар рад этиб, Эдвард иккинчи режасини амалга оширишга киришса яъни уларнинг ғашига тегса, унда ҳам кечикамиз. Агар у барчасини намойишкорона қилишни режалаштирса, унда улгураамиз...

— Кетдик!

— Кулоқ сол, Белла! Улгурсак ҳам, улгурмасак ҳам биз Волтари шаҳри марказида бўламиз. Агар у ниятига етса, мени унга шерикликда айблашади. Сен нафақат биз ҳақимизда кўп нарса биладиган одам сифатида, балки ҳиди иштаҳани

кўзгатадиган одам сифатида ҳам намоён бўласан. Барчамиздан бир йўла қутилиш учун уларда яхши имконият пайдо бўлади. Бу ишда қасоснинг алоқаси йўқ...

— Фақат шу сабаб шошилмаяпмизми? — Қулоқларимга ишонмай сўрадим.
— Агар кўрксанг ўзим йўлга чиқаман. — Хаёлан ҳамёнимда қанча пулим борлигини ҳисобладим, агар етмаса Элисдан қарз олиб тураман.

— Мен фақат улар сени ўлдириб қўйишларидан чўчияпман.

— Шу кунларда ўлишимга бир баҳя қолганди, шундай экан, хавотир олма! Фақат нима қилишим кераклигини айт.

— Даданга хат ёзиб қолдир, мен эса авиакомпанияга қўнғироқ қиламан.

Дадам эсимга тушиб, инграб юбордим. Мен шу ерда пайтим уни ҳимоя қилишим мумкинлиги учун эмас, балки дадамни Виктория билан ёлғиз курашишга ташлаб кетаётганим учун...

— Чарли амакига бирор зиён етишига йўл қўймайман, — хириллоқ овозда шивирлади Жейкоб. — Бунинг учун агар битимни бузишга тўғри келса ҳам...

Менинг ваҳимага тушганимни кўриб унинг қовоғи осилди.

— Тезроқ бўл, Белла, — бесабрлик билан гапга аралашди Элис.

Шошиб ўзимни ошхонага урдим, ручка қидириб шкаф эшигини қаттиқ очгандим, ичидагилар тўкилиб тушди. Жейкоб бир оғиз гапирмай ручкани олиб менга узатди.

— Раҳмат, — деб тўнғиллаб блокнотни қидиргунимча у мендан олдин топиб, уни ҳам узатди. Шошиб қинғир-қийшиқ ёзувда ёза бошладим: "Дада, мен Элис билан биргаман. Эдварднинг бошига бир мушкул иш тушибди. Қайтиб келганимдан кейин ўлдирсангиз ҳам розиман. Ҳозир вазият яхшимаслигини биламан, лекин афсуски, бошқача йўл тута олмайман. Сизни жуда яхши кўраман. Белла".

— Кетма, — шивирлади Жейкоб ўтиниб. Элис кўздан йўқолиши билан ғазаби ҳам йўқолганди.

Ҳозир у билан баҳслашиб ўтиришга вақтим йўқ эди.

— Илтимос, илтимос, илтимос, дадамга кўз-қулоқ бўлиб тургин, — дедим меҳмонхонага қараб югурарканман. У ерда Элис қўлида сумка билан кутиб турарди.

— Ҳамёнингни унутма, паспортингни ҳам. Илтимос, фақат паспортим йўқ дема, ҳозир яна битта ҳужжатни сохталаштиришга вақтим йўқ.

Тиззаларим қалтираганча зинадан югуриб хонага кўтарилдим. Шошиб рюкзакка кийимларим, тиш чўткасини солиб рюкзакнинг оғзини бекитишга ҳам сабрим етмай пастга югурдим. Худди шу маҳал бу вазият қачонлардир ҳам такрорланганини эсладим. Бир пайтлар оч вампирлардан қутилиш учун Форксдан қочган бўлсам, энди уларни топиш учун қочяпман. Яхши ҳам бу гал дадам билан хайрлашишга тўғри келмаяпти. Мен чиққунимча Элис билан Жейкоб яна тортишиб қолишганди. Улар менинг отилиб чиққанимни сезишмади ҳам.

— Демак, сен ўз туйғуларингни назорат қила оласану, лекин ўзингга ўхшаган зулукларга уни топширмоқчисан, шундайми? — ўқирди у.

— Сен ҳақсан, ит, — ундан қолишмади Элис ҳам. — Волтарилар худди бизга ўхшаган, шу сабаб ҳам мени кўрсанг кўрққанингдан сочинг тикка бўляпти. Улар тушларингга ҳам кириб чиқса керак, улардан кўрқишингни мени билмайди деб ўйлайсанми?

— Шу сабаб ҳам уни кечки овқатга вино сифатида олиб кетяпсанми?

— Шу ерда қолгани яхшими? Виктория изидан тушган паллада-я?

— Биз у малласочни эплаймиз.

— Унда нега ҳали ҳам уни қўлга олмадинглар?

Жейкоб ўқирганидан титраб кетди.

— Бас қилинглар! - бақирдим мен уларнинг ўртасига тушиб. — Қайтиб келганимиздан кейин баҳслашасизлар, ҳозир эса кетдик!

Элис жаҳл билан машина томонга ўгирилди, шунчалик тез ҳаракат қилганидан худди ер ютгандек таассурот уйғотди.

Мен ҳам ортидан югураётгандим Жейкоб титраган кўллари билан тўхтатди: Белла, илтимос, ўтинаман сендан... Унинг тим қора кўзларида ёш айланди, томоғига нимадир тикилгандек бўлди.

— Жейк, боришим керак...

— Боришга мажбур эмассан. Ахир бу сенинг бурчинг эмаску. Шу ерда, мен билан қолишинг мумкин, тирик қолишинг мумкин. Мен учун, Чарли амаки учун, илтимос...

Мен бош чайқадим, кўз ёшларим сочилиб кетди, кўлимни тортиб олганимда Жейк қаршилиқ қилмади.

— Фақат ўзингни эҳтиёт қил, Белла, ўлма... — эшитилар-эшитилмас шивирлади у.

Наҳоки, уни қайтиб кўрмасам? Хаёлимга келган фикрдан овоз чиқариб йиғлаб юбордим. Чидолмай ўзимни унинг бағрига отдим, кенг яғринини кўз ёшларим билан ювиб: — Кўришгунча, Жейк, — дедим. Кўзларига қарай олмай кўлидан ўпдим:— Кечир...

Шундан кейин машина томон югурдим. Машинанинг иккинчи эшиғи очик эди. Сакраб машинага жойлашдим ва эшик қарсиллаб ёпилиши билан машина ўрнидан қўзғалди.

— Дадамга эҳтиёт бўл, — қичқирдим очик ойнадан, лекин бу пайтда узоқда эдик. Элис шиналарни чийиллатиб газни босиб катта кўчада кетиб борарди. Кўз қирим билан дарахтлар орасидан ботинканинг майдаланиб учганини илғаб қолдим.

XIX боб. Нафрат

Парвозга керакли ҳужжатларни бир лаҳзада тайёрладик, лекин ундан кейин вақт бир жойда тўхтаб қолгандек сира ўтмас, самолёт учиш йўлагида турар, стюардессалар эса бошқа иши йўқдек салонда сайр этишар, барчага табассум ҳады этиб ёрдам керакмасми, деб сўрашарди. Сабрим тугаб, ўрнимдан туриб кетмаслигим учун Элис елкамдан босиб турарди.

— Учгандан кўра югуриб тезроқ етиб борардим, — шивирлади у қулоғимга. Ниҳоят самолёт эринибгина жойидан қўзғалди, у кўтарилгунча мен дўзах азобини тортдим. Бизнинг бесабрлигимиз стюардессанинг норози нигоҳи билан тўқнашсада, уни бизга танбеҳ беришдан нимадир тўхтатиб турарди. Самолёт кўтарилса сабрим озгина ором топармикан деган умидда эдим. Элис телефонини олиб Жасперга кўнғироқ қила бошлади. Мен уларнинг гапига қулоқ солишни истамасамда, барибир гаплари эшитиларди.

— Мен унинг барча ҳаракатларини кўра олмайман, чунки у режасини тинимсиз ўзгартириб турибди... Гоҳ бутун шаҳар бўйлаб қотиллик уюштирмоқчи, гоҳ одамлар йиғилган жойда машинани даст кўтариб эътибор тортмоқчи... Бу хатти-ҳаракатларнинг барчаси Волтариларнинг эътиборини тортиши аниқ ва уларнинг бир қарорга келишини тезлаштиради.

— Йўқ, бундай қила олмайсан, Эмметга айт, овора бўлмасин, — шивирлади Элис. — Майли, унда бориб Эммет билан Розалини қайтариб олиб кел... Эҳтиёт бўл, Жаспер, агар у сизларни кўрса нима қилишини биласан-ку... — у бир муддат гўшакка қулоқ солиб турдида кейин: Тўғри, деди. — Менимча, Белла бизнинг сўнгги имкониятимиз... Мен кўлимдан келган ишни қиламан. Сен эса Карлайлни огоҳлантириб қўй, барча имкониятлар улар томонида, — шундай дея у кулиб юборди. Лекин кулгуси кумушдек жарангламади, овози эса нолали чиқди: Келма, Жаспер, сўз бераман, ўзим бир амаллаб, вазиятдан чиқаман... кейин... сени яхши кўраман.

У гўшакни ўчириб кўзини очмасдан ўзини ўриндиққа ташлади.

— Унга ёлғон гапиришни ёмон кўраман.

— Нима гаплигини менга ҳам айт, — ўтиндим оғзига тикилиб. — Нега Жасперга Эмметни тўхтат деб айтдинг, тушунмадим. Нега улар бизга ёрдамга кела олишмайди?

— Бунинг икки сабаби бор, — шивирлади у кўзларини очмай. — Биринчисини унга айтдим, эшитдинг. Биз, албатта, Эдвардни куч билан тўхтатиб қолишимиз мумкин. Агар Эмметт уни маҳкам ушлаб турса, вақтдан ютишимиз ва сенинг тириклигингга уни ишонтиришимиз мумкин. Муаммо шундаки, биз сездирмай Эдварднинг ёнига яқинлаша олмаймиз. Агар у биз унинг изидан келганимизни сезиб қолса, янада тезроқ ҳаракат қилади. У нима қилиб бўлсада, Волтариларнинг жаҳлини чиқаради, айтайлик машинасини девор оша отадими

ёки бошқа нарса ўйлаб топадими, ишқилиб йўлини қилади ва Волтарилар ўйлаб ўтирмай уни йўқ қилишади. Мен Жасперга айта олмайдиган иккинчи сабаб ҳам бор. Гап шундаки, агар улар етиб боришса ва Волтарилар Эдвардни ўлдиришса, унда ўртада катта жанг бўлади... — у кўзини очиб менга ўтиниб қаради. — Агар ғолиб чиқиш учун ҳеч бўлмаса озгина умид бўлганида эди, агар жанг билан укамнинг ҳаётини сақлаб қолишнинг имкони бўлганида эди, тўртталамиз баравар жангга киришар эдик. Лекин бунинг иложи йўқ, Белла. Қолаверса, мен Жасперни йўқотишни истамайман, — айбдорона ерга боқди Элис. У Жасперни бизнинг ҳисобимиздан, балки Эдвард ҳисобидан ҳам ҳимоя қилаётган эди. Мен уни тушуниб турардим, шу сабаб у ҳақда ёмон хаёлга бормадим.

— Наҳотки Эдвард сени эшита олмаса, — сўрадим. — Агар у сенинг фикрларингни ўқиса, менинг тириклигимдан хабардор бўлар ва бу ташвишларга ҳожат қолмас?

Нима бўлганда ҳам бу вазиятни оқламасди. Ҳамон менинг "ўлим"им унга бу қадар таъсир қилганига ишонгим келмасди. Бундан нима маъно? Кўнглим оғрисида, иккаламиз биргаликда Ромео ва Жульетта навбати билан ўзларини ўлдирганини кўрганимизни эсладим. Мен сенсиз яшай олмайман, деганди у ўшанда оддийгина қилиб. Лекин мендан юз ўгириб кетаётганда ўрмонда бунинг бутунлай аксини гапирганди-ку.

— У фикримни ўқиши мумкин, — тушунтирди Элис. — Лекин ишонмайди, чунки хаёллар билан алдаш ҳам мумкинлигини билади. Агар сен ростдан вафот этган бўлганинда мен уни тўхтатишга ҳаракат қилишим мумкинлигини ҳам билади. Яъни, мен тинимсиз у тирик, у тирик деб ўйлашим мумкин. У буни билади.

Ҳафсалам пир бўлди.

— Агар сенинг ёрдамингсиз уни тўхтатишнинг ҳеч бўлмаса битта йўли бўлганида эди, Белла, ҳаётингни хавфга қўймаган бўлардим. Бундай кечирилмас хатога йўл қўймасдим, ишон.

— Қўйсангчи, менинг ташвишимни қилма, — шошиб гапини бўлдим. Ундан кўра Жасперга ёлғон гапиришни ёмон кўраман, деганда нимани назарда тутганингни айт.

У маҳзун жилмайди.

— Унга менга қасд қилгунларича вазиятдан чиқиб улгураман, дедим. Лекин буни кафолатлашнинг сира иложи йўқ...

— Волтарилар ким ўзи? — шивирладим нафасим ичимга тушиб. — Улар Эмметт, Розали ва Жаспердан нимаси билан хавфли? — улардан ҳам даҳшатлироқлар борлигини тасаввур ҳам қила олмасдим.

У оғир хўрсинди ва тўсатдан бошим оша ўткир нигоҳини қадади. Мен ҳам ўгирилиб, йўлак ёнида ўзини гапимизни эшитмаётганга солиб ўтирган эркакка кўзим тушди. У кўринишидан тижоратчига ўхшар, эғнида қора костюм, катта

галстук, тиззасига эса компьютерини кўйиб олганди. Мен унга ёқтирмай қараганимни кўриб, дарров компьютерини очиб, намойишкорона қулоғига наушникларини тақди. Мен Элис томонга энгашидим, у қулоғимга шивирлаб Волтарилар воқеасини гапириб берди.

— Сен уларнинг фамилиясини дарров таниганингдан аввалига жуда ҳайратландим, — деди у. — Италияга кетиш биз учун қандай маъно касб этишини тушунганингдан ҳам. Мен сенга бунинг барчасини тушунтириб берсам керак, деб ўйлагандим. Эдвард сенга нималарни гапириб берганди.

— У шунчаки худди қироллар оиласидек жуда қудратли ва ғаройиб сулола борлигини айтганди. Яна улар билан умуман мулоқот қилмасликларингни... яъни агар ўлишни истамасанглар, — сўнгги сўзларни айта туриб овозим зўрға чиқди.

— Бир нарсани тушунишинг лозим, — деди у ўзини босишга ҳаракат қилиб. — Биз Калленлар сен ўйлагандан ҳам кўра ғаройиброқмиз. Бу... бизнинг бу дунёда узок баҳамжиҳатликда яшашимиз аслида табиий эмас. Худди шимолда яшайдиган Танянинг оиласидек. Карлайл ўзини тийиш, ривожланган замонга мослашиб яшашнинг ягона усули деб ҳисоблаган, ташқи алоқалар муҳаббат асосида қурилгани қулайлик ва яшаш учун курашдан кўра яхшироқ деб ҳисоблаган. Ҳатто Жеймснинг кичкина гуруҳи ҳам, аслида катта ҳисобланади. Ўзинг гувоҳ бўлдинг Лоран қанчалик тез улардан воз кечганига. Аслида биз ёлғиз ёки жуфт бўлиб саёҳат қиламиз. Менинг билишимча, Карлайлнинг оиласи энг катта оила ҳисобланади. Волтариларникидан кейин, албатта...

— Улар ҳам бошида уч кишидан иборат бўлишган... Аро, Киз ва Маркус.

— Мен уларни кўрганман, — шивирладим кўрқа-писа. — Карлайлнинг кабинетига расми бор эди...

Элис бош силтаб маъқуллади. Кейинчалик уларнинг сафига яна икки аёл келиб қўшилган ва улар беш киши бўлиб шу оилага асос солишган. Анигини билмадиму, лекин менимча, уларнинг ёши дўстона осойишта яшашларига ёрдам беради. Уларнинг ёши уч минг йилдан ошган. Бундан ташқари Аро билан Маркус мен ва Эдвардга ўхшаб ноёб истеъдод эгаси... балки уларни салтанатга бўлган муҳаббат бирлаштириб тургандир. Уларни таърифлашда фақат шоҳона деган сўз тўғри келади.

— Лекин улар бор-йўғи беш киши-ку...

— Оилага асос солганларнинг ўзи беш киши, — гапимни тўғрилади Элис. — Қўриқчиларини ҳисобга олмаганда.

— Демак, вазият жиддий, — хўрсиндим.

— Жуда жиддий. Охири маълумотларга қараганда, садоқатли қўриқчиларининг ўзи тўққизта. Бошқалари ўзгариб туради... Улар ҳам турли ноёб қобилиятларга эга. Уларнинг ёнида мен оддий кўзбойлоғичга ўхшаб қоламан. Волтарилар уларни қобилиятига қараб танлаб олишган.

Оғзим очилиб қолди. Волтариларнинг олдида қанчалар ночорлигимизни ўйлагим келмасди. Хаёлимдан нималар кечганини сезган Элис бош силкиб қўйди.

— Улар умуман можароларга аралашмайди. Ҳеч ким ўз ихтиёри билан уларга дуч келгиси келмайди. Улар ўз шахсий ҳудудларида яшашади ва зарурат бўлмаса шаҳарни тарк этишмайди.

— Зарурат? — тушунмадим мен.

— Эдвард сенга улар нима билан шуғулланишларини айтмаганми?

— Йўқ, — нохуш хабар эшитишимни сезиб юрагим увишаркан.

Элис яна гап пойловчи қўшнимизга нигоҳ ташлаб олдида, муздек лабларини қулоғимга яқинлаштирди.

— Уларни бекорга шоҳона яшашади демадим, чунки улар бошқарувчи синф ҳисобланишади. Яъни минг йиллардан буён улар биз қонун-қоидани бузмаслигимизни назорат қилишади. Қонунга кўра гуноҳкор жазоланади. Улар ўз вазифаларини доим сидқидилдан бажаришади, уларнинг жазосидан ҳеч ким кутилиб кета олмаган ҳали.

— Қанақа қонун? — ҳайратим баттар ошиб қичқириб юбордим.

— Секин!

— Мени олдинроқ огоҳлантириб қуйишнинг иложи йўқмиди? — жаҳлим чиқиб кетди. Мен сизлардан бирингизга айланишни истаганимни назарда тутяпман... Кимдир қоидалар ҳақида менга айтиши керак эди-ку!

Элис менинг жаҳлим чиққанидан кулиб юборди. — Ҳаммаси сен ўйлаганчалик ваҳимали эмас, Белла. Фақат битта чеклов бор. Агар яхшилаб ўйлаб кўрсанг, гап нимадалигини англайсан.

Ўйласам ҳам тушунмадим.

Элис нахот шу оддий нарсани ҳам тушунмасанг, деб кулди.

— Биз учун фақат битта қонун мавжуд, у ҳам бўлса мавжудлигимизни одамлардан сир тутиш.

— Оҳ, юрагим ёрилай деди-я! Ростдан ҳам бу табиий ва оддий қонун эди.

— Ҳамма гап шунда, шу сабаб кўпчилигимизга назоратнинг кераги ҳам йўқ, — давом этди у. — Лекин юз йиллаб яшаган қавмимизнинг бирига бундай яшаш жонига тегади ва у ақлдан озади. Аниғини билмайман. Лекин Волтарилар у бошқаларга зиён етказиб улгурмасидан хавфнинг олдини олишади.

— Демак шу сабаб Эдвард...

— Ҳа, у Волтарилар шахрининг ўзида бу қоидани бузмоқчи. Уч минг йилдан буён улар яширинча бошқариб келаётган шаҳарда. Вольтерра дунёдаги энг тинч шаҳар ҳисобланади.

— Лекин сен улар ҳеч қачон шаҳарларидан ташқарига чиқишмайди, дегандинг-ку. Унда нима билан озиқланишади?

— Албатта, тарк этишмайди. Уларга озиқ-овқатни узоқ-узоқлардан олиб келишади. Кўриқчилари гуноҳкорларни жазолашдан бўш пайтлари шу иш билан шуғулланишади. Ёки Вольтеррани химоя қилишади...

— Эдвардга ўхшаганларнинг хатти-ҳаракатидан, тўғрими? — унинг гапини тугатдим.

— Менимча, улар илгари бу каби вазиятларга дуч келишмаган, — нафрат билан тўнғиллади у. — Жонига қасд қилишга мойил вампирлар жуда кам бўлади.

Инграб юбордим. Элис нозик, лекин кучли кўллари билан елкамдан кучди.

— Белла, кўп куйинма, кўлимиздан келган барча ишни қиламиз. Бу ҳали барчаси тугади дегани эмас.

— Тўғри айтасан, — кўшилдим мен ҳам унинг гапига, имкониятларимиз уларникини олдида тариқча ҳам эмаслигини билсамда. Волтарилар бизни кўлга олишса, ўшанда якун бўлади.

— Бу ҳақида қийналмай гапиришингни қара. Агар шу оҳангда гапирадиган бўлсанг, Нью-Йоркка етганимиз заҳоти Форксга қайтамиз.

— Нега?

— Негалигини ўзинг биласан. Агар Эдвардни қутқаришга улгурмасак, мен сени дадангнинг ёнига омон-эсон қайтаришга ҳаракат қиламан. Менга ортиқча муаммонинг кераги йўқ. Тушундингми?

— Тушундим, Элис.

У менинг рост гапираётганимга ишонч ҳосил қилмоқчидек бирдан тикилиб турди-да кейин: Энди менга халақит берма, диққатимни жамлаб, Эдвард нимани режалаштираётганини билмоқчиман.

Шундан кейин бошини ўриндиқ суянчиғига ташлади ва кўзларини юмди. Мен унга ҳавас билан тикилиб қолдим. Бир зумдан кейин у буткул ҳаракатдан тўхтади. Агар уни яхши билмаганимда ухлаб қолдими деб ўйлардим. Лекин нима гаплигини билиш учун савол бериб халақит бергим келмади. Оғир хаёллардан чалғитадиган бирор нима топмасам бўлмасди. Бўлмаса, олдинда кутаётган даҳшат ёки кўлдан чиқаришимиз мумкин бўлган имкониятни ўйлаб юрагим сиқилади. Афсуски, ходисаларни олдиндан кўра олмасдим. Агар омадимиз чопса, балки Эдвардни қутқара олармиз. Лекин уни қутқарганим билан у мен билан қолади деб умид қилмасдим. Мен учун аввалгидек ягона ва бетакрор бўла олмасди. Мен билан бўлиш учун унда сабаб пайдо бўладими-йўқми билмадим. Уни кўриш ва қайта йўқотиш. Мен азобимни босиш учун бор кучим билан курашардим. Уни қутқариш билан ўзимни азобга кўйишимни билсамда, уни қутқаришга тайёрман.

Самолётда аллақандай фильм кўйилди, лекин хаёлим паришонлиги сабаб у нима ҳақидалигини фарқига бора олмасдим. Самолётимиз кўнишга ҳозирлик кўришни бошлагунча анча вақт ўтгандек туюлди. Элис ҳамон транс ҳолатида эди. Мен уни ўзига келтириш учун кўл чўздиму аммо ҳаддим сиғмай яна туширдим. Бу ҳолат бир неча марта такрорланди.

— Элис, — дедим ниҳоят. — Келдик. Шошилишимиз керак, — шундай дея кўлига кўлимни теккиздим.

У жуда секинлик билан кўзини очди.

— Бирор янгилик борми, — шивирладим кўшнимиз гапимга кулок солаётганидан шубҳаланиб.

— Аниқ бир гап йўқ, — деди у зўрға тилга кириб. — У яқинлашиб қолди, энди илтимосини уларга қандай етказишни ўйлаяпти.

Самолётдан тушиб, бошқасига ўтириш учун шошилдик. Иккинчи самолёт ҳам ҳавога кўтарилгач, Элис яна транс ҳолатига кирди. Сабр билан кутишдан бошқа иложим йўқ эди. Самолёт ойнасидан қоп-қоронғу бўшлиққа тикиларканман, зулмат юрагимни сиқди. Даҳшатли келажак ҳақида ўйлашдан кўра майда-чуйдаларни ўйлашга киришдим. Узоқ давом этган фироқ фикрларимни бошқаришни ўргатганди. Қайтганимдан кейин дадамга нима дейиш ҳақда ўйлай бошладим. Жейкобгачи? У мени кутишга ваъда берди. Ваъдасида турармикан? Балки Форксга ёлғиз қайтиб келишимга тўғри келар... буткул ёлғиз... Балки яшашни истамай қолсам-чи? Эҳ, нима бўлса, бўлар!

Хаёлга чўмиб ўтирганимда Элис елкамдан туртди.

— Белла, — деди иложи борица шивирлаб. Лекин осуда салонда овози жаранглагандек бўлди.

— Нима бўлди? — довдирадим хаёлларимни жамлай олмай.

— Ҳеч нима, — жилмайди у. Ҳаммаси жойида. Улар ҳали ўйлашяпти. Лекин Эдвардга рад жавоби беришга қарор қилишди.

— Волгариларми?

— Бошқа ким бўларди, Белла? Уйғонсанг-чи? Улар нима деб жавоб бермоқчиликларини кўряпман.

— Тезроқ гапир...

Стюард йигит оёқ учида юриб бизга яқинлашди: — Хонимлар, сизга ёрдам керакми? — деди у шовкин солганимиз учун таъна оҳангида.

— Йўқ, раҳмат, — Элис ўзининг чиройли табассуми билан унинг кўзини олди. Довдираган йигит оёқлари чалишиб жойига қайтди. Шундан кейин Элис кулоғимга шивирлай бошлади: — Улар Эдвардга кизиқиб қолишди. Унинг қобилияти фойда бериши мумкин, деб ўйлашяпти. Уни ўз оилаларига таклиф этишмоқчи.

— У нима деб жавоб берди?

— Ҳозирча кўрмаяпман, лекин гаров ўйнайманки, у роса тўполон қилади. Бу биринчи яхши хабар, биринчи омад. Улар ростдан ҳам уни йўқ қилишни исташмаяпти. Бундай истеъдодни исроф қилиб бўлмайди, деди Аро. Бу гапни эшитгандан кейин бошқа нарса ўйлаб топишга киришади. Режа тузишга қанча кўп вақт сарфласа, биз учун шунча яхши.

Шу гапларнинг ўзи менга умид бериш учун етарли эди. Мен ҳам Элисга ўхшаб енгил тортдим. Биз кечикишимиз учун ҳали етарли сабаблар бор эди. Агар мен Волтерра шахри деворларидан ўта олмасам, Элис икки дунёда ҳам мени уйга қайтишга кўндира олмайди.

— Элис?

— Нима?

— Бир нарсага хайрон бўляпман. Ҳамма нарсани қандай қилиб аниқ кўра оласан? Қолаверса, узок масофадаги ва ҳали амалга ошмаган нарсаларни ҳам кўрасан?

У менга ўйчан тикилди.

— Айни шу дамда юз бераётган ёки яқин вақт ичида рўй берадиган нарсаларнигина аниқ кўра оламан, бунинг учун диққатимни жамлашим лозим. Ҳали амалга ошмаган ўй-хаёлларни эса аниқ кўра олмайман, худди туман ортидан "ярқ" этиб қуёш чиққандек кўриниб ўтади. Бундан ташқари мен ўзимникиларни бошқалардан кўра яққолроқ кўраман. Эдвардни кўриш ҳаммасидан осон.

— Баъзида мени ҳам кўриб турасан-ку, — эслатдим.

— Унчалик аниқ эмас, — бош чайқади у.

— Мен ҳақимдаги башоратларинг ўнгидан келишини жуда истардим. Ҳали танишмасимиздан олдин ҳаётим кўзингга кўринган-ку, ўшани айтяпман.

— Нимани назарда тутяпсан?

— Мени оила аъзоларинг сафида кўрганингни... — дедим зўрға.

— Ўшанда шунақа эҳтимол бор эди.

— Ўшанда?

— Рост айтяпман, Белла, — деди у ичида бир қарорга келиб бўлгач. — Очиғини айтсам, буларнинг барчаси мен учун кулгили. Сен билан сени вампир қилиш ҳақида баҳслашиб ўтиришим жуда кулгили.

Тушунмай унга тикилдим. Хаёлимда унинг фикрига қарши бош кўтардим. Олдин буни орзу ҳам қила олмасдим.

— Кўрқитиб юбордимми? — хайрон бўлди у. — Ўзинг шуни истайсанми, деб ўйлагандим.

— Албатта, хоҳлайман! — дедим шошиб. — Оҳ, Элис, Шуни ҳозироқ амалга ошира олмайсанми? Кўлимдан келгунча сенга ёрдам бераман, Илтимос, мени тишлагин...

— Секин! — Элис мени огоҳлантирди. Стюарт яна биз томонга ўгирилди. — Эсингни едингми? — шивирлади у. — Ўзи вақтимиз кам... Эрталаб Вольтеррага кириб боришимиз керак. Сен эса бир неча кун оғриқдан азобланиб ётишингга тўғри келади. Қолаверса, йўловчилар ҳам бунга жим қараб туришмайди.

— Агар... Агар ҳозир қилмасанг кейин фикрингдан қайтиб қоласан-да...

— Йўқ, — деди қовоғини уюб, кўзларига мунг чўкди. — Қароримни ўзгартираман деб айта олмайман. Албатта, бу Эдвардни ғазабга келтиради, лекин нима ҳам қила оларди.

Юрагим ҳапқириб кетди: — Тўғри, ҳеч нима қила олмайди.

Элис эса секингина кулиб қўйди.

— Белла, менга қаттиқ ишоняпсан. Лекин бу ишни қила олишимга ишонмайман. Сени ўлдириб қўйишим мумкин.

— Барибир бу имкониятдан фойдаланишим керак.

— Жуда ғалатисан-да, Белла. Ҳатто одамга ҳам ўхшамайсан.

— Раҳмат.

— Аразлашни кераги йўқ, бу шунчаки бир тахмин. Аввал эсон-омон эртанги кунни ўтказиб олайлик.

— Яхши.

Демак, эртанги кун ижобий яқун топса, умид қилсам бўлади. Агар Элис сўзида турса, агар у мени ўлдириб қўймаса, унда Эдвард янги танишларининг ортидан қаерга истаса кетиши мумкин, мен ортидан қолмайман. Бошқа аҳмоқлик қилишига йўл қўймайман. Балки мен ҳам чиройли ва кучлига айлансам, унинг ўзи ҳам бошқаларнинг ортидан югургиси келмай қолар.

— Озроқ ухлаб олсанг бўлади. Бирор янгилик бўлса, сени уйғотаман.

Шундан кейин Элис тиззасини кучоқлаб, жойлашиб ўтириб олди ва диққатини жамлаш учун кўзларини юмди. Мен эса ундан кўз узмай турдим. Бир оздан кейин у: — Унга рад жавобини беришди, — деди негадир маънос овозда.

— Энди нима қилмоқчи? — сўрадим ваҳимага тушиб.

— Аввалига ҳамма нарсани ағдар-тўнтар қилиб юборди. Режаларини жуда тез ўзгартиряпти, аниқ нарса кўринмаяпти.

— Қанақа режалар?

— Қаттиқ ранжиганидан овга чиқмоқчи ҳам бўлди. Шаҳарда... Лекин сўнгги лаҳзаларда фикридан қайтди.

— Карлайлни ранжитишни истамаган, — шивирладим. — Демак, бу ҳали интиҳо эмас.

— Балки, — қўшилди у.

— Вақтимиз етарлими? — дедим самолёт пасаяётганини ҳис қилиб.

— Етади, деб умид қиламан, агар у охирги қарорида қолса, вақтимиз муқаррар етади.

— Охиргиси қайси?

— У ишни мураккаблаштирмай, фақат қуёшга чиқишни ўйляпти.

"Фақат қуёшга чиқмоқчи", ўйладим даҳшат ичида. Шунинг ўзи етарли-ку. Ўрмондаги сайхонликда Эдвардни биринчи марта қуёш нурлари остида кўрганим кўз ўнгимдан ўтди. Унинг териси миллионлаб олмос зарраларидан ясалгандек ярқирарди. Уни бир марта кўрган ҳар қандай одам бир умр унута олмайди.

Албаттаки, Волтарилар бунга йўл кўйишмайди. Ҳеч қачон! Токи ўз ҳудудларини одамлар назаридан сир сақлашни исташса. Ойнадан ғира-шира тонг отиб бораётганини кўриб ваҳима билан шивирладим: — Улгурмаймиз...

— Хавотир олма, ҳозир у томоша кўрсатишга мойил бўлиб турибди. Кўпроқ томошабин йиғилгунча кутмоқчи, шу сабаб минорали соати бор марказий майдонни танлади. У ернинг деворлари баланд. У кун яримдан оққунча кутади, қуёш боши устига кўтарилгач, одамларнинг қаршисига чиқмоқчи.

— Демак, чошгоҳгача вақтимиз бор.

— Агар омадимиз чопса, агар у режаларини ўзгартирмаса...

Динамикдан учувчи аввал француз тилида, кейин инглиз тилида ерга қўнаётганимизни эълон қилди.

— Вольтерра Флоренциядан қанча узоқликда жойлашган?

— Бу машинани қанчалик тез ҳайдашингга боғлиқ, Белла.

— Шунақами, — дедим Калленларнинг қандай тезликда ҳайдашини билган ҳолда.

У менга синовчан тикилиб туриб: — Ўғирланган машинага қаршилигинг йўқми? — деди.

Ёрқин сариқ рангдаги “Порше” шиналарини чийиллатганча мендан бир неча қадам нарида тўхтади. Аэропортнинг йўлагига мен билан турганларнинг барчаси бирдек менга ўгирилишди.

— Қимирла, Белла! — бесабрлик билан бақирди Элис деразадан бошини чиқариб. Шу заҳоти югуриб бориб машинага жойлашдим.

— Бақирмасанг-чи, Элис, — норози тўнғилладим. — Ўғирлаш учун бундан ҳам ёрқинроқ рангдагисини топа олмадингми?

Машина салонига қора чарм қопланган бўлиб, ойналари қорайтирилган эди. Ичида худди тундагидек ўзингизни хотиржам сезишингиз мумкин эди.

Элис менга эътибор бермай машиналар оқимини ёриб катта тезликда илгариларди. Менга ҳимоя камарини тақишни имо билан буюрди.

— Ундан кўра, бундан тезроқ машина ўғирласанг бўлмасмиди, деб сўрасанг тўғри бўларди. Аслида бундан теzi йўқ,| бир омадим чопти-да.

— Қўлга тушсак, постда ҳам шуни тушунтирасанми?

У кулиб юборди: — Менга ишон, Белла. Бизга пистирма кўйишга ҳам улгуришмайди, — гапини исботлаш учун яна газни босди.

Элис билан баҳслашгандан кўра Флоренцияни томоша қилиш учун ойнага ўгирилдим, лекин... ташқари бўялиб кетган суратдек эди. Бу менинг биринчи ва охирги саёҳатим бўлса керак.

— Бошқа нарсалар кўринмадими? — сўрадим Элистан

— Нимадир бўляпти, — тўнғиллади Элис. — Қанақадир фестивалми? Кўчалар қизил байроқ кўтарган одамлар билан тўла. Бугун қайси сана?

— Ўн тўққизинчи бўлса керак, — дедим иккиланиб.

— Тақдирнинг ҳазилини кўр, — кулиб юборди у. — Бугун авлиё Маркус куни-ку!

— Бунинг қандай аҳамияти бор?

У аччиқ жилмайиб гап бошлади: — Ҳар йили бутун шаҳар шу кунни байрам қилади. Афсоналарга кўра авлиё Маркус, аслида Маркус Волтан — ўн беш аср илгари вампирларни шаҳардан қувган. Ривоятларга кўра, у вампирларни қува-қува Руминияда ҳолдан тояди. Албатта, бу тўқима. Чунки у ҳеч қачон шаҳарни тарк этмаган. Шу ердан саримсоқ ва бут ҳақидаги ирим-сиримлар бошланган. Маркус ота улардан унумли фойдаланган. Одамларнинг фикрича, вампирлар Вольтеррани бошқа безовта қилишмаяптими, демак, иримларнинг таъсири, деб ўйлашади, — кинояли жилмайди Элис. — Ҳозир бу иримлар шаҳарнинг умумшаҳар байрамлари рамзига айланган. Бундан ташқари полиция маҳкамаларининг ҳам, чунки Вольтерра ўта хавфсиз шаҳар ҳисобланади. Бу ерда полицияни қаттиқ хурмат қилишади.

Агар Эдвард айнан шу байрам куни уларнинг барча режаларини барбод қилса, уни кечиришмайди...

Энди Элис нега тақдир ҳазили деганини тушундим. — Улар кўз очиб-юмгунча уни йўқ қилишади, — деди у алам билан.

Тескари ўгирилиб, лабимни тишладим.

Назаримда куёш тиниқ осмонда сузиб, жуда жадаллик билан кўтарилаётгандек эди.

— У режасини ўзгартирмадимми? Ҳамон чошгоҳни кутмоқчимми?

— Ҳа. Улар ҳам уни кутишяпти.

— Менга нима қилишим лозимлигини тушунтир.

У кенгайиб бораётган йўлдан кўз узмади, қандай тезликда кетаётганимизни билиш учун спидометрга қарашга юрагим бетламади.

— Сен ҳеч нима қилишинг шартмас. У сени куёш чиққунча кўрса бўлгани. Асосийси, у сени мендан олдин кўриши керак!

— Буни қандай қиламиз?

— Сени иложи борича яқинроқ олиб бормоқчиман, кейин эса қайси томонга югуришни кўрсатаман.

Мен бош силтаб қўйдим.

— Иложи борича оёғинг чалишиб йиқилмасликка ҳаракат қил, бугун жароҳату мия чайқалишларига вақтимиз йўқ.

Мен хўрсиндим, ўз нўноқлигим билан тўқнашиб ёки йиқилиб жисмимни чақа қилиш менга хос эди.

Элис куёшга пешвоз чиқиш учун машинани учиргани сайин у янада тезроқ кўтарила бошлади. Балки у тушгача кутмаса-чи, деган ваҳима ичимни кемира бошлади.

Кеча уйимиз остонасида Элис Эдварднинг номини тилга олганда юрагимни қоплаган қўрқув қадимий жигарранг деворлар билан ўралган шаҳарга яқинлашганим сайин авж ола бошлади. Мен шаҳарни жуда чиройли деб тасаввур қилардим, лекин ҳозир у юрагимга қўрқувдан бошқа нарса солмасди.

XX боб. Вольтерра

Йўл борган сайин баландлай бошлади, йўлда автомобиллар тирбанд эди. Машиналар кўплигидан биз ҳам уларнинг тезлигига қараб ҳаракатлана бошладик. Олдиндаги жигарранг “Пежо”дан ошиб ўта олмай, туриб қолдик. Соат миллари эса устимиздан кулгандек, тезроқ ҳаракатланарди. Мен Элисга ўтиниб боқдим.

— Вольтеррага олиб борадиган йўл битта, — деди Элис мендан баттар асабийлашсада, мени тинчлантиришга уриниб. Автомобиллар битта-битталаб шаҳар томон эмаклай бошлади. Шаҳарга яқинлашганлар машинадан тушиб пиёда кета бошлашди. Улар бесабрлик қилишяпти деб ўйладиму, лекин тепаликка чиқиб борганимиздан кейин автомобиллар қалашиб кетган шаҳар дарвозасини кўриб уларни тушунгандек бўлдим.

Бирорта автомобилга ҳам дарвозадан ўтишга рухсат беришмаётганди.

— Элис, — дедим нафасим ичимга тушиб.

— Биламан, — деди у асабийлашиб.

Энди эътибор берибман, ташқарида қаттиқ шамол эсарди. Қизил кўйлаклилар, қизил байроқлар, қизил шляпалар денгиздек шовуллаб қадимий шаҳар остонасида юракка ваҳима соларди.

Элиснинг овози мени даҳшатли манзарадан чалғитди:

— Қоровулларнинг ёнидан ўтиб кета оламизми-йўқми, билмайман. Агар бунинг иложи бўлмаса, бир ўзинг киришингга тўғри келади. Орқа-олдинга қарамай югуришинг керак. Йўл-йўлакай одамлардан Палаццо Дей Приорини сўраб югуравер. Адашиб кетма...

— Палаццо Дей Приори, Палаццо Дей Приори, — ёдлаб қолиш учун тинмай такрорлай бошладим.

— Агар инглизчани тушунадиганлар бўлса, соатли минора қаерда деб сўрагин. Мен айланиб ўтаман ва шаҳар ортидан девордан ошиб ўтадиган жой топиб, кейин сенга етиб оламан. Эдвард майдоннинг шимолий томонида, соатли миноранинг остида бўлади. Ўнг томонида тор йўлак бор, у ўша ерда сояда бекиниб туради. У қуёшга чиқиб улгурмасидан эътиборини тортиб улгуришинг лозим.

Жавоб ўрнига бош силтадим. Тўқ кўк рангдаги форма кийиб олган эркак ҳаракатни бошқарар, автомобилларни четлатиб, одамлар оқимини олдинга ўтказарди. Машиналар ортига қайтиб, йўл бўйидан жой топишга уринишарди. Ниҳоят Элиснинг ҳам навбати келди.

Формали эркак эринчоқлик билан ҳаракат қилар, ҳеч кимга эътибор бермасди. Элис тезда унинг ёнидан ўтиб, дарвозанинг ёнига етиб борди. Формали биз томонга қараб қичқирди, лекин постидан қимирламади. Ортимиздагилар ҳам бизнинг йўлимиздан кетмаслиги учун у таёғини кўтариб, уларга қараб югурди. Кўчани тўлдириб келаётган сайёҳлар оқими хашаматли "Порше"дан кўз узмай

келишар, дарвоза олдидаги қоровул эса бизга пешвоз юрди. Элис унга яқинлашди ва орқа ўриндикдаги сумкасидан нимадир олди. Жаҳли чиққан қоровул ойна ёнига келиб ғазаб билан туриб олди.

Элис ойнани бир оз туширди. Элисга кўзи тушган қоровул шошиб шапкасини тузатди.

— Афсусдаман, хоним, бугун шаҳарда фақат автобусда юришга рухсат этилган, — деди у инглиз тилини бузиб талаффуз этаркан. У нохуш хабарни шундай сохибжамолга айтишга мажбур бўлгандек ростдан ҳам афсусда эди.

— Бу хусусий саёҳат, — деди Элис чиройли табассуми билан. У қўлини куёш нури тушиб турган ойнадан чиқариб қоровулга нимадир узатди. Унинг қўлида билагигача бекитиб турган қўлқопни кўриб, анқайиб қолдим. Қоровул эсанкираб қўлидаги бир даста пулга тикилиб қолди. Пул дастасидаги қоғозда минг доллар деган ёзувни кўриб ҳушим учди.

— Бу ҳазилми? — минғирлади у қўлидагига ишонмай қараркан.

— Агар сиз буни ҳазил деб ҳисобласангиз... — деди Элис яна чиройли табассуми билан кўзни камаштириб.

Қоровул ҳамон ўзига кела олмай анқайиб турарди, мен эса сабрсизлик билан соатга қарадим.

— Мен бир оз шошиб турувдим, — деди Элис мулойим оҳангда.

Қоровул кўзлари пирпираб пулларни чўнтагига тикди. Кейин бир қадам Орқага ташлаб қўлидаги таёқчаси билан бизга йўл кўрсатди. Йўловчиларнинг ҳеч бири бу жараёни сезмай қолди. Ниҳоят Элис шаҳарга кирди ва мен енгил тин олдим. Кўча тор йўлакка ўхшарди: Одам кўплигидан тез ҳайдашнинг иложи йўқ эди.

— Оз қолди, — далда берди Элис.

Мен эса у буйруқ бериши билан ташқарига отилиш учун эшик дастасига ёпишдим.

У гоҳ газни босиб, гоҳ тормозни босиб зўрға олдинга ингиларди. Оломон бизга қўлларини мушт қилиб бақирисар, ортимиздан алланималар деб қичқиришарди. Уларнинг тилини тушунмаганимга хурсанд бўлдим. Одамларнинг устига тўғридан-тўғри бостириб борганимиз учун улар машинага урилиб кетишарди. Ниҳоят бошқа йўл топдик. Шаҳарнинг бинолари баланд бўлиб, кўчаларга куёш нури тушишига йўл қўймаслик учун атайлаб қилингандек эди. Бу кўчада одамлар бошқа жойдагидан ҳам кўпроқ эди. Элис автомобилни тўхтатди. Мен шошиб эшикни очдим. У менга очиқ майдон томонни кўрсатди.

— Ҳозир биз майдоннинг жанубий томонидамиз, майдонни кесиб югуриб ўтасан ва ўннга қайрилиб минора томонга югурасан. Мен айланиб ўтадиган йўл топаман.

Бирдан унинг нафас олиши тезлашди ва: — Улар ҳамма жойда изғиб юришибди, — деб шивирлади. Қўрқиб қотиб тургандим, у мени итариб

машинадан туширди: — Уларни унут. Бор-йўғи икки дақиқа вақтинг бор. Бор, Белла, югур! — қичқирди у орқадан йўл қидириб.

Мен Элис сояда кўздан йўқолишига қараб ўтирмадим, ҳатто машинанинг эшигини ёпишга ҳам улгурмадим. Қаршимдаги семиз аёлни итариб, олдинга қараб югуриб кетдим. Қоронғу йўлакдан югуриб чиқарканман, майдон қуёш нуридан ёришиб кетганига гувоҳ бўлдим. Одамлар орасидан ўтиш учун қилдек жой ҳам йўқ эди. Мен одамларни итариб йўл очишга уринганим сайин улар мени орқага итариб ташлашарди. Олдинга интилганим одамларга ёқмай менга алланималар дейишар, худди барча ғазабга мингандек, бирдек бақирарди.

Қизил кийимларга ўралиб олган одамлар кўзимга даҳшатли бўлиб кўринар, атрофимдагилар мени бошқа томонга қараб итаришарди. Яхши ҳамки соат миллари кўриниб турар, аксинча бўлганда ҳеч қачон тўғри йўлни топа олмаган бўлардим. Лекин одамларнинг орасидан ёриб ўта олмай, улгурмай қолишдан ўлгудек кўрқаётгандим. Аммо таслим бўлиш ниятим йўқ. Албатта вампирлардек кучли эмасман, лекин кўлимдан келган ишни қиламан. Элис ҳам шу атрофда деган умид тарк этмасди. Элис бирор бино соясидан туриб менинг мағлуб бўлганимни кўрса, уйга — Жаспернинг ёнига қайтса керак. Одамларнинг тушунарсиз бақирғига қулоқ тутарканман, Эдвардга кўзи тушиб хаяжондан қичқиришларини кутиб, қулоқларимни динг қилиб олгандим. Ниҳоят, оломон орасидан кичик йўлак пайдо бўлди, олдинда бўш жой бор эди. Шошилиб ўша ёққа ўзимни урдим, токи тиззамни уриб олмагунимча бўш жой бу майдон

ўртасидаги тўрт бурчак шаклидаги фаввора эканини тушунмадим. Ўйлаб ўтирмай ўзимни сувга отдим, йўлини топганимдан йиғлаб ҳам юбордим. Совуқ шамолли ҳавода сув танамга пичоқдек санчилсада эътибор бермасдим. Фаввора анчагина кенг бўлгани учун майдон марказини кесиб ўтишимга ва бир неча лаҳза ютишимга имкон берди. Нафас ростламасдан фаввора деворчасидан тўғри одамлар устига сакрадим. Энди улар мендан, кийимларимдан сачраётган совуқ сувдан ўзларини тортишарди. Мен яна соатга қарадим. Кучайиб бораётган кўнғироқ овози бутун майдон бўйлаб жаранглади. Унинг овозидан оёғим остидаги тошлар ҳам қимирлаб кетгандек бўлди. Болалар кулоқларини бекитганча қичқириб юборишди. Мен ҳам югура туриб бор овозда қичқира бошладим.

— Эдвард! — бефойдалигини билсамда, бор овозда бақирардим. Оломоннинг овози орасида товушим сингиб кетди. Соат яна бонг урди. Кўзларим билан қоронғу йўлакни қидирганча югуравердим. Лекин олдинда одам кўплиги туфайли ҳеч нимани кўра олмасдим. Соат бонг урганида йиғлаб юбордим. Муюлиш ёнидан бир оила жой қолганди. Икки қизалоқ тўқ қизил рангдаги плаш кийиб олишган, сочларига ҳам қизил бантлар боғланганди. Оиланинг отаси паст бўйли киши эди. Уларнинг орасига ўзимни уриб кўз ёшларим орасидан йўлни кўришга уринардим. Соат яна бонг урди. Катта қиз онасининг оёғидан кучоқлаб олганча орқадаги сояга қараб турарди. Кейин у ойисининг биллагига осилганча, қўли билан қоронғулик томонни кўрсата бошлади. Мен ҳам уларга яқинлашиб қолгандим. Оила бошлиғи менга ҳайрон бўлиб қаради, чунки мен тинмай Эдварднинг отини айтиб чақирардим. Катта қизалоқ онасига нимадир деб кулди ва яна ортидаги сояни қўли билан кўрсатди. Мен оила бошлиғининг ёнидан учиб ўтдим, у оёғим тагидан кичик қизини олишга зўрға улгурди. Соат яна бир бор бонг урганда, уларнинг ортидаги сояга етиб бордим.

— Эдвард, йўқ! — қичқирдим, лекин овозимни кўнғироқ овози босиб кетди. Энди уни кўриб турардим. Лекин у мени кўрмасди. Бу гал уни ҳақиқатдан кўрардим, галлюцинация эмасди. Шундагина унга ҳам осон бўлмаганини тушуниб етдим. Эдвард худди ҳайкалдек ҳаракатсиз турар, кўзлари юмилган, қовоғи азоблардан кўкариб кетганди. У икки қўлини икки ёнга ёйиб турар, юзи ўта хотиржам, худди ёқимли нарсалар ҳақида ўйлаётгандек эди. Мармардан ясалгандек кўксини очик йўлакдан тушиб турган хира нур билинар-билинемас ярқиратарди. Умримда ундан чиройли нарса кўрмаганман, ҳатто нафасимни ютиб у томонга югураётганимда ҳам унинг бетакрор ҳусни ақлимни шоширарди. Азобда ўтган етти ойнанинг ҳам аҳамияти қолмади айни дамда. Ўрмонда айтган охириги гапи ҳам, мени кўришни истамаслиги ҳам аҳамиятини йўқотганди. Қанчалик узоқ умр кўрмай ундан бошқасини сева олмасдим. Соат бонг ургани баробарида у ёруғлик томон бир қадам ташлади.

— Йўқ! — қичқирдим мен. — Эдвард, менга қара!

У мени эшитмасди. Табассум қилганча яна бир қадам ташлади.

Мен унга шундай каттиқ урилдимки, зарба кучлилигидан ерга учиб кетдим. Агар у қўллари билан мени ушлаб қолмаганда... Унинг қўлига осилганча бошимни кўтардим. Соат яна бир бор бонг урганда унинг қоп-қора кўзлари секин очилди. У менга ҳайрат билан тикилди.

— Қизиқ, — деди у майин овозда. — Карлайл ҳақ экан...

— Эдвард, — дедим нафасимни ростлашга уриниб. — Сен сояга қайтишинг керак! Тезроқ!

У хижолат тортгандек туюлди. Қўли билан секин юзимни силаб қўйди. Назаримда мен уни тўхтатиб қолганимни сезмади. Ҳозир минора ёнидаги қоронғу муюлишда ҳаётимдаги энг муҳим вазифани уддаладим, шекилли. Бу ғалати ҳолат эди. Мен иккаламиз ҳам ажал остонасида турганимизни аниқ билардимиз лекин барибир бахтли эдим. Кечадан буён ваҳимада яшаганим боис ҳозир биринчи марта танамга қон югурганини сездим. Қалбимдаги жароҳат ҳам аллақаяерга йўқолганди.

— Ишонгим келмайди. Бу қадар тез рўй беради деб ўйламагандим. Шундай дея лабларини сочимга теккизди. — Қачондан буён сочларингга қўл теккизмагандим, бу қандай бахт, — овози бахмалдек майин эди. — Нафасингиздаги асални сўриб олган ўлим, хуснингизга кучи етмабди-да, — шивирлади у Ромеонинг қабрдаги сўзларини. — Ифоринг ҳам олдингидек ёқимли. Балки бу дўзахдир. Сен ёнимда бўлсанг, менга бунинг фарқи йўқ, мен уни қабул қиламан.

— Мен ўлганим йўқ, — гапини бўлдим. — Сен ҳам! Илтимос, Эдвард, тезроқ сояга сурилишимиз керак. Улар шу атрофда бўлиши мумкин!

Мен унинг қўлида тинмай типирчилайверганимдан сўнг, қошлари саросимада чимирилди.

— Нима бўляпти? — сўради у ҳамон мулойим овозда.

— Биз ҳали ўлганимиз йўқ! Лекин бу ердан тезроқ кетишимиз лозим, Волтарилардан нарироқ кетишимиз шарт.

Гапларимни эшитиб бир оз ўзига кела бошлади. Гапим тугамасдан у мени шарт кўтарди ва елкаси билан қуёшга туриб олди. Мени ҳимояламоқчи бўлгандек икки қўлини ёзди. Мен унинг қўли остидан икки Шарпа қоронғуликка сингиб кетаётганига қарадим.

— Муборақбод этаман, жаноблар! — деди у хотиржам ва ёқимли товушда. — Бугун менга кўмагингиз керак бўлмайди деб ўйлайман. Лекин хўжайинларингга менинг миннатдорчилигимни етказиб қўйсанглар бошим кўкка етарди.

— Балки суҳбатимизни тинч ва муносиброқ жойда давом эттирармиз? — таҳдидли овоз эшитилди.

— Бунга ҳожат йўқ, деб ҳисоблайман, — энди Эдварднинг товуши қатъийроқ чиқди. — Мен сизларнинг қонун-қоидаларингизни биламан, Феликс. Мен ҳеч бир қоидани бузмадим.

— Феликс қуёшга яқин туриш хавфли эканини эслатмоқчи эди, — деди бошқа товуш тинчлантирувчи оҳангда. Улар тўқ кул рангдаги этаги ер супуриб турган плаш кийиб олишганди. — Сизларни тинчроқ жойга кузатиб қўйишимизга рухсат берсангиз.

— Ортингиздан бораман, — деди Эдвард курукқина қилиб. — Белла, нега майдонга қайтиб фестивални томоша қилмаяпсан?

— Йўқ, қизалоқни ҳам ўзимиз билан оламиз?

— Мен ундай деб ўйламайман, — Эдварднинг оҳангидан илтифот изсиз йўқолди. У худди жангга тайёрланмоқчидек олдинга энгашди.

— Йўқ, — дедим кўрқа-писа.

— Жим, — деди у менга қараб шивирлаб.

— Феликс, — иккинчи соя шеригини тинчлантирмоқчи бўлди. — Ҳозир мавриди эмас.

Кейин Эдвардга юзланиб деди:

— Агар бизнинг хизматимиздан фойдаланмасангиз ҳам Аро сиз билан яна бир бор суҳбатлашиш ниятини билдирган.

— Албатта, — рози бўлди Эдвард. — Лекин қизнинг кетишига тўсқинлик қилмайсизлар.

— Афсуски, бунинг иложи йўқ шекилли, — деди хушмуомала соя афсус билан. — Бўйсунидан бошқа иложимиз йўқ.

— Унда мен Аронинг таклифини қабул қила олмайман, Деметри.

— Жуда яхши, — тўнғиллади Феликс. Қоронғуликка ўргангач Феликсга кўзим тушди. У кўзимга жуда баҳайбат кўринди. У Эмметтдан ҳам басавлат эди.

— Аро қаттиқ ранжийди, — хўрсинди Деметри.

— Бир амаллаб кечирар.

Феликс билан Деметри секингина муюлиш бошига яқинлашишди, кейин Эдвардни икки томондан қуршаб олишди. Кутилмаган гувоҳларнинг кўзидан пана бўлиш учун деворга яқин туришди. Эдвард қилт этмади. У жонини қурбон қилиб бўлсада, мени ҳимоя қилишга шай турарди. Кутилмаганда Эдвард кескин орқага ўгирилди, Феликс ва Деметри ҳам шундай қилишди, улар мен эшитмаган ниманингдир шарпасини сезишганди.

— Ўзимизни муносиб тутайлик, — деди қўнғирокдек жарангдор товуш. — Орамизда хонимлар бор.

Элис сузгандек юриб келиб Эдварднинг ёнида пайдо бўлди. У ҳамсуҳбатларининг ёнида ўта нозик, навнихол кўринарди. Феликс билан Деметри кутилмаган шамолдан кўтарилган плаш этақларини шошиб тузатишди. Феликснинг қовоғи уюлди, улар бу каби кутилмаган ўзгаришларни ёқтиришмасди.

— Биз ёлғиз эмасмиз, — деди Элис. Шарпалар бўйнини чўзиб икки-уч қадам нарида турган қизил кийимдаги оилани кўришди. Оила бекаси улардан кўз узмас,

эрини туртиб нималарнидир тушунтирарди. Деметри уларга қаттиқ тикилди, кейин Эдвардга ўгирилиб: Эдвард, илтимос, ақл билан иш қилайлик, — деди.

— Майли, — кўнди Эдвард. — Ҳозир ақл-фаросатимизни ишга солиб орамиздан бир кишига жавоб берамиз.

Деметри хўрсинди: — Ҳеч бўлмаса холироқ жойда муҳокама қилайлик. — Ортимиздан томоша қилиб турган оила атрофига олти эркак келиб қўшилди. Эдвард мени ҳимоя қилишга шайланиб туриши уларда шубҳа уйғотганди. Мен уларга кетинглар, деб кичқирмоқчи бўлдим.

— Эдвард тишлари орасидан "йўқ", деди.

— Бас! — қоронғуликдан кимнингдир ўткир овози эшитилди.

Эдварднинг қўли остидан бизга яқинлашаётган кичкина шарпага кўзим тушди. Бу ҳам Волтарилардан бири эди. Лекин ким? Яқинлашган шарпа худди Элисдек нозик эди, фақат ёнғоқ рангдаги сочлари узун бўлиб, елкасига тушиб турарди. Унинг ҳам елкасида узун плаш бўлиб, фақат ранги қора эди. Унга қараб ўғил ёки қизлигини фарқлаб бўлмасди. Бу митти шарпа барчани саросимага солиб қўйгани мени ҳайратлантирди. Феликс билан Деметри дарров бўшашишди ва ортга чекинишди. Эдвард ҳам қўлини тушириб: Жейн, деди шикаста овозда. Элис эса қўлини қовуштириб, бефарқлик билан қараб тураверди.

— Ортимдан юринглар, — деди у ва қоронғу муюлишга ўзини урди.

Феликс киноя билан жилмайганча бизга йўл бўшатди.

Элис дарров Жейннинг ортидан юрди. Эдвард эса елкамдан қучганча олдинга интилди. Йўлак ичкарилаганимиз сари пасайиб борарди. Мен Эдвардга савол назари билан қараганимда у бош силтаб қўйди. Ортимдан оёқ товушларини эшитмасамда бошқалар ҳам изимиздан келишаётганини сезиб турардим.

— Хўш, Элис, — деди Эдвард ҳорғин. — Сизларни бу ерда кўриб ҳайрон бўлмаслигим керак, шундайми?

— Бу менинг хатоим эди, — жавоб берди Элис ҳам ўша оҳангда. — Уни тузатмоқчи бўлдим.

— Нима бўлди? — сўради. Ортимиздан қулоғини динг қилиб келаётганлар учун шивирлаб гапиришаётганини сезиб турардим.

— Буни тарихи узун. — Элис кўзлари чакнаб менга қараб қўйди.

— Қисқаси, у ростдан ҳам қоядан сакраган, лекин жонига қасд қилишни хаёлига ҳам келтирмаган. Белла шу кунларда ўтказилиши керак бўлган қалтис спорт мусобақасига тайёрланаётган экан. — Қолганини хаёлан гаплашишди шекилли, жимиб қолишди, Эдвард ҳар замонда бош силтаб қўярди. Йўлак пастлаган сайин илонизи шаклига кириб борарди. Жейн исмли шарпа буткул кўздан йўқолганди. Олдинда кетаётган Элис ҳам тор туйнукдан ўтиб, кўздан йўқолди. Туйнук оғзига темир панжара ўрнатилган бўлиб, уни кўриб қадамимни секинлатдим.

— Хавотирланма, Белла, — Эдвард қулоғимга шивирлади. — Элис сени кўтариб олади.

Эдвард аввал ўзи тушиб, мени кўтариб олса ҳам бўларди, лекин орқада Феликс ва Деметри киноя билан жилмайиб тургани учун аввал менга йўл берди. Тошга ўтириб оёғимни осилтирарканман "Элис" дедим овозим титраб.

— Шу ердан, Белла, — деди у тинчлантирувчи оҳангда. Лекин овози жуда узоқдан эшитилди. Эдвард қўлимдан тутиб мени қоронғу бўшлиққа туширди.

— Тайёрмисан? — сўради у.

— Тушир, уни, — овоз берди Элис.

Қўрққанимдан кўзларимни чирт юмдим, Эдвард йиқилишимга йўл қўймайди...

Ҳаммаси тез рўй берди. Мени ўраб олган ҳавони ёриб ўтарканман, ҳатто қўрқишга ҳам улгурмасимдан Элиснинг кутиб турган қўлларига келиб тушдим. Унинг қўллари тошдек қаттиқ бўлгани сабаб қўнишим оғриқли бўлди. У мени ерга қўйгандан кейин ўзимга келиб атрофга алангладим. Ичкари ғира-шира ёруғ эди. Нур бирдан сўнгач, Эдварднинг сезилар-сезилмас ёруғлик таратиши мен учун ягона ёруғлик манбаи бўлиб қолди. У мени елкамдан тутганича; янада тезроқ юра бошлади. Тошли, ўнқир-чўнқир йўлда югуриб кета бошладик. Қоронғуликда фақат менинг қадам товушларим эшитиларди. Эдвард мени маҳкам бағрига босиб олганди. У ёнимдалигидан ҳатто мавҳумликдан ҳам қўрқмасдим. Энди нима бўлса бўлар, ҳеч бўлмаса ўлимимдан олдин у билан биргаман. Бизга қандай ўлим тайёрлаб қўйишганини билгим келарди, лекин ҳатто шивирлаб ҳам сўрай олмасдим, чунки биз чор тарафдан ўралгандик. Атрофимдагилар ҳатто юрагимнинг уришигача эшитиб туришарди. Борган сайин биз ер қаърига тушиб борардик, фақат Эдварднинг бошимни силаб туриши қўрқувдан қичқириб юбормасликдан асраб турарди. Ёруғлик қаердан тушаётганини билмасдим, лекин атроф бирдан ёришиб кетди. Совуқдан тишларим такиллаб бошлади. Эдвард қўли муздеклигини билиб, елкамдан қўлини олди. Мен эса унга янада

ёпишдим. Ахир қанча умрим қолганини билмай турганимда, совуқ ҳақида ўйлаб бўлармиди?

Мен қанчалик тез юришга ҳаракат қилмай Феликс учун имиллаётгандек эдим ва бу унинг ғашига тегарди. Ниҳоят йўлак тугаб, яна битта занглаган темир панжара кўринди. Панжарадан ўтиб, кенг ва ёруғ хонага кириб бордик. Ортимиздан панжара қарсиллаб ёпилди, лекин ортимга қарашга кўрқдим. Узун хонанинг нариги томонида пастгина ёғоч эшик кўринди. Эшикдан ўтиб ҳайратдан оғзим очилиб қолди. Эдвард эса асабийлашиб, лабини тишлаб турарди.

XXI боб. Ҳукм

Биз яхши ёритилган йўлакда пайдо бўлдик. Йўлакнинг полига кулранг гилам тўшалган бўлиб, чироқ нури барча жойни тенг ёритарди. Бу ер иссиқроқ эди. Тошли ва қоронғу туннельдан сўнг бу ер анча яхши эди. Назаримда Эдвард менинг фикримга қўшилгиси йўқ эди. У йўлакнинг тўридаги лифт ёнида қора ридога ўралган шарпага тунд кайфиятда тикилиб турарди. У мени олдинга етаклади, Элис ҳам ёнма-ён борарди. Оптимиздаги темир эшик оғир ғийқиллаб ёпилди. Лифт ёнида кутиб турган Жейн эди. Биз учта Волтари билан бирга лифтга чиқдик. Жейннинг юзида бефарқлик акс этганди. Лифтда Волтарилар плаш капюшонларини ечиб қўйишди. Феликс билан Деметри қорачадан келганлигини кўриб ҳайрон қолдим, чунки вампирлар рангпарлиги билан ажралиб турарди. Плаш остидаги либосларининг замонавий, дид билан танланган, ўта қимматбаҳолиги билиниб турарди. Феликснинг қоп-қора сочлари калта қирқилган бўлиб, Деметриники елкасига сочилиб турарди. Мен бурчакка тикилиб олдим, Эдвард менинг қўлимни маҳкам қисганча Жейндан кўз узмасди. Лифтдаги саёҳатимиз қисқа бўлди, офисларнинг ҳашаматли қабулхонасига ўхшаган хонага чиқдик. Хона деворларига ёғочдан безак берилган, полда эса тўқ яшил рангдаги қалин гиламлар тўшалганди. Хонанинг бирорта ҳам деразаси йўқ эди, лекин худди дераза ўрнини босиш учун қилингандек хонанинг ҳар томонида Тоскания худудлари тасвирланган суратлар илинганди. Хона бўйлаб чарм қопланган кичик диванчалар қулай жойлаштириб чиқилган, ялтираб турган столларда эса биллур гулдонлар турфа гулларга тўла эди. Гуллар ифори шаҳримизда бўладиган дафн маросимларини ёдимга солди. Хона ўртасида баланд, сайқалланган, қизил ёғочдан ясалган стол турарди. Стол ортида турган аёлга кўзим тушиб шошиб қолдим. У баланд бўйли, буғдой ранг, кўзлари яшил рангда эди. Бошқа даврада чиройли кўриниши мумкин эди. Назаримда у худди менга ўхшаб оддий одам эди. Бу аёл вампирлар маконида нима қилиб юрганини тушунмадим. У меҳмонларга одоб билан жилмайди: — Хайрли кун, Жейн, — деди. Юзида ҳайратдан асар ҳам йўқ эди. На менга, на Эдвардга ўгирилиб қаради.

— Жанна, — бош силкиди Жейн тўхтамасдан. Феликс эса қизга кўз қисиб қўйди, Жанна унга жавобан қикирлаб кулди.

Ёғоч эшик олдида бизни кутиб туришарди. Рангпар, марварид рангидаги костюм кийиб олган йигитча Жейннинг эгизагига ўхшарди. У жуда чиройли эди.

— Алек, — деди Жейн пешвоз чиққан болани юзидан ўпиб кўришаркан. Кейин у бизга ўгирилди.

— Улар сени биттасини олиб келишга жўнатишса, сен иккита... икки яримтасини олиб келяпсанми? — таъкидлади у менга тикилиб.

— Қойилмисан? — кулди Жейн ёш боладек.

— Яна бир бор салом, Эдвард, — сўрашди Алек. — Энди кайфиятингиз яхши бўлса керак?

— Айтарли эмас, — қовоғини очмай жавоб берди Эдвард. Унга қараб ҳеч қачон кайфияти бугунгидек ёмон бўлмаганини тушундим.

Алек қиқирлаб кулди ва мени кўздан кечира бошлади, мен эса қўрққанимдан Эдварднинг пинжига кириб кетгудек бўлиб турардим.

— Барча нохушликларингиз сабабчиси шуми? — сўради у киноя билан.

Эдвард кибр билан жилмайди.

— Валдирайверадида, — деди орқада турган Феликс.

Эдвард кескин ўгирилди, ҳамлага тайёрланаётгандек

кўксини тўлдириб нафас олди. Феликс эса жилмайганча кўлини кўтарди ва Эдвардни олдинга таклиф қилди.

Элис шошиб Эдварднинг кўлидан тутди ва: — Сабрли бўл, — деб огоҳлантирди.

Улар бир-бирларига тикилиб қолишди, уларнинг сўзсиз суҳбатларини тушунмаганимдан қаттиқ афсусландим. Менимча сурбет Феликсга қандай чора кўриш ҳақда гаплашишди шекилли, чунки Эдвард опаси билан "сўзлашиб" бўлгач, у томонга ўгирилди.

— Сизларни кўришдан Аро жуда бахтиёр бўлади, — деди Алек худди ҳеч гап бўлмагандек.

— Уни куттириб қўймайлик, — таклиф киритди Жейн.

Эдвард индамай бош силкиди.

Алек билан Жейн қўл ушлашганча йўл бошлашди. Олдинда яна битта безатилган зал бор эди. Бу саёҳатнинг охири бормикан ўзи?

Улар зал охиридаги тилла суви югуртирилган эшик ёнида тўхтаб, уни очишди. Эдвард мени хонага киритганда ҳайратдан оҳ тортиб юбордим. Яна олдингидек тошдан иборат, ғорга ўхшаш туннелга тушиб қолгандик. Лекин тошли даҳлиз тезда тугади ва ўрнини ёруғ ғорга ўхшаш хонага бўшатди. Деразадан икки ингичка қуёш нури хонага тушиб турарди. Хона жиҳози қадимги тахтга ўхшаган бир неча стулдан иборат эди. Хона ўртасида кичикроқ люк бор эди. Бу люкни ҳам чиқиш учун ишлатишармикан? Хона бўш эмасди, бир неча киши одатий суҳбат учун чақирилгандек йиғилишганди. Йиғилганларнинг овози майин гувиллаб турар, ёзги либосларда кийинган аёллар қуёш нури тушиб турган жойда худди қуёшда тобланмоқчидек ястаниб ўтиришар, уларнинг танасидан таралган ёғду қуёш нури билан кесишиб хона деворларида акс этарди. Биз кириб борганда чиройли чехралар бизга ўгирилди. Кўпчилик умрбоқийлар оддий аҳоли каби кийинишганди. Лекин биринчи бўлиб сўз олган эркак узун либос кийиб олганди. Унинг кийими кўмирдек қора эди, елкасига ёйилиб турган қоп-қора сочлари билан капюшонини фарқлаб бўлмасди.

— Жейн, азизам, қайтдингми? — қичқирди у завқланиб. Овози худди куйдек ёқимли эди. У биз томонга қадам ташлаганида хатти-ҳаракатлари нозиклиги ва ўта назокат билан гапиришидан оғзим очилиб қолди. У менга яқинлашганда эса ҳайратим янада ошди. Унинг юзи нотабиий чиройли чехраларга ўхшамасди (у биз томон ҳаракатланганда ёнидаги бир тўда кўриқчилари ҳам бирга қадам ташлашди). Уни чиройли деб бўлмасди. Бошқаларникига ўхшамайдиган юз тузилиши бенуксон эди. Худди вампирлардан мен фарқ қилганимдек, у ҳам қавмдошларидан ажралиб турарди. Унинг териси худди пиёз қатламидек тиниқ ва нозик эди. Қопқора сочлари эса оқ юзини янада оппоқ қилиб кўрсатарди. Бирдан менда унинг юзига тегиниб юзи Эдвард ёки Элисникидек юмшоқлигини ҳис қилиш истаги пайдо бўлди. Қорачиқлари қизил рангдаги кўзларини туман қоплагандек эди. У атрофдагиларни кўряптими, деган шубҳа уйғонди менда.

У сузгандек Жейнга яқинлашди, унинг оппоқ қоғоздан ясалгандек кўлини олиб секингина лабини теккизди ва бир қадам ортга чекинди.

— Худди шундай, ҳукмдор, — жилмайди Жейн. Унинг юзи фариштадек ёришиб кетди. — Ўзингиз истагандек, уни тирик олиб келдим.

— Оҳ, Жейн, — жавобан жилмайди у ҳам. Менга жуда кўп ёрдамнинг тегади.

У туман қоплаган кўзларини биз томонга тикди ва юзи ёришиб жилмайди:

— Элис ҳам, Белла ҳам келибди! — деди ингичка кўлларини ишқалаб. — Қандай бахтли тасодиф! Ажойиб!

Мен ҳамон ўзимга кела олмасдим, чунки у бизнинг исмимизни худдики биз унинг эски кадрдония тўсатдан учрашиб қолгандек тилга оларди. Кейин йўлдошларимизга қараб: Феликс азизим, илтимос, бориб биродарларимга жамоат жам бўлганини хабар бер. Ишончим комилки, улар бу воқеага гувоҳ бўлишни исташади.

— Хўп бўлади, ҳукмдор. Феликс биз ҳозиргина келган эшик ортида кўздан йўқолди.

— Кўрдингми Эдвард? — ғалати вампир Эдвардга ўгирилиб худди меҳрибон бободек койиди. — Сенга нима дегандим? Кеча истаган нарсангни берганим учун мамнунмасмисан?

— Ҳа, Аро, мен мамнунман, — деди у кўлимни янада қаттиқроқ сиқиб.

— Ижобий якун топадиган воқеалар менга ёқади, хўрсинди Аро. — Лекин ҳамма вақт ҳам якун яхши бўлмайди. Нима бўлди, Элис? — У қизиқиш тўла кўзларини Элисга тикди. — Уканг, сени ҳеч қачон хато қилмайди деб ўйлаган шекилли, лекин гувоҳи бўлганимиздек кичкина хатога йўл кўйган.

— О, мен кўп адашаман, — жилмайди Элис кўзни қамаштирадиган табассуми билан. Лекин кўллари асабий мушт бўлиб тугилганди. — Бугунги кундан хулоса чиқаришингиз мумкинки, мен муаммоларни ҳал қилишдан кўра, кўпроқ уни келтириб чиқараман.

— Ўта камтарлик қиялсан, — таъна қилди Аро. — Мен сенинг бир неча ажойиб ҳаракатларингга гувоҳ бўлганман, сенинг қобилиятингдек ноёб истеъдодни сира учратмаганман. Тасанно!

Элис Эдвардга кўз қири билан нигоҳ ташлади. Бу Аронинг эътиборидан четда қолмади.

— Илгари танишиш бахтига муяссар бўлмаганимдан афсусдаман. Лекин сени илгаридан танийдигандекман! Билсанг, укангнинг қобилиятидан менда ҳам бор. Лекин менда масофа муаммоси бор, унда эса — йўқ, — деди у Эдвардга ҳавас билан боқаркан.

— Аммо сенинг истеъдодинг қудратлироқ, — деди Эдвард куруқ қилиб. У Элисга кўз ташлаб фикрини изоҳлади: — Аро одамларнинг фикрини ўқиши учун жисмоний яқинлик зарур. Лекин у мендан кўпроқ нарсани эшита олади. Билганингдек, мен бўлаётган воқеаларни сенинг фикринг орқали ўқийман, Аро эса вақти ва замонидан қатъи назар, хаёлингдаги ҳар бир фикрни ўқий олади.

Элис ингичка қошларини чимирди, Эдвард эса бошини қуйи солди.

Аро буни ҳам эътибордан қочирмади.

— Лекин масофадан туриб маълумот олиш, жуда қулай бўлар эди... — хўрсинди Аро.

Аро елкамиз оша назар ташлаганда барча, — Жейн, Алек, Деметри ҳам ўгирилишди.

Мен ҳаммадан кейин ўгирилдим. Феликс қайтиб келганди, у билан бирга қора кийимли икки эркак ҳам қўшилиб келди. Улар Арога ўхшаб кетишар фақат биттасининг сочи кумушдек оппоқ эди.

Мен Карлайлнинг хонасида кўрган учлик бир жойга йиғилишганди, сурат чизилганига асрлар бўлган бўлсада, улар ўша-ўша эдилар.

— Маркус, Кайус, қаранглар! — хитоб қилди Аро. Белла тирик экан! Элис ҳам шу ерда! Ажойиб, тўғрими?

Иккала эркак ҳам ўгирилиб қарамасдан "ажойиб" деб қўйишди. Қора сочли эркак худди Аронинг қувончли хитобларини кўп минг йиллардан бери эшитавериш зериккандек кўринди. Иккинчисининг эса оппоқ сочлари остидаги юзида бефарқлик сезилди. Улар қизиқиш билдиришмасада, Аро ўша руҳда давом этди.

— Ҳикояни эшитишга руҳсат берсангиз, — худди хиргойи қилгандек эълон қилди Аро. Оппоқ сочли вампир деворга тақаб ўрнатилган тахт томон йўл олди. Иккинчиси эса Аронинг ёнида тўхтади ва негадир ридоси остидан қўлини чиқарди. Аввалига у Аронинг қўлидан ушламоқчими деб ўйладим. Лекин тезгина қўлини Аронинг кафтига теккизди ва яна ридоси остига яширди. Аро битта қошини кўтарди. Эдвард хотиржам лабини бурди, Элис эса унга қизиқиб қаради.

— Раҳмат, Маркус, бу жуда қизиқ, — деди Аро.

Шу лаҳзада Маркус Арога фикрини ўқишга изн берганини тушундим. Маркусни бу ишлар қизиқтирмаётгани сезилиб турарди. У Кайуснинг ёнидаги тахтдан жой олди. Уни кузатиб келган икки вампир ҳам сўзсиз эргашишди. Ёзги кўйлақдаги икки хоним ҳам Кайуснинг ёнидан худди кўриқчидек жой олишди. Наҳотки вампирларга кўриқчи керак бўлса, деган фикрдан кулгим қистади. Балки улар кексалик сабаб худди териси каби юпқалашиб қолишгандир.

— Қизик, — бош чайқади Аро. — Жуда қизик.

Элис унга қизиқиб қаради, Эдвард тезгина унга ўгирилиб вазиятни тушунтирди: Маркус муносабатларни кўра олади. У бизнинг жўшқинлигимиздан ҳайрон.

— Ўта қулай, — деди у ўзига-ўзи, кейин биз томонга ўгирилди: Сизларни ишонтириб айтаманки, Маркусни ҳайратга солиш жуда қийин.

Мен Маркуснинг жонсиз юзига қараб бунинг тўғрилигига амин бўлдим.

— Лекин буни тушуниш шунчалик мушкулки, — мулоҳаза юрита бошлади Аро Эдварднинг кўлидан кўз узмай. Мен Аронинг пойинтар-сойинтар гапларини тушуниб етолмасдим.

— Қандай қилиб унга бу қадар яқин туришга чидайсан?

— Қийинчилик билан, — хотиржам жавоб берди Эдвард.

— Лекин унга чанқоқсан-ку! Ўзингни назорат қилиш мушкул-ку!

Эдвард заҳарханда кулди: Мен бунга барча нарсанинг қиймати сифатида қарайман.

— Ўта юқори баҳо! — энди Аро пичинг қилди.

— У шунга арзийди.

Аро кулиб юборди.

— Агар у билан сенинг хотираларинг орқали танишмаганимда, кимнинг қонига шунчалар ташна бўлиш мумкинлигини тасаввур ҳам қила олмасдим. Орамиздан кўплар бу тухфадан хурсанд бўлишимиз мумкин эди, лекин барибир...

— Тухфани исроф қиляпман, — Аронинг гапини тугатди Эдвард.

Аро яна кулиб юборди.

— Дўстим Карлайлни жуда соғинаман. Сен уни ёдимга соляпсан, лекин у сен каби жаҳлдор эмасди.

— Карлайл кўп нарсада мендан устун.

— Мен, албатта, Карлайл истакларини жиловлай олишига ишонмасдим. Лекин сен уни ҳам йўлда қолдирияпсан.

— Унчалик эмас, — деди Эдвард шошиб.

— Мен унинг ютуқларидан мамнунман, — яна овоз чиқариб мулоҳаза юрита бошлади Аро. — У ҳақидаги хотираларинг мен учун совға. Ўзимга ўзим ҳайронман, чунки у танлаган йўлдаги ютуқларидан қувоняпман! Мен унинг иродаси бўшашиб, вақт ўтган сайин сусаяди деб ўйлагандим. Унинг ғайритабиий

қарашларини бўлишадиган тарафдорлар топиш ҳақидаги режасидан кулгандим. Нима бўлганда ҳам хато қилганимдан мамнунман!

Эдвард жавоб бермади.

— Лекин ўзингни тутта олишингга қойилман, — оҳ тортиб юборди Аро. — Очиги, мен ирода шу даражада кучли бўлишини тасаввур ҳам қила олмаганман. Кучли истакка бир марта эмас, қайта-қайта қарши бориш... Агар ўзим туйғуларингни ҳис қилмаганимда ишонмаган бўлардим...

Эдвард Аронинг завқланишига бефарқ қараб тураверди. Ичида қайнаётган туйғулари юзида акс этмаслиги мумкинлигини билардим, шу сабаб мен ҳам хотиржам бўлишга уриндим.

— У сенга қандай муносабатда бўлишини эслашнинг ўзи кулгули, — қиқирлади Аро. — Ўша заҳоти мени ташналик қийнай бошлайди.

Эдвард хушёр тортди.

— Хавотир олма, — ишонтирди уни Аро. — Унга зиён етказмайман. Лекин бир нарсани билгим келяпти. У менга қизиқсиниб тикилди. — Майлими? — деди бесабрлик билан қўлини кўтараркан.

— Ўзидан сўра, — деди Эдвард.

— Албатта, нақадар кўполман-а? — хитоб қилди Аро ва менга мурожаат этди: — Белла, Эдварднинг қобилияти учун истисно эканлигинг мени хайратга соляпти. Ва бу вазият мен учун қизиқарли. Эдвард билан истеъдодимиз бир хиллигини билганимдан буён буни ўзимда ҳам синаб кўргим келиб қолди. Рухсат берасанми? Мен учун ҳам истисномисан ёки...

Мен Эдвардга кўрқиб қарадим. Аронинг сертакаллуфлигига қарамай, бошқа иложим ҳам йўқлигини сезиб турардим. Аслида у менга қўл теккизишидан кўрқсамда, иккинчи томондан унинг ғайриоддий терисини ушлаб кўргим келди.

Эдвард розилик бергандек бош силкиди, лекин у Аро менга ёмонлик қилмаслигини сезгани учунми ёки бошқа иложи йўқлиги учунми, билмадим. Шундан сўнг секин Аро томонга ўгирилдим ва титраётган қўлимни унга узатдим. У иложи борича юзига меҳрибон тус беришга уриниб жилмайди, бу билан менга ҳеч нима хавф солмаётганини билдирмоқчи бўлди, шекилли. Лекин унинг қоғоздек юпка терисидан барибир хавф-хатар таралиб турарди. У қўлимни ушлаганда бутун танамга чумоли ўрмалагандек бўлди, у мен ўйлагандан ҳам совуқ эди. Туман қоплаган кўзлари жилмайиб турар, худди гипноз таъсирига тушгандек, ундан кўз узишнинг иложи йўқ эди. Аслида ҳам улар одамларни гипноз қилишарди. Бирдан Аронинг юзи ўзгарди. Кўзларида шубҳа соя ташлаши билан ўзини қўлга олиб, сездирмаслик учун дўстона жилмайди.

— Жуда ғалати, — деди у қўлимни қўйиб юбориб ортга чекинаркан. Мен секин Эдвардга назар ташладим, у юзидан туйғуларини сездирмасликка уринсада, ғурурланганини сездим. Аро ўйчан қиёфада у ёқдан бу ёққа юра бошлади. Кейин кескин тўхтади ва ҳаммамизга бир-бир қараб чикди.

— Бунақасини биринчи марта кўришим... — шивирлади у ўзига-ўзи. — Қизик, биздаги бошқа қобилиятлардан ҳам ҳимояланишга қодирмикан?.. Жейн, азизам, нима дейсан?

— Йўқ! — тўсатдан Эдвард ўкириб юборди. Элис кўлидан ушлаб қолишга ҳаракат қилганди, бўлмади.

Митти Жейн мамнун жилмайиб: Лаббай, ҳукмдор, деди.

Эдвард энди ҳамлага тайёрланган шердек Арога ўқрайиб қараб турар, атрофдагилар худди беодоблик қилган аҳмоқ болага қарагандек анқайиб қарашарди. Феликс киноя билан жилмайиб Эдвард томон қадам ташлади. Аро унга кўз қирини ташлаганди, у жойида қотди. Кейин у яна Жейнга гап қотди: Мен ўйланиб қолдим, азизам, балки Белла сендан ҳам ҳимояланган бўлса-чи?

Аронинг гапини Эдварднинг ўкириши бузди. У мени орқага тортиб гавдаси билан улардан бекитди. Кайус кўриқчилари билан арвоҳдек биз томонга сузиб кела бошлади.

Жейн эса фариштаникидек беғубор табассум билан бизга юзланди.

— Ундай қилма! — қичқирди Элис Эдвард Жейн томонга отилганини кўриб. Нима бўлганини англагунимга қадар, Аронинг кўриқчилари хушёр тортиб улгурмай Эдвард ерпарчин бўлиб оёқ остида ётарди. Унга ҳеч ким кўлини теккизмасада қаттиқ оғриқдан азоб тортаётгандек афти буришиб борарди. Мен даҳшатдан қотиб қолгандим. Энди Жейн фақат унга қараб жилмаярди, шундагина гап нимадалигини тушундим. Элис унинг буюк қобилияти ҳақда гапирганини ҳам, нима сабабдан атрофдагиларнинг барчаси уни ҳурмат қилишини ҳам, у қобилиятини менда синаб кўрмасдан олдин нега Эдвард унга ташланганини ҳам энди тушундим.

— Бас қилинг! — қичқириб юбордим. Овозим сукунатда акс-садо бергандек бўлди. Мен уларнинг ўртасига тушиш учун отилганимда Элис мени маҳкам кучоқлаб олди. Энди Эдварднинг гапиришга ҳам ҳоли қолмаган, совуқ полда оғриқдан буришиб ётар, унинг азобланаётганига гувоҳ бўлиб турганимдан юрагим қинидан чиққудек бўларди.

— Жейн, — Аронинг хотиржам овози уни тўхтатди. У ҳузурланиб жилмайганча ўгирилди. Жейн нигоҳини олиши билан Эдвард ўрнидан кимирлади. Аро бошини мен томон бурди.

Мен унинг қаттиқ тикилишига эътибор ҳам бермадим. Мен ҳамон Элиснинг кучоғидан чиқа олмай Эдварддан кўз узолмасдим.

— Жуда яхши, — шивирлади Элис. Шундан кейин Эдвард секин ўрнидан турди ва кўзи менга тушди. Унинг кўзларида даҳшат акс этганди. Аввалига бу даҳшат ҳозир бошидан ўтказган дақиқалари учун бўлса керак, деб ўйладим. Кейин у шошиб Жейнга қаради ва енгил тин олди.

Мен ҳам Жейнга қарадим, у энди жилмайишни бас қилганди. У нигоҳи билан менга еб қўйгудек тикилар, қаттиқ киришганидан тишлари ғичирлаб кетди. Мен

оғриқ ҳис қилишга тайёрланиб букчайдим. Лекин ҳеч нима бўлмади. Эдвард дарров ёнимда пайдо бўлди ва кўлимдан маҳкам ушлади.

Шу маҳал Аро ўз-ўзидан кулишни бошлади: — Ҳа-ҳа-ҳа! Ажойиб! — у ўзини тута олмай куларди. Жейн жаҳл билан тўнғиллади, кейин жангга шайлангандек туриб олди.

— Хафа бўлма, азизам, — тинчлантирувчи оҳангда гапирди Аро ва кўлини унинг елкасига қўйди.

У барчамизни шошириб қўйди.

Жейн кўзларини мендан узмасди.

Аро яна кулиб юборди: Сен жуда жасурсан, Эдвард, сукунатга қандай чидаяпсан. Мен бир гал Жейндан ўз истездодини менда синаб кўришини сўрагандим. Шунчаки қизиқиш сабаб... — деди у таърифга тил ожиз дегандек бош чайқаб.

Эдвард билан Элис хушёр тортишди, мен эса кўрқувдан титрай бошладим.

— Менимча, фикрингни ўзгартирмадинг? — сўради у Эдвардга умид билан боқиб. — Сенинг истездодинг бизнинг кичик жамоамизга асқотган бўларди.

Эдвард тараддудланди, кўз қиримда Жейн ва Феликснинг норозиликдан тиришган пешаналари кўринди.

Эдвард ҳар бир сўзини тарозида тортиб: Мен... анигини билмайман... йўқ, — деди.

— Элис? — Аро энди унга мурожаат этди. — Балки сен бизнинг даврага қўшилишга рози бўларсан?

— Сен-чи, Белла? — қошларини чимирди у.

Эдвард илондек вишиллади. Мен эса тушунмай Арога тикилдим. Ҳазиллашяптими? Ёки мени тушликка олиб қолмоқчими?

Сукунатни кумушсоч Кайуснинг овози бузди.

— Нега? — деди у Арога жавоб талаб қилгандек тикилиб.

— Кайус, унинг бетакрор истездодини кўриб турибсанку, — мулойимлик билан таъна қилди Аро. — Мен эса Жейн ва Алекни топганимиздан буён бу қадар кучли истездодга дуч келганим йўқ. Агар у сафимизга қўшилса, имкониятларимиз қай даражада кенгайишини тасаввур қиляпсанми?

Кайус истеззоли нигоҳларини узоқларга тикиб тураверди. Жейннинг кўзлари эса бу таққослашдан алам билан чакнаб кетди. Эдвард ҳам ғазабдан титраб кетди. Унинг қизиққонлиги сабаб яна азоб беришларини истамасдим, шу сабаб шошиб: — Йўқ, раҳмат, — дедим овозим зўрға чиқиб.

— Қандай омадсизлик. Қандай йўқотиш.

— Ёки бўйсунинглар ёки ўласизлар демоқчимисиз? тўнғиллади Эдвард.

Мен хонада йиғилган одамларни кўрган заҳотим шубҳалангандим. Булар қонунни амалга ошириш учун йиғилишганми?

Унинг овозидаги кибр ва жаҳлни кўриб ҳайрон бўлдим.

— Йўқ, албатта, — хайратланиб кўзларини пирпиратди Аро.

— Бу ерга Хейдининг қайтишини кутиш учун чақирилганмиз. Сизлар учун эмас.

— Аро, — шивирлади Кайус. — Қонун уларни талаб қилади.

Эдвард энди Кайусга тикилди:

— Нега? — У Кайус нима хақида ўйлаётганини билиб турардию лекин фикрини овоз чиқариб изохлашини талаб қиларди.

Кайус тўсатдан қоқ суяк қўлларини мен томонга қаратди:

— У жуда кўп нарса билади. Сизлар бизнинг барча сирларимизни унга ошкор этдинглар, — унинг овози жуда ингичка эди.

— Ўз худудларингда ҳам бир неча одам бор-ку, — эслатди Эдвард ва мен яқинда учратган чиройли аёлни эсладим.

Кайус жилмайганга ўхшаб лабини жийирди.

— Тўғри, — деди у. — Лекин улар бизга керак бўлмай қолишса, тақдири нима бўлишини биласан. Лекин сизларнинг режаларингиз бошқа. Агар у сиримизни фош қилса, уни йўқ қилишга тайёرمىсизлар? Назаримда йўқ!

— Ошкор қилмайман, — дедим шивирлаб.

Кайус совуқ назари билан мени жим бўлишга мажбур қилди.

— Қолаверса, уни ўзимизга ўхшаганлардан бирига айлантириш ниятларинг йўқ, — давом этди. — Шу сабаб у хавфли. Унинг ҳаёти барча бўлиб ўтган воқеалар учун жарима бўлади. Сизлар эса истасанглар кетишинглар мумкин.

Эдварднинг тишлари ғичирлаб кетди. Кайус эса:

— Ўйлаганларим шулар, — деди мамнун оҳангда. Феликс сабрсизлик билан олдинга интилди.

— Агар... — Аро давом этди. Суҳбатнинг тугаши унга ёқмаётгани кўришиб турарди. Агар ростдан ҳам унга умрбоқийлик беришни истаманглар, албатта!

Эдвард жавоб беришдан олдин иккиланиб қолди: — Агар истасам-чи?

Аро яна мамнун жилмайди: Унда буткул озод этилардинглар ва уйингизга қайтиб дўстим Карлайлга саломимни етказардингиз.

Кайус бир оз иккиланди. — Лекин кўрқаманки, буни амалга оширишга мажбурсан.

Қовоғи очилмаган Кайус бир оз юмшагандек бўлди.

Эдвард жаҳл билан лабини қимтиди ва кўзларимга қаттиқ тикилди.

— Илтимос, уларнинг айтганини бажар, — шивирладим.

Наҳотки бу шунчалар қийин бўлса? У мени ўзгартиришдан кўра ўлишни афзал билипти. Эдвард кўзлари тўла азоби билан менга тикилиб турарди. Шу маҳал Элис биздан узоқлашиб, Арога яқинлашди. Биз ҳам унинг ортидан юрдик. Унинг ҳам кўли Ароники каби кўтарилганди. У сўзсиз тураркан, Аро ўзининг ташвишланаётган кўриқчиларини у томонга жўнатди. Аронинг ўзи унга пешвоз чикди ва қизиқиб кўлидан тутди. У назокат билан бошини эгиб диққатини

жамлади. Элис ҳам ҳаракатсиз турарди. Ҳеч ким қимирламас, Аро худди Элиснинг кўлига ёпишиб қолгандек турарди. Сукунат қачон тугаркан деб сабрим тугаб борарди, бу жимлик менга сира ёқмасди. Ниҳоят Аронинг овози жимликни бузди.

— Ҳа-ха-ха, — кулди у ўзини тўхтата олмай. Кейин секин кўзларини очди, ҳаяжондан улар ёниб турарди. — Ажойиб!

Элис совуққонлик билан: Сизга ёққанидан хурсандман, — деди.

— Ҳали рўй бермаган нарсаларни кўриш, қандай ажойиб! — у хайратланиб бош тебратди.

— Кўрган нарсам, албатта, амалга ошади, — ишонтирди уни Элис.

— Тўғри, бу жуда аниқ кўринди. Албатта, ҳеч қандай муаммо йўқ.

Кайус уларга алам билан боқиб турарди, Феликс билан Жейн ҳам норозилигини яширмасди.

— Аро, — деди Кайус норози оҳангда.

— Кайус, азизим, — жилмайди Аро. — Жаҳлингга эрк берма. Имкониятлар ҳақида ўйла. Улар ҳозир сафимизга кўшилишмасада, келажакдан умид узмаймиз. Ёшгина Элис, оиламизга қанча қувонч олиб келиши мумкинлигини тасаввур қилиб кўр... Қолаверса, Беллани ҳам ўз сафимизда кўришни ўйлаб сабрсизликдан ёниб кетяпман...

Аро астойдил ишонч билан гапирарди. Наҳотки, у Элиснинг башорати ҳар доим ҳам тўғри чиқавермаслигини билмаса? Бугун у мени ўзгартиришга рози бўлиб, эртага қарорини ўзгартириши мумкин... Қарорлар ўзгараверади, келажак эса ўз йўналишидан кетаверади. Агар Эдвард истамасада мен вампирга айлансам, бунинг кимга кераги бор? Балки мен доим ёнида бўлганимдан кўра ўлимни афзал билгандир? Кўркувдан кўзим тиниб кетди...

— Демак энди биз озодмиз?, — умид билан сўради Эдвард.

— Албатта, албатта, — деди Аро ёқимли овоз билан. — Лекин илтимос, меҳмонга келиб туринглар. Ташрифингиздан бошим кўкка етди!

— Биз ҳам сизларни кўргани борамиз! — деди Кайус қаттиқ нигоҳини узмай. — Қоидаларга амал қилганингизга ишонч ҳосил қилиш учун. Сизларникида узок қолмаймиз.

Эдвард ўзини зўрға босиб, бош силтади. Кайус кинояли жилмайганча ортга чекинди ва томошани бефарқ кузатиб турган Маркуснинг ёнига ўтирди.

Феликс эса уф тортди.

— Оҳ, Феликс, — назокат билан жилмайди Аро. — Сабр қилинг, дўстим, Хайди ҳар дақиқада келиб қолиши мумкин.

— Ундай бўлса, биз тезроқ кета қолайлик, — деди Эдвард ташвишланиб.

— Ҳа, бу яхши фикр, — маъқуллади Аро. — Баъзида бахтсиз воқеалар ҳам бўлиб туради. Албатта, кечгача кутган маъқул эди, агар сизлар қарши бўлмасанглар.

— Албатта, — рози бўлди Эдвард.

Тезроқ кетиш ўрнига кечгача шу ерда туришни ўйлаб эгим жимирлаб кетди.

— Бу ёққа кел, — Аро бармоғи билан имлаб Феликсни чақирди. Феликс сўзсиз бўйсунди. Аро унинг елкасидаги катта плашни ечиб олди ва Эдвардга узатди.

— Ол, буни. Бир оз кўзга яқинсан.

Эдвард узун плашни дарров елкасига илди.

Аро хўрсиниб: Жуда ярашди, деди.

Эдвард жилмайганча миннатдорчилик билдирди: — Раҳмат, Аро. Албатта меҳмонга боринглар, кутамиз.

— Хайр, навнихол дўстларим, — Аронинг кўзлари чақнаб кетди, у йўлакдан кўз узмасди.

— Кетдик, тезроқ, — шоширди Эдвард.

Деметри бизга йўл кўрсатди, кириб келган эшигимиз томон юрдик. Эдвард мени судрагудек етаклар, Элис эса ёнгинамизда югуриб борарди.

— Секин юряпмиз, — тўнғиллади у.

У нималарни ҳис қилаётганини кўриш учун ўгирилдим, лекин юзи кўринмади. Шу маҳал даҳлизда одамларнинг шовқини эшитилди.

— Яхши, бу жуда ғаройиб, — эркак кишининг овози яқинлашди.

— Ўрта асрга тегишли, — маъқуллади ёқимсиз аёл товуши.

Бир тўда оломон кичик эшикка ўзини уриб, даҳлизни тўлдирди. Деметри йўлни очиш учун бизни четга итарди. Биз муздек деворга ёпишиб уларни ўтказиб юбордик.

Олдинда кетаётган икки сайёҳ бизга синчиклаб тикилишди.

— Меҳмонларни кутиб оламиз! Вольтеррага хуш келибсизлар! — ортда қолган хонадан Аронинг қувончли хитоби эшитилди. Қирқгача одам бирваракайига хонага кириб кетишди. Баъзилар сайёҳларга хос атрофга аланглашар, баъзилар эса қадимий картиналар олдида суратга ҳам тушишарди. Сочи қоп-қора кичкина аёл атрофдагиларга алланарсалар деб ваҳима билан нотаниш тилда гапира бошлади. Лекин ҳеч ким унга қулоқ солмасди.

Эдвард юзимни кўксига босиб бекитди, лекин энди кеч эди. Мен ҳаммасини тушундим.

Тор эшикдан оломоннинг охири ўтиб бўлгач, Эдвард мени ўша ёққа қараб итарди. Кўрққанимдан кўзим ёшга тўлди.

Безакли тилла суви югуртирилган хонада бизни қарши олган чиройли аёлдан бошқа ҳеч ким йўқ эди. У менга қизиқиб тикилди.

— Уйга хуш келибсан, Хайди, — қутлади уни Деметри. Аёл Розалига ўхшаб жуда чиройли эди. — Баракали ов бўлибди, — жилмайди у.

Хайди узун оёқларини намойиш этиш учун калта юбка ва қаймоқранг кофта кийиб олган, қизил дарахт рангидаги сочлари товланиб, кўзлари чақнаб турарди.

Шунда унинг нега бу қадар очиқ кийиниши сирини тушундим. У нафақат овчи, балки тузоқ вазифасини ҳам бажарарди.

— Миннатдорман, — кўзни қамаштириб жилмайди аёл. — Бизга кўшилмайсанми?

— Бир оздан кейин. Менга ҳам қолдир...

Хайди бош силкиб, менга қизиқсиниб қараганча эшикдан кирди. Эдвард энди мени росмана судрай бошлади, тор йўлакдан югуриб борардик, йўлак охиридаги безакли эшикка етмасимиздан орқадан қичқириқ эшитилди...

XXII боб. Парвоз

Деметри бизни қабулхонагача кузатиб борди, у ердаги иш столида ҳамон Жанна исмли қиз ўтирарди.

— Кеч тушмагунча йўлга чиқманглар, — огоҳлангирди Деметри ва шошилганча қайтиб кетди.

Жанна хонада рўй бераётган ишларга бефарқлик билан қарар, фақат Эдварднинг узун ридосига ғалати қараш қилиб қўйди.

— Аҳволинг яхшими? — шивирлади Эдвард аёлнинг қулоғига эшитилмайдиган товушда.

— Йиқилмасидан, ушлаб ол уни. Ҳозир ўзини ташлаб юборади, — деди Элис.

Шундагина ўзим ҳам бутун танамга титроқ кирганини сездим. Тишларим қаттиқ тақиллаб, хона кўз ўнгимда гир айлана бошлади. Ғалати товуш қулоғимга чалина бошлади.

— Ўзингни бос, Белла, жим, — деди Эдвард мени диван томон судраркан.

— Менимча қаттиқ кўркувдан асаби тоб берди шекилли. Назаримда унга тарсаки туширишинг керак... — таклиф киритди Элис.

Эдвард унга ўқрайиб қаради.

Шундагина бу шовқин сабабчиси ўзим эканлигимни тушундим. Ичимдан тошиб келаётган йиғи томоғимдан бўғиқ овоз чиқараётганди.

— Ҳаммаси жойида, сен хавфсиз жойдасан, бўлди, ўзингни бос, — Эдвард тинмай шу гапни такрорларди. У мени ўриндиққа ўтқизиб, тиззамни ридо билан ўради. Бундай таъсирчанлик кўрсатишим нотўғри эди. Ким билсин унинг дийдорига тўйиш учун яна қанча вақтим қолди? Унинг ҳаёти хавф остида эмас, меники ҳам. Озодликка чиқишимиз билан ундан айрилишим мумкин-ку! Унинг дийдорига тўйиш ўрнига, йиғлаб ўтиришим нимаси? Лекин ҳаёлимдан сайёҳлар тўдаси кетмасди.

— У одамлар... — йиғлаб юбордим мен.

— Биламан, — шивирлади у.

— Бу даҳшат-ку.

— Афсуски, шундай. Уларни кўрмаслигинг керак эди...

Бир оз тинчланиш учун бошимни унинг кўксига қўйдим, кўз ёшларим тинмасди.

— Ёрдам керакмасми? — Жаннанинг мулойим овози эшитилди. У ғазабга миниб турган вампирнинг ёнида сира хавотирланмай, бемалол турарди. Назаримда у кўркувни унутган ёки ўз ишини жуда яхши кўради.

— Йўқ, — деди Эдвард совуққонлик билан.

У менга табассум ҳадя этиб нари кетди.

Аёл узоклашгач, Эдварднинг қулоғига шивирладим. — Бу ерда бўладиган ҳодисалардан унинг хабари борми? — сўрадим.

— Ҳа. У ҳаммасидан хабардор.

— Бир кун келиб уни ҳам бошига шу кун тушишини ҳам билладими?

— Шунақа эҳтимоли борлигини биллади.

Ҳайратдан оғзим очилиб қолди. Лекин бошқача бўлишидан умидвор.

Жаҳлдан қизариб кетдим: — У ҳам вампирга айланмоқчимми?

Эдвард сўзсиз бош силтаб қўйди.

— Қанақасига? Ахир қанақасига била туриб, одамлар оқимини хотиржам кузатиб ўтиради ва шунга қарамай вампирга айлангиси келиши мумкин?

У жавоб бермади. Саволимдан унинг қовоғи уюлди. Мен эса унинг чиройли юзига термулиб ўтириб бир фалокатдан кутилганимизни ўйлардим.

— Оҳ, Эдвард, — яна йиғлаб юбордим. Ахир худди эртақдаги каби куёш ботиши билан эртақ тугаганидек, мен ҳам кун ботиши билан Эдварддан айрилишим мумкин.

— Нима бўлди? — сўради у хавотирланиб. Мен жавоб ўрнига бўйнига осилдим. У секингина нари итаришига қарамай яна суқилдим.— Ҳозирнинг ўзидаёқ бахтли бўлишим учун қаттиқ азобга чидашим керакми? — сўрадим тутилиб.

Бу гал у мени ўзидан нари итармади, аксинча, маҳкам бағрига босди.

— Нимани назарда тутаётганингни билиб турибман, — шивирлади у. — Ахир бахтли бўлиш учун шундоқ ҳам сабаб кўп-ку. Биринчидан, тирик қолдик...

— Тўғри, — қўшилдим мен ҳам.

— Иккинчидан, биргамиз, — унинг нафаси юзимга урилиб турарди. — Нима бўлганда ҳам эртага ҳам тирик бўламиз.

— Умид қиламан, — дедим хавотирим ошиб.

— Истиқболимиз порлоқ, — таъкидлади Элис. — Йигирма тўрт соатдан кейин Жасперни кўраман, — деди у энтикиб.

— Қандай бахтлисан Элис, келажакнингга ишончинг бор, — ўйладим ичимда. Кейин эса Эдвардга тикилиб қолдим, эрта келишини сира истамасдим. Шу лаҳзалар сира тугамаслигини истардим. Эдварднинг мулойим боқишидан у ҳам мен ўйлаган нарсани хаёлидан ўтказаётганини тушундим. У бармоқлари учини чарчоқ ва изтиробдан қорайиб кетган кўзимнинг атрофига югуртирди.

— Қаттиқ чарчаганинг билиниб турибди.

— Ўзинг ҳам ҳолдан тойгансан, — дедим кўкариб кетган юзига қараб.

— Ҳечқиси йўқ, — деди у елка қисиб.

Унга берадиган саволларим йиғилиб қолганди-ю, лекин тилимни тишлаб турардим. У эса мендан кўз узмаган ҳолда уйга қандай қайтиш ҳақида Элис билан маслаҳатлашарди. Улар шунчалар тез гапиришардики, Жанна илғай олмаётгани аниқ эди. Биринчи бўлиб хаёлимга келган нарса Элис сариқ “Порше”ни эгасига

қайтарармикан, деб ўйладим. Уйқим келаётган бўлса-да, ўзимни мажбурлаб кўзимни очиб турардим. У билан ўтказаётган қимматли лаҳзаларимда ухлашни истамасдим. Унинг бағрида ўтирарканман, ўзимни дўзах ўртасидаги жаннатда тургандек ҳис қилардим. Эдварднинг мени кучоқлаб турган қўллари кутилмаганда таранглашди ва Элис ҳам эшик томонга ўгирилганда нохушлик сезиб, сергакландим. Алек хонага кириб келганда унинг гард юкмаган либосига қараб сесканиб кетдим. У хушxabар олиб келганди.

— Энди озодсизлар, кетишинглар мумкин, — деди Алек минг йиллик қадрдонлари билан гаплашаётган оҳангда. — Шаҳримизда кўп ушланиб қолмасликларингни сўраймиз.

— Бу муаммо эмас, — деди Эдвард совуққонлик билан.

Алек жилмайганча бош силкиб кўздан йўқолди.

— Йўлакдан тўғри юриб, кейин лифт томонга қайрилишлар, — деди Жанна Эдвард мени оёққа қўйганидан сўнг. — Икки қават пастга тушсангиз кўчага олиб чиқадиган эшик олдидан чиқасиз. Энди эса хайр, — деди у мулойимлик билан.

Жаннага анқайиб турганимни кўрган Элис менга маъноли қаради. Ҳашаматли лифтдан пастга тушдик, мен ортимга ўгирилиб, ўрта асрга тегишли эшикка сўнгги марта назар ташладим. Кўчада ҳамон одам кўп эди. Тор йўлакларни ёритиб турган хира чироқ нурида шошилиб кета бошладик. Элис қачон кўздан йўқолганини сезмай ҳам қолибман.

— Элис қани? — шивирладим ваҳимада.

— У эрталаб бекитиб қўйган жойидан буюмларини олгани кетди.

— Демак, яна автомобиль ўғирлар экан-да, — тахмин қилдим.

Эдвард киноя билан жилмайди: — Ташқарига чиққанимиздан кейин ўғирлайди. Оёғимда зўрға турганимни кўрган Эдвард белимдан маҳкам кучоқлаб мени кўтаргудек бўлиб етаклади. Шаҳар дарвозасидан чиққанимиздан сўнг ўнг томонда турган қора автомобил томон юрдик. Машина бесабрлик билан моторини гувиллатарди. Эдвард рулга ўтириш ўрнига орқага, менинг ёнимга жойлашди.

— Узр, — деди Элис хижолатда автомобил салонига кўз ташлаб, — Танлаш имконияти кам эди, — деди.

— Шуниси ҳам бўлаверади, Элис, — тинчлантирди Эдвард пичинг билан. — Ҳамма машиналар ҳам турбинали бўлавермайди-ку.

Элис хўрсинди: — Менимча энди ўшанақа машина олишимга тўғри келади. Уни ҳайдаш жуда қулай эди.

— Ўзим сенга Рождество байрамида совға қиламан, — ваъда берди Эдвард.

— Сарифидан! — деди, Элис қуёшдек чарақлаб жилмайиб.

Машина ичида танамга бир оз иссиқ ўтди.

— Белла, энди бирпас ухлаб олсанг ҳам бўлади, — шивирлади у. — Хавф-хатар ортда қолди.

У хатар деганда қадимий шаҳардаги даҳшатни назарда тутганини тушуниб, томоғимга тикилган кўз ёшни ютишга мажбур бўлдим.

— Уйқум келмаяпти. Чарчаганим йўқ, — дедим ёлғондан. Кўзимни юмишни истамасдим, лекин машина салонидаги нимқоронғулик уйқуга тортарди.

— Ухлашга ҳаракат қилиб кўр, — шивирлади қулоғимга Эдвард. Мен қайсарлик билан бош чайқадим.

— Қайсарлигинг қолмади-да, — хўрсинди у.

Оғир қовоқларим билан курашиб, уйқуни енгиб турардим. Флоренция аэропортинииг чароғон чироқлари уйқумни қочирди. Тезда ювиниб, кийимларимни алмаштирдим. Элис Эдвард учун ҳам янги кийим харид қилди ва қора ридони тор кўчалардан бирига ташлаб юборди. Римга учиш шунчалик қисқа бўлдики, мен ҳатто чарчашга ҳам улгурмадим. Римдан Атлантагача масофа узоқлигини билганим учун стюардессага қаҳва буюрдим.

Эдвард норози бўлди, у организмим кофеинни кўтара олмаслигини биларди. Элис эса ортимизда ўтирганча телефонда Жаспер билан шивирлашарди.

— Ухлашни истамайман, — эслатдим Эдвардга. — Агар ҳозир кўзимни юмсам, кўришни истамаган нарсаларни кўришимга тўғри келади. Биламан, даҳшатли туш кўраман.

Шундан сўнг у мен билан баҳслашишни бас қилди.

Ҳозир у билан гаплашиб, ичимни куйдираётган саволларни беришнинг мавриди эмасди. Лекин уйқусизлик, чарчоқ, қаттиқ ҳаяжонланишлардан миям ишлашдан тўхтагандек эди. Лекин саволларимни тўхтатиб, у билан яна бирга бўлиш учун вақтдан ютардим. Худди Шаҳризода эртагидек. Назаримда, Эдвард мени яна бағрига олганидан хурсанддек эди. Унинг бармоқлари тинмай юзимни силар, мен ҳам у билан айрилиш пайти етганда бундан қаттиқ азобланишимни билсамда, унга термулиб тўймасдим. У сочларимдан бўса олар, бир неча кунлик қаттиқ чарчоққа қарамай ўзимни енгил ҳис қилардим. Лекин Эдварднинг бир оғиз сўзидан чил-чил бўлишим ҳам ҳеч гап эмасди.

Эдвард сукут сақлар, у менинг ухлашимни кутарди. Лекин мен қовоқларимни зўр бериб очиб Атлантагача чидадим. Бир дақиқасини ҳам ғафлатда ўтказмаганимдан ўз-ўзимдан фахрланиб кетдим. Элис ҳам, Эдвард ҳам бизни аэропортда кутиб олувчиларни кўриб ҳайратланишмади. Биринчи бўлиб Жасперга кўзим тушди. У эса мени кўрмасди, у фақат Элисга қараб турарди. Элис тезда унинг ёнига етиб борди, лекин улар бошқа севишганларга ўхшаб бир-бирининг бағрига отилишмади. Фақат бир-бирларига шундай тикилиб қолишдики, мен уялганимдан кўзимни олиб қочдим.

Карлайл билан Эсми эса бир четда бизни кутиб туришарди, Эсми югуриб келиб тап тортмай мени бағрига босди.

— Раҳмат, сенга, — шивирлади у қулоғимга.

Кейин Эдвардни кучоқлаб, кўз ёшларини унинг елкасига яширди.

— Бошқа ҳеч қачон бунчалар азобланишимга йўл қўймайсан! — деди у овозида қаттиқ андуҳ билан.

Эдвард айбдорона жилмайди.

— Кечиринг, ойи, — деди у.

— Раҳмат, Белла, — суҳбатга қўшилди Карлайл. — Сендан қарздормиз.

— Арзимамайди, — шивирладим. Оёғим ерга теккандан сўнг уйкусиз тунлар ўз ишини қилди — бошим айлана бошлади.

— У оёғида зўрға турибди, — койиди Эдвардни Эсми.

— Тезроқ уни уйга олиб бориш керак.

Кўзим юмилиб кетаверганидан ҳеч нарсани кўрмасдим, Эдвард билан Эсми икки томондан мени кўтаргудек бўлиб олиб боришарди.

Ташқарида кутиб турган автомобилга яқинлашганимизда Эмметт билан Розалига кўзим тушиб бир оз ўзимга келдим. Эдварднинг қошлари чимирилди.

— Керакмас, қўй, — шивирлади Эсми. — Шундоқ ҳам ўзини айбдор сезяпти.

— Ҳақиқатда ҳам айбдор у, — деди Эдвард ғазабини яширмай.

— У айбдор эмас, — дедим мен зўрға.

— Айбини ювишига рухсат бер, — ўтинди Эсми. — Биз Элис ва Жаспер билан кетамиз.

Эдвард Розалига ўқрайиб тикилди.

— Илтимос, Эдвард, — қўшилдим мен. Розали билан битта машинада кетишни истамасамда уларнинг ярашиб олишларини хоҳлардим.

Эммет билан Розали сўзсиз олдинги ўриндиқларга жойлашишди.

Эдвард мени орқа ўриндиққа ўтқизди. Уйқу билан бошқа курашишга кучим қолмаганини билиб бошимни Эдварднинг елкасига ташладим. Мотор гувиллаши билан бирга Розалининг ҳам айбдорона овози эшитилди: — Эдвард...

— Биладан, — гапини бўлди Эдвард илтифотсиз.

— Белла, ҳеч бўлмаса сен эшит... — деди Розали менга ўгирилиб.

Уйқум учиб ҳайратда кўзларимни очдим. Умримда биринчи марта Розали тўғридан-тўғри менга мурожаат этаётганди.

— Хўп, Розали... — дедим иккиланиб.

— Жуда афсусдаман, Белла. Бўлиб ўтган воқеалар учун виждон азобидаман, лекин сендан миннатдорман. Жасурлигинг билан укамнинг ҳаётини асраб қолганинг учун. Биладан, сенга кўп ёмонлик қилдим, лекин илтимос, мени кечир...

Розали тутилиб, иккиланиб гапиргани билан гаплари самимий, чин юракдан чиқаётгани сезилиб турарди.

— Албатта, Розали, — дедим қулоқларимга ишонмай. — Бу сенинг айбинг эмас. Ўша ер юткур қоядан ўзим сакрадим, албатта, сени кечираман... — тўнғилладим уйқуни енгиб.

— У нима деяётганини ўзи билмаяпти, секин кулди Эмметт.

— Биламан, — дедим қайсарлик билан, лекин тилим ғулдираб кетди.

— Уни тинч қўйинглар, ухласин, — қўшилди Эдвард. Унинг овозидан бир оз юмшагани сезилди.

Шундан сўнг салонга сукунат чўкди. Ухлаб қолганим учун вақт ўтганини ҳам сезмадим. Кўп ўтмай машина эшиги очилиб Эдвард мени қўлида кўтариб кета бошлади. Назаримда ҳали ҳам аэропортда эдик. Кутилмаганда дадамнинг узоқдан “Белла!” деган ҳайқириғи эшитилди.

— Дадамми? — сесканиб кетдим уйғонишга ҳаракат қилиб.

— Жим, — шивирлади Эдвард. — Ҳаммаси яхши, ўз уйингдасан. Хавф-хатар ортда қолди. Ёмон туш кўрдим, деб ҳисоблай қол.

— Сени шунчалик ҳам сурбет деб ўйламагандим, остонамда пайдо бўлишга қандай ҳаддинг сиғди? — ўшқирди дадам яқинроқдан.

— Дада, ўзингизни босинг, — инградим мен. Дадам мени эшитмасди.

— Унга нима бўлди? — дадам жаҳл билан жавоб талаб қилиб туриб олди.

— Шунчаки қаттиқ чарчаган, Чарли, — хотиржам овозда дадамни ишонтиришга ҳаракат қилди Эдвард. — Илтимос, бир оз дам олишга қўйинг...

— Нима қилишни ўргатма менга! Менга бер уни. Уни тинч қўй. Эдвард мени дадамнинг қўлига тутқазмоқчи бўлганда мен унга маҳкамроқ ёпишиб олдим. Дадам эса енгимдан торта бошлади.

— Дада, ундай қилманг, бас қилинг, — ёпишиб қолган қовоқларимни очиб дадамга тикилдим. Биз уйимиз ёнида эдик.

— Бас қилмайман, уйга кир! — дағдага қилди дадам ҳамон жаҳлдан тушмай.

— Хўп, — дедим итоаткорона. — Мени ерга қўй, Эдвард.

У мени қўлидан қўйдию лекин оёғимнинг жони йўқдек эди. Бир қадам ташлагач, ерга қулаётганимни ҳис қилдим. Бетон ерга урилмасимдан Эдварднинг қўллари тутиб қолди.

— Уни хонасига олиб чиқишимга рухсат беринг, кейин кетаман, — ваъда берди Эдвард.

— Йўқ, — қичқириб юбордим ваҳима ичида. Ҳали саволимга жавоб олмагандим. У жавоб бермасдан кета олмасди.

— Ёнингда бўламан, ҳеч қаерга кетмайман, — шивирлади Эдвард фақат менга эшитиладиган овозда.

Дадам унга нима деб жавоб берганини эшитмадим, лекин Эдвард қатъий қадамлар билан уйга одимлади. Зинага етгунча қовоқларимга зўрлик қилиб турдим. Энг охирида билганим Эдвард совуқ қўллари билан кўйлагидан бармоқларимни ажратарди...

XXIII боб. Ҳақиқат

Назаримда жуда узоқ ухлагандек бўлдим, бутун танам увишиб қолганига қараганда уйқумда ҳам қимирламаган бўлсам керак. Секин-аста ўзимга кела бошладим, лекин мисли кўрилмаган даҳшатли воқеалар хаёлимдан кетмаганди. Хотираларим шунчалар ёрқин эдики, унда даҳшатли ва ёқимли воқеалар аралашиб кетганди. Худди тушда даҳшатли нарсани кўриб, ундан қочиб кета олмайдиган ҳолатга тушгандек эдим. Уйқудан уйғонишим қийин бўлди, ҳақиқий ҳаётда мени нима кутаётганини билмай хавотирим ошди. Энди бошланаётган яна бир кунни ўтказишга сабрим етармикан? Совуқ нарса пешонамга текканда бу туш эмаслигини тушундим. Сесканиб кўзимни очганимда Эдвард: — Кўрқитиб юбордимми? — деб сўради. Туш кўрмаётганимга амин бўлиш учун кўзимни юмиб-очдим. Ҳали ҳам туш билан ҳақиқий ҳаёт ўртасидаги саргардон хаёлларимни йиға олмай "жин урсин" деб қичқириб юбордим.

— Нима бўлди, Белла?

— Мен ўлдим, шундайми? Виктория дадамни соғ қўймайди, қоядан сакраб чўкиб кетдим, тўғрими? — жонҳолатда қичқира бошладим.

— Сен ўлганинг йўқ, — чимирилди Эдвард.

— Унда нега уйғона олмаяпман?

— Белла, ухлаганинг йўқ.

— Алдама! Дадам шўрлик, ойим менсиз нима қилади... Нима қилиб қўйдим?

— Қандай даҳшатли туш кўрганингни биламан. Лекин ишончим комилки, дўзахга тушадиган даражада гуноҳинг йўқ. Ёки мен йўғимда қотиллик қилдингми?

— Нималар деяпсан? Агар мен дўзахда бўлганимда сен ёнимда бўлмасдинг...

У оғир хўрсинди.

Хаёлларим тиниқлаша бошлади. Эдвардни биринчи марта кўраётгандек ҳайратланиб тикилдим. Бўлиб ўтган воқеалар ёдимга тушди... Эдвард ҳақиқатдан ҳам ёнимдалигини ва мен хаёлим паришон тортиб вақтни бекор ўтказаетганимни тушундим.

— Нима бўлди ўзи? — тушда кўрганларим ҳаётда рўй берганини миям қабул қила олмасди.

— Бу нимани назарда тутаётганингга боғлиқ, — маъюс жилмайди у. — Агар Италияга борганингни айтаётган бўлсанг, бу — ҳақиқат.

— Қизик, — ўйладим мен. Ростдан ҳам Италияга бордим.

— Альбукеркадан нарига чиқмаганимни билармидинг?

— Яна ухлашинг керак шекилли, гапларинг пойинтар-сойинтар...

— Йўқ, яхши дам олдим. Соат неча бўлди? Неча соат ухладим?

— Бор-йўғи ўн тўрт соат ухладинг.

— Дадам-чи?

Эдварднинг қовоғи уйилди

— Ухлаганингда... Барча қоидаларни бузганимни айтиб қўйишим керак сенга. Чарли остонага қадам қўймаслигимни буюрди, шу сабаб деразадан киришга мажбур бўлдим.

— Дадам сенга уйимизга киришни таъқиқлаб қўйдими? — ишонқирамай сўрадим.

— Албатта, сен нима деб ўйлагандинг?

Ўйланиб қолдим, чунки шу пайтгача дадам ҳеч нарсани таъқиқламасди. Ахир мен вояга етганман, мустақил қарор чиқаришга ҳаққим бор.

— Нима бўлганини бир бошидан гапир-чи? — дедим қизиқиб. Суҳбат мени қийнаётган савол мавзусига ўтишини истамасдим.

— Нимани гапирай?

— Дадамга нима дейман? Нега кутилмаганда... узоқ муддатга кетиб қолганимни қандай тушинтираман.

— Уч кунга, — гапимни тўғрилади у меҳр билан жилмайиб.

— Аслида мен ўзинг бирор баҳона топасан деб ўйлагандим. Нима дейишни билмайман.

— Ажойиб, — хўрсиндим.

— Балки Элис бирор баҳона топар, — деди мени тинчлантириш учун.

Бир оз тинчландим. Кейин нима бўлишининг нима фарқи бор? У ёнимда бўлган пайтда ҳар сония мен учун қадрли эмасми?

— Хўш, — дедим мен жиддий тортиб. Мени соғ-омон уйимга қайтаришди, демак, у ҳар дақиқада кетиши мумкин. Шу сабаб уни гап билан чалғитиб туришим керак. — Уч кун ичида нималар билан банд бўлдинг?

— Айтарли ҳеч нима, — деди у ҳушёр тортиб.

— Яхши...

— Нега бирдан ўзгариб қолдинг?

— Агар сени тушимда кўрмаётган бўлсам, унда менга нима деб жавоб берган бўлардинг?

У хўрсинди.

— Агар ҳаммасини айтиб берсам даҳшатли туш кўрмаётганингга ишонасанми?

— Даҳшатли туш? — қайта сўрадим ғашим келиб. — Балки, бор гапни айтсанг, ишонарман.

— Ов қилдим...

— Бошқа иш топа олмадингми? — Бу ухламаётганимни исботлай олмайди.

У иккиланди, кейин сўзларни танлаб-танлаб гапира бошлади: Мен ўлжа учун ов қилмадим. Изига тушгандим...

— Кимнинг изига тушдинг? — сўрадим тушунмай.

— Айтишга арзимади, — деди у, лекин безовталанаётгани, ниманидир яшираётгани сезилиб турарди.

— Тушунмадим...

У кўзини олиб қочди.

— Мен... — деди у чуқур хўрсиниб. — Сендан кечирим сўрашим керак. Аслида бу гуноҳимни узр билан юва олмайман. Лекин сен билишинг керак, — у ҳаяжонланганидан тез гапирар, унинг гапи мазмунини тушиниш учун бор диққатимни жамлашимга тўғри келарди. — Мен билмагандим, мен кетганимдан кейин юз берган воқеалардан хабарим йўқ эди... Мен бу ер сен учун хавфсиз деб ўйлагандим. Виктория хаёлимга ҳам келмаганди. Унинг қайтганини ҳам билмасдим. Тан оламан, уни буткул унутгандим, аслида унга кўп аҳамият бермагандим, фақат Жеймсни йўқ қилишни ўйлаганман. Лекин ҳақиқатга кўз юмган эканман, Виктория Жеймсга қанчалик боғланиб қолгани хаёлимда ҳам йўқ эди. Энди уни тушунапман, Виктория Жеймс уни ташлаб кетмаслигига қаттиқ ишонган. Ўзимга ҳаддан ортиқ бино қўйганим панд берди, унинг туйғулари жиддийлигини тушуна олмадим. Сени бу ерда ёлғиз, ҳимоясиз ташлаб кетганимни ҳам оқлаб бўлмайди. Элисга айтган гапларингни ўз ҳаётингни ҳали ғўр, Викториядан ҳам хавфли турланувчиларга ишониб топширганингни эшитганимдан сўнг, — Эдвард гапира туриб титраб кетди. — Илтимос, ишон, ҳеч нарсадан хабарим йўқ эди. Ўзимни юрагидан жароҳат олгандек ҳис қиляпман, ҳозир ёнимда бўлсангда, қўлларингдан тутиб турсамда, бахтсизман. Шунда ҳам ўзимни кечира олмаяпман.

— Тўхта, бас қил, — гапини бўлдим. У илтижо билан кўзларимга тикилиб турарди. Унинг айбдорлик ҳиссини тарқатиш учун керакли сўзни қидириб тутилдим. Унинг ҳаётини заҳарлайдиган, ўзини айблаш манбасига айланишни истамасдим. Мен қийналсам ҳам у бахтли бўлишини истардим. Эдвардсиз яшаган кунларимда дадам учун ўзимни бахтликдек кўрсатиб ўрганиб қолгандим, ҳозир ҳам ҳис-туйғуларимни яшириб гап бошладим:

— Эдвард, сен доим бу ҳақда ўйлашинг нотўғри. Ўзинг ҳис қилаётган айбдорлик бутун ҳаётингни эгаллаб олишига, бошқаришига йўл қўя олмайсан... Мен билан бу ерда рўй берган ҳодисалар учун масъулиятни бўйнингга ололмайсан. Уларнинг ҳеч бири сенинг хатоинг билан бўлмаган, бу воқеалар ҳаётимнинг бир қисми. Агар мен автобус тагига тушсам ёки бошқа бир бахтсиз ҳодисага дуч келсам, бу учун сен айбдор бўлмайсан, буни тушунишинг керак. Мени қутқара олмаганинг учун ҳар гал Италияга югуришинг шартмас. Агар мен ўша қоядан ўзимни ўлдириш учун сакраганимда ҳам бу менинг тақдирим бўларди, сенинг хатоинг эмас. Албатта феълнинг шунақалигини, рўй бераётган ҳодисалар учун ўзингни айбдор санайверишингни биламан, лекин ҳар гал энг сўнгги чорага, жонингга қасд қилишга уринишинг нотўғри. Бу жуда

масъулиятсизлик, ота-онангни ҳам ўйлагин... — қаттиқ ҳаяжонланганимдан нафасим тикилиб қолди.

— Изабелла, — деди у кутилмаганда буткул ўзгариб. — Волтарилардан мени ўлдиришларини сўраганим, фақат ўзимни айбдор деб санаганим учун деб ҳисоблаяпсанми?

Унинг нима демоқчилигини тушунмадим.

— Бўлмаса нега?

— Айбдорлик ҳисси? Йўқ, бу чуқурроқ туйғу. Сен тушуниб ета олмайдиган даражада чуқур.

— Унда... Нима ҳақида гапиряпсан, тушунмадим?

— Белла, мен Волтариларнинг ёнига сени ўлган деб ўйлаганим учун бордим... — деди у кўзини узмай. — Агар сенинг ўлимингда мен айбдор бўлмасамда, — овози титраб кетди. — Агар бу менинг хатоим бўлмасада, барибир Италияга кетган бўлардим. Албатта, эҳтиёт бўлишим, Розалининг гапига қулоқ солмасдан, Элиснинг ўзи билан гаплашишим керак эди. Лекин мен телефондан Чарли дафн маросимига кетди, деганини аниқ эшитдим. Барча маълумотлар тўғри келдими? Тўғри келди... — унинг овози ичига тушиб кетди. — Вазият доим бизга қарши ишлайди. Хато устига хато. Энди ҳеч қачон Ромеони танқид қилмайман.

Лекин ҳамон сени нима мажбур қилганини тушуна олмаяпман.

— Наҳотки?

— Агар мен вафот этган бўлсам нима бўлибди?

У менга узоқ тикилиб қолди, кўзларида иккиланиш бор эди. — Наҳотки ҳозир айтган гапларимни унутган бўлсанг?

— Йўқ, ҳаммаси эсимда...

У совуқ бармоғини лабимда юргизди:

— Белла, назаримда сен ҳеч гапни тушунмадинг ёки янглишяпсан. У кўзини юмиб бош чайқади. — Мен фикримни тушунтира олдим деб ўйлагандим... Белла, ишон, сен бўлмаган дунёда яшай олмайман.

— М-мен... — Фикрим чувалашиб кетди.

Унинг сўзлари мағзини чақа олмасдим. Кейин у чуқур хўрсинди-да гап бошлади: — Мен яхши ёлғончи бўлсам керак.

Титраб кетдим, эски дардим уйғониб, қалбимда оғриқ турди.

У елкадан тутиб силтади: — Гапимни тугатиб олай. Мен ростдан ҳам яхши ёлғончиман. Менга тезроқ ишонишинг учун ёлғон гапиришга мажбур бўлганман. Бундан ўзим ҳам қийналганман...

Мен нафас олмай гапнинг давомини кутардим.

— Ўрмонда, сен билан хайрлашганимда...

У кунни эслагим келмасди.

— Мени кўйиб юборгинг келмади, — шивирлади у. — Буни сезиб турардим. Бундай қилгим келмагани, азобда қолишимни билардим. Лекин сени энди

севмаслигимга ишонтира олсам, сен ўз йўлингдан кетасан деб ўйлагандим. Сенсиз яшашимга ишонсанг, сен ҳам ўз ҳаётингни менсиз қурасан деб умид қилгандим.

— Муносабатларимиз буткул узилганди, — зўрға шивирладим.

— Тўғри. Лекин бунчалик тез ишонасан деб ўйламагандим. Сени ишонтириш, севгимизга шубҳа уйғотиш учун узоқ ёлғон гапиришимга тўғри келади деб ўйлагандим. Ёлғон гапирганимдан ва бу кўнглингга қаттиқ озор берганидан афсусдаман. Сени алдаш жуда осон бўлганига хайронман. Афсуски, сени ўзимдан ҳимоя қила олмадим. Сени қутқариш учун ёлғон гапиргандим ва бу иш берди. Афсус... Лекин нега бу ёлғонга дарров ишондинг? Ахир сенга минг марталаб севаман деб айтгандим-ку. Нега битта гап билан менга бўлган ишончинг синди?

Мен жавоб бермадим. Эшитганларимдан кўнглим ларзага келиб, муносиб жавоб топа олмасдим.

— Кўзларингда гапларимга ишонганингни, ростдан ҳам сендан воз кеча олишимга амин бўлганингни кўрдим. Бу шунчалик кулгили ва бемаъни туюлдики, худдики мен сенсиз яшай оладигандек!

Мен ҳамон ўзимга кела олмасдим. Унинг сўзлари мен учун тушунарсиз ва бегона туюларди. У яна елкамдан тутиб силтади.

— Белла! Ростдан ҳам шундай деб ўйлаганмидинг?

Кўзимга тўлган ёшларим дув-дув юзимни юва бошлади.

— Билгандим, — ростманасига йиғлаб юбордим. — Барча орзуларим саробга айланганини билгандим.

— Жиннивой, — синиқ жилмайди у. — Нима десам ишонасан? Ўзингни қўлга ол, ухламаяпсан. Мен ёнингдаман, сени севаман. Ҳар доим севганман, бундан кейин ҳам севаман! Ҳар лаҳзада чехрангни тасаввур қилиб, сен ҳақингда ўйлаганман. Сени кўришни истамайман деганим ёлғон эди. Гапимга ишоняпсанми? — деди ранги баттар оқариб. — Нега ёлғонга ишонасану, ҳақиқатга ишонмайсан?

— Мени севишингдан ҳеч қандай маъно йўқ, — дедим тутилиб. — Мен буни доим ҳис қилганман.

Унинг қошлари чимирилди.

— Ухламаётганингни исботлайми?

У икки қўллаб юзимдан тутди. Қаршилиқ қилсам ҳам қўйиб юбормади.

— Илтимос, қўйиб юбор.

— Нега? — Унинг нафасидан бошим айлана бошлади.

— Майли, ухламаётганимга ишондим ҳам дейлик. Лекин яна кетадиган бўлсанг, баттар қийналаман...

Эдвард хайратланиб ўзини орқага ташлади.

— Сенга яқинлашганим сайин шубҳаларинг ортиб бораётгандек туюлади. Неғалигини билишни истайман. Бунга сабаб кеч қайтганимми? Ёки сенга кўп озор берганим учунми? Балки бундан кейин ҳамма одамлар қатори тинчгина яшашни истаганинг учунми... аслида шуниси тўғрироқ бўларди. Қарорингга қаршилиқ қилмайман. Илтимос, сенга шунча озор берганимга қарамай мени яна севасанми? Сева оласанми? — шивирлади у.

— Шу аҳмоқона саволингга жавоб беришимни истаяпсанми?

— Илтимос, жавобинг мен учун муҳим.

Мен унга тикилиб қолдим.

— Сенга бўлган туйғуларим ҳеч қачон ўзгармайди. Сени севишим аниқ, бу туйғумни ўзгартира олмайсан!

— Шуни билмоқчи эдим! — шундай дея у юзини сочларимга босди. Юрагимнинг уриши ўзимга ҳам эшитилгандек бўлди, ҳар қандай тўсиқларни унутиб ўзимни унинг бағрига ташладим, У тинмай исмимни такрорлар, юз-кўзларимдан тинмай ўпарди. Агар у яна мени ташлаб кетса, ҳозирги лаҳзаларим ўзим учун азоб бўлишини билсамда, барибир уни қўйиб юборгим келмасди. Унинг оғушида бошим айланиб, бахтли лаҳзаларим чўзилиши учун кўзимни юмдим. У нафасимни ростлаб олишимни кутиб бир зум жим турди ва кейин қулоғимга шивирлади: — Айтгандек, сени энди ташлаб кетмайман.

Тилим айланмай унга тикилиб қолдим. У нигоҳимдан кўзини олиб қочмай давом этди: Ҳеч қаерга кетмайман! Сенсиз яшай олмайман, — деди у жиддий. — Сени ташлаб кетганимнинг биринчи сабаби, сенга одамга ўхшаб яшаш, бахтли бўлиш учун имкон бермоқчи эдим. Доим ёнимда бўлганинг учун ҳаётинг хавфда қолаётганини кўриб турардим. Сен яшаётган дунёдан сени тортиб олаётганимни, ҳар лаҳзада ҳаётингни хавфга қўяётганимни сезиб турардим. Нимадир қилишим керак эди, шу сабаб сендан воз кечишдан бошқа йўл топа олмадим. Агар хавф-хатардан буткул ҳоли эканлигингга амин бўлмасам сени ҳеч қачон ёлғиз қолдирмасдим. Мен жуда худбинман. Бу дунёда мен муҳтож бўлган ва энг истайдиганим — бу сенсан! Энди ҳеч қачон сендан воз кечиш қўлимдан келмаслигини ҳам биламан. Бизни ҳар хил қилиб яратган тақдирнинг зolimлигини оқлаш учун ўзимда сўз топа олмаяпман! Назаримда бизни қанча масофа айириб туришидан қатъи назар, сен хавфдан ҳоли бўла олмайсан.

— Менга ҳеч нимани ваъда қилма, — шивирладим. — Агар умид қилишни бошласаму ҳаммаси пучга чиқса... яшай олмайман. Ваҳший вампирларнинг барчаси мени гумдон қила олмаган бўлсада, умидсизлик мени адо қилиши аниқ.

Эдварднинг кўзлари қаҳрдан чакнаб кетди.

— Сен ҳозир мени ёлғон гапиряпти деб ўйлаяпсанми?

— Йўқ, ундай эмас... Сен бугун туйғуларингга амин бўлишинг мумкин, лекин эртага яна фикрингни ўзгартирсангчи? Масалан, Жаспер яна менга ташланиб қолса, сен яна фикрингни ўзгартирмайсан деб ким кафолат бера олади?

У сесканиб кетди.

Мен бир лаҳза ўйга чўмиб, у мени ташлаб кетгандан олдинги даврни ёдга олдим. У мени қаттиқ севгани ва мени ҳимоя қилиш мақсадида мендан воз кечишга мажбур бўлганини ўйларканман, уни тушунгандек бўлдим.

— Ҳозир қатъий қарорингни айтаяпсану, лекин бошқа вазиятларни ҳисобга олмаяпсан, тўғрими? Ҳозир гапирасану кейин шароитга қараб иш кўрасан, тўғрими?

— Мен сен ўйлаганчалик кучли эмасман, — деди у хомуш. — Тўғрими, нотўғрими, буларнинг барчаси мен учун аҳамиятини йўқотди. Барибир мен қайтган бўлардим. Розали менга ноҳўш хабарни етказишидан олдин ҳар куни кун санардим. Сенсиз ўтаётган кунлар тезроқ ўтиши учун курашардим. Мен фақат тезроқ деразанг ёнида пайдо бўлсаму, мени кечир, десам деган хаёл билан яшардим. Агар рози бўлсанг, мен ўзимни жуда бахтли ҳис қилардим.

— Илтимос, жиддийроқ бўлгин.

— Жиддий гапиряпман, — қайтарди у. — Илтимос, гапларимга қулоқ сол. Сен мен учун қанчалик муҳимлигингни тушунтириб беришимга рухсат бер.

Шундай дея у мен диққатимни жамлашимни кутиб тикилиб қолди.

— Сен ҳаётимда пайдо бўлишингдан олдин ҳаётим ойсиз тунга ўхшарди. Жуда қоронғу, лекин ҳар замонда ақлим сабаб юлдузлар жимирлаши сезилиб турарди. Кейин эса сен худди метеор каби қоронғу осмонимни ёритиб ўтдинг. Кутилмаганда қоронғу ҳаётим олов ичида қолгандек бўлди, нур, гўзаллик пайдо бўлди. Сен худди уфққа тушган метеор каби кўздан йўқолганингдан кейин яна ҳамма ёқни зулмат қоплади. Ҳеч нарса ўзгармади, лекин кўзларим нурдан қамашиб бўлганди. Энди мен юлдузларни кўра олмасдим, ҳаётим қоронғулик сукунатига чўмди.

Унинг гапларига ишонгим келарди. Лекин менинг ҳаётим ҳам шундай таърифлардан мустасно эмас.

— Кўзларинг кўникади, — шивирладим.

— Ҳамма муаммо шунда, кўника олмаяпти.

— Балки ақлдан озгандирсан?!

— Ақлдан озганим йўқ, бу муҳаббат. — у аччиқ жилмайди:

— Чунки фақат озор беряпти. Сен билан юрагим салкам тўқсон йилдан сўнг яна уришни бошлади, лекин бу жуда ёқимли эди. Худди яна менинг юрагимни олиб қўйишгандек. Худдики мен боримни сен билан шу ерда қолдиргандек эдим...

— Ажойиб, — дедим нима дейишни билмай.

— Ажойиб дейсанми? — унинг чиройли қошлари яна чимирилди.

— Назаримда сен ўзинг ҳақингда эмас, мен ҳақимда гапираётгандексан. Мен ҳам худди ўзимни йўқотиб қўйгандек бўлдим, — ўпкам тўлиб, чуқур-чуқур нафас олдим. — Мен ҳам юрагимни бой бергандек ҳис қилдим ўзимни.

У кўзларини юмиб юрагимга кулоғини қўйди, сочларидан таралаётган ифордан бошим айланди.

— Унда қидириш жиннилик эмасми? — сўрадим тушунмай. Юрагим кўксимда куйларди.

— Йўқ, — деди у. — Буни жинниликка қиёслаб бўлмайди. Бу мажбурият.

— Қанақасига?

— Масалан, Виктория сенга хавф солмай қўйган тақдирда ҳам, мен унинг изига тушгандим. Аввал Американинг Техасида изидан тушгандим, лекин мен адашиб Бразилияга ўтиб кетганимда у бу томонларга келибди...

— Сен Бразилияга Викторияни пойлаш учун борганмидинг? — қичқириб юбордим.

— Ҳа, лекин изкуварлигим муваффақиятсиз яқун топди, — деди менинг ҳовлиққанганимни тушуна олмай. — Лекин бу гал уни қўлдан чиқармайман. У шахримиз хавосини ва тинчлигини бузишига йўл қўймайман.

Агар у Жаспер ёки Эмметдан илтимос қилса, улар рад этишмайди. Бу олдинги тасаввурим — Жейкоб ва Элис бир-бирига еб қўйгудек тикилиб турганини тасаввур қилганимдан ҳам ёмон. Эдвардни уларнинг ёнида тасаввур қила олмасдим,

— Энди у тамом бўлди, балки бир оз вақтни чўзгандирман, лекин энди ҳам, кейинроқ ҳам...

Мен яна унинг гапини бўлдим: Ҳозиргина кетмасликка ваъда бердинг-ку! Ахир унинг изидан кетсанг...

— Ваъдамда тураман, Белла. Лекин Викториянинг умри поёнига етди.

— Шошилма, — дедим ваҳимани босиш учун. — Балки у қайтмас. Жейкоб уни кўрқитиб қўйди. Энди уни қидиришга хожат йўқ. Қолаверса, менда Викториядан бошқа ҳам муаммолар мавжуд.

— Тўғри айтасан, турланувчилар ҳам катта муаммо.

— Мен Жейкоб ҳақида гапирмаяпман, — жаҳлим чикди. — Бўрилардан бошқа ҳам муаммоларим кўп.

Эдвард ҳайрон бўлиб тикилди, кейин: Ростданми? деб сўради. — Унда энг катта муаммонг нимада? Викториянинг қайтишидан ҳам ўтиб тушган муаммо нима экан? — шубҳаланиб тикилди у.

Мен бир муддат нафас ростлаб туриб гап бошладим: — Мени қидириб келиши мумкин бўлган фақат Виктория эмас, — эслатдим шивирлаб.

— Волгариларни айтяпсанми?

— Менимча, уларнинг гапидан қайтмаслигини биласан.

— Буни ўйлаб кўриш учун ҳали вақтимиз бўлади. Чунки улар учун вақт тушунчаси сен билан меникидан фарқ қилади. Улар йилларни биз кунларни ҳисоблагандек ҳисоблашади. Агар ўттиз ёшга кирганингдан кейингина улар сени эсга олишса ҳайрон бўлмайман.

Ўттиз ёшни эшитиб, сесканиб кетдим. Унинг ваъдасининг аҳамияти йўқ эди. Агар мен ўттиз ёшга кирадиган бўлсам, демак, у мен билан қолмайди. Умид қилишни бошлаганим учун яна оғриқ турди қалбимда.

— Сен чўчима, — деди у шошиб кўзларим ёшланганини кўриб. — Улар сенга зиён етказишларига йўл қўймайман.

— Агар сен кетсанг-чи?... — агар у яна ташлаб кетадиган бўлса, ўзим ҳақимда қайғуришни истамасдим. У муздек қўллари билан юзимни маҳкам сиқди, кўзлари худди оҳанграбодек ўзига тортарди. — Энди ҳеч қачон сени ташлаб кетмайман.

— Ҳозиргина ўттиз ёш дединг-ку, — шивирладим кўз ёшларимни тия олмай. — Ахир қанақасига? Мени ташлаб кетмайсану, лекин кексайишимга йўл қўясан, шундайми?

Унинг кўзлари бир оз юмшади.

— Қўлимдан келадигани фақат шу. Бошқа нима ҳам қилардим? Мен сенсиз яшай олмайман, лекин кўнглингни қурбон қилишни истамайман.

— Ростдан ҳам... — қийин бўлсада, мулоҳаза қилиб кўришга уриндим. Аро мени ўлмайдиган қилишни сўраганда кўзларида азоб пайдо бўлганини эсладим. Ростдан ҳам у менинг қалбим учун жон куйдирыптими ёки бир умр ёнида бўлишимни истамаяптими?

— Ҳўш? - деди Эдвард жавоб бермаганимдан сабри тугаб.

— Агар мен сендан катта бўлсам, яъни онанг тенги кўринадиган ёшга етсам, одамлар нима дейди? — Бу гапни айтгунча қийналиб кетдим.

У бир оз юмшаб кўз ёшларимни артди.

— Бунинг менга аҳамияти йўқ. Сен ҳар доим дунёда мен учун энг гўзал қиз бўлиб қоласан. Агар... — у тутилди. — Агар мендан катта бўлиб, мени эмас бошқани танласанг, қаршилик билдирмайман, Белла. Сўз бераман, агар мендан воз кечишни истасанг ҳеч қачон бунга тўсқинлик қилмайман.

У самимий гапираётганига шубҳа йўқ эди. Унинг иккиланмай гапиришига қараганда бу ҳақида кўп ўйлагани сезилиб турарди.

Бир кун келиб бу дунёдан ўтишимни ҳам биласан, шундайми? - сўрадим кўз узмай.

— Мен ҳам ортингдан кетаман. — Бу ҳақда ҳам ўйлаган шекилли.

— Эсинг жойидами? — қичқириб юбордим.

— Белла, бу — биз учун ягона тўғри йўл.

— Кел, яхшиси ўйлаб кўрайлик, — ғазаб фикримни бирмунча тиниқлаштирди. — Волтарилар нима дейишгани ёдингдами? Мен бир умр одам бўлиб қола олмайман. Улар мени ўлдиришади. Сен айтгандек, ўттиз ёшимгача эсга олишмаса ҳам, барибир буткул унутишмайди-ку, тўғрими?

— Йўқ, албатта, унутишмайди, — бош чайқади у. — Лекин...

— Нима лекин?

У заҳарханда жилмайсада, ундан кўзимни узмай туравердим.

— Менинг бир неча режаларим бор эди...

— Режаларингга кўра, — дедим ҳар бир гапимни чертиб, — мен одамлигимча қолишим керак, шундайми?

У ўзи учун аллақачон қарор чиқарган шекилли, ишонч билан, "Албатта", деди.

Биз бир-биримизга тикилиб қолдик. Бир оздан кейин мен чуқур нафас олиб, унинг қўлларини нари итардим.

— Кетишимни хоҳлаяпсанми? — деди у оғринганини яширишга уриниб.

— Йўқ, аксинча, ўзим кетмоқчиман.

У менга анқайиб қолди, мен эса эътибор бермай, оёғимга кия бошладим.

— Қаерга отланаётганингни билсам бўладими?

— Сенинг уйингга, — дедим қоронғу хонада оёғимга кия олмай типирчиларканман.

У йўлимни тўсди ва оёқ кийимимни узатди: — У ерга қандай бормоқчисан?

— Ўзимнинг пикапимда.

— Дадангни уйғотиб юборасан-ку, — деди у мени кўрқитмоқчи бўлиб.

— Тўғри, — хўрсиндим. — Ахир унга берган азобларим камми?

— Ҳаммасига мен айбдорман, сен эмас.

— Яхши. Ўзингда тузукроқ фикр бўлса айт, эшитаман.

— Уйингда қолганинг маъқул.

— Бунинг иложи йўқ. Мендан олдин уйингга бориб, мени кутиб тур, шундай дея эшик томон юргандим у яна йўлимни тўсди.

Мен ҳам сўзимдан қайтмаслигимни билдириш учун жаҳл билан ўгирилиб дераза томонга қараб юра бошладим.

— Яхши, — деди у ҳам оғир хўрсиниб. — Ўзим сени олиб бораман.

— Ўзингга қаттиқ ишонишингни биламан, лекин Волтарилар бир кун келиб ҳужум қилишлари аниқ экан, демак оилангдагилар ҳам фикрини айтиш ҳуқуқига эга.

— Қанақа фикр? — сўради у.

— Менинг одам бўлиб қолишим ҳақида. Мен бу масалани овозга қўяман.

XXIV боб. Овоз бериш

Вазиятнинг бундай ўзгариши унга ёқмагани юзидан билиниб турарди. Лекин баҳслашишни бас қилиб кўлимдан тутди ва деразадан сакради. Лекин ҳеч бир қийинчиликсиз худди мушукдек ерга кўнди.

— Майли, сен айтганча бўла қолсин, кетдик, — деди у жаҳл билан. Кейин елкасига чиқишимни кутиб турдида, югуриб кетди. Ўрмон жуда сокин ва ўта қоронғу эди. Дарахтлар оралаб учиб бораркан, ҳатто нафас олиши ҳам эшитиларди. Юзимга урилаётган шамол кучидан қанчалик тез югураётганини сезиб турардим. Олдинлари Эдварднинг елкасида учганимда кўрққанимдан кўзимни юмиб олишимни эслаб, кулгим келди.

— Ишончингни қайтараман, — шивирлади Эдвард бошини мен томонга буриб. — Агар бу мен учун охириги имконият бўлса ҳам.

— Сенга ишонаман, — дедим мен ҳам ишонч билан. — Гап сенда эмас, ўзимда. Ўзимга ишонмайман.

— Негалигини тушунтириб бер.

У қадамни секинлаштирди. Узоқдан таниш булоқнинг шилдираши эшитила бошлади.

— Ўзимга ишонмаслигимнинг сабаби... сенга ўзимни муносиб деб ҳисобламаслигимда. Сени ёнимда ушлаб қолишга қодир ҳеч нима йўқ.

У таққа тўхтади ва мени елкасидан туширди. Лекин ерга қўймасдан кучоғида тутиб тураверди.

— Нега бунчалик қайсарсан-а? — шивирлади. — Ҳеч қачон ўзингга шубҳа қилма.

— Шубҳаланмасликнинг иложи бўлганида эди.

— Саволимга ҳали жавоб бермадинг? Энг катта муаммонг нималигини айтмадинг.

— Сенга битта тахмин айтаман.

— Биламан, мени Волтарилардан ҳам хавфли демоқчисан. Шундай ўйлашингга ўзим айбдорман.

Унинг фаразидан юзим буришди.

— Волтарилар мени ўлдиришидан ҳам бошқа ёмонроқ нарса борки, мен ўшандан кўрқаман.

У асабийлашиб, гапимнинг давомини кута бошлади.

— Мени ташлаб кетишингдан кўрқаман... — тушунтирдим ердан кўз узмай. Волтарилар, Виктория бу кўрқувим олдида ҳеч нима эмас.

Ғира-шира қоронғуда ҳам унинг гапимдан қаттиқ қийналганини сезиб турардим. Тўғриси айтганимдан пушаймон едим.

— Илтимос, — шивирлаганча юзини силадим. — Хафа бўлма.

У жилмайишга ҳаракат қилди.

— Назаримда сени бошқа ташлаб кетмаслигимни исботлашнинг битта йўли бор. Ишонтиришнинг ягона йўли вақт...

Вақт имконияти менга маъқул келди ва рози бўлдим.

— Демак, энди кетмайсан. Шундай экан, совға қилган нарсаларингни қайтариб бер, — дедим ҳазиллашиб.

Яхши кайфиятим унга ҳам ўтиб кулиб юборди: Буюмларингни ҳеч қаерга олиб кетганим йўқ. Бу ишим нотўғрилигини билгандим. Яъни, мени ёдга соладиган ҳеч нарса қолдирмайман деганим. Бу болаларча хаёлдан бошқа нарса эмас эди. Компакт-диск, суратлар, чипталарнинг барчасини хонангнинг поли тирқишидан ташлаб қўйганман.

— Ростданми?

— Рост... — деди шивирлаб.

— Ишончим комил эмасу, лекин ҳар доим буни сезиб тургандекман.

— Нимани билгандинг?

Айни дамда фақат унинг кўзларидаги дардни йўқотишни истардим.

— Юрагимнинг бир бурчаги билан узоқда бўлсанг ҳам мен учун қайғуришингни сезардим, орага сукунат чўқди. — Товушлар...

— Қанақа товуш? — сўради тушунмай.

— Тўғрироғи, сенинг товушинг. Бунинг тарихи узоқ, — унинг сергакланганини кўриб, гапимни давом эттирмасаммикан деб ўйлаб қолдим. Агар айтсам у мени жинни деб ўйлаши мумкин. Аслида бу ҳолатимга бошқа изоҳнинг ўзи ҳам йўқ эди.

— Жавобингни кутяпман, — деди Эдвард бир оз асабийлашиб.

— Жуда ҳаяжонланияпман... — дедим қандай тушунтиришни билмай. — Элис нима дегани эсингдами? Яъни спорт мусобақасига тайёргарлик кўриб, қоядан сакраганим ҳақдаги гап...

— Сен қоядан ўткир ҳиссиётларни ўзингда синаб кўриш учун сакрагансан, шундайми?

— Шундай, мотоцикл ҳайдаганимда ҳам... Яъни мен бир нарсани билдимки, агар мен бирор қалтис ишга қўл урсам... сени яққолроқ кўргандек бўлардим. Худди жаҳлинг чиққан пайтдаги овозинг эшитилгандек бўларди. Лекин буни жароҳат олиш учун қилмасдим, шунчаки сени ёнимда ҳис қилиш учун қўл урардим бу ишга. Мени севишдан тўхтамаганингни ҳис қилардим.

Унинг ранги аввалгидан ҳам баттар оқариб кетди: Сен... овозимни эшитиш учун ҳаётингни хавфга қўйганмидинг?...

— Шошма, — гапини бўлдим. Жавобини энди топгандек бўлдим.

Галлюцинация биринчи марта кўзимга кўринган ўша Порт-Анжелес оқшомини эсладим. Ўшанда назаримда бунга икки жавоб бор, биринчиси мен ақлдан озганман, иккинчиси эса бу кўнглимдаги ниятларимнинг амалга ошиши деб тушунгандим. Учинчи жавоб ҳам борлиги хаёлимга ҳам келмаганди. Демак,

ҳақиқат бошқа жойда, яъни Эдвард мени севган. Иккимизни боғлаб турган ришта у мендан узоқда бўлса ҳам узилмаганди. Мендан қанчалик чиройли, мукаммал бўлмасин, у менга боғланиб қолганди. Худди мен унга боғланиб қолганим каби. Мен доим унга тегишли бўлганим каби у ҳам фақат менга тегишли эди. Балки онгим менга шуни айтмоқчи бўлгандир.

— Ҳаммаси тушунарли, тушундим!

— Нимани тушундинг? — сўради у сабр билан жавобимни кутаркан.

— Сен мени севасан, — дедим бу кашфиёт кўнглимни равшан қилди.

У ҳамон хавотир аралаш тикилиб турсада, мен яхши кўрадигандек лабини бир томонга жимириб табассум қилди: Ҳақиқатдан ҳам яхши кўраман.

Юрагим қинидан чиққудек уриб кетди. Нафасим бўғзимга тикилди. У ростдан ҳам бир умр мен билан бўлишни истарди, худди мен доим унинг ёнида бўлишни хоҳлагандек. Фақат менинг одамликдан воз кечишимни истамасди, шу сабаб қаттиқ қайғуга ботган ва мени одам шаклида қолишим учун мендан узоқ юришга ҳам рози бўлган. Лекин менга қалбимдан воз кечишдан ҳам кўра, ундан воз кечиш қийинроқ эди. У менга узоқ тикилиб турдида, кейин қаттиқ бағрига босди.

— Биласанми, сен мендан кўра яхшироқ эпляяпсан.

— Нимани?

— Қийинчиликларни енгиб ўтишни айтяпман. Ҳар ҳолда сен ҳаракат қилгансан. Эрталаб уйқудан туриб, даданг учун бўлса ҳам ўзингни хурсанд тутишга урингансан. Мен эса... Мен Викторияни изидан тушмаган пайтимда бутунлай дунёдан юз ўгиргандим десам ҳам бўлади. Ҳатто оила аъзоларим учун ҳам очилиб юра олмасдим. Ҳеч кимни кўргим келмасди. Айтишга ҳам уяламан, лекин уззукун кўкрагимни ерга бериб, ўзимни қўлга ололмай, бесамар бир нуқтага тикилиб ётганларимни эсласам... Билганингдек, мен ҳам товушларни эшитиб турардим...

У менга аҳмоққа қарагандек қарамаганидан энгил тортдим. У менга... муҳаббат билан тикилиб турарди.

— Мен фақат сенинг товушингни эшитардим, — гапини тўғриладим.

У жилмайганча кўлимдан судради. Узоқдан оқариб уй кўриниб турарди. У мени қоронғу уйга олиб кириб чироқни ёқди. Меҳмонхона бир пайтлар мен кўргандек, ўзгармаганди. Эдвард секингина оила аъзоларини чақирди. Тўсатдан ёнгинамда пайдо бўлган Карлайлни кўриб чўчиб тушдим.

— Сени яна кўриб турганимдан хурсандман, Белла, — жилмайди у. — Сенга бирор ёрдамимиз керакми? Эрта тонгдан фақат бизни кўриш учун келмагандирсан?

Мен бош силкидим.

— Мен ҳаммаларингиз билан гаплашиб олмоқчиман. Муҳим масала хусусида.

Гап орасида Эдвардга кўз қирим билан қараб улгурдим, Карлайл ҳам мендек ўгирилди.

— Албатта, — деди Карлайл. — Бошқа жойда гаплаша қолайлик. — У шундай дея йўл-йўлакай чироқларни ёқиб ошхона томон йўл бошлади. Овал шаклидаги стол ёнига келганимда, мен учун стулни суриб берди. Ҳамма сўзсиз стол атрофига жойлашди. Элис мени тушунгандек жилмайиб қўйди. Карлайл менга қараб “Сўз сенга”, деди.

Уларнинг кўз узмай туришларидан ҳаяжон босди. Эдвард сездирмай стол тагидан қўлимни тутди.

— Яхши, — дедим. — Умид қиламанки, Элис Вольтеррада бўлган воқеаларни сизларга гапириб берган?

— Ҳаммасини, — ишонтирди Элис.

— Қандай етиб келганимизни ҳамми?

— Албатта, — бош силкиди у.

— Яхши, — дедим. Улар мен фикримни бир жойга жамлашимни сабр билан кута бошлашди. — Унда ҳамма барча гапдан хабардор. Ҳозир бир муаммо мени қийнапти, — ниҳоят гап бошладим мен. — Элис Волтариларга мени ҳам ўз сафларингга қўшишга ваъда берган. Улар кимнидир жўнатиб ваъдани бажардикми-йўқми, текширишмоқчи. Демак, бундан қочиб бўлмайди. Бу муаммо энди ҳаммаларингга тегишли, бундан жуда афсусдаман. Рўпарамда ўтирган чиройли чехраларга бир-бир қараб чиқдим. Эдварднинг лаби қимтилди. — Агар мени қабул қилишни истамасанглар, унда Элистан илтимос қилишимга тўғри келади. Агар у буни истамаса...

Эсми гапириш учун оғиз жуфтлаганди, мен бармоғимни кўтариб уни тўхтатдим.

— Илтимос, гапимни тугатишга рухсат берсангиз. Мен нима ишташимни биласизлар. Шу билан бирга бунга Эдварднинг муносабатидан ҳам хабарингиз бор. Бу муаммони адолатли ҳал этишнинг ягона йўли — бу овоз бериш. Агар сизлар мени ўз сафларингга қўшиб олишни истамасанглар... унда назаримда бир ўзим Италияга йўл олганим маъқул. Уларнинг ўзи ортимдан бу ерга ташриф буюришларига йўл қўя олмайман...

Эдвард инграб юборди, лекин мен эътибор бермадим.

— Ҳеч кимнинг ҳаётини хавф остига қўйишни истамайман, шу сабаб бир ўзим кетаман. Шу сабаб ҳозир мени вампир бўлишимни истайдиганлар ва истамайдиганларни билиб олмоқчиман.

Карлайл оғиз очганди ҳамки, Эдвард "бир дақиқа" деб унинг гапини бўлди. У қўлимни янада қаттиқроқ қисиб гап бошлади: Овоз беришдан олдин бир нарсани қўшимча қилмоқчи эдим. Беллага хавф солаётган нарсадан ташвишланмасак ҳам бўлади, — деди у жонланиб. — Хайрлашаётганимизда Аронинг қўлини қисишни

истамаганимнинг сабаби бор. Улар бир нарсани эътиборга олишмади ва мен ҳам ошкор этишни истамадим...

— Нима экан у? — сўради Эсми.

— Волтарилар ўзларига ҳаддан ортиқ ишонишади, албатта бунга асослари бор. Агар бировни қидиришса уни топиш улар учун муаммо эмас. Деметри эсингдами? — менга ўгирилди Эдвард.

Баҳайбат Дементрини эслаб сесканиб кетдим.

— У ғайриоддий қобилиятли одамларни қидириб топади. Шу сабаб ҳам Волтарилар уни ўз оилаларига қўшиб олишган. Унинг ёнида пайтим Дементрининг хусусиятларини ўргандим. Хуллас, мен Дементрининг истейдоди қандай ишлашини билиб олдим. У айғоқчиларнинг айғоқчиси! Унинг қобилияти меники ёки Ароникидан кам эмас. У одамларни хидидан тутади. Қолаверса унинг қобилияти масофа танламайди. Узоқ масофадан ҳам ўлжасини сеза олади. Лекин менинг текширувларим натижасига кўра...

— У мени топишга қодир эмас, деб ўйлайсанми? — гапини бўлдим сабрим чидамай.

— Бунга ишончим комил, — деди ғурур билан. — Агар уларнинг бошқа қобилиятлари сенга таъсир этмаган экан, демак Деметри ҳам сени топа олмайди.

— Бу бизга нима беради?

— Бу жуда осон. Элис улар қачон йўлга чиқишларини башорат қилади, мен эса сени яшириб қўяман. Шунда улар чорасиз қолишади. Бу худди сомон уюми орасидан игна қидирган билан баробар.

Эммет билан Эдвард кўз уриштириб жилмайиб қўйишди.

— Лекин улар сени топа олишади-ку, — эслатдим.

— Мен ўзимни ўзим ҳимоя қила оламан.

Эммет кулиб юборди ва стол устидан укасига қўлини узатди: — Ажойиб режа, укам!

— Йўқ! Розалининг овози эшитилди.

— Буткул нотўғри, — тасдиқладим мен ҳам.

— Аҳмоқлар! — тўнғиллади Элис.

Эсми эса сўзсиз Эдвардга тикилганча қолди.

Мен қаддимни ростлаб гап бошладим.

— Майли, яхши. Эдвард кўриб чиқиш учун таклиф киритди, — дедим совуққонлик билан. — Келинглар, овозга қўямиз. Биринчи бўлиб Эдвардга мурожаат этдим. Мени оиланг даврасига қўшишни истайсанми?

— Йўқ, бу йўл билан эмас. Сен одамлигингча қоласан, — деди у киприк қоқмай.

Мен эътироз билдирмай давом этдим.

— Сен-чи, Элис?

— Ҳа.

— Жаспер?

— Ҳа, — деди у ҳам бўғиқ овозда. Унинг рози бўлишига шубҳаланганим учун бир оз ҳайратландим.

— Розали?

У чиройли лабларини қимтиб, иккиланиб турдида, йўқ, деди.

Мен бош силтаб давом этмоқчи эдим, Розали кўлимдан тутди: — Тушунтириб беришимга рухсат бер, — ўтинди у. — Бу билан синглим бўлишингга норозиман демоқчи эмасман. Шунчаки... бу ҳаёт эмас. Бундай ҳаётни мен ўзимга танламаган бўлардим.

Эмметга юзландим.

— Жин урсин, йўқ, — деди у. Биз Деметрини енгишнинг бошқа йўлини ўйлаб топамиз.

Юзим норозиликдан тиришиб Эсмига ўгирилдим.

— Албатта, розиман, Белла. Сени аллақачон оилам аъзосидек кўриб қолганман.

— Раҳмат, Эсми, — дедим кўнглим тўлиб кейин Карлайлга ўгирилдим. Биринчи бўлиб унинг фикрини сўрамаганимдан пушаймон едим. Чунки унинг овози бошқаларникидан кўра салмоқлироқ эди. Карлайл менга қарамади.

— Эдвард, — деди у.

— Йўқ, — ўкириб юборди Эдвард.

— Бу ягона тўғри йўл, — таъкидлади Карлайл. — Сен усиз яшай олмадинг, шу сабаб менинг бошқа иложим қолмади.

Эдвард кўлимни кўйиб юборди ва силтанганча ўрнидан турди ва жаҳл билан чиқиб кетди.

— Менинг фикримни биласан, — хўрсинди Карлайл ўғлининг изидан қараб қоларкан.

Мен ҳам Эдвард кетган томондан кўз узмай “ташаккур” дедим.

Бошқа хонадан ниманингдир гумбурлагани эшитилди.

Чўчиб тушиб тезроқ гапира бошладим: — Мен буни жуда истайман. Раҳмат. Бу менга жуда керак...

Эсми шамолдек ёнимда пайдо бўлди ва совуқ қўллари билан кучоқлаб олди.

— Бизнинг қадрдон Белламиз, — деди у хўрсиниб.

Розали ердан кўзини узмай тураверди. Эсмнинг бағридан чиқиб Элисга мурожаат этдим.

— Элис, буни қаерда амалга оширмоқчисан?

Элис менга кўзлари тўла кўркув билан тикилиб қолди. Шу маҳал "йўқ, йўқ, йўқ!" деб ўкирганча Эдвард отилиб кирди. Киприк қоқишга улгурмасимдан у қаршимда пайдо бўлди.

— Ростдан ҳам ақлдан озганмисан?

Кўрққанимдан кулоқларимни ёпиб олдим.

— Биласанми, Белла... Элис ташвишланиб гап бошлади. — Мен бунга ҳали тайёр эмасман, тайёрланишим керак...

— Ваъда бергандинг, — эслатдим Эдвард елкамдан тутиб силтаётганига қарамай.

— Биламан... Лекин, Белла, жиддий гапиряпман, сени ўлдириб қўйишдан қўрқаман.

— Сенга ишонаман, қўлингдан келади...

Эдварднинг ғазаб тўла овози гапимни бўлди.

Элис ваҳимага тушиб қолди.

Ёрдам кутиб Карлайлга ўгирилдим. Эдвард бир қўли билан юзимни ўзига қаратди, иккинчи қўли билан Карлайлга "шошманг" деган ишора қилди. Карлайл унинг ишорасини эътиборсиз қолдирди: Бу иш қўлимдан келади, — деди менга қараб. — Ўзимни бошқара олмай қолишимдан хавотир олмасанг ҳам бўлади.

— Яхши, — дедим Эдварднинг қўлидан кутила олмай.

— Шошма, — деди Эдвард тишлари орасидан. — Бу нарса ҳозирнинг ўзидаёқ рўй бериши шартмас.

— Нега, орқага ташлашга сабаб йўқ.

— Бир оз кутиб турсанг ҳам бўлади, деб ўйлайман.

— Албатта, сен шундай деб ўйлайсан. Қўйвор мени...

У мени исканжасидан бўшатиб қўлларини кўксига қовуштирди: — Бир оздан кейин даданг сени қидира бошлайди. Сенинг ўрнингда бўлганимда бу ерга полицияни йўлатмасдим.

— Ҳечқиси йўқ, — дедим-у лекин ўйланиб қолдим.

Режанинг энг қийин қисми, бу дадам, ойим, қолаверса

Жейкоб ҳам бор. Уларни йўқотишни истамаслигим билан бир қаторда уларни азобга қўйишни ҳам хоҳламасдим. Мен фақат ўзим қийналишни истайдиган йўл қидирардим, лекин, афсуски, бунинг иложи йўқ эди. Лекин ҳозирги ҳолатимда ҳам уларнинг ҳаётини хавфга қўярдим. Чунки дадам билан яшарканман, Виктория пайт пойлаб ҳужум қилиши аниқ. Жейкобнинг ҳам ҳаётини хавф остига қўйяпман, чунки у доим мени ҳимоя қилишига тўғри келади. Ҳатто онамни кўришга боришим ҳам унинг учун хавфли бўлиб қолганди. Мен хавф-хатарни ўзига тортадиган оҳанграболигимни тан олгандим. Агар вампирга айланадиган бўлсам, яқинларимдан бир умрга айрилсамда, узимни ва яқинларимни ҳимоя қила олишим мумкин эди. Ўзимда куч топишим керак.

— Барчасини сир сақлаш учун, — давом этди Эдвард ҳамон ғазабини боса олмай. — Бу суҳбатни кейинга қолдиришни маслаҳат бераман. Ҳеч бўлмаса Белла ўрта мактабни тугатсин, ўқиш баҳонасида дадасининг уйдан кетсин, кейин яна ўйлаб кўрамиз.

— Бу тўғри фикр, Белла, — маъқуллади Карлайл.

Мен эса эрталаб уйкудан туриб мени топа олмаган дадамни тасаввур қилиб кўрдим. Яқинда энг яқин дўстидан айрилган дадам менинг изсиз йўқолишимни қандай кўтаради? Дадамга ғамхўрлик қила олмаяпман. Яна бир оз сабр қила қолай. Оз қолди...

— Ўйлаб кўраман... — дедим лабимни алам билан тишлаб.

Эдвард енгил тин олди.

— Энди сени уйингга элтиб қўйишим керак, — деди у хотиржам овозда. — Даданг вақтли уйғонади.

Мен Карлайлга қардим: — Демак, мактабни тугатганимдан кейин? — дедим.

— Сўз бераман, — деди у.

Хўрсиниб, жилмайдим ва Эдвардга “кетдик” дедим.

Карлайл менга яна нимадир ваъда қилмасидан Эдвард мени у ердан олиб кетди. Уйимга етиб келгунча бир оғиз ҳам гаплашмадик. Мен ичимда тантана қилардим. Албатта яқинларимдан айрилишим азоб берарди, лекин бу ҳақда ҳозир ўйлашни истамасдим. Мени елкасида кўтарганча даразадан сакраб кирган Эдвард мени каравотимга қўйди. Мен унинг жаҳли чиқаётганини сезиб, кўзларига қарай олмай турардим. У жуда ғамгин эди.

— Фикримни ўзгартириш учун ҳаракат қилма, бекор кетади, — дедим унинг нималар ҳақида ўйлаётганини билмай.

— Жим... Мен ўйлаяпман.

— Билганингни қил... — дедим ва бошимни одеялга ўраб ётиб олдим. Тўсатдан шарпасиз ёнимда пайдо бўлди ва одеялни бошимдан олди. Кейин ёнимга чўккалаб, сочларимни юзимдан олди.

— Агар эътироз билдирмасанг, юзингни очиб қўйсам. Мен юзингни узок кўрмасликка чидай олмайман. Энди айтчи...

— Нимани? — дедим аразлаб.

— Агар бу дунёдан истаган нарсангни олиш имкони туғилса, нимани истардинг?

— Фақат сени...

— Бошқа... Ўзингда йўқ нарсаларни сўраяпман.

Гапининг оҳанги қайси томонга бурилаётганини тушунмай, жавоб беришдан олдин яхшилаб ўйладим ва кейин жавоб бердим: — Мен... Буни Карлайл эмас, сен амалга оширишингни истардим.

Баттар жаҳли чиқиб кетишидан кўрқиб, кўзига тикилдим. Лекин унинг юзи ўзгармади.

— Ўрнига нима таклиф этасан?

Қулоқларимга ишонмадим, у бирор нарса ўйламасидан тезроқ жавоб бердим: — Истаган нарсангни.

У маҳзун жилмайди ва: — Менга беш йил бера оласанми?

Норозиликдан пешанам тиришганини кўриб шошиб қўшимча қилди: — Сўз бергансан!

— Тўғри, лекин... Бу вақтни сен бирор баҳона топишга сарфлайсан. Темирни қизиғида босмасам бўлмайди. Бундан ташқари, бунча узоқ пайт одам бўлиб қолишим барча учун хавфли. Шунинг учун бундан бошқа истаган нарсангни сўра.

— Уч йил?

— Йўқ!

— Наҳотки истагингни амалга оширганим учун сўраган нарсамни бера олмасанг?

Бир оз ўйланиб туриб, истагимни буткул ошкор этмаслик учун: "Олти ой" дедим.

— Йўқ, бу етарли эмас...

— Унда бир йил, — дедим мен. — Бу охиргиси.

— Камида икки йил керак.

— Бир кун ҳам қўша олмайман. Ўн тўққиз ёшга тўлгунимча кутаман. Лекин йигирмага етишимга йўл қўймайман. Агар сен ёш бўлиб қоларкансан, демак, мен ҳам ёш бўлиб қолишни истайман.

У бир муддат ўйланиб қолди кейин: Майли, муддатни унут. Агар менга бир йил берадиган бўлсанг, унда битта шартимга кўнишинг керак.

— Яна қанақа шарт? — қўрқиб кетдим.

— Аввал менга турмушга чиқасан.

Мен унга қараб қотиб қолдим.

— Ҳазилнинг пайтими ҳозир? — дедим норози бўлиб.

— Белла, мени хафа қиляпсан, — деди у хўрсиниб. — Мен сенга турмуш қуришни таклиф қилсам, сен ҳазил дейсан.

— Эдвард, илтимос, жиддий гапир...

Унинг кўз қарашидан ҳазил қилмаётганга ўхшарди.

— Юз фоиз жиддийман...

— Қўйсанг-чи, энди ўн саккизга кирган бўлсам.

— Нима бўпти, мен юздан ошганман, муҳаббат ёш танламайди...

— Биласанми, мен ҳали турмушга чиқмоқчи эмасман. Дадам билан ойим ҳам рози бўлишмайди.

— Ғалати гапларни гапирасан-а... — хўрсинди у. — Фақат масъулиятдан қўрқаман дема.

— Ундай демоқчи эмасман. Мен ойимдан хавотирдаман. У ёш турмуш қуришимга қарши...

— Демак, у бир умр дуоибад қилинганлар қаторида бўлишингга рози бўладию, лекин эрга тегишингга норози бўладими? — аччиқ жилмайди у.

— Кулма...

— Белла, агар сен турмушга чиқиш билан қалбингни алмашиб, вампирга айланишга рози бўлсанг... Агар сен менга турмушга чиқа оладиган жасур бўлсанг, унда...

— Яхши, — гапани бўлдим. — Рози бўлсам-чи? Агар ҳозироқ сенга турмушга чиқсам, унда 3 кундан кейин вампирга айланаманми?

— Ишончим комил, истаган нарсамга барибир эришаман.

— Жин урсин, унда 18 ойга розиман.

— Буниси тўғри келмайди. Менга бу шарт ёқди.

— Жуда яхши. Унда мактабни тугатаман ва Карлайл мени вампирга айлантирадимми?

— Агар истасанг.

— Уфф, аблаҳ экансан...

У кулиб юборди:

— Фақат шунинг учун менга турмушга чиқишни истамаяпсанми?

Эдвард мен томонга энгашди унинг қоп-қора кўзлари тафтидан эрий бошлаганимни ҳис қилдим.

— Илтимос, Белла. Энди кетишим керак, ҳали узук топишим керак.

— Йўқ, ҳеч қанақа узукнинг кераги йўқ!

— Демак, менга турмушга чиқишга розисан, — шивирлади у.

Мен юзимни бекитиб олдим.

— Чарли уйғонди, мен кетишим керак. Агар яшириниб олсам, ёш боланинг ишини қилган бўламан.

— Йўқ, илтимос, бекиниб ол.

У жилмайдию кўздан йўқолди.

Қоронғу хонада ётарканман, Эдвард барчасини олдиндан режалаштирганини фаҳмладим. Албатта Карлайл менга ваъда берган, лекин бу ишни Эдварднинг ўзи амалга оширишини жуда истардим. Хонанинг эшиги секин очилди.

— Салом, дада...

— Салом, Белла, — деди дадам мени пойлаганидан хижолат бўлиб. — Уйғоқлигингни билмабман.

— Уйғотишингизни кутиб ётгандим, ҳозир тураман.

— Шошма, — деди дадам чироқни ёқиб. — Аввал гаплашиб олайлик.

Юрагим тез уриб кетди, чунки дадамга айтиш учун баҳона топиб қўймагандим.

— Охирги пайтларда муаммоларинг кўпайиб кетди.

— Биладан.

— Ўтган уч кун ичида ақлдан озай дедим. Гаррининг дафн маросимидан қайтсам, сен уйда йўқсан. Жейкоб Элис Каллен билан кетганингни айтмаганда, жинни бўлишим аниқ эди. Ҳатто қаердалигингни ёзиб ҳам кетмагансан.

Қаердалигингни ҳам, тириклигингни ҳам билмай жоним ҳалак бўлди. Ҳозир сени онангни ёнига жўнатмаслигим учун битта сабаб кўрсата оласанми?...

Дадам мени кўрқитмоқчилигини сезиб мен ҳам уни кўрқитишга қарор қилдим:

— Чунки мен кетишни истамайман, — дедим.

— Бир дақиқа, ёш хоним...

— Дада, мен ҳар бир ҳаракатим учун масъулиятни ҳис қилиб тураман. Сиз эса мени қанча хоҳласангиз ўшанча ёнингизда олиб қолишингиз мумкин. Лекин мен рўзгорнинг барча юмушини бажаришимни ҳисобга оладиган бўлсак, бу ерда фойдам кўпроқ тегади. Қолаверса, мени ҳайдаб юборишингиз мумкин, лекин мен барибир Флоридага қайтмайман.

Дадам жаҳлдан қизариб кетди:

— Қаердалигингни тушунтириб бера оласанми?

Оғир хўрсиниб гап бошладим: — Сизга қандай тушунтиришни билмаяпман. Аҳмоқона вазият юз берди...

Шундан сўнг амаллаб Элис қандай қилиб Розалига менинг қоядан ташлаганимни етказганию, бу гап Эдвардга етиб боргач у ўз жонига қасд қилмоқчи бўлгани, шундан сўнг Элис буни олдини олиш учун мени Лос-Анжелесга олиб кетишга мажбур бўлганини айтиб бердим.

Ҳикоямни ранги оқариб эшитган дадам зўрға тилга кирди: — Сен ўзингни ўлдирмоқчи бўлдингми, Белла?

— Йўғ-ей, бу шунчаки тушунмовчилик.

— Ундай бўлса Эдварднинг нима иши бор экан? Ахир у сени ташлаб кетганди-ку!

— Бу ҳам тушунмовчилик.

— Демак, у қайтибди-да.

— Ҳали аниқмас, менимча, улар оиласи билан қайтишди.

Дадамнинг қўллари мушт бўлиб тугилди: — Ундан нарироқ юр, Белла. Унга ишонмайман. Сенга яна озор беришига йўл қўймайман.

— Яхши, — дедим нима дейишни билмай.

Дадам тутилиб сўради: — Наҳотки, мен билан баҳслашсанг керак, деб ўйлагандим.

— Йўқ, шундай дейишингизни билгандим. Майли, мен уйингиздан кета қоламан.

Дадамнинг рангини кўриб кўрқиб кетдим:

— Кетишни хоҳламайман, лекин... Сизни яхши кўраман, дада. Мен учун қайғураётганингизни биламан, лекин менга ишонишингизни истайман. Агар мени қолишимни истасангиз вақт ўтиши билан Эдвардга ишонишга сўз беринг.

— Бу адолатдан эмас, Белла. Қолишингни исташимни биласан.

— Унда Эдвардга яхши муносабатда бўлинг, у яна мен билан, — бу гапни ишонч билан айтдим.

— Фақат менинг уйимда эмас, — жаҳл қилди дадам.

— Яхши, — хўрсиндим. — Бошқа шарт қўймоқчи эмасман, ўйлаб кўринг...

Дадам жаҳл билан эшикни қарсиллатиб чиқиб кетди.

Дадамнинг қадам товушлари узоқлашиши билан Эдвард хонада пайдо бўлди.

— Кечир жанжал учун, — дедим.

— Ҳечқиси йўқ, мен бундан баттарроқ муомалага муносибман. Даданг билан мени деб жанжаллашма, илтимос.

— Хавотир олма, дадамнинг саломатлиги учун ўзим ҳам қайғураман ёки уйимдан кетишимни истайсанми?

— Вампирлар яшайдиган уйга кўчиб ўтмоқчимисан?

— Назаримда, у ер мен учун энг хавфсиз жой. Агар дадам уйдан ҳайдаб юборса, мактабни тугатишимни кутишга ҳам ҳожат қолмайди, тўғрими?

— Бир умр дуоибад бўлиб яшашни истайсанми? — тўнғиллади у.

— Биласанми, назаримда айтаётган гапингга ўзинг ҳам ишонмайсан.

— Шундай бўлганда-чи?

— Агар ростдан ҳам қалбингни йўқотганингда, сен билан Вольтеррада учрашганимизда дарҳол нима гаплигини тушунган бўлардинг, сен эса иккаламиз ҳам ўлганмиз деб ўйладинг. Демак умид бор...

Эдвард гап тополмай қолди.

— Кел, биргаликда умид қилайлик, таклиф қилдим. Муҳими бу эмас, агар сен бўлмасанг, бу дунёнинг менга кераги йўқ.

У секин ўрнидан туриб, бағрига босди.

— Биз бир умр бирга бўламиз, — деди ишонч билан.

— Менинг истагим ҳам шу, — дедим хотиржам елкасига бош қўярканман.

Эпилог

Ҳаётим ўзим кутмаган тарзда тез изига туша бошлади. Карлайлни касалхонага қувонч билан ишга олишди. Бутун шаҳар Эсмига Лос-Анжелес ёқмаганига ишонди. Математикадан яхши тайёрланганим сабаб, Элис билан Эдвард мени нуфузли олий ўқув юртига жойлаштиришга тайёрлай бошлашди. Дадам Эдвард билан муомалада бўлишидан хурсанд бўлмасада, Эдвардга мен билан маълум вақтда учрашишга розилик берди. Менга кўчага чиқишга рухсат беришмасди. Олдин мактаб ва ишга қатнаш зерикарли туюларди, лекин энди ҳаёт гўзал кўрина бошлади. Балки бу Эдвард дарсларда ёнимда ўтиргани сабабдир. Эдвард мени ташлаб кетганидан кейин сал ғалатиноқ бўлиб қолганим сабаб унинг ўрнига ўтиришга ҳеч кимнинг ҳадди сиғмаганиди. Шу сабаб ёнимдаги жой доим бўш турарди. Эдвард қайтганидан сўнг фироқда ўтган саккиз ой менга ёмон

тушдек туюла бошлади. Ҳаммаси яхши эдию лекин Жейкоб билан учрашмаётганим кўнглимни хижил қиларди. Уни жуда соғингандим. Уйдан чиқиш таъқиқлаб қўйилгани учун уни кўришга бора олмасдим. Жейкобнинг ўзи ҳам келмасди. У хатто телефон кўнғироқларимга ҳам жавоб бермасди. Эдвард ёнимда бўлмаганида Жейкобга кўнғироқ қилардим, чунки унинг ёнида Жейкобнинг номини тилга олсам ёқтирмаслигини сезгандим. Жейкобни ўйлаганимда виждоним қийналарди. Орадан ҳафталар ўтсада, Жейкобдан дарак йўқ эди. Асабийлашганим Эдвардга ҳам сезила бошлади. Охири Билли амакига кўнғироқ қилдим, у ҳам жавоб бермади. Одам ўзини айбдор ҳис этса қийин экан.

— Биллининг айтишича Жейкоб мен билан гаплашишни истамаётган экан, — ғижиндим ишдан чиқиб Эдварднинг машинасига ўтирар эканман. — Энди Билли амаки ҳам мени ёмон кўриб қолган бўлса керак.

— Ҳеч ким сени ёмон кўриб қолмаган, Белла, — тинчлангирди Эдвард. — Жейкоб биз қайтиб келганимизни эшитган, биргалигимиздан ҳам хабар топган бўлиши керак. У мен учун ҳам келмаяпти. Ўртамиздаги жар жуда чуқурлашиб кетган...

— Бу аҳмоқлик, у сен бошқа... вампирларга ўхшамаслигингни биледи-ку.

— Барибир узоқроқ юришига асоси бор. Белла, биз кимлигимизни унутмаймиз. Мен ўзимни бошқара оламан, лекин ундан шубҳам бор. У жуда ёш. Агар уришиб қолсак, уни ўлдириб... — тутилди у ва кейин тезда ўзини ўнглаб давом этди. — Уни жароҳатлаб қўйсам, сени ранжитаман. Бундай бўлишини истамайман.

Кўрқиб кетдим, улар бир-бирини ўлдиришини сира истамасдим. Эдвард ўзини босишига ишонардим. Ёмон хаёлларни қувиш учун бошимни қаттиқ силтадим.

— Ҳеч қачон бу даҳшатли воқеа рўй бермайди. Дадам хавотир олиб турганини биласан, кечикмасдан уйимга олиб бориб қўй, бўлмаса дадамнинг жаҳли чиқади.

— Ундан баттарроқ муаммолар кутяпти сени, — деди у ғижиниб.

Мен ҳайрон бўлиб у қараган томонга кўз тикдим. Хаёлимда Виктория қип-қизил сочларини ёйиб уйим ёнида мени кутиб тургандек эди. Лекин ҳеч нарса кўринмади.

— Нима? Кимни кўрдинг?...

— Даданг, — деди у хўрсиниб.

— Дадамга нима бўлди? — қичкириб юбордим кўрққанымдан.

Уйимиз остонасида тўхтаган машинага кўзим тушиб ҳайрон бўлдим. Менинг мотоциклим эди. Дадамнинг жаҳлини чиқарган нарса бу менинг мотоцикл ҳайдаганимни билгани сабаб эди. Бу сирни эса фақат бир киши билар ва фақат у мени сотган бўлиши мумкин эди.

— Нега Жейкоб бундай қилди? Унинг сотқинлиги юрагимни яралади. Демак, Жейкоб менинг сирларимни дадамга айтган. Мен унга ишонардимку, нима уни шунчалик ўзгартириб юборди экан? Уни хиёнаткор деб ўйламагандим. Унга нима ёмонлик қилдим? Дадамнинг қаттиқ жаҳли чиққан ва кўнгли оғриган бўлса керак. Аламдан йиғлаб юбордим.

— У ҳали ҳам шу ердами?

— Ҳа. Бизни кутиб турибди, — деди ўрмон томонга ишора қилиб.

Машинадан сакраб тушиб ўрмон томон югуриб кетдим. Лекин Эдвард мендан тезроқ ҳаракат қилиб, бир сакрашда етиб олди ва белимдан қучиб тўхтатди ва йўлимни тўсди.

— Қўйвор, мени! Ўлдираман у хиёнаткорни! — қичқирдим мен қоронғу ўрмонга қараб.

— Даданг эшитиб қолади, огоҳлантирди Эдвард. — Кейин уйдан чиқармайди. Уй томонга ўгирилиб яна қип-қизил мотоциклимга кўзим тушди ва ғазабим тошди.

— Аввал Жейкоб билан орани очик қилиб олай, кейин дадам билан гаплашаман, — унинг кўлидан чиқиш учун бесамар типирчилай бошладим.

— Жейкоб мен билан гаплашмоқчи, кетмай турганининг сабаби шу.

Кўрққанимдан бирдан ўзимга келдим. Агар улар уришишса Жейкобдан айрилиб қолишим мумкин...

— Нега сен билан гаплашмоқчи? — дедим тутилиб.

Эдвард сочларимни йиғиштириб юзимни очди:

— Хавотир олма, у шу ерда мен билан жанг қилмаса керак. Бошқа масалада гаплашгани келган.

Шундай дея у мени ўрмон томон судради.

— Шошилишимиз керак, Чарлининг сабри тугайди.

Узоқ юришимизга тўғри келмади Жейкоб ўрмондаги сўқмоқда кутиб турарди. Унинг юзида кутганимдек ғазаб қотиб қолганди. У мендан кўз узмай турарди. Кўллари титраб, лаблари истехзоли жилмайди. У олдингидан ҳам ўсганди ва назаримда Эдвардга иккита келарди. Унга кўзи тушган Эдвард таққа тўхтади. Кейин мени орқага олди. Мен эса олдинга ўтишга уриниб, Жейкобга қанчалик ундан хафалигимни билдиргим келарди. Уни кўрсам баттар ғазабим кўзийди деб ўйлагандим, аксинча, охирги марта кўзида ёш билан хайрлашгани ёдимга тушди. Бирдан кўнглим тўлиб кетди...

— Белла, — деди Жейкоб Эдварддан кўз узмай.

— Нега? — дедим аламим бўғзимга тикилганидан овозим қалтираб кетди. — Шундай қилганингга ишонгим келмайди...

— Бу энг тўғри йўл.

— Бу билан нима демоқчисан? Дадам мени уриб ўлдиришини истаяпсанми? Ёки юраги хуруж қилишини хоҳладингми? Менга ёмонлик қилишингга чидашим мумкин, лекин нега дадамни ҳам аралаштирдинг?

Бунақа бўлишини кутмаган Жейкоб титраб кетди.

— У ҳеч кимга ёмонлик қилишни истамаган, фақат Чарли сенга мен билан учрашишни таъқиқлаб қўйишини хоҳлаган, — тўнғиллади Эдвард Жейкобнинг фикрини ўқиркан.

Жейкобнинг жаҳли чиқиб кетди.

— Жейк! — инграб юбордим. Мен жазоимни олиб бўлганман-ку! Мен билан ҳатто телефонда ҳам гаплашишни истамаганингда, жазоимни олдим-ку.

Жейкобнинг юзида ҳайрат ўйнади.

— Шунинг учунмиди? — минғирлади у истар-истамас.

— У сенга даданг эмас, мен таъқиқлаган деб ўйлаган, — изоҳ берди Эдвард.

— Бас қил, миямни титкилашни! — ўкириб юборди Жейкоб. — Белла истеъдодларинг ҳақда гапирганида адашмаган экан. Демак, нега бу ердалигимни ҳам билсанг керак унда?

— Ҳа, — деди Эдвард мулойимлик билан. — Лекин бошлашингдан олдин бир нарсани айтишим керак.

Жейкоб индамади, қўлини мушт қилиб тураверди.

— Раҳмат, — деди Эдвард самимий тарзда. — Сендан қанчалик миннатдорлигимни ифодалай олмайман. Бундан кейинги... ҳаётим учун сендан қарздорман...

Жейкоб тушунмагандек унга тикилиб қолди. Кейин тезда менга қараб олди, мен ҳам ҳеч нимани тушунмай турардим.

— Беллага далда бериб турганинг учун, — тушунтирди Эдвард. — Мен йўқлигимда...

— Буни сен учун қилганим йўк!

— Биламан, барибир миннатдорман. Буни сен ҳам билиб қўйишингни истардим. Агар бирор кун сенга ҳам ёрдамим керак бўлса...

Жейкобнинг қошлари чимирилди.

Эдвард бош чайқади ва: — Бу менинг қўлимдамас, — деб жавоб берди.

— Унда кимнинг?

Эдвард мен томонга ўгирилди. — Унга боғлиқ. Битта хатоимни иккинчи марта қайтармайман. У мени ҳайдамагунча унинг ёнида бўламан.

Жейкобнинг сўзсиз саволини тушундим. У Эдварддан мендан воз кечишни сўраганди.

— Ҳеч қачон, — дедим мен Эдварднинг чиройли кўзларига термулиб. Шундан кейин Жейкобга ўгирилдим. — Сенга яна нима керак, Жейк? Менга муаммо туғдиришми ниятинг? Ҳозир дадам мени ҳарбий мактабга жўнатишга ҳам

тайёр бўлиб турган бўлса ҳайрон қолмайман. Лекин ҳатто шу ҳам мени Эдварддан узоқлаштира олмайди. Ҳеч ким мени ундан ажрата олмайди. Яна нима истайсан?

Жейкоб менга жавоб бера туриб Эдварддан кўз узмади: — Қонсўрарларингга эслатиб қўймоқчиман, битимнинг ҳамма қисмлари ёдингдами?

— Биз ҳеч қачон битимни унутмаганмиз! Қайси қисми ҳақида гапиряпсан?

Жейкоб ҳайрон бўлиб қаради: — Агар сизлар одамни тишлайдиган бўлсанглар тинчлик битими тугайди, — шундай дея тантана билан менга тикилди.

Унинг гапини тушуниб етгунимча бир лаҳза ўтди.

— Бу сенинг ишинг эмас! — дедим алам билан.

— Дўзахга тушасан!

У мени огоҳлантириш учун келганди, лекин асосийсидан хабари йўқ эди. Мен қарор қабул қилиб бўлгандим.

Менинг жавобимдан Жейкоб титраб кетди.

Қўрқиб кетганимдан "Жейк, ўзингни бос" дедим, унга ёрдамга шошилмоқчийдим Эдвард тўхтатди: — Эҳтиёт бўл! У ўзини босишга ҳаракат қиляпти.

Бир зумда Жейкоб яна олдинги ҳолатига қайтди, фақат қўлларининг титраши кетмади.

— Мен ҳеч қачон унга жароҳат етказмаган бўлардим, — ўшқирди у Эдвардга қараб.

Энди Эдварднинг лаблари қимтилди.

Кутилмаганда дадамнинг "Белла" деган таҳдидли овози эшитилди. — Ҳозироқ уйга кир!

Ҳаммамиз қотиб қолдик.

Жейкобнинг юзида пушаймонлик сезилди. — Қаттиқ афсусдаман, — тўнғиллади у. — Мен сени қайтариш учун қўлимдан келган ишни қилишим керак эди...

— Бунинг учун сендан миннатдорман, — дедим пичинг билан. Кейин дадам ғазаб билан бостириб келаётган йўлга қарадим.

— Яна бир гап, — деди Эдвард. — Биз текшириб чиқдик ва яқин атрофдан Викториянинг изини топа олмадик.

— Белла узоқдалигида биз унинг изидан тушгандик. Лекин кейин у кўршапалакка ўхшаб кўздан йўқолди. Менимча, у Белланинг уйи ёнида опанг Элиснинг ҳидини сезган. Шундан буён бу ҳудудга яқинлашмаяпти.

— У яна қайтиб келса, у билан ўзимиз гаплашмиз.

— У бизнинг ҳудудга қадам қўйдими, демак, бизники!

— Йўқ! — қичқириб юбордим.

— Белла, унинг автомобилини кўряпман ва сен ўрмондалигингни биламан! Агар бир дақиқадан кейин уйда бўлмасанг! — дадамнинг овози эшитилди.

— Кетдик, — деди Эдвард.

Жейкобга қарадим, уни яна кўраманми?

— Афсус, — шивирлади у. — Кўришгунча, кўнғироқ қилиб тур...

— Менга ваъда бергансан, биз ҳали ҳам дўстмиз, тўғрими?

Жейкоб "йўқ" дегандек бош чайқади.

— Менга қанчалик қийинлигини биласанку! Ваъдамда туришга ҳаракат қилдим, лекин бундан буён билмадим... Сени соғинаман, — деди у қўлини мен томон чўзиб.

Менга ҳам ундан айрилиш осон эмасди.

— Унинг ёнига бораман, — дедим. Уни бағримга босиб юрагидаги дардини аритишни истардим. Эдвард қўли билан мени тўхтатди.

— Хавотир олма, — дедим. — Бу сен ўйлаётган нарса эмас.

— Уни кўйиб юбор. У ёнимга келмоқчи, — кўзлари ғазабдан чакнаб кетди Жейкобнинг.

Шу орада яна дадамнинг овози эшитилди.

— Тезроқ, дадам... шошилиш керак...

Эдвардни орқага торта бошладим. Аслида дадамдан ҳам кўра ҳозир иккаласи уришиб кетишидан кўрқаётгандим. Сўнгги бор назар ташлаганимда Жейкобнинг ғамгин юзини кўрдим ва бу ифодаси бир умр ёдимда қолишини, токи кулиб турганини кўрмагунимча унутмаслигимни тушундим. Шундан кейин ўзимга-ўзим ваъда бердим. Албатта уни хурсанд кайфиятда кўраман. Дўстимни сақлаб қолиш йўлини албатта топаман. Эдвард маҳкам кучоқлагач кўз ёшларимни йиғиштирдим. Мени олдинда жиддий муаммолар кутаётганди. Энг яқин дўстим мени душман деб биларди. Виктория ҳамон озодликда, менга қадрли бўлганларнинг ҳаётини хавф остига қўймаслик учун, тезда вампирга айланишим лозим, аксинча Волтарилар мени ўлдиришади. Лекин вампир бўлсам, битим бузилгани учун турланувчилар менинг оиламга таҳдид солишади. Улар вампирларни ўлдиришига ишонмайману лекин бу жангда дўстим ҳалок бўлиши мумкин.

Дарахтлар тугаб дадамнинг жаҳлдан кўкариб кетган юзини кўрганимда барча муаммоларим тумандек тарқади. Эдвард секин қўлимни сикди: — Мен ёнингдаман.

Мен оғир хўрсиндим. Ростдан ҳам у ёнимда эди. Эдвард ёнимда экан ҳар қандай муаммога тайёрман. Қаддимни ростлаб, қисматимга пешвоз чиқиш учун олдинга юрдим.

Иккинчи фасл тугади.